

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

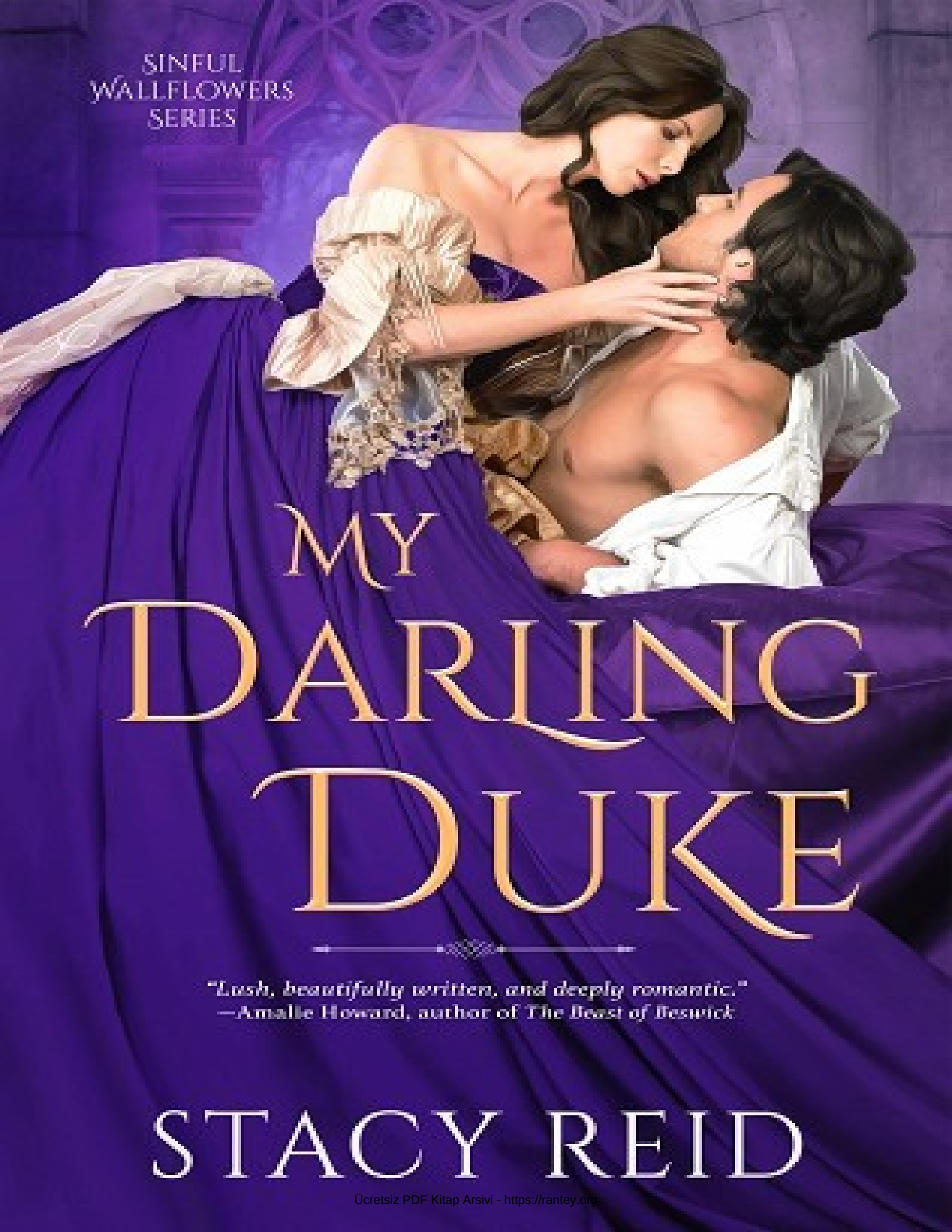
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SINFUL
WALLFLOWERS
SERIES

MY DARLING DUKE

"Lush, beautifully written, and deeply romantic."
—Amalie Howard, author of *The Beast of Beswick*

STACY REID

AYRICA STACY REID ASİ

ARZULAR SERİSİ

Gündüz *Düşes*, Gece Metres
Yatağımdaki Earl

SKANDALLA EVLİLİK SERİSİ

Dükün Kollarında Yanlışlıkla Uzlaşmak
Bir Marki ile Nasıl Evlenilir?

CALYDON'UN SKANDAL EVİ

Dükün Tüfekli Düğünü Karşı
Konulmaz Bayan Peppiwell
Bir Dükün Günahları
Kraliyet Fethi

EN TATLI TABU

Lily Layton'ın Skandal Günlüğü

MY
DARLING
DUKE

STACY REID

İçindekiler

[Telif Hakkı İthafı](#)

[Birinci Bölüm](#)

[İkinci Bölüm](#)

[Üçüncü Bölüm](#)

[Dördüncü Bölüm](#)

[Beşinci Bölüm](#)

[Altıncı Bölüm](#)

[Yedinci Bölüm](#)

[Sekizinci Bölüm](#)

[Dokuzuncu](#)

[Bölüm Onuncu](#)

[Bölüm Onbirinci](#)

[Bölüm Oniki](#)

[Bölüm Onüçüncü](#)

[Bölüm](#)

[Ondördüncü](#)

[Bölüm Onbeşinci](#)

[Bölüm Onaltı](#)

[Bölüm Onyedinci](#)

[Bölüm](#)

[Onsekizinci](#)

[Bölüm](#)

[Ondokuzuncu](#)

[Bölüm Yirmi](#)

[Yirmi Birinci Bölüm](#)

[Yirmi İkinci Bölüm](#)

[Yirmi Üçüncü Bölüm](#)

[Yirmi Dördüncü Bölüm](#)

[Sonsöz](#)

[Teşekkür Yazar](#)

[Hakkında](#)

[Başka Adda Bir Skandal](#)

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Herhangi bir Yaşayan ya da ölmüş gerçek olaylar, yerler ya da kişilerle benzerlikler tesadüfidir.

Telif Hakkı © 2020 Stacy Reid tarafından. Herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltma, dağıtma veya iletme hakkı da dahil olmak üzere tüm hakları saklıdır. Yan haklarla ilgili bilgi için lütfen Yayıncı ile iletişime geçin.

Entangled Publishing, LLC

10940 S Parker Road

Süit 327

Parker, CO 80134

rights@entangledpublishing.com

Amara, Entangled Publishing, LLC'nin bir baskısıdır.

Düzenleyen Stacy Abrams

Kapak tasarımı Erin Dameron-Hill, EDH Graphics

Kapak resmi VJ Dunraven/PeriodImages.com

ve Shama/123rf.com tarafından yapılmıştır.

İç tasarım: Toni Kerr

MMP ISBN 978-1-64063-745-0

e-kitap ISBN 978-1-64063-746-7

Amerika Birleşik Devletleri'nde üretilmiştir

Birinci Baskı Ocak 2020

AMARA

Du'Sean, daima ve sonsuza dek.

BİRİNCİ BÖLÜM

Brampton Malikanesi
Hertfordshire

"Kötü, uygunsuz ve korkunç bir skandal olmak zorunda kalacağız."

Bu sözler Leydi Maryann Fitzwilliam'ın dudaklarından titreyerek döküldü; her şafak vakti yüzüne tokat gibi çarpsa bile skandalın ne demek olduğunu bilmeyen genç bir kadındı.

Bu, Saygıdeğer Katherine Iphigenia Danvers -arkadaşları ve ailesi için Kitty- için tamamen olasılık dışı bir kavramdı ama yine de zahmetsizce büyülendiğini hissetti. Ya da belki de kalbinde yanan günahkâr plan -bir işaret için dua ettiği plan- doğrulanıyordu.

Öyle olmalı. Saksı çiçeği ve evde kalmış kadın statüsünde olan hanımlar asla hıznır olmazlardı... ve kesinlikle hiçbir *zaman* büyük bir skandala imza atmazlardı. "Kötü!" Cesur buluşmalarında hazır bulunan diğer dört genç bayan da

Koro halinde.

Nefes nefese bir duraklama oldu, salondaki tek ses, birkaç kapı ötedeki büyük balo salonundan çalan orkestranın kapalı kapılardan süzülen tınılarıydı.

"Evet," diye yanıtladı Maryann empatiyle, bakışları parlak kararlılığıyla dinleyicilerini delip geçiyordu. Ayağa kalktı ve odanın ortasına doğru yürüdü, zarif dökümlü buz mavisi elbisesinin etekleri Aubusson halının üzerinde sallanıyordu. Maryann bu akşam ne kadar hoş görünüyordu ama Kitty henüz dans pistine davet edilmediğini biliyordu.

Maryann kollarını göğsünün altında kavuşturdu ve sert bakışlarıyla herkesin dikkatini üzerine çekti. "Ben halimden memnun değilim. Hiçbirinizin durumunuzdan memnun olduğuna inanamıyorum. Ailemizin ve toplumun bizi yerleştirdiği raflarda beklemek, ziyan olmak yerine cesur olmalı ve ihtiyacımız olanı almalıyız. Hepimiz yirmi yaşın üzerindeyiz, gençleşmiyoruz ve umutlarımız her geçen yıl daha da azalıyor. Kaybedecek neyimiz var ki?"

"Haklı olabilirsin, Maryann," diye cevap verdi Leydi Ophelia Darby, şakayla karışık Günahkâr Duvar Çiçekleri olarak adlandırılan topluluklarının bir başka üyesi. Ophelia'nın babasının en iyi viskilerinden bir şişeyi aralarına boşaltıp gece vakti deli gibi kıkırdayıp hıçkırdıkları zaman hariç, günahkâr bir şey yapmamışlardı. Ophelia onların en

Çeyizsiz de olsa bir markizin kızı olan ünlü bir üyeydi. Altın sarısı derin gözleri endişeyle doluydu ve Kitty yanılmıyorsa bir heyecan parıltısı da vardı.

Ophelia, "On sekiz yaşımdan beri dışarıdayım ve her sezon bir öncekinden daha acı verici oluyor," dedi.

Omuzları dikleştiği, ela gözlerinde bir ışıltı parladığı ve kararlılık söğüt gibi gövdesinin her çizgisine yerleştiği için Maryann'a daha fazla cesaret vermiş gibi görünen birkaç baş sallama oldu. "Hepimiz hayatımızdaki tekdüzelikten başka bir şey deneyimlemek istiyoruz."

Bunu daha coşkulu baş sallamalar izledi.

"Hepimiz aile istiyoruz," diye devam etti Maryann. "Öyle değil mi? Ya da sadece toplumun bize söylediğinden daha fazlası olduğumuz bir anı?"

Özel kulüplerinin altı üyesi de dolgulu sandalyelerinin kenarında otururken, bu geceki hazırlıksız toplantıda farklı bir şeyler olacağının heyecanı ve duygusu odayı sararken, nefes nefese bir duraklama daha oldu.

"Aşk istiyoruz," diye mırıldandı Bayan Charlotte Nelson, yanaklarında bir kızarıklık belirmişti. Herkes onun Sands Markisi'ne acı verici, umutsuzca aşık olduğunu biliyordu ve Marki onu fark etmeye tenezzül etmemişti.

Elbette hepsi göz ardı edilmişti. Kitty ve arkadaşları balolarda nadiren dansa kaldırırlar, beyefendiler tarafından çağrılır, Hyde Park'ta gezintiye çıkarılır, hatta her mevsimin elmasları tarafından akşamüstü çaylarına davet edilirlerdi.

"Aşk, hatta tutku istiyoruz ve hepimiz birkaç sezona katlandık. Bizler iyi bağlantıları olan bir eş bulma ihtimali çok düşük olan duvar çiçekleriyiz," dedi Maryann şiddetle.

Baş sallamalar özlem dolu iç çekişlere dönüştü.

Sabırsızlık Kitty'nin sinirlerini yakıp kavuruyor, yeni ve harika bir şeyin var olduğu hissine kapılıyordu, keşke ona ulaşabilseydi.

Kitty ve arkadaşları, umutlarını artırma şansları olmadan, mevsimden mevsime, *tonun* içinde eriyip gidiyorlardı. Hepsi de oldukça çekiciydi ama büyük güzellikler olarak kabul edilemezlerdi, özellikle de başarılı değillerdi, çok az yararlı bağlantıları ve ciddi bir evlilik bağına ilham verecek kadar az çeyizleri vardı. Sosyete de gelin arayan genç beyler tarafından genellikle görmezden geliniyorlardı.

Yine de her birinin kalbinde evlenme ve kendi ailelerine sahip olma arzusu vardı. Ya da belki de, sadece evliliği bırakmanın nasıl bir şey olduğunu hissetmek istiyorlardı.

mendillerini bir beyefendinin önüne bırakırlar, o da mendili alır, onları dansa kaldırır ve ertesi gün onlara çiçek gönderirdi.

Kitty usulca, "*Hepimiz bir kereliğine de olsa kötü bir şey yapmaktan suçlu olsak, ne harika olurdu,*" dedi ve beş çift gözün kendi üzerinde toplanmasını sağladı. Çaresizlikten doğan çılgınca bir fikir sağduyusunu ele geçirmişti. Mantiğın ya da aklın ötesinde bir yerden çıkmıştı.

Kitty kalbindeki arzuların kime karşı olduğunu biliyordu ama bunlar geleneksel arzular değildi: Thornton'ın münzevi Dükü Alexander Masters'a. Ailesinin servetini geri döndürmek için çözüm oydu...

Kitty, toplumu hiç tanımadığı bir adamın nişanlısı olduğuna ikna etmenin çözüm olduğunu düşündü.

Onların dünyasında başarı, kişinin kimi tanıdığına, bu bağlantıların ne kadar güçlü ve prestijli olduğuna bağlıydı. Almack'ler için kuponlar, balolara, operaya ve tiyatroya davetler, kişinin toplumda ne kadar iyi tanındığına bağlıydı. Ve Kitty'nin kız kardeşlerine uygun eşler bulabilmek için bu güce çok ihtiyacı vardı.

Üç sevgili kız kardeşinin -Anna, Henrietta ve Judith- zayıf bağlantıları ve var olmayan servetleri yüzünden Kitty gibi yitip gitmesi fikrine katlanamıyordu.

Bir dükün himayesi şüphesiz ailesine en seçkin kapıları açacaktı. İçinde bulundukları çaresiz durum, Anna'nın bir leydinin refakatçisi olarak çalışmasına ve şehvet düşkünü bir alçağın istenmeyen girişimlerini savuşturmak zorunda kalmasına neden olmuştu. Babamın varisi mirasını talep ettikten sonra yerleştirildikleri kır evinin ciddi bir onarıma ihtiyacı vardı. Annemin dul eşinden kalan pay sadece bir aşçı tutmaya ve kibar görünmeye yetiyordu ve en büyükleri olan Kitty'nin iyi bağlantıları olan bir eş bulması bekleniyordu.

Kitty ayağa kalktı ve gül rengi elbisesinin hayali kırıksıklıklarını düzeltti. Bu gece en şık elbisesini giymişti ama hiçbir beyefendi onu dansa kaldıracak kadar nazik davranmamıştı. Kontes Musgrove'un balosuna katılan, cazip çeyizleri olan çok fazla hanım vardı. "Birinin cesaretini toplayıp bize kur yapmasını beklemekten daha fazlasını yapmamızın zamanı geldi. Bağlantılarımız ve rütbelerimiz bu kadar düşükken olmaz."

Arkadaşlarının meraklı gözleri Kitty'nin yüzündeydi, ifadesinin her nüansını yakalıyor, belki de ses tonundaki şiddetli kararlılığı analiz ediyorlardı.

"Artık balo salonunun duvarları arasında kaybolmayı göze alamayız. Olmamız gereken daha fazlasıdır."

Tanrıya şükür. Bu buluşma onun dualarını doğrulamıştı. Kitty gerçekten de kalbindeki kötü eğilimleri saklamak zorunda kalacağını düşünmüştü; kendisinin, üç küçük kız kardeşinin ve annesinin içinde yaşadığı kibar yoksulluktan kurtulmak için düşündüğü tek çözüm buydu.

Bayan Emma Prendergast burnunu kırıştırdı, koyu gri gözleri alışılmadık derecede kasvetliydi, neşeli tavırları ve esprili cazibesiyle oldukça tezat oluştuyordu. "Üç yirmi yaşındayım ve vaftiz annemin cömertliği sayesinde dört mevsim yaşadım. Hiçbir zaman bir duvar çiçeğinden fazlası olarak görülmedim," dedi özlemle, daha fazlası için duyduğu acı yüzünde belirgindi.

"Bizler uslu ve itaatkâr kızlar ve kız kardeşler olduk. Ve bu bizi hiçbir yere götürmedi," diye devam etti Maryann.

Herkes ayağa kalktı ve havayı dolduran heyecan elektrik gibiydi. "Kaynaklarımızı bir araya getirmeyi ve birbirimize daha fazlası için yardım etmeyi taahhüt etmeliyiz. Biz hiç... hiçbirimiz, hiç günahkâr olmadık, değil mi?"

Kötü... günahkar... ve hiç uygun değil.

Bu mırıltılar arkadaşlarının dudaklarından döküldü ve özel salonu soluksuz, gergin bir sessizlik kapladı.

Ondan sonra Kitty ve arkadaşları gülüşüp planlar yaparken her şey bulanıklaştı. Her şey ne kadar da zevkli bir şekilde uygunsuzdu ve Kitty, yüreklerinin arzularına göre hareket edecek cesarete sahip olmaları ve tereddüt etmemeleri için hararetle dua etti.

Bir süre sonra arkadaşları tekrar balo salonuna dağıldılar, belki de bu gece talihlerinin değişmeye başlayacağını tahmin ediyorlardı. Bu gece, hepsi kötü ve cesur olmaya başlayacaktı.

Kitty en yakın arkadaşı Maryann'a döndü. "Daha önce parkta gezerken böyle heyecanlı bir sohbet yapacağımızdan hiç bahsetmemiştin."

Maryann gülümsedi, yüz hatlarının güzelliği dudaklarının kıvrımıyla daha da güzelleşti. Keşke sosyetenin yakışıklıları onun zarif burnunun tepesindeki gözlüklerin ve zeki mizahının ötesini görebilselerdi. Onun zekâsı ve canlılığından etkilenmemeleri, sosyetenin genç delikanlıları için *pek hayra alamet değildi.*

"Babam Lord Stamford'dan gelen bir teklifi kabul etti. Bana bu sabah haber verdi ve ben bu fikre katlanamıyorum."

Kitty soluk soluğa arkadaşının yanına koştu ve onun ellerini kendi ellerinin arasında sıktı. "Öyle olmadığını söyle! O senin babandan daha yaşlı!"

Maryann'ın gözleri şaşırtıcı bir mizahla parladı. "Biliyorum... ama bir planım var."

Kitty sustu. "Kötü biri mi?"

"Ah, Kitty, çok şeytani bir plan ve Nicolas Ives'ı da içeriyor."

İçini bir şok kapladı. "Affedilmez sefahatleri nedeniyle herkesin Londra'nın en kötü şöhretli alçağı dediği kont mu?"

Göz kapaklarını indirmeden önce Maryann'ın gözlerinde tanımlanamayan bir duygu belirdi. "Tam da o," diye mırıldandı, yanakları kızarmıştı.

Kitty geri çekildi, retikülünü aldı, açtı ve bir gazete makalesinin kupürünü çıkardı. Gergin bir şekilde boğazını temizledi. "Benim de bir planım var."

Bu kötü fikir o kadar cüretkâr, o kadar skandaldı ki, şimdiye kadar bunu kelimelere dökmeye cesaret edememişti. "Düşünmesi bile çılgınlık ve pervasızlık. Dua ettim Maryann... Günlerce dua ettim, doğru yolda olup olmadığımı merak ettim ve sonra bu gece sen düşündüğüm her şeyi doğruladın. Hayatta daha fazlası var, değil mi? Ve toplumun, babalarımızın ya da kardeşlerimizin bizim adımıza karar vermesine izin veremeyiz."

Maryann aceleyle kapıya gitti ve kilidi çevirerek kimsenin üzerlerine gelemeyeceğinden emin oldu. "Ne gibi çılgın planlarınız var?"

Kitty kağıdı ona doğru itti. "Sanırım ailemin sorunlarına bir çözüm buldum."

Gözlüklerini burnunun üzerine iten arkadaşı dedikodu sayfasını taradı. "Ne oldu?"

"Babam her zaman dünyadaki her şeyin, tırmanılacak her basamağın, kişinin ne kadar yetenekli olduğuyla değil, kimi tanıdığıyla ilgili olduğunu söylerdi." Kalbinde tanıdık bir keder kabardı ve onu bir kenara itti. Babası dört yıl önce ölmüştü ve onu kaybetmenin acısı her zaman vardı, özellikle de hayatın ne kadar zorlaştığı düşünülduğünde.

"Babam her zaman bağlantıların dünyamızın para birimi olduğunu ve hayatta kalmanın tek yolu olduğunu söylerdi." Çenesini kaldırdı. "Maryann, lütfen daire içine aldığım bölümü oku."

Arkadaşı boğazını nazikçe temizledi, gözlerini kıstı ve sessizce okudu.

Kitty son üç haftadır retikülünde bir delik açan makalenin her kelimesini biliyordu.

Esrarengiz ve münzevi Thornton Dükü'nün bir gelin arayışında olduğu söylentileri ortalıkta dolaşmaktadır. Bir noktada dük, "deli, kötü ve

Sezonun "tehlikeli" avı, toplumda kırık ve umutlu kalplerin izini bıraktı ve şanslı bayanın kim olabileceğini tahmin etmekten kendimizi alamıyoruz. Tabii ki, The Scrutineer bunu doğrulayamıyor, çünkü toplumdan hiç kimse Thornton'u birkaç yıldır görmedi. Tüm bunlar en sevdiğimiz kayıp dükümüze ilgili bir başka fantezi mi? Yoksa bu nefis hikayenin doğruluk payı var mı? Haberi olan herkes elbette bizimle paylaşabilir; kaynaklarımızın kimliklerini koruyoruz.

Maryann başını kaldırıp baktı. "Bunun planlarınızla ne ilgisi var?"

Derin ve sakin bir nefes alan Kitty katlanmış bir kâğıt çıkardı. "Bu benim cevabım... göndermeyi düşündüğüm."

Maryann kitabı Kitty'nin titreyen parmaklarından aldı ve yüksek sesle okumaya başladı.

"Sevgili Leydi Gamble, Hertfordshire'dan Saygıdeğer Katherine Danvers olarak, Thornton Dükü Hazretleri'nin nişanlısı olmaktan onur duyduğumu size büyük bir memnuniyetle bildiririm. Konuyu biraz düşündükten sonra, toplumun ilgisini tatmin etmek için bir cevap kaleme almaya karar verdim. Dük, tüm zamanını olmasa da zamanının çoğunu İskoçya'da geçiriyor ve evlendikten sonra orada ikamet etmemizi planlıyor. Bu durum bizi bir süreliğine Londra sosyetesinden uzaklaştıracak için, iki küçük kız kardeşime biz evlenmeden önce kendilerine bir eş bulma fırsatı vermek için uzun bir nişanlanmayı kabul etti. Haberimi yayınlayabileceğinizden ve böylesine keyifli bir haberi ilk duyuran kişi olmaktan mutluluk duyacağımdan eminim.

Saygılarımla, Bayan Kitty Danvers."

Kitty bu kadar endişeli olmasaydı Maryann'ın yüzündeki şok ifadesi komik olabilirdi.

"Dükü tanıyor musun?"

"Tabii ki hayır," diye fısıldadı. "Ama toplumun bu adama duyduğu hayranlığı ve adının gücünü ailemin yararına kullanmak istiyorum."

"Ah, Kitty... bu neredeyse benim planlarım kadar yaramaz." Sonra Maryann güldü ve Kitty'nin hayal gücünde histerik bir dokunuş yoktu.

"Belki de çok kötü?" Kitty midesindeki kararsızlık kanatlarını çırparak fısıldadı. "Planımın lehime sonuçlanacağını hiç sanmıyorum, eğer ortaya çıkarsam sonsuza dek evde kalmış bir kız kurusu olurum! Ama kız kardeşlerime yardım etmek için bir şeyler yapmalıyım. Dükün adını kullanarak kuracağımız bağlantılar Anna'nın ve hatta belki de Judith'in rahatça yerleşmesi için yeterli olacaktır."

Maryann'ın gözlerine delici bir huzursuzluk yerleşti. "Majesteleri hafife alınacak bir adam değil. Kitty... Gazeteler ona 'kukla ustası' diyor. Lordlar üzerinde nüfuz sahibi ve uzak bir malikanede yaşıyor olsa bile gücü çok geniş. Siyasi yazıları okumuyor musun?"

Kitty'nin midesinde bir düğüm oluştu. Heyecan mı, korku mu? Bilmiyordu. Siyasi haberleri ve karikatürleri incelemek hiçbir zaman ilgi alanı olmamıştı.

Dük hem basın hem de sosyete için bir muammaydı. Kitty popülaritesini artırmak için tam da onu çevreleyen gizemli havaya güveniyordu.

Neden kendini toplumdan uzaklaştırmıştı? Bazı belirsiz fısıltılar onun yaralı olduğunu söylüyordu, diğerleri şekilsiz olduğunu söylüyordu ve yine diğerleri onun sadece kırık bir kalbi saklayan bir münzevi olduğunu söylüyordu.

Kitty neye inanacağını bilemiyordu ve annesinden Dük hakkında kurnazca bilgi almaya çalışmıştı ama Vikontes ona doğru dürüst bir cevap vermeye yanaşmamıştı. Kitty'nin emin olduğu tek şey, sosyetenin Thornton Dükü'nü yıllardır görmediği idi ve Dük'ün bu ışıltılı ortama yeniden girme ihtimali yoktu.

Sahte bağılıklarını ortaya çıkardığında, *tonların* vefasızlığı ve doymak bilmez dedikodu ihtiyaçları bazı davetlerin hızla iletilmesine neden olacaktı. Ele avuca sığmayan Thornton'un dikkatini çeken kadını tanımaya aç olacaktı.

Sinirleri fena halde gerilmişti ama ailesi ona muhtaçtı ve son iki sezondur onları hayal kırıklığına uğratmıştı. Kitty onları bir nebze olsun rahat ve güvenli bir yere yerleştirebilmek için ne yapacağını şaşırmıştı. Sonunda ailesini kurtarmanın bir yolunu bulduğuna, en azından onurlarına dokunulmadığına inanıyordu.

Ancak... düzenlemek üzere *olduğu* aldatmaca için kesinlikle arafta yanacaktı.

Birkaç önemli isimden bahsetmek yeterli olmazdı. *Olmak* zorundaydı. Kitty, sahneye çıkarak ailesini rezil eden Harriet teyzesinin gururdan patlayacağına inanıyordu.

Her şey, en kötü türden bir yıkıma yol açabilecek kadar hassas bir durumdu.

Hanımefendiler olarak, aileleri ve toplum tarafından *kendilerinden her* zaman sağduyulu ve ölçülü *davranmaları* beklenirdi. Aksi bir durum skandala ve yıkıma yol açabilirdi. Ama ailesi için umutsuz bir durum ortaya çıktığında ne yapmalıydı?

Zaman zaman toplumu kandırmak için çevirdiği dolaplar onu dehşete düşürüyordu ve odasının karanlığında akıl sağlığını sorguluyordu. Böyle bir insan mı olmak istiyordu?

Kendine başka seçeneği olmadığını söylemişti ama gerçek bu muydu? İnsanın her zaman bir seçeneği vardı. Ve Kitty ailesini kurtarmak için her şeyi yapmaya hazırdı.

"Leydi Gamble'ın cevabınızı ustaca kelimeler kullanarak yayınlayacağını biliyorsunuz. Ya Dük bunu görürse?"

Garip bir şekilde, bu onun en az endişelendiği şeydi. "Oh, Maryann, anneme göre neredeyse yedi yıldır kimse onu ne görmüş ne de konuşmuş. Sosyeteye son çıkışının ayrıntılarını paylaşmadı ve ben de araştırmamla onun aşırı meraklı doğasını uyandırmak istemedim. Düke gelince, eğer o adam skandal gazetelerini okusaydı ya da okumayı umursasaydı, geçen yıl öldüğüne ve kuzeni Bay Eugene Collins'in mahkemeye çağrılacağına ve yeni dükün o olduğuna dair bir açıklama yapılacağına dair spekülasyonlara cevap verirdi. Peki ya Leydi Wescott'un yeğenini acımasızca baştan çıkardığı ve onunla birlikte kaçtığı söylentisine ne demeli? Geçen sezon *bu söylenti ortalığı kasıp kavurdu* ve dük ne bir tekzip ne de bir özür talep etti. Kimse ondan haber almadı. Size söz veriyorum bunu görmeyecek. Görseydi çok şaşırırdım."

"Ya yaparsa?"

Kitty inatla, "Yapmaz," diye ısrar etti. "Ama... yapsa bile, bunun basının yıllar içinde ortaya attığı asılsız spekülasyonlardan biri olduğunu düşünecektir. Ve benim hilem sonsuza dek sürmeyecek, sadece sezonun kalan birkaç haftası için geçerli olacak. Kız kardeşlerim önemli maçları garantiledikten sonra nişanı atacağım."

Maryann'ın yüzü sempatiyle yumuşadı. "Sonra mahvolacaksın."

Kitty kayıtsız bir omuz silkmeye omzunu kaldırdı. "Oh, biliyorsun ki uygun bir ittifak kurma beklentim yok."

Arkadaşı düşündü ve Kitty yüz ifadesini tarafsız bir maske olmasını umduğu bir şekle soktu. Her şeyin sonunda itibarının zedelenmesinin ne anlama geleceğini düşünüp ağlamaya başlamıştı bile.

Evlenmeme ve kendi çocuklarının olmama ihtimali.

İtibarı zedelenmemiş olsa bile, hiçbir beyefendi onun gibi genç bir hanımefendiye kur yapmak için ilgi göstermemişti. Geçtiğimiz iki sezon bu üzücü bilgiyi kanıtlıyordu. Üç yaşındaydı ve yirmi yaşındaydı. Ne kadar hoş ve tatlı huylu olduğu birden fazla kez dile getirilmişti. Hiç kimse

"güzel" ya da "aranan" gibi sıfatlar. Genç bir adam bir keresinde onun "ilginç gözleri" olduğunu söylemişti.

Kitty bunun şimdiye kadar aldığı en özel iltifat olduğunu düşündü.

"Geleceğim konusunda endişeli değilim. Kendi ailemi kurmanın bana göre olmadığını uzun zamandır görüyorum."

Ailesinin zenginlikten ve bağlantılardan yoksun olması son birkaç sezondur bunu pekiştirmişti. Şimdi yapacağı hile, tabuta çakılacak meşhur son çivi olacaktı. Öte yandan, Dük'ün bağlantılarından yararlanmayı başarırca, sonunda nişan iptal edilmiş gibi davranmak zorunda kalacaktı. Dükün onu terk ettiği dedikoduları yayılacaktı. Her iki sonuçta da itibarı paramparça olacaktı.

Annem ve kız kardeşlerim için almam gereken bir risk bu. Ve en kötüsünü düşünmemeliyim!

Maryann iç çekerek, "Kendi mutluluğunuzu düşünmediğiniz için endişeleniyorum," dedi.

Kitty'nin kalbinden korkutucu bir özlem ve acı dalgası geçti ve daha fazlasına duyduğu ihtiyacı zorla bastırdı. "Kız kardeşlerim çok çekici ve şikayetçi değiller. Biraz mutluluğu hak ediyorlar. Babamız öldü ve annem hâlâ bizim acıklı beklentilerimiz ve korkunç geleceğimiz yüzünden keder içinde. Onlar için ittifakları güvence altına almak bana düşüyor. Bir dükle akraba olduğumuz öğrenilir öğrenilmez aranır hale geleceğiz."

Maryann ona sarıldı ve Kitty sulu bir kahkaha atarak onun kucaklamasına karşılık verdi.

"Bunu gerçekten yapacağız," diye yemin etti Maryann. "Günahkâr duvar çiçekleri olacağız."

Evet, öyleyiz... Ve Kitty hayatının en tehlikeli hatasını yapmamak için dua etti.

İKİNCİ BÖLÜM

İki hafta sonra...

Cheapside, Londra

"Bunu gördünüz mü?" Annabelle haber sayfasını küçük ve zar zor döşenmiş salonun ortasındaki eski, yara bere içindeki saten ağacından masaya vurarak talep etti. Kız kardeşinin giydiği mavi muslin bahar elbisesinin yan tarafında bir yırtık daha görmek Kitty'ye acı verdi. Sadece birkaç gün önce etek uçlarını ve ceplerini onarmıştı.

"Gazeteleri okumaya fırsat bulamadım," diye mırıldandı Kitty, ağzına bir tart atıp düşünceli düşünceli çiğnerken.

"Bu çirkin *on-dit*, Thornton Dükü ile nişanlandığını söylüyor. Bir *dük*, Kitty. 'Leydi Gamble en güvenilir kaynaktan, Thornton Dükü Hazretleri'nin Hertfordshire'dan Saygıdeğer Katherine Danvers ile nişanlı olduğunu öğrendi' yazıyor. Bu *sensin*," diye bitirdi kız kardeşi kuşkulu bir solukla.

Saf korku ve heyecandan oluşan bir şok Kitty'nin kalbini parçaladı.

Sonunda, bir cevap.

Küçük kız kardeşleri Judith, yanan tek mumun loş ışığında okumakta olduğu gotik roman *Şeytan İksiri'ni* indirdi ve büyük kardeşleri arasında gidip geldi. "Kitty, bu doğru olabilir mi?"

Kitty kız kardeşlerinin tüm dikkatini üzerinde toplamıştı. En küçük kardeşleri Henrietta bile, akort edilmeye ihtiyacı olan bir piyanoda müzik çalışıyordu, bocalamıştı. Anneleri kıpırdandı, odadaki tek pencerenin yanından kalkıp salondaki tek, eski püskü koltuğun koluna tünedi ve soluk mavi gözlerini en büyük kızının üzerine dikti. Eliyle haber kâğıdını işaret etti ve kâğıt eline tutuşturuldu. Annesi gözle görülür bir şekilde sıkıntılıydı ve ağlamamak için kendini zor tutuyordu. Omuzlarını kaldırarak Kitty'nin bakışlarıyla karşılaştı. Gözlerindeki boş ve umutsuz bakış kaybolup yerini öyle parlak ve acı verici bir umuda bıraktı ki, bir yumru büyüdü Kitty'nin boğazında.

"Katherine, Leydi Gamble'ın iddiasında doğruluk payı var mı?"

Bunun için hazırlık yapmıştı ama yine de kalbinde bir anlık tereddüt vardı. Aldatmacasındaki bu kararlı adım ona her şeyden daha derin, daha korkutucu geliyordu. Şimdi ailesine, Kitty zeki ve becerikli olmadığı takdirde yıkılabilecek bir umut sunuyordu. Ayrıca bir de

Annesini hayal kırıklığına uğratmanın içinde kalan son yaşamı da yok edeceğinden korkuyordu. Bu düşünce bile dayanılmazdı ve garip bir acı Kitty'yi pençesine almıştı.

"Evet anne," dedi usulca.

Sanki farklı bir gelecek vaadinin rüzgârda kül olup gitmesinden korktukları için nefes almaya cesaret edemiyorlarmış gibi, salonun üzerine tuhaf bir durgunluk çökmüştü.

Annem ona uzun, araştırıcı bir bakış attı. "Bize bir dükle tanıştığını hiç söylememiş olmana şaşırdım, hele Thornton gibi güçlü biriyle. Onunla yıllar önce baban aracılığıyla tanışmıştım. Hatırladığım kadarıyla çok çekici ve yakışıklı bir genç adamdı ama bir kaza sonucu yaralandığına dair söylentiler vardı. Birkaç yıldır toplumdan uzaktı ve geri dönüp dönmeyeceğine dair pek çok spekülasyon yapıldı. Böyle bir haberin bana nasıl verilmediğini anlayamıyorum. Neler oluyor, canım?"

Kitty'nin boğazında oldukça büyük bir yumru oluştu. Kız kardeşlerine ve annesine yalan söylemekten nefret ediyordu ama onların da bu çılgın planın bir parçası olmalarını istemiyordu. Eğer bir gün ortaya çıkarsa, Kitty bütün suçlamaların ayaklarının altına serilmesini diledi. Bir kez daha kalbi titredi ve kararlılığı sarsıldı. Eğer hilesi ortaya çıkarsa, skandal çok geniş bir alana yayılacak ve kız kardeşlerinin az da olsa sahip oldukları tüm şansları yok edecekti.

"Yazışmalarımız mektuplar aracılığıyla oldu. Ben... boş yere umut vermek istemedim ama aramızda bir bağ oluştu." Onları bu şekilde kandırmak zorunda kaldığı için gözleri yaşardı ve neredeyse yıkılıp her şeyi itiraf edecekti.

Annesi titreyen ellerini dudaklarına götürerek, "Kurtulabilir miyiz?" diye sordu.

Evet, söz veriyorum anne.

"Bunun doğru olduğunu anlayamıyorum," diye bağırdı Anna. "Neden seni seçsin ki Kitty?"

Kız kardeşinin şaşkınlığı Kitty'yi incitmemesi gerekirken incitmişti. "Olağanüstü bir güzelliğim olduğunu iddia etmiyorum, ama neden bir dük bana teklifte bulunmasın? Güzelim, gözlerim iyi görür, hızlı düşünürüm ve eğitimliyim. Savurgan değilim ve büyük bir evi idare edebileceğimi söyleyebilirim. Ayrıca bir vikontun kızıyım, her ne kadar fakir biri olsa da. Bazı bağlantılarımız var, Anna."

"Elbette, herkes sizin iyi niteliklerinizi takdir edecektir. Her şey çok olağanüstü. Bu bizim için ne anlama geliyor?" Anna mırıldandı.

Ve çok uzun zamandır ilk kez gözlerinde umut parladı ve Kitty'nin midesindeki soğuk şüphe düğümü gevşedi.

"Bu, ailemizin kurtulabileceği anlamına geliyor," dedi annem hiddetle. "Bu kış kömürümüz olacak demek. Bu, artık gururumu ayaklar altına alıp babanın varisine mektuplar yazarak kırıntılar için yalvarmak zorunda kalmayacağım anlamına geliyor. O korkunç eve dönmek zorunda kalmayacaksın Annabelle ve Tanrı aşkına, kızlarımın daha iyi bir yaşam için bir şansı olabilir."

Judith ellerini birbirine kenetledi. "Bir sezon geçirebilir miyim?"

Kitty, günlerinin çoğunu balo ve kur hayalleriyle geçiren on altı yaşındaki kız kardeşine gülümsedi. Geleceği hakkında çoktan kararını vermişti ve fazlasıyla romantik bir yapıya sahipti. "Birkaç yıl içinde bunun mümkün olabileceğini söyleyebilirim. On sekiz yaşında ortaya çıkmak kabul edilebilir. Ve senin için bir mürebbiye tutabiliriz, Henrietta."

On bir yaşındaki kız kardeşinin eğitiminden Kitty sorumluydu ve ona çeşitli konuları öğretmekten büyük zevk alıyordu.

Annabelle'le yüzleşti. "Bu sezon senin olacak. Majestelerinin nişanlısı olarak, onun gözüne girmek isteyenlerle seni tanıştırmak için daha iyi bir konumda olacağım. Önerdiğin gibi *o* eve geri dönmeyeceksin."

Kız kardeşi annesine kaçamak bir bakış attıktan sonra çenesini kaldırıp sertçe başını salladı. Anna yirmi bir yaşındaydı ve Kitty gibi toplum içinde değildi. Bütün kırılğan umutları Kitty'nin iyi bir eş bulmasına bağlanmıştı. Kitty'nin başarısız olacağı belli olduktan sonra Anna, Leydi Shrewsbury'nin refakatçisi olmayı kabul etmiş, Leydi'nin oğlu da Anna'yı kaba davranışlarıyla çok korkutmuştu. Anna'nın kolları fena halde morarmıştı ve Vikont'un parmaklarının kız kardeşinin kalçasındaki izi Kitty'nin aklından hiç çıkmayacaktı.

Kitty bunun tatlı, nazik kız kardeşi değil de kendisi olmasını ne kadar isterdi. Kirletilmek ya da korkutulmak istediğinden değil, ama o daha sert bir maddeden yapılmıştı ve sevgili Anna kadar kırılğan değildi.

Kitty kız kardeşinin sırrını ona açtığı için minnettardı; kız kardeşinin onurunu korumak için o alçağı çağırabilmeyi ne kadar isterdi ama bunun yerine bu bilgi Kitty'nin cüretkâr planını hayata geçirmek için ihtiyaç duyduğu ek teşvik olmuştu. Kız kardeşinin acısının ve utancının ağırlığı, Kitty'nin ölüm döşeğindeyken babasına söz verdiği gibi hepsini güvende göremeyeceğinin kanıtı gibiydi.

Kitty, babasının tabancasıyla sınır tanımaz herifin karşısına çıkmakta ve onu Anna'dan uzak durması için uyarmakta tereddüt etmemişti. Elbette alçak herif korkmaktan çok eğlenmişti, ama kız kardeşini o korkunç yerden uzaklaştırmıştı. Böyle bir hayat Anna'nın, Judith'in ya da Henrietta'nın geleceği olamazdı, Kitty bunu sağlayacaktı.

Anna başını salladı, belli ki hâlâ şaşkındı. "Ama onunla ne zaman tanışacağız?"

Dua ediyorum, asla. İşleri yoluna koymak için sadece bu mevsimi vardı.

Dük inzivaya çekilmiş olsa da Kitty sosyete için bu kadar uzun süre kandırabileceğine inanmıyordu. Herkes bu maskaralık sırasında Dük'ün nerede olduğunu merak ediyordu. Düğünün hiç gerçekleşmemesini merak edecekler ve neden onun yanında olmadığına dair çılgınca spekülasyonlar yapacaklardı. Bir sezon içinde kız kardeşlerinin geleceğini güvence altına almak için hızlı ve akıllıca hareket etmeliydi.

İmkânsız hissettirdi. Umutsuz hissettirdi. Dehşet vericiydi.

Kitty kurumuş dudaklarını ıslattı. Birkaç gece boyunca yatağında uyuyamadan yatmış, tüm olasılıkları planlamıştı. Rahat bir nefes alarak, onlar için umutlar beslediğini, İskoçya'dan döndüğünde buluşacaklarını, son paralarını da alıp kendisi için üç, Anna için iki yeni cüretkâr balo elbisesi, dans terlikleri ve çeşitli süs eşyaları sipariş edeceklerini anlattı. Annemin son payını harcamak büyük bir kumardı ama aynı zamanda bir dükün nişanlısı gibi görünmesi ve Anna'nın da planın meyve vermesi için sosyeteye karışması gerekiyordu.

Artık haber duyurulduğuna göre, hayatlarına yönelik ilgi ve merak dalgası kontrolsüz bir şekilde ilerleyecekti.

Annesi bir süre ona baktı ve annesinin gözlerinde gördüğü duygular karşısında Kitty'nin boğazında bir yumru oluştu.

"Bazen omuzlarındaki sorumluluğun ağırlığını düşününce nefesim kesiliyor ve içimde bir şeyler burkuluyor canım," dedi annesi usulca, gözlerinde tuhaf bir bilgi vardı. "Sen her zaman canlı ve cesur bir ruh oldun Katherine ve uzun zamandır bize bakma sorumluluğunun büyüleyici ışığını söndüreceğinden endişe ediyordum. Senden istenen hiçbir şeyden çekinmedin ve bu aileyi iyi görmek için sadece babanla bana ait olması gereken bir sorumluluğu üstlendin. Artie'm seninle çok gurur duyardı, canım."

Kitty yutkundu ve başını sallayarak annesine sulu bir gülümseme sundu.

Onlar çaylarını yudumlarken ve en ucuz dolgulara sahip sandviçleri yerken, o onlara umut verdi ve karşılığında ailesi ona babasının ölümünden önce gördüğü en parlak gülümsemeleri bahşetti.

Ve işte o anda içimdeki son şüphe de yok oldu.
Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım.

...

İki hafta sonra

Cennetteki sevgili Tanrım.... Gerçekten başardım.

Kitty kendini münzevi Thornton Dükü'nün nişanlısı olarak yeniden yaratmış, skandal gazeteleri tarafından eşsiz olarak ilan edilmiş ve yakalanması zor dükü kaptığı için kadeh kaldırılmıştı. Rütbe ve servet sahibi bir adamla nişanlandığı haberinin sosyete de hevesle karşılanması annesinin hızla iyileşmesine yol açmış, bu da Kitty'yi memnun etmişti, çünkü annesini melankoliden kaybedeceğinden çok korkuyordu.

Daha bu sabah, sevgili arkadaşı Maryann balolara, müzikallere, suarelere ve hatta Maryann'ın ailesinin Berkeley Meydanı'ndaki şık evine Kitty için gelen skandal bir ev partisine bir düzineden fazla davetiye götürmesi için bir uşak göndermişti. Kitty'nin bu sezon Musgrove Kontu ve Kontesi'yle birlikte yaşadığını şurada burada ima etmenin akıllıca olacağını düşünmüşlerdi. Annesinin Cheapside'da kiralamayı başardığı küçük ev, sezon boyunca Kitty'nin yaşadığı yer olarak *tonlarca* kişi tarafından keşfedilmemeliydi.

Kitty elindeki küçük davetiye paketine baktı. *Ah canım.*

Bu davet Sanderson Markizi'nin birkaç hafta sonraki balosu içindi. Daha önce bu uğurlu ve en çok rağbet gören etkinliğe hiç davet edilmemişti. Son üç sezondur sosyetenin içinde olan aynı kişi olduğu için bu elbette saçmaydı. Ama Leydi Gamble'ın neredeyse her gün yayınladığı makaleler Kitty ve ailesinin ne yapacaklarını bilemedikleri değişikliklere yol açmıştı.

Makaleler böyle bir eşleşme fikrinden bahsediyor, bunun tedbirsizce mi yoksa sezonun sosyete eşleşmesi mi olduğunu değerlendiriyordu. Bunu takip eden ilgi dalgası onun tahmin edebileceğinden çok daha fazlaydı. Babasının vasiyetini yerine getiren avukat ona yaklaşmış ve Mayfair'de bir şehir evi kiralamasını önermişti. Kitty neredeyse şoktan ve utançtan ölecekti, çünkü Bay Walker kibarca faturayı dükün avukatlarına göndereceğini söylemişti.

İlk başta kafası karışmıştı ama sonra farkındalığı artmıştı. Sahte kimliği sayesinde ailesine de finansal kapılar açılmıştı.

Nişan. Elbette Bay Walker'ı reddetmişti. O gece yatmadan önce, ebedi ruhu için iki kat daha fazla dua etmişti.

Ve şimdi o şaşırtıcı değişikliklerden biri, hem gergin hem de kendinden emin görünen Bay Adolphus Pryce, şöminenin yanındaki kanepede oturuyordu. Kitty, onlar ikramları beklerken elindeki davetiye yığını hızla okuyormuş gibi yapıyordu, böylece adamın ölçüsünü alabilecekti. Adam zayıftı ve dikkatli ama sade giyinmişti. Pryce'ın elmacık kemiklerinde yüksek bir renk vardı ve kıvrıkcık saçları pomadından kaçarak alnında güzel öpücük bukleleri oluşturmaya çalışıyordu. Bu çok tuhaf bir çelişkiydi ve Kitty onun kendisini nasıl bulduğunu merak etti. Verdiği kartta tanınmış bir hukuk firmasında çalışan bir avukat olduğu yazıyordu.

Salonun kapısı, buluşmalarına doğru bir saygınlık havası katmak için aralık kaldı. Anna bir çay tepsisi getirdi ve Kitty'ye sorgulayıcı bir bakış fırlattı. Kitty zarif bir omuz silkme hareketiyle omzunu kaldırdı, çünkü Smith and Fielding'den genç bir avukatın onu neden çağırdığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Midesindeki ağırlı kramplar dükün makaleyi gördüğünü ve belki de yanlış beyan ve dolandırıcılıktan dava edildiğini düşündürüyordu.

Yine de çay ve kek servisi yapıldı ve kız kardeşi onu Bay Pryce ile yalnız bırakarak ayrıldı.

"Nasıl yardımcı olabilirim, Bay Pryce?"

Çayını aceleyle yudumladı ve çay fincanı ile tabağını küçük, kazınmış bir ceviz tabletin üzerine yerleştirdi. Görünürdeki rahatsızlığı onu rahatlatmıştı.

"Bayan Danvers," diye başladı, gerçekten de adamı boğuyormuş gibi görünen kravatını çekiştirerek. "Ben Thornton Dükü Hazretleri'nin işlerini yürüten ekibin bir parçasıyım." Bu söz üzerine göğsü gururla kabardı ve koltukta biraz daha dik oturdu. Duruşunu etkileyen şeyin pütürlü minderler olmadığını umuyordu.

Kitty fincanını sıkıca kavradı, sıcaklık kalbinde oluşan soğuğu yatıştırdı. Onu farkına varmadan akıllıca idare etmek zorundaydı. Boğazında histerik bir kahkaha köpürdü ve onu yuttu. Her geçen gün hilesi ne kadar da karmaşıklıyordu. "Evet?"

"Ah... amirim beni görevlendirdi... ah... Yakın zamanda müşterimizin sizinle nişanlı olduğunu öğrendik."

Gözünü kırpmadan ona baktı. "Evet?"

"Ekip beni görevlendirdi, ah..." Adam kızardı ve kadının boğazı düğümlendi. "Gizli soruşturmalar yapacağım... Ah, yani dükün bir düşes almaya niyetlendiğinden haberimiz yoktu."

Ekip nişanın gerçek olup olmadığını öğrenmek istedi. *Tabii ki.*

Ama neden doğrudan düke değil de *ona* yaklaşmışlardı? Dük, mülklerini yöneten insanlara karşı bile münzevi davranıyor olabilir miydi?

"Alexander herkese mutlu haberi vermedi mi?" diye sordu küçük bir gülümsemeyle, sakın bir yüz ifadesi takınmaya çalışarak ve sorusunun isabetli olduğunu umarak. Kitty, Dük'ün ismini samimi bir şekilde kullanırken çok dikkatliydi ve Bay Pryce kaskatı kesildi. "Neden ona yazmadınız? Cevap vereceğinden eminim. Söz vermişti."

"Öyle mi?"

Çayından bir yudum aldı ve sonra nezaketle cevap verdi. "Elbette."

Bay Pryce'ın omuzları gevşedi. "Amirim Bay Fielding Dük'e bir soruşturma gönderdi ama henüz bir yanıt alamadık."

"Ne tuhaf, belki de majestelerine pek benzemiyordur." Kitty Dük'ün kayıtsız bir muhabir olduğunu ve az önce gaf yapmadığını umdu. Duraksaması kasıtlıydı. "Peki ofisinize nasıl yardımcı olabilirim?"

Etrafına göz gezdirdi, bakışları yıpranmış kanepelere ve yıpranmış şeftali rengi halıya takıldı. "Sizi bulmam biraz zaman aldı ve dükün nişanlısını Cheapside'da görmeyi beklemiyordum." Adam şimdi dikkatliydi, açık mavi gözleri sakın ve hesaplıydı.

Soğukkanlılığı sarsılmıştı ve düşünceleri öfkeyle çalkalanırken çayından narin bir yudum aldı. "Babamın avukatlık bürosu şu anda Dük'ün emriyle daha uygun bir yer arıyor. Dunn ve Robinson firmasından Bay Walker... Onları tanıyor musunuz?"

"Öyleyim," dedi sıkıca.

"Evet, Bay Walker Mayfair'de çok güzel bir şehir evi buldu ama korkarım Alexander bu seçimden hiç memnun kalmadı. Sanırım nişanlısı için sadece en iyisinin uygun olduğunu söylemişti." İşte bu, neden hâlâ Cheapside'da oturduğunu açıklıyordu ama yine de korkunç huzursuzluk hissi devam ediyordu. Dokuduğu aldatmacanın derinliğinden nefret ettiği günler vardı ve bugün öyle bir gündü. Bu adam neden buraya gelmek zorundaydı?

Yine de Dük'ten daha iyi.

Adolphus Pryce'ın yüzü kızardı ve pütürlü koltukta daha dik oturdu. "Ekselansları... Ekselansları bu meseleyi halletmek için başka bir firmaya mı gitti?"

Adamın yaşadığı şok, kadının karnında bir alarmin çalmasına ve bir farkındalığın doğmasına neden oldu. Dük, ofislerini herhangi bir anlaşma, hatta evlilik teklifi hazırlamak için kullanmadığı için endişelenmişlerdi.

sözleşme. Dükün tatmin olmayacağından endişe ediyorlardı. Elbette bu yeni söylentileri araştırmanın ihtiyatlı olacağını düşünmüşlerdi. O zaman geçmişteki diğer söylentileri de araştırmış olmaları gerektiği aklına geldi.

Lanet olsun. Kaşlarını çattı, düşünceli bir şekilde çenesine vurdu. "O firmayla çalışmak benim önerimdi, çünkü babamın mülkleriyle onlar ilgileniyordu. Alexander beni şımartıyor, utanmazca." Bir pasta seçerken durakladı. "Firmanızın Majestelerini memnun edecek bir ev bulabileceğine inanıyor musunuz?"

Adamın gözleri rahatlamıştı ve hevesle başını salladı. "Elbette, elbette, Smith and Fielding, Majestelerinin ihtiyaçlarını karşılamaktan her zaman onur duyar. Bu konuyla hemen ilgileneceğiz. Hafta sonuna kadar Piccadilly ya da Grosvenor Meydanı'nda bir ev bulacağım ve sizin için çeşitli mağazalarda kredi limiti açacağım, Bayan Danvers. Ekselansları hiçbir şey istemeyeceğinizden emin olabilir ve Smith ve Fielding'in ofisleri *tüm* ihtiyaçlarınızı memnuniyetle karşılayacaktır."

Kredi limiti mi? Yüce Tanrım. Bu çok ileri gidiyordu.

Ama Cheapside'da yaşasa ve geçen sezonun modalarını giyse Thornton kadar güçlü bir dükün nişanlısı olduğuna kim gerçekten inanırdı? Ya da sadece son zamanlarda alınan üç yeni balo elbisesini?

Eğer bu teklifi reddederse, o zaman düke mektup yazacaklar mıydı? Thornton Dük'ününkü gibi büyük holdinglerin emirleri doğrultusunda çalışan birkaç kâhyası ve avukatı vardı. Ufak tefek işler onun dikkatine sunulmazdı. Eğer kadın bu teklifi reddeder ve şehir evi meselesiyle babasının avukatının ilgilenmesinde ısrar ederse, Smith ve Fielding'in ofisi, Dük'ün himayesinden bir parça bile kaybetme korkusuyla konuyu ona götürmek zorunda hissedecekti.

İçinde bir kez daha şüpheler yükseldi. Ama Dük'ü de ona uygun bir daire buldukları konusunda uyarmayacaklar mıydı? "Alexander'ın ofisinizin sorularına yanıt vermemesini kabul edemem. Onunla konuşacağım."

Adamdan minnettar bir iç çekiş daha çıktı. Demek müşterileri bir devdi, öyle mi?

"Bu çok tatmin edici olur, Bayan Danvers."

Bay Pryce daha sonra ince siyah deri bir çantayı açtı ve bir tomar kâğıt, küçük bir hokka ve bir kalem aldıktan sonra işe koyuldu. Oldukça titizdi, hatta pencereleri çerçevelemek için ne tür perdeler istediğini, her oda için gerekli mobilyaları ve yedi odalı bir kasaba evinin ihtiyaçları için yeterli olup olmayacağını bilmek istiyordu. Kaç odalı bir ev

Evi ve kredi için ihtiyaç duyacağı dükkânları işletmek için ihtiyaç duyacağı hizmetkârlar. Bir saat sonra Bay Pryce kendinden emin adımlarla oradan ayrıldı.

Hackney, Bay Pryce'la birlikte caddeden aşağı yuvarlanırken soluk şam ipek perdeleri düşürdü. Ördüğü ağ öylesine korkunç bir şekilde birbirine dolanmıştı ki, Kitty bir daha kurtulabileceğinden kuşkuluydu.

Bir kolunu beline doladı. Hazırlanması gereken bir balo vardı ve oyalanmamalıydı.

Haber *The Scruntineer*'da çıktığında, cesaretini toplayıp Londra'nın önde gelen modacılarından birini ziyaret etmiş, kendisi ve Anna için üç yeni balo elbisesi ve çok hoş binicilik kıyafetleri sipariş etmişti. Sonra birdenbire faturada hatırı sayılır bir indirim teklif edilmiş ve yeni gündüz kıyafetleri de ekleyebileceklerini öğrenmişti.

Dükün nişanlısı olmanın birden fazla avantajı vardı.

O gece yastıklarında ağlamıştı, çünkü babasından kalan son parayı da kullanıp kullanamayacağından emin olamıyordu. Kış geldiğinde, bir araya getirecek iki şilinleri bile olmayacaktı.

Şimdi Londra'nın en ünlü mağazalarında bir kredi hattı açılıyordu. Durum vahim hale gelse bile herhangi bir alışveriş yapmamak için çok dikkatli olmalıydı. Her ne kadar adamın itibarını ve bağlantılarını ödünç alsa da, para almak ona iğrenç ve fazla alçakça geliyordu. Ama şehirdeki ev konusunda ne yapacaktı? Kitty salondan çıkıp küçük koridordan geçerek merdivenlerden yatak odasına doğru ilerlerken endişeliydi.

Ona her kuruşunu geri ödeyeceğim, diye yemin etti.

...

Birkaç gün sonra Kitty, Ophelia'yla birlikte Hyde Park'ta dolaşmaya çıktı. Bir bahar öğleden sonrası için oldukça kasvetli bir gündü. Sabah soğuk doğmuştu; aralıklı olarak yağın yağmur cansız, buz gibi bir çiseleme halindeydi. Bu durum, çok sayıda ziyaretçinin yeni işgal ettiği şehir evine akın etmesini engellememişti. Annesi Dük'ün cömertliği karşısında kendinden geçmişti, her ne kadar böyle bir jest adab-ı muaşeret sınırlarını zorlasa da... daha doğrusu paramparça etse de.

Annesi burnunu çekmiş ve Dük'ün aynı çatı altında yaşamaya niyetli olmadığını söylemişti. Dük, onların iyiliğiyle bu kadar ilgilendiği için nezaketin ve centilmenlik onurunun ruhuydu. "Tabii ki, onun gibi önemli bir adam nişanlısının ailesinin Cheapside'da yaşamasına izin vermez!"

Annesi, bir general gibi az sayıdaki eşyalarını toplamaları için onları bir araya topladığını ilan etmişti.

Yine de Kitty birkaç saat önce gelen bu meraklılar topluluğunu beklemiyordu. Annesi bu ilginin tadını çıkarmış ve ev sahibesi rolünü oldukça zahmetsizce üstlenmişti; pastaları ve ikramları ustalıkla idare ediyor, sohbeti sıradan ve hafif dedikodular etrafında tutuyor, dükle ilgili tüm soruları ustalıkla geçiştiriyordu.

İçinde boğucu bir korku yükselmişti. Bu başarı ona çok gerçeküstü, çok endişe verici gelmişti; değişmez sonuçlar peşini bırakmıyor, yıkım ve skandal vaat ediyordu. Kitty saçma sapan bir şeyler mırıldanmış ve sanki şeytan topuklarını kemiriyormuş gibi kaçmıştı.

Mantıklı yürüyüş ayakkabılarını giydikten sonra Çapkasını ve Gemişesini kaptığı gibi evden çıkmıştı. Birkaç dakika sonra bir araba yanında durdu; Ophelia'yı gördüğüne çok sevinmişti ve sevgili arkadaşının onun telağını sezerek kötü havaya rağmen parkta bir gezinti önermişti.

Dolambaçlı bir patika boyunca yürüdüler ve Kitty parkın aşırı kalabalık olmamasına şükretti. Sevgili Ophelia koyu yeşil bir pardösü ve onun bir ton açığı bir yürüyüş elbisesi içinde göz kamaştırıcı görünüyordu, ama gözlerinde biraz çirkinlik vardı.

"İyi misin, Ophelia?" Kitty usulca sordu. "Son konuşmamızdan bu yana birkaç gün geçti." Ophelia'nın kendi cüretkâr planını hazırlayıp hazırlamadığını merak etti.

"Sanırım yakında grubumuzu bir toplantıya çağırmalıyız. Belki de bir tür salonda? Herkesle konuşmak istediğim çok şey var ve sıkıntılı olduğunuzu hissedebiliyorum."

Kitty, herkesin nasıl olduğunu gerçekten merak ederek, "Oh, konuşacağız," dedi. "Tartışacak çok şey var."

Ophelia ona düşünceli bir bakış fırlattı. "Peki sorunlarınız o zamana kadar bekleyebilir mi?"

Kitty iç çekti. "Hilemin bu kadar başarılı olacağını hiç düşünmemiştim. Bu korkutucu."

Arkadaşının yüzünde geniş bir gülümseme belirdi ve gözleri gizemli bir çekicilikle parladı. "Ama bu kadar cesur olmak harika, değil mi?"

"Öyle olduğunu söyleyebilirim. Bazen çok kötü ve cesur olmaktan heyecan duyuyorum. Daha birkaç gün önce Hyde Park'ta atınıza bindim. Bunu yapan ilk leydi olmadığımı beyan ederim, ama skandal gazeteleri

Cüretkârlığım karşısında annem neredeyse kendinden geçecekti." Güldü, ne kadar uygunsuz ve özgür hissettirdiğini hatırlatmaktan zevk alıyordu. "Kitty Danvers gazetelerin ve sosyetenin ilgisini çekebilmek için *çok* şeytani olmalı. Beni tanımaya aç olmalarını, cüretkârlığım karşısında şok olmalarını ve etkilenmelerini istiyorum. En seçkin balolara ve etkinliklere bile davetiyeler artacak."

"O zaman tüm dikkatini buraya vermen gerektiğini söylüyorum, Kitty. Seni temin ederim, eğer sadece Güphe ve korkuya izin verirsen, bocalayacak ve muhtemelen bir leydinin beklenen hayatından oldukça farklı, harika bir Geyi kaçıracaksın," dedi Ophelia acı veren bir içtenlikle.

Kitty her zaman bütün arkadaşları arasında Ophelia'nın isteseydi evlenebileceğini düşünmüştü. Küçük, kararlı bir ay, düğme gibi bir burun ve tatlı kıvrımlı dudaklarıyla son derece güzeldi ve Kitty'nin duyma ayrıcalığına sahip olduğu en güzel, unutulmaz şarkı söyleme sesine sahipti. Reform çabalarından dolayı parlamentoda övgüyle söz edilen bir markinin kızı olmasına rağmen, son birkaç sezondur ona sadece bir erkek teklifte bulunmuştu: Langdon Kontu Peter Warwick. Ve Olivia onu reddetmişti, çünkü sanatsal bir ılımlılığa ve duyarlılığa sahipti... ve kimsenin asla keşfedemeyeceği gizli bir kimliğe.

O, maskeli ve peruklu bir ötücü kuş olarak saygı duyulan ve tapılan Leydi Starlight'tı.

Kitty hafif bir kakhaha atarak, "Birbirimize rastladığımıza ne kadar sevindim," dedi. "Artık düşüncelerimde tereddüt etmeyeceğim."

Hafif bir bağırış onları duraklattı ve arkalarını dönmelerini sağladı. Koyu renk tüvit ceketli bir adam, elinde tuttuğu bir not defteri ve diğer elinde sallanan bir evrak çantasıyla onlara doğru koşuyordu. Adamın geçmesine izin vermek için yolun kenarına kaydılar ama adam oldukça endişe verici bir şekilde önlerinde durdu. Kitty gözlerini kısıtı ve şemsiyesini kavradı, eğer onlara saldırırsa şemsiyeyle ona vurmaktan hiç çekinmiyordu.

Ophelia'nın uşakları yakınlarındayken endişelenecek pek bir şeyleri yoktu.

Zeki kahverengi gözler üzerlerine dikildi. "Saygıdeğer Katherine Danvers, sanırım?" diye soluk soluğa haykırdı.

"Peki kim soruyor?"

"Ben Robert Dawson, *The Morning Chronicles* muhabiriyim. Ekselansları Thornton Dükü ile olan nişanınız hakkında bazı sorularım olacak. Birkaç soru sormama izin verir misiniz, Bayan Danvers?"

Bay Dawson'ın gözleri dikkatli, meraklı ve biraz da sinsiydi.

Kitty Ophelia'ya baktı ve onun altın bakışlarındaki mesajı gördü. Cesur ol. Cesur ol. *Ve daha kötü ol.*

O da öyle yaptı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Perthshire, İskoçya, McMullen Kalesi

"Yaklaşan düğününüz için en içten tebriklerimi sunarken umarım haddimi aşmıyorumdur, Majesteleri."

Alexander Masters'ın en güvendiği kâhyası Thomas Biddleton'ın mırıldandığı bu sözler onu daha önce hiçbir şeyin yapmadığı kadar etkilemişti. Daha bir hafta önce kız kardeşinin ormanda bir domuzu kovalayıp, kaçması ve özgür kalması için çığlık attığını görmesi dışında.

Domuz o günün ilerleyen saatlerinde tekrar yakalanmıştı ama bunu ona söylememesi gerektiğini biliyordu.

Bu anı dudaklarında bir gülümseme hayaleti yarattı ve çalışma odasında toplanan diğer adamlar konuşarak bakıştılar. Ama o bu bakışın dilini anlamamıştı. Gülümsemesinin doğasını ya da dudaklarının o küçük hareketiyle keskin bir siluet halinde vurgulanmış olması gereken canavarca görünüşünü düşündüler mi?

Sol yanağından boynuna kadar uzanan gergin deri bu hareketle sızladı. Son zamanlarda bu yaralı kasları çalıştırmak için çok az neden vardı. Kız kardeşinin vahşi maskaralıkları bile nadiren kalbine neşe getirmeyi başarıyordu, oysa daha önce ondan gelen basit bir kucaklaşma ona kendini bütün hissettirmişti. Yankılanan boşluk Alexander için bir tür muamma haline gelmişti, çünkü amacını algılayamıyordu. Kaderini çoktan kabullenmişti ve artık talihsizlikleri karşısında kükreliyordu ama yine de içinde yatan karanlığın açıklanamaz bir şekilde farkındaydı.

Yalnızdı.

Bu acı gerçek, ihtiyacı olan tek şeyin kız kardeşi Penny olduğu inancında bir çatlak oluşturmıştı. Ama gerekli sosyal terbiyeyi alması ve bir sezon geçirmesi için onu İngiltere'ye göndermeye karar vermişti. Bundan hoşlanmayacaktı ama onu bekleyen mutluluk ihtimali varken kendini sonsuza dek İskoçya'nın vahşi kırlarına gömmesine de izin vermeyecekti.

Adam cevap alamayınca telaşla, "Lütfen küstahlığımı bağışlayın, Majesteleri," dedi.

Şöminenin yanındaki yüksek arkalıklı koltuğa yerleşen Alexander, son konyağını da yutarak yüz ifadesini vurdumduymazlığa dönüştürdü. "Nikâhım mı? Kiminle?"

Baykuş gibi irkilen gözleri onunkilerle kesişti ve Bay Biddleton ne diyeceğini şaşırdı. "Bayan Katherine Danvers, sanırım kendisine Kitty denmesini tercih ediyor... nişanlınız değil mi? Herkes öyle söylüyor."

"O zaman doğru olmalı," dedi Alexander alaycı bir tavırla, hayatına giren bir başka söylentiye daha reddederek. Sosyeteden elini eteğini çekeli on yıl olmuştu ve hepsini duymuştu: egzotik Fransız metresini uçurumdan atmak zorunda kalmıştı, düşüp vücudunu parçaladıktan sonra kara kalbine lanet olsun, veliaht adayını ortadan kaldırmıştı. İskoçya'nın soğuk köşesinde ona ulaşan söylentiler bunlardı.

Bay Biddleton'ın kaçamak bakışları büyük bir meşe masanın etrafında oturan üç avukata kaydı. Daha sonra incelemesi için raporları titizlikle uygun sıraya koyuyorlardı. Kendilerini tutuşlarındaki sert tavırdan, tedirgin olduklarını tahmin etti. Belki de âdeti olduğu üzere vereceği akşam yemeği davetinden korkuyorlardı. Onu reddetmekten çok korkuyorlardı ve rahatsız olduklarını bildiğinin farkındaydılar.

Düşüncelerinde çirkin bir şey geziniyordu; yalnız olduğunun ve sırf düğün olduğu için tüm kaprislerine boyun eğen, omurgasız hamamböceklerini andıran bu hizmetlilerden başka kimsesi olmadığını kara bir farkındalığı.

Hukuk bürolarına yeni katılan ve dünyada iz bırakmayı hedefleyen Bay Pryce boğazını temizledi. "Merhum babasının avukatı bunu yapamadığı için Bayan Danvers'a uygun bir şehir evi bulma ayrıcalığına sahip oldum, Majesteleri. Bayan Danvers Portman Square'deki evden oldukça memnun kaldı."

Alexander bir anlığına şaşkına döndü. Ekibinden biri bu yarattığı görmüş ve onunla konuşmuş muydu?

Sonra zihnine tuhaf bir durgunluk çöktü. Görünüşe bakılırsa bu, can sıkıntısının ve kindar küçüklüğün gümüş dillerinden çıkan dedikodulardan çok daha fazlasıydı. Bu oldukça şaşırtıcıydı. Aklının çeşitli yönlere kaymamasının, kâr hesapları yapmamasının ya da Britanya parlamentosuna kışkırtıcı bir mektup yazmamasının garipliğini değerlendirmek için birkaç dakika ayırdı.

"Öyle miydi?" diye mırıldandı kasıtlı olarak ilgisiz bir tonda.

Belli ki memnun etmeye hevesli olan ve üstlerinin uyarıcı bakışlarını görmezden gelen yavru aceleyle tahmin yürütmeye başladı. "Bayan Danvers'ın eşsiz olduğu ilan edildi, Majesteleri ve kur yapma hikayeniz her gazete ve skandal sayfasına sıçradı. Cazibesi ve nezaketinden dolayı ona hayranlık duyuyorlar. Tanışmanızın ve gizli flörtünüzün hikayesi sansasyon yarattı. Siz...siz moda oldunuz..."

Bay Pryce'ın sesi, iki kıdemli avukatının kendisine yönelttiği ağır onaylamamanın farkına vardığında onu terk etti.

Bunların hiçbirisi Alexander için önemli değildi, çünkü yıllar sonra ilk kez, dünyaya sunduğu kontrollü yüzeyin altında ham, canlı bir duygu nabızı atıyordu. Genç bir kadın kasıtlı olarak onun nişanlısı olduğunu iddia etmişti; ya deliliğe ya da yaratıcılığa kapılmıştı.

Alışılmadık bir merak duygusu hissetti.

Kristal konyak bardağını ellerinin arasında yavaşça çevirdi ve dalgın bir şekilde başparmağını kesen büzülmüş yara izlerini takip etti. "Bu toplantı sona ermiştir ve gelecek ay hepinizle görüşeceğim."

Bay Pryce ve kıdemli avukatları ayağa kalkarak selam verdiler ve çalışma odasından çıktılar.

"Sen değil."

Bir şekilde o olduğunu hisseden genç adam bocaladı. "Ben mi, Majesteleri?"

"Evet."

Diğer herkes dışarı çıktı, sonuncusu çalışma odasının kapısını sessizce kapattı.

"Söyleyin bana Bay...."

"Adolphus Richard Pryce, Senin Grace," ve genç adam aceleyle cevap verdi.

Alexander onun tedirginliğini hissedebiliyordu ve onu rahatlatmak için hiçbir şey yapmadı. "Bayan Danvers ile şahsen tanıştınız."

Adam aceleyle ona nasıl bir ev bulduğunu ve en iyi terziler ve fabrikatörlerle kredi hattı açmaya çalıştığını ama kadının bunu reddettiğini anlattı.

Ne kadar ilginç. Parasıyla ilgilenmeyen bir şarlatan mı? *Sen kimsin ve ne istiyorsun?*

Avukatın sesi, memnun etme hevesi içinde vızıldayarak devam ediyordu. Bazı cümleler Alexander'ın zihninin keskin kenarlarına takıldı; diğerlerini ise titreyen alevlere bakarken göz ardı etti. Yüzünün yaralı yarısı, en büyük acısına neden olan doğa gücüne her baktığında olduğu gibi zonkluyordu.

Ton büyülenmiş...

Herkes ne kadar hoşgörülü olduğumuza

şaşırtıyor... Bu bir aşk uyumu...

Bir kış düğünü...

Sonunda bir düşes...

İnanılmayacak kadar çirkindi.

"Sizden Bayan Danvers'tan bahseden her haberin derhal bana ulaştırılmasını sağlamanızı ve bundan sonra da ondan bahseden her şeyin hiçbir masraftan kaçınılmadan bana gönderilmesini istiyorum."

"Evet, Majesteleri," diye mırıldandı Bay Pryce, ses tonunda zengin bir zevk vardı. "Hizmet etmekten mutluluk duyarım."

"Gidebilirsiniz."

Adam eğildi, ayrılırken adımlarında bir sıçrama vardı.

Sessizlik bir kez daha devasa çalışma odasını bir örtü gibi kapladı. Ayağa kalktı, bastonunun başını kavradı ve sırtını saran acıyı içine çekti. Doktorlar her gün en az bir saat tekerlekli sandalye olmadan çalışmasını tavsiye etmişlerdi. Alexander onlara aldırmamıştı ve acı veren rahatsızlığına rağmen her gün en az üç saatini bacaklarının üzerinde geçiriyordu.

Limon mumu ve çiçek kokularının yükseldiği koridor boyunca ilerledi. Geniş salon, uzun zaman önce unutulmuş bir hayatın anılarıyla yankılanıyordu; kız kardeşinin bu koridorlarda koşarken edepten yoksun bir şekilde çığlık attığı, hizmetkârların bir düşes olan annesinin çocuğunu kovalarkenki beklenmedik görüntüsüne gülümsediği bir zaman. Kız kardeşinin varlığı ona hiçbir zaman aşırı duygusal olma lüksünü vermemişti.

Ona, saklanmak için karanlığa ihtiyaç duyduğundan daha fazla ihtiyacı vardı.

Her adım onu sarsıyor, acı zaman zaman adımlarının duraksamasına neden oluyordu. Ama banyo sandalyesini ya da uşağını çağırmadı. Dolambaçlı merdivenlerden indi, misafir odasını ve büyük balo salonunu geçerek sadece kendi kullanımı için tasarlanmış özel bir odaya ulaştı. Kapı kolunu kavrayarak kapıyı açtı ve kendisine izin verdiği tek cennete, kütüphanesine girdi.

Kitaplar, parşömenler ve taş tabletlerle dolu raflı duvarların üç kat ihtişamla yükseldiği bir oda. Antik altın ve mavi renklerle dekore edilmişti ve altı yüksek penceresi yeşil kale arazisine bakıyordu. Bir *paşaya yakışır bir* odaydı, kazadan önce topladığı antikalar ve eşsiz eşyalarla dolup taşıyordu.

İnsan kültürünü ve farklı medeniyetleri incelemek için içinde her zaman derin bir ihtiyaç vardı. Kıtaları dolaşmış, değerli taşlar ve mücevherler, saygıdeğer parşömenler, minyatür sfenksler ve egzotik hayvan heykelleri, Ming hanedanından kalma nadir vazolar ve kitaplar bulmuş; bunları hazine inini koruyan bir ejderha gibi istiflemişti.

İyileşme sürecinde, arkeologlardan, avukatlardan ve olağanüstü ve eşsiz şeylerin avcılarından oluşan bir ekip tutmuştu ve her yıl daha değerli, daha eşsiz bir şey ona getiriliyordu. Sanki dünyanın en büyük güzelliklerini ve harikalarını topluyormuş gibi hissediyordu ama hiçbir zaman tatmin olmamıştı. En son aldığı şeye dokundu: Moğol İmparatorluğu'nun İmparatoru Kubilay, heykelin soğuk yeşim taşında ölümsüzleşmişti.

Bu ona hiç zevk vermedi.

Boşluk dolmamıştı; bu ve her satın almaya eşlik eden nadir kitaplara dalmak için isyan etme ihtiyacı yoktu. Zihni, kendisini başka bir egzotik dünyaya daldırıp özgür olabileceği uçuruma doğru uzanmıyordu. Çünkü koleksiyon yapma arzusu, giderek büyüyen hazinesine bir nesne daha ekleme ihtiyacıyla aniden alevlendi.

Bayan Katherine "Kitty" Danvers.

Ama bu devasa meşe kapıların ardına geçtiklerinde, hazineleri oradan ayrılmadı. Bu cüretkâr yaratığın şatosunda olduğu düşüncesi onu alışılmadık bir ilgiye boğdu.

"Nihayet toplantınız sona erdi!" diye haykırdı sıkıntı dolu boğuk bir ses.

Gülümsedi, büyük kütüphaneye doğru ilerledi ve kitaplıkların olduğu duvarın etrafından dolanarak başka bir açık alana çıktı ve kız kardeşinin koyu yeşil oryantal halının üzerine uygunsuz bir şekilde yayıldığını gördü, şeftali rengi günlük elbisesinde şimdiden lekeler vardı. Sandıklardan birinin içindeydi.

"Sanırım uzun zamandır bekliyorsunuz?"

"En az iki saat." Turkuaz gözleri heyecanla dolu, hızlı bir gülümseme fırlattı ona. "Bak ne geldi, Alexander. Seti Tapınağı'ndan kutsal bir kap. Muhteşem değil mi? Sanırım Bay Cook son kazancıyla kendini aşmış. Bir hiyeroglif kitabı var.

-" Penny ayağa kalktı ve ellerini ince kalçalarının üzerinde birleştirdi.

"Keyifsiz görünüyorsun! Dr.'u çağırayım mı?"

Onun endişesini bir kenara bıraktı. "Ben gayet iyiyim. Sadece beklenmedik bir haber aldım."

Ona kuş gibi sorgulayıcı bir bakış fırlattı. "Doktorlardan haber mi geldi?"

"Hayır."

Gözlerinde rahatlama ışıltısı vardı. "İyi haber mi, kötü haber mi?" "Bakış açınıza göre değişir."

"Lütfen bana daha fazla felsefi nutuk çekmeyin ve anlatın," dedi sevecen bir içtenlikle.

Alexander kıkırdadı ve bu sabah buz gibi göl sularında kürek çekerken yaptıkları hararetli tartışmayı hatırladı. "Görünüşe göre nişanlandım."

Nefes nefese kaldı ve kanepenin dolgulu minderine gömüldü. "Evlenecek misiniz?"

"Öyle görünüyor," dedi neşeyle.

"Ama nasıl? Sizin tuhaflıklarınıza katlanmak zorunda kalacak olan zavallı bayana sevinmeli miyim yoksa acımalı mıyım bilemiyorum," dedi Penny, hevesle ona bakarak.

Kaşlarını çattı.

"Yine de çok hoşlar," diye ekledi aceleyle, muzip bir sırıtışla. "Ama gerçekten, bu nasıl oldu?"

"Anladığım kadarıyla gazetelerde Bayan Kitty Danvers tarafından duyurulmuş. İtiraf etmeliyim ki, bu bayanla henüz tanışmadım."

Sözlerinin önemi kız kardeşine ulaştı ve o da doğruldu. "Ah canım. Acaba hangi koşullar birini böyle bir yalanı duyurmaya cesaretlendirir? Çok mu kızgınsınız?"

Parmağını Hera'nın soğuk mermer heykelinin üzerinde gezdiren Alexander, sarsak yürüyüşüyle malikânesinin saray yavrusu çimlerine ve bahçelerine bakan pencere duvarına doğru ilerledi. "Ben... şaşırtıcı bir şekilde kızgın değilim," diye mırıldandı, kelimelerin ardındaki duyguları test ediyordu.

Ne olduğu merak konusuydu.

Ay görünmek için çabalıyor, bulutlar onu ince bir örtü gibi örtüyordu. İşte o zaman sessizliğin baskısını hissetti. İçine doldu ve derisinin altına işledi. Alexander'ın üzerine neredeyse ezici bir huzursuzluk çöktü.

Siz kimsiniz, Bayan Kitty Danvers?

Huysuz ve umursamazdı, o kadarını biliyordu. Hayatına bir canavarı çağırmak için başka bir neden olamazdı. Neden biri onunla nişanlı olduğunu söylesin ki? Nasıl bir maskaralık yapıyordu ve neden?

O artık sosyetenin en parlak elması, tüm güzellerin özlemini çektiği çılgın, kötü ve yakalanması en zor kişi değildi. Onların yaralı, münzevi canavarı haline gelmişti. Kalemıyla İngiliz siyasetinde etkili bir ses olmaya devam etti. Hiçbir kadın onu istemiyordu ve o da hiçbirini arzulamıyordu, çünkü aleti bir daha asla kalkmayacak boş bir kabuktu. Yine de bir şekilde, kendine bir nişanlı bulmuştu... *ton* fırtınası estiren bir nişanlı.

Arkasından gelen bir hışırtı kız kardeşinin yerdeki parşömen yığınının döndüğünü gösteriyordu. Onun uzun iç gözlemlerine oldukça alışkındı ve

onu ne zaman kendi haline bırakacağını bilirdi.

Meraklanmıştı. Hiç beklemediği bir anda onu delip geçen, sivri ve keskin kenarlarıyla havada asılı duran yalnızlık, sanki ruhunun ve düşüncelerinin çevresinde farklı bir şey sezmiş gibi titreşiyordu. Duygularının üzerine çöken buz gibi karanlık yerine, sessiz bir kayıp öfkesi yerine, bir hiçlik duygusu yerine, tuhaf bir beklenti zihnini kapladı.

...

Birkaç hafta sonra Alexander'a bir dizi gazete makalesi daha teslim edilmişti. Bay Pryce görevini son derece iyi yerine getirmişti. Alexander'ın önünde, meşe masasının üzerinde düzenli bir şekilde dizilmiş, hepsi de çeşitli gazetelerden alınmış beş yığın makale vardı. *The Morning Chronicle*, *Times*, *The Gazette*, *The Morning Herald* ve *Lady Goodie's Scandals and Secrets*, Alexander'ın aşına olmadığı bir gazeteydi ama skandallara meraklı olanlar için ilginç dedikodular vaat ediyordu.

Görünüşe göre onlar da en az kendisi kadar aptaldı, çünkü Bayan Danvers'in gezintilerini durmaksızın takip ediyorlardı.

Alexander, *The Morning Chronicle*'dan aldığı sayfayı kaldırdı. Bu bir röportajdı. Bakışları kadının küstah sözlerini yutarken içini inanılmaz bir eğlence kapladı.

Muhabir: "*Toplum Dük'ü birkaç yıldır görmedi. Bu konuda bize ne söyleyebilirsiniz?*"

Bayan Danvers: "*Dük mahremiyetini seviyor ve buna değer veriyor.*"

Alexander bu küstah söze eşlik etmiş olabilecek ifadeyi hayal etmeye çalıştı. Kemerli bir kaş, dudaklarının tatlı bir şekilde aldatıcı kıvrımı?

Muhabir: "*Dük bu sezon için şehre gelecek mi?*"

Bayan Danvers: "*Aman Tanrım, hayır. Dük, kırsal kesimin sessiz, rahat ve temiz havasını tercih ediyor. Ama bana sık sık yazıyor. Çok hoş mektuplar.*"

Muhabir: "*Dük ülkenin neresinde ikamet ediyor?*"

Alexander onun cevap vermeden önce güldüğünü hayal etti. Kısık ve boğuk muydu yoksa parlak ve heyecan verici miydi?

Bayan Danvers: "*Yapmayın Bay Dawson, bunu kabul etmemi beklemiyorsunuz herhalde. Sevgili Alexander beni kesinlikle affetmez. Onun güvenini korumalıyım.*"

Alexander şimdi muhabirin, aldatıcı cadalozun cazibesine kapılarak daha da yaklaştığını hayal ediyordu.

Muhabir: *"Peki size ne yazdı?"*

Bayan Danvers: *"Oh, en büyüleyici mektuplar ve şiirler."*

Nefes kesici bir küstahlık. O yalanı söylerken güzelce kızarmış mıydı? Ya da kirpiklerini kırıştırmış mıydı?

Muhabir: *"Dük size başka hediyeler de gönderiyor mu?"*

Bayan Danvers: *"Nişanlı bir çift arasında çok çekici ve kabul edilebilir hediyeler. Alexander beni şiir kitapları ve kendi yarattığı en güzel dizelerle durmadan şımartıyor. O benim üzerime titriyor, ben de onun üzerine titriyorum."*

Muhabir: *"Bağlılığınız bir aşk uyumu mu o zaman?"*

Bayan Danvers: *"Öyle olduğunu beyan ederim! Beni utanmazca şımartıyor."*

Küstah kız! Onu şımarttı, değil mi? Ve sadece sıradan bir şekilde değil... utanmadan.

Muhabir: *"Dük yakın zamanda Lordlar Kamarasına geri dönecek mi? O, aklın güçlü bir sesi, kalemi ise değişim için bir araç."*

Bayan Danvers: *"Politika gibi gülünç bir konuyu tartışmıyoruz, Mr. Dawson. Gönül meseleleri üzerine konuşuyoruz."*

Her nasılsa, Alexander onun ima ettiği kadar belirsiz olduğunu düşünmüyordu. Hayır, bu kadın en az onlar kadar kurnazdı.

Sabırsız bir iç çekişle skandal sayfalarındaki bahse geçti.

Leydi Goodie, sezonun en cüretkâr hanımefendisini birkaç kez Hyde Park'a doğru yürürken gördü, hizmetçisi de birkaç adım gerisindeydi. Gizli soruşturmalar Bayan Kitty Danvers'in faytonu ya da kendi arabası olmadığını gösteriyor.

Bu Leydi Goodie her kimse, haftalık köşe yazılarının her birinde Bayan Danvers'in bir düşes olmak için görünüş ve kibarlık açısından ne kadar eksik olduğunu topluma bildirmeyi kendine görev edinmişti. Geçen haftanın skandal sayfasında Bayan Danvers'in ne kadar canlı güldüğünden ve binici çizmelerinin daha iyi günler gördüğünden bahsediliyordu.

Bu maskaralık niye Bayan Danvers? Ve bunun size tam olarak nasıl bir faydası var?" diye sessizce düşündü. Avukatının hanımefendi için güvence altına almakta ısrar ettiği şehir evinin ötesinde, aldatmacasını kendisi için bir şey elde etmek için kullanmamıştı. Bu yabancının dürtülerini ve karmaşıklıklarını anlamak için içinde garip bir dürtünün kıpırdadığını hissetti.

Haber sayfasını çevirerek ondan bahseden birkaç haberi dikkatle okudu. Diğer gazetelerdeki makaleler hayranlık uyandıran tonlarda yazılmışken,

Lady Goodie

Bayan Danvers'in gerçekten de Thornton Dükü'nün nişanlısı olduğunu ima eden iğneleyici sözlerle Bayan Danvers'ı kötülemeye kararlıydı.

Lady Goodie, büyüleyici ve neredeyse skandal niteliğindeki Bayan Danvers'in Hyde Park'ta bir kez daha ata binerken görüldüğüne dair en yüksek otoriteye sahip! Elbette şok edici ve sosyeteyi böylesine cüretkâr bir şekilde gıdıklayan son hanımefendi sevgili Leydi Caroline Lamb'di. Bu yazar merak ediyor: Dük, nişanlısının çirkin ve spekülâtif tavırları hakkında ne söyleyecek?

Alexander'in eline geçen başka bir gazete de aynı olaydan bahsediyor, ancak onun bu hareketini cesurca ve kibarların geleneklerine meydan okurcasına savunuyordu. Aslında bu makale, dükün böylesine cesur bir düşes adayına sahip olduğu için gurur duyması gerektiğini düşünüyordu.

Görünüşe göre toplumun bir kısmı bu yalancı zavallıya inanmaya meyilliydi ama diğer yarısı temkinli ve keskindi. Kendi isteğiyle daldığı bu karanlık ve tehlikeli sulara nasıl manevra yapıyordu?

Uсталıkla... Yoksa korkuyor musunuz Bayan Danvers?

Dudakları kıvrıldı ve hokka ile tüye uzandı. Üst çekmecesinden bir tomar kâğıt çıkararak kompozisyonuna başladı. Bayan Danvers'in sıra dışılığı onu daha fazla görmezden gelemeyecek kadar büyülemişti.

Sevgili Bayan Danvers.

Alexander durakladı, ona yazma dürtüsünü değerlendirdi. Ne diyecekti? Bir açıklama mı talep edecekti? Cüretkâr cadalozu planından haberdar olduğu konusunda uyaracak mıydı?

Bu kadar şaşkın, bu kadar kurnaz olduğu için kalbine lanet olsun. O bir bulmacaydı... ve zihnini meşgul ettiği ve zamanın bir nebze de olsa keyifle geçmesini sağladığı için bulmacaları severdi.

Yalancı bir sefil olduğunu bildiği bir kadın tarafından bu kadar büyülenmek lanet olası bir saçmalıktı.

Kalbi sarsıldı ve yavaş, duyulabilir bir nefes verdi. Yine de... büyülenmişti. Ve bunu Alexander onunla hiç tanışmadan başarmıştı.

Ona bir mektup göndermek yerine, hızlıca bir şeyler karaladı:

Bay Pryce,

Bayan Danvers'a bir fayton ve ona uygun bir çift at ayarlayacaksın. Atların ahırını ve bakımını ayarlayacaksın. Hiçbir zaman Bayan Danvers'a onunla konuştuğumuzu söylemeyeceksin. Sen

bir dükün nişanlısına yakışır şekilde bu eşyaları alması için onu ikna etmeliyim. Benim bu emirle bir ilgim olduğu ona söylenmemeli.

Thornton Dükü.

Mektubu genç avukatın kafasını karıştıracaktı ama Alexander onun kendisine sorgusuz sualsiz itaat edeceğini biliyordu.

Çalışma odasının kapısı hızla çalınınca kalemini indirdi. Kapı coşkuyla açıldı ve kız kardeşi, kollarının arasında sevgiyle sıkıştırılmış küçük pembe bir kundakla adeta sıçrayarak mabedine girdi.

Domuzu bulmuştu.

Daha da şaşırtıcı olanı, aşçının hayvanı onun için bırakmış olmasıydı. Diğer kolunda bir gazete vardı.

"Sevgili kardeşim, bunu gördün mü?" diye bağırdı kız kardeşi boğuk bir kahkaha atarak. "Bahsi kazandığımı söyleyebilirim. Bayan Danvers'ımız çok güzel."

Kalbinde hızlı bir kıpırdanma, ilkel bir ilgi kayması. Daha önceki düşüncelerinden birinde, Bayan Danvers'in çekici olmadığını ve evlenilemeyeceğini, bu numaranın da kendisini talipler için daha çekici kılmaya yönelik umutsuz bir girişim olduğunu düşünmüştü. Bu varsayımdan hemen vazgeçmişti ama yine de kız kardeşiyle Bayan Danvers'in çekici olmadığını dair bahse girmişti.

"Öyle mi?" diye mırıldandı.

"Ah evet," diye bağırdı Penny, gözleri neşe ve hayranlıkla dans ediyordu.

Alexander homurdanarak kâğıdı aldı; kâğıtta küçük kemikli bir kadının karikatürize edilmiş çizimi vardı; şapkasının üzerinde birkaç süslü tüy vardı ve eldivenli eli zevkle dudaklarına bastırıyordu. Ve dizlerinin üzerine çökmüş, elinde bir buket çiçek tutan, akla gelebilecek her cebinden mektuplar fıskıran, sözüm ona kendisine aşık bir aptal gibi görünen bir adam.

Alexander gözlerini kırptırdı; sonra kıkırdadı.

Kız kardeşi sert bir nefes çekti ve o da başını kaldırıp baktı. "Gülüyorsun," dedi şaşkınlıkla.

Kalbinden tuhaf bir sarsıntı geçti. "Sanki bu eylem benim için garipmiş gibi davranma."

"Bu kadar içten bir eğlence dilemeye cesaret edemiyorum, yoksa bu tuhaf yaratığa olan hayranlığınız mı artıyor?"

"Belki de gazete haberlerini paylaşmamalıydım."

Kız kardeşi gözlerini devirdi. "Bana güvenmedin. Gerçeği gizledim."

Geçen hafta Bayan Danvers hakkında bir şeyler okumaya o kadar dalmıştı ki, Penny'nin ona doğru yaklaştığını duymamıştı. Çok yakınından gelen bir ses, "Skandal sayfalarını okuduğunu hiç bilmiyordum Alexander. Ve sadece Bayan Danvers'tan bahseden bölümleri okuman ne kadar ilginç. Onu tanımayı ne kadar isterdim."

Penny'nin geniş, iç açıcı sırtışıyla karşılaşmak için dönmüştü. Sonra aralarında bir tür bahis başlamıştı.

Geçmişte tercih ettiği gibi sarı saçlı ve dolgun vücutlu güzel bir kadın mıydı? Yoksa neredeyse hiç heyecan verici özelliği olmayan sade bir kadın mıydı? Bayan Danvers tombul muydu yoksa minyon mu? Penny, böylesine büyük ve cesur bir kişiliğe sahip bir kadının buna uygun bir vücuda ve tavra sahip olması gerektiğini söylemişti.

Bakışları tekrar cafcaflı karikatürdeki küçük kemikli kadına kaydı. Bir başka bahis daha vardı: Sarışın mıydı yoksa siyah saçlı mı?

Açık tenli, Penny siyah saçlı. Karikatür oraya ışık tutmuyor.

Ne zaman bir düğün tarihi belirleyecekti? Alexander asla diye bahse girmişti. Penny Aralık'ta bir düğün demişti.

"Onunla ilk tanışmanı okumayı yeni bitirdim," dedi Penny, gözleri eğlenerek açılmıştı. "Bayan Danvers'la tanışabilmeyi ne kadar isterdim! Çok cesur ve özgün biri olmalı. Acaba bundan sonra hangi tuhaf hikâyeyi okuyacağız?"

Alexander homurdandı, oldukça utanmaz ve alışılmışın dışında tavırları olan bu lanet olası yabancıya duyduğu ilgiyi bastırmaya çalışıyordu.

"Onu tanıdıktan sonra seveceğinize inanıyorum!" Penny açıkladı.

Kız kardeşinin saflığına gülümsedi. *Aşk mı?* Yıllardır düşünmediği ya da hayal etmediği bir kavram.

Peki ya bu sıradışı yaratık için? *Pek olası değil.*

Ama neden onun vahşi ve uygunsuz maskaralıklarına göz yumuyordu? Cevabını bulmakta zorlanıyordu.

Gazetelerde ondan bahseden her şeyi okuyor, onun kontrolsüz cüretkârlığı karşısında merakı giderek artıyordu. Onun cüretkârlığının ilgisini çekmesine engel olamıyordu. Zekâsını besleyen ve onu böylesine büyüleyen hazine ve kitap cenneti, varoluşunun katı, çiğ yalnızlığını ortadan kaldıramıyordu. Ve bu Bayan Danvers, bu rahatsız edici farkındalığın dikkatini dağıtmasına hizmet ediyordu.

Ölmüş ve gömülmüş olan bir parçası ruhuna fısıldadı. *Sizin için gelirsem ne yaparsınız Bayan Danvers? Geri çekilip saklanır mıydınız? Yoksa benimle yüzleşir... bana meydan okur... beni zorlar mıydınız?*

Ve açıklanamaz bir şekilde, Alexander sezon bitmeden bunu öğreneceğini biliyordu.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Birkaç gün sonra Alexander, kız kardeşi, annesinin yakın arkadaşı olan vaftiz annesi Kontes Darling ve en güvendiği dostlarından biri olan Argyle Markisi George Hampstead ile birlikte doğu bahçelerindeki bir masanın yanında oturuyordu. Leydi Darling ve George beklenmedik bir şekilde gelmişlerdi ve Alexander onları şatosuna gelmeye zorlayan şeyin gizemli leydisinden gelen haberler olduğundan şüpheleniyordu.

Onu bahçede aramak zorunda kalmışlardı, çünkü salonda onlara katılmayı reddetmişti. Daha fazlasına -bir eşe, çocuklara, imkânsız hayallere ve umutlara- duyduğu açlık içini pençelediğinde burada, bahçelerde kalıyordu. Ne zaman baharın kokusunu içine çekse -Gülleri ve yaseminleri ciğerlerine çekerken, çayırkuşunun çığlıklarının tadını çıkarırken ve güneşin sıcaklığını yüzünde hissederken, babasının omuzlarında oturmanın ve annesinin yumuşak kahkahasının anıları çok canlıydı.

"Alexander, canım, kasabada dolaşan haberler beni evim dediğin bu korkunç soğuk yere gelmeye zorladı. Söyle bana, Bayan Kitty Danvers ile nişanlandığın doğru mu? Duyduğumda ne bu habere ne de kur yaptığınıza dair tuhaf hikâyeye inanabildim."

"Görünüşe göre birkaç ay önce, krallığın bu Allah'ın belası bölgesine gelirken arabasının tekerleği patladığında tanışmışız. İlk görüşte aşkı," diye mırıldandı. "Saatlerce sanat ve şiir üzerine tartıştık."

Leydi Darling'in nefesi kesildi, eli boğazına gitti, başındaki mavi türban sallanmaya başladı. "Oh, Alexander, ne kadar harika! Haberi duyduğumda kesinlikle gelmek zorundaydım ve seyahat etmekten ne kadar nefret ettiğimi biliyorsun."

Aklına bir fikir gelmişti. Vaftiz annesi her ziyaretinde yolculuklarının korkunçluğundan ve haydutlar tarafından rahatsız edilmekten nasıl korktuğundan yakınırdı. Biraz da eğlenerek, bu durumun onun yüksek bel bir imparatorluk elbisesi, bir dizi inci ve küpe ile modanın zirvesinde giyinmesini ve zenginliğini zahmetsizce sergilemesini engellemediğini fark etti.

"Senin adına çok sevindim, ama neden Londra'da değilsin?" diye sordu, ona annesininkileri hatırlatan koyu mavi gözleri endişeyle yumuşamıştı. "Evlenmeyi düşündüğünüzü hiç bilmiyordum."

Evlenip bir aile kurma beklentisi on yıl önce gerçek ve ulaşılabilir bir beklentiydi ama vaftiz annesi şüphesiz kim olduğunu merak ediyordu.

yaralı bir sakatla evlenebileceğini düşündü. "Belki de unvanım ve zenginliğim beni cezbediyordur," dedi yumuşak bir sesle ve gerçek bir acı duymadan.

Kızardı. "İma etmek istememiştim-"

Küçük bir gülümsemeyle, "Hiçbir şey düşünme," dedi.

Gözleri adamın yanağındaki yara izli deriye kayd ve lekelerin boyun örtüsünün altında devam ettiği yere kadar izini sürdü, ardından tekerlekli sandalyesine doğru eğildi. Kontes gözlerini kaçırdı, gözle görülür bir şekilde kendini toparladıktan sonra bir kez daha ona baktı.

"Ağlayıp gitmemesi için dua ediyorum." Gözlerinde görmek acı veren bir umut vardı.

Elbette herkes onun bir zamanlar sezonun pırlantasıyla, Danford Kontu'nun zarif kızıyla nişanlı olduğunu hatırlayabilirdi. Kazadan sonra onu ilk gördüğünde bayılmıştı. Doktorlar ona bir daha asla yürüyemeyeceğini ve bir erkek olarak işlev göremeyeceğini söylediğinde, kız acıyla ağlamıştı.

Leydi Daphne'nin aşırı gözyaşları onu boşlukta hissettirmişti, çünkü onu yaralayan şeyin bir düşes olmanın kaybı olduğunu hissetmişti. Malikanesinden kaçtığı ve bir daha arkasına bakmadığı için Leydi Daphne'yi suçlamak kolay olurdu ama bunu yapacak yüreği yoktu...

Ya da belki de onu sandığı kadar sevmemişti.

Alexander, sınırlarını kabul etmek için nadir bir ruh gerektiğini ve böyle bir kadını bulmaya çalışmasının bile aptallık olacağını kabul etmişti.

Karanlık ve çirkin anılar, kapısını asla kapatmaya çalışmadığı inatçı bir hayalet gibi içinde dönüp duruyordu. İnsan anılardan kaçmaz, onlarla kararlı bir azimle yüzleşirdi. Düşüncelerinden kaçamayacak kadar ileri gitmişti, çünkü en çok orada, zihninin derin labirentinde ikamet ediyordu.

Alevler zihnini yalayıp geçiyor, güzel anıları rüzgârdaki küller gibi yakıp yok ediyordu. Midesi düğüm düğüm oldu ama onlardan uzak durmaya çalışmadı, çünkü bu bastırma sadece akıldan çıkmayan kabuslara yol açacaktı. Bunu akıl sağlığı ve hayatta kalma mücadelesi verdiği ilk birkaç yılda öğrenmişti. Dışlerini alaycı bir sırıtişla göstererek uyanırken gördüğü rüyanın gelmesine izin verdi.

Sık sık ter içinde uyanıyor, kalbi küt küt atıyor, acıdan midesi düğümleniyordu. O ilk günler ve şimdiki anısı

Anne ve babasını yangında kaybetmek bitmek bilmeyen bir azap deniziydi, beyni uyurken sık sık bunu hatırlatıyordu.

Tam da bu evde, doğu kanadında çıkan bir yangın anne babasının, birkaç çalışanın ve gençliğinin hayatına mal olmuştu. Tüm bunlardan tek iyi şey, o sırada sadece yedi yaşında olan kız kardeşi Penny'yi kurtarmış olmasıydı.

Penny'yle birlikte cehennemden kaçmak için bir yol ararken, dumanın nefesini kesmesinin dehşeti, kendi etinin cızırtılı kokusu, derisinin yanması, gözlerine ve boğazına dolan duman hep onunla birlikteydi. Hayatlarını kurtarmak için, Penny'yi olabildiğince güvenli bir şekilde kollarının arasına alarak yatak odasının penceresinden atlamıştı.

Doktorlar, kız kardeşinin yara almadan kurtulmasının bir mucize olduğunu söyledi. Ve sanki gökler alay ediyormuş gibi, gökyüzü şimşek, gök gürültüsü ve büyük bir tufanla açılmıştı. Keşke on dakika önce düşseydi.

Görünüşe göre Tanrı'nın çarpık bir mizah anlayışı vardı - Alexander'ın takdir etmediği bir mizah anlayışı.

"Evet... neden nişanlıyla birlikte sosyeteye girmiyorsun?" George sordu, gözleri dikkatli ve meraklıydı. "Çok başarılı bir aktrisin hoş cazibesinden ayrılmak zorunda kaldım-"

Alexander çenesini masalarındaki vazoya koymak için gülleri kesmekle meşgul olan kız kardeşine doğru kaldırdığında dudakları düzleşti. George fetihlerinden bahsederken zaman zaman diline dikkat etmeyi unutuyordu.

Uşak Alexander'a preslenmiş bir skandal çarşafı getirdi ve gitti. Penny yeni kesilmiş çiçekleri vazoya yerleştirirken güldü. "Korkarım Alexander, cüretkâr nişanlısının gazete kupürleriyle meşgul olmayı düşünüyor. Sürüsü için yeni bir hazine bulduğunu henüz fark etmedi," dedi fazlasıyla bilgece bir tavırla. "İçindeki ejderhanın ne zaman kükreyeceğini ve bu tuhaf hazinenin peşine düşeceğini merakla bekliyorum."

George ona şaşkınlıkla kaşlarını çatı ve o da göz kırpmaya cüret etti. Alexander kaşlarını çatarak Penny'nin cilalanması için Londra'ya gönderilme zamanının geldiğini fark etti. Düşüncelerinde ve davranışlarında çok küstahlaşıyordu ve kibar hanımefendilerin sahip olduğu incelikten yoksundu.

Yine de... onu olduğu gibi seviyordu ve asla farklı görmek istemezdi.

"Kendini çok az şey bilen bir kadına bağlamayı garip bulmuştum. bağlantıları ya da serveti vardı. Babası Vikont Marlow onlara çok az şey bırakmıştı.

para ve varisi onları desteklemiyor. Bayan Danvers'ın ailesi sizin ilginizi çekmiyor," diye mırıldandı George. "Düşes olarak seçeceğiniz kişinin *o olduğuna* inanamıyorum."

Alexander gülümsedi. Kimin umurundaydı ki? O ilgileniyordu.

Bir kadınla birlikte olmayı düşünmeyeli ya da arzulamayalı ne kadar olmuştu? *Yıllar.*

Marki içini çekti ve bacak bacak üstüne attı, baldırlarını saran yeni çizmelerini beğenmiş görünüyordu. "Bunu ona vereceğim - o yaratıcı ve orijinal değilse hiçbir şey değildir. Onu utanmadan *şımarttığınızı* duyuyorum." Marki haber sayfasını eline aldı, Bayan Danvers hakkındaki son haberleri okurken kaşları çatıldı. "Ne diyorsunuz siz! Yaptığınızı iddia ettiği romantik saçmalıklara inanamıyorum. Şiir mi yazıyorsun? Ona türkü mü söylüyorsun? Hadi ama dostum!"

Tatlı küçük yalancı.

Alexander haber kağıdına uzandı, kağıdı iki kez kopardı ve dikkatini makaleye verdi. Haberin çirkinliği merakını şaşırtıcı derecede uyandırmıştı. Kadının safrasına karşı sapkın bir büyü onu sardı. İhtiyacını dizginleyemeyerek okumaya devam etti ve kızın kendisine atfettiği romantik iltifatlar karşısında şaşkına döndü.

Vaftiz annesi tepki almak için bir hamle daha yaptı. "Lütfen söyle bana, bu doğru mu Alexander? Gerçekten bu yaratıkla mı evleneceksin?"

Vaftiz annesine yalan söylemek istemiyordu ama Bayan Danvers'ın gerçekte ne kadar zeki ve aldatıcı olduğunu da ortaya çıkarmak istemediğini fark etti. "Bayan Danvers ve benim aramda küçük bir yanlış anlaşılma var. Bu yanlış anlaşılma giderildiğinde, ilişkimizin durumu hakkında hepimizi bilgilendireceğim."

Georgie'nin yüzündeki inançsızlık ifadesine kıkırdadı.

Adam sandalyesinde doğruldu. "Yüce Tanrım, dostum, bu ne demek oluyor? *Kasabaya* mı gideceksin?"

Alexander altı yıldan uzun bir süredir, Lordlar Kamarası'na son kez katıldığından beri *tonlarca para harcamaya* cesaret edememişti. İngiltere Merkez Bankası'nın altın standardına dönme planını tartışırken bacaklarının tutmamasının çirkin anısı aklına geldi. Neredeyse irkilecekti ama parlamentoyu dolduran akranlarının hatırladığı fısıltıları özümsemesine izin verdi.

Yüce Tanrım, yaraları çok

korkunç. O bir sakat...

Olabileceği gibi bir düğün değil.

Mevsimin eğlencelerine katılma girişiminde bulunmadan taşraya çekilmişti. Gazeteler onun parlamento kürsüsündeki itibar kaybıyla çoktan bayram etmişti ve o da genç hanımların bayılmasını ya da *tonlarca* spekülasyonu umursamamıştı.

Bacaklarını güçlendirmek için çalışmış, yavaş yavaş banyo sandalyesinden birkaç dakikadan fazla kalkamaz hale gelmiş ve saatlerce yarımsız ayakta durabilir hale gelmişti. Onu Londra'nın kalbine çeken hiçbir şey yoktu, çünkü hayati bir yasa tasarısının geçmesini istediğinde görüşlerini okuyacak ve iradesinin parlamentodaki lordları yönlendirmesini sağlayacak iyi arkadaşları vardı.

Ama şimdi... Alexander'ın küçük entrikacısıyla tanışmak için artan ilgisi, mantık ya da sağduyu tarafından engellenmiyordu. Güzel entrikacıyı gördüğünde onunla ne yapacağı ise bambaşka bir soruydu.

...

Kız kardeşinin ışıltısı karşısında Kitty'nin yüreğinde bir gurur patlaması yaşandı. Anna zarif bir reveransla Baron Lynton'ın kollarına atılırken gülümsemesi içinden yanıyor gibiydi. Zümrüt rengi balo elbisesi ve gümüş dans terlikleri, ışıltılı balo salonundaki kristal avizelerin mum ışığı altında yanardöner bir şekilde parlıyordu. Baron kız kardeşini zahmetsiz bir zarafetle döndürüyordu ve Kitty'ye çok çekici bir çift gibi görünüyorlardı. Bu akşam ikinci kez dans ediyorlardı ve baronun kız kardeşine gösterdiği belirgin ilgi oldukça hoştu.

Kitty, Anna'nın son üç hafta boyunca davet edildiği baloların çoğuna katılmasını sağlamıştı ve ilk gece beyler kız kardeşinin etrafını sarmış, dans etmek için yalvarmışlardı. Plan işe yarıyordu. Tek dezavantajı, çapkınların ve züppelerin artık Kitty'nin kendisini fethedeceğine inanıyor olmalarıydı.

İlk başta bu ilgi onu şaşkına çevirmişti; sonra onların kaypaklığı onu eğlendirmişti. Eğlenen bir kayıtsızlık maskesi takmış, dans etme ve parkta ata binme tekliflerini reddetmişti. Kitty hâlâ, birbiriyle uyumlu bir takım tarafından çekilen kendi özel arabası olduğu gerçeğiyle boğuşuyordu. Görünüşe göre Bay Pryce her şeyi düşünmüştü ve düke gizlice geri ödemesi gereken meblağı takip etmek için kullandığı küçük not defterinde astronomik bir rakam vardı.

"Annabelle ve Baron Lynton birlikte çok hoşlar," diye mırıldandı Bayan Fanny Morton, Kitty'nin bir başka yakın arkadaşı ve şebboy kulübünün bir üyesiydi.

Fanny bir güzellik abidesi olarak tanınmıyordu ama güzel yüzünde en ufak sakıncalı bir Şey yoktu. Modaya uygun kesilmiş kısa koyu kıvıllı saçları ve derin ve anlaşılmaz bir çift gri gözleri vardı. Birkaç yıl önce genç bir baronete aşık olduğuna inanma talihsizliğini yaŐamıŐtı. Nik h kıyıldıktan sonra baronet *onu* yılda elli bin pound kazanan bir varis lehine terk etmişti ve nedense toplum baronetin bu korkunç davranıŐını affetmemiŐti.

"Onun için teklif etse harika olmaz mıydı?" Ophelia elinde bir bardak pun la yaklaşırken valsini tınları arasında fısıldadı. "Şimdiden ona yarı yarıya aşık görünüyor."

"Umarım bir teklif alıncaya kadar bekler... ya da daha iyisi, kendi sevgisini açıklamak için evlendikten sonra," dedi Fanny yumuşak bir sesle, etkilenmiş bir dehşetle ellerini kaldırdı, gözlerinde hatırladığı acının gölgeleri vardı. "Sevgisini çok belli etmek ona hizmet etmez ve sonra..." Beceriksizce omuz silkti ve Őampanyasını yudumladı.

"Birbirlerine gerçekten bağlı, uyumlu bir çift olduklarını söyleyebilirim. Ah Kitty, planın harika iğliyor," dedi Ophelia mutlu ama  a ırtıcı derecede kıskanç bir i   ekiğle.

"Ve unutmayalım ki, en harikası da Baron Lynton'ın yılda on bin doları ve en az iki m lk  var," dedi Maryann, nefes nefese kalmış gibi görünerek onlara doğru ilerlerken. Yoksa korkmuş muydu? Yanakları kızarmış ve dudakları arı sokmuŐ gibi görünüyordu.

 p lm Ő m yd ?

"Terastaki y r y Ğ n canlandırıcı görünüyordu," dedi Ophelia, gözleri spe  lasyon ve merakla geniğlemiğti. "Bir kez olsun *kötü biri mi oldun* Maryann, sevgilim?"

"Tabii ki hayır," dedi ink rını yalanlayan bir gülümsemeyle, yuvarlak, altın gözlüklerini burnuna doğru iterek.

Kitty hain planını tüm arkadaŐlarıyla paylaşırken, Maryann Londra'nın en tehlikeli  apkınıyla ilgili günahkâr düşüncelerinin sadece en küçük ayrıntılarını açıklamıŐ ve inatla, ilerleyeceği yoldan emin olduğunda onları bilgilendireceği konusunda ısrar etmişti.

Vals sona erdi ve baron Anna'ya küçük toplantılarına kadar eşlik etti. Onları selamladıktan sonra zarı e eğildi, gözleri iyi huylu bir eğlenceyle parlıyordu. Kitty ondan hoŐlanmış ve nazik kız kardeşi için mükemmel olduğunu d Ő nm Őti. Keşke onu korumak için daha hızlı hareket etseydi.

Münzevi dükün nişanlısı Kitty Danvers rolünü üstleneli sadece birkaç hafta olmuştu ve ortaya çıkabileceğini tahmin etmeye başlamıştı. Dedikodulara göre yıllardır kasabada görülmemiş olması Kitty'yi artık rahatlatmıyordu. Haber sayfalarında ondan bahsedilmesi tamamen kontrolünden çıkmıştı, hepsi de topluma en münzevi düklerinin cesur Kitty Danvers'la nişanlı olduğunu hatırlatmaya hevesliydi.

Dük'ün her an ondan haberi olabilirdi. Baron yakında teklifte bulunacak olursa, bu sinir bozucu maskaralığın sonu gelmiş olacaktı.

"Bir sonraki dans için sizi davet edebilir miyim, Bayan Morton?" diye sordu nezaketle.

Fanny'nin nefesi kesildi, gözleri büyüdü. Kitty'yi hüznün kapladı, çünkü iki sezondur ilk kez bir beyefendi Fanny'yi dans pistine davet ediyordu. Alt dudağı gülümsemesiyle birlikte titredi. "Onur duyarım, Lord Lynton."

Reverans yaparak eğildi ve onu götürmesine izin verdi. Kitty baronun kız kardeşinin dengi olduğuna daha önce ikna olmamışsa bile, onun bu harika hareketi bu inancını pekiştirmişti.

Anna ona döndü, mavi gözleri heyecanla yanıyordu, rengi biraz daha artmıştı. "Ah, Kitty, tanıdığın en sevimli ve iyi huylu beyefendi değil mi o?"

Gülümsedi, kız kardeşinin neşesi ve umudu bulaşıcıydı. "Öyle olduğunu söyleyebilirim."

"Oh, sevgili kardeşim, onu seviyorum. Bundan eminim." Anna ellerini önünde kavuşturmuş, belli ki sevinciyle bir hanımefendi gibi davranmaya çalışıyordu.

"Dikkatli ol," dedi Kitty. "Onunla daha yeni tanıştın ve ilgisi kayda değer olsa da, henüz kendini açıklamadı!"

Anna'nın ifadesi hülyalı bir hal aldı. "İki ruh birbirine bağlandığında, sadece iki hafta önce tanışmış olmalarının pek bir anlam ifade etmediğini söyleyebilirim. O çok uygun bir bağlantı. Harika, sevimli özellikleri, seçkin tavırları var ve şiiri en az benim kadar seviyor. Oh, Kitty, bana evlenme teklif edeceğini hissediyorum."

O daha cevap veremeden gür bir ses "Thornton Dükü!" diye anons etti.

Kitty'yi bir şok kapladı.

Oda onun etrafında döndü ve sonra yeniden yerleşti, korsesi aniden çok sıkı oldu.

Hava soğuktu, sanki vücudundaki tüm kan çekilmiş ve onu titrer halde bırakmıştı. Tek yaşam belirtisi gürleyen, korku dolu kalbiydi.

Onu bu korkunç rüyadan uyandırmak için ihtiyacı olan şey bir tokattı ama arkadaşları donup kalmıştı. Anna beklenti dolu gözlerini merdivenin sahanlığına çevirdi. Şaşkınlık ve spekülasyon mırıltıları balo salonunda ateşli bir dalga gibi yükseldi. Sonra tek bir nefes kesici an için, majordomonun duyurusunun önemi yerleşirken kalabalığın üzerine ürkek bir sessizlik çöktü.

Thornton Dükü Alexander Masters *bu* baloya gelmişti. Birkaç saniye geçti ve balo salonu beklenmedik bir şekilde sessiz kaldı, Sanki herkes topluca nefesini tutuyordu. Kitty'nin içinden akan duygular parmaklarının arasından akan su gibiydi; kontrol edilmesi ya da herhangi bir somutluğa dönüştürülmesi imkânsızdı.

Bayılacağım.

Kitty, sosyeteye kendini onun nişanlısı olarak tanıtmaya cesaret etmeden önce haftalarca dük hakkında öğrenebileceği her şeyi öğrenmişti. Basın onu bir münzevi, bir muamma, skandal sayfalarındaki dedikoduları kabul etmeyen ya da yanıtlamayan bir adam olarak resmetmişti ve sosyetenin onu bir daha görme umudu yoktu. Söylentilere göre geçirdiği kazadan beri son derece içine kapanık bir adamdı.

Peki neden *buradaydı*?

Skandal niteliğinde ve telafisi mümkün olmayan bir felaket yaklaşıyordu. Çaresiz planının aşağılayıcı gerçeği halkın gözleri önüne serilecekti. Kitty'nin içinden bir ıstırap krampı geçti. Umutsuz oyunuyla ailesini ve Anna'nın aşk evliliği şansını mahvetmişti.

Onun varlığının tek bir nedeni olabilirdi: maskesini düşürmek ve onu reddetmek.

O anda Kitty geri çekilme dürtüsüne hakim olmak zorunda kaldı ve sanki şeytan topuklarına basmış gibi kaçtı.

Sonra adamın kendisi sahanlıkta belirdi. Birkaç öfkeli fısıltıyla birlikte odada bir şok dalgası yayıldı.

"O mu?"

"Bana söylenene göre yedi yıldan fazladır kimse onu görmemiş!"

"Böyle bir adamla evlenmeye nasıl razı oldu?" "Serveti tabii ki, başka ne olabilir ki?"

Tekerlekli sandalyeye bağlıydı.

Ve yüzü.

Zorlukla nefes alabiliyordu. Pürüzsüz beyaz bir maske yüzünün yarısını beyaz porselen gibi kaplamıştı. Etkisi ürkütücü ve güçlüydü.

Yüce Tanrım, bu Dük olamaz.

Elleri, onu merdivenlerin en tepesine çıkaran aletin tekerleklerini çevirirken geniş omuzları hareket etti.

Şampanya kadehi Kitty'nin sinirli parmaklarından kaydı ve parke zemine düştü. Korkunç ses balo salonunun sessizliğinde yankılandı ve sanki görünmeyen bir emirle kalabalık dağıldı. Sadık arkadaşları ona yaklaştı ve Kitty onların telaşını hissedebiliyordu. Günahkâr planının en ince ayrıntılarını biliyorlardı ve Dük'ün varlığının onun için ne kadar felaket olduğunu doğru bir şekilde algılamışlardı. Birkaç kadın yelpazelerini yüzlerine doğru kaldırdı ve sinsi fısıltılar ona ulaştı.

"Baksana ne kadar solgun!"

"Ah canım, nişanlısını görünce neden bu kadar şaşırды?" "Şuna bir bakın!"

Bu olayın ne kadar önemli olduğunu fark etti. Tüm araştırmaları onun yıllardır bir balo salonuna adım atmadığını gösteriyordu.

"Ona gitmelisin," dedi Ophelia usulca. "Onu yıkıma karşı ikna etmek için her şeyi yapmalısın. *Lütfen* Kitty, kaçma. Kaçarsan skandalın ardı arkası kesilmez."

Panik boğazını sıktı ve korku akıl sağlığını çalmakla tehdit etti. Ayakları, sanki kendi iradeleri varmış gibi, ileri doğru süründü, sonra durakladı. Elbette aşağı inemezdi. Onun yerine bakışları devasa balo salonunu taradı, beyaz maskenin gizlemediği kusursuz erkek güzelliğiyle bile ifadesini okumak imkânsızdı.

O bir kraldı, bölgesini inceliyordu ve kadın farkında olmadan çok tehlikeli bir adamı toplumun ilgi odağına davet ettiğinin açıklanamaz bir farkındalığına sahipti.

Yoksa neden yıllarca sosyetenin ışıltılı dünyasından uzak durduktan sonra şimdi yeniden ortaya çıksın ki? En çılgın fantezisinde bile bu tuhaf şakasının böylesine muazzam bir düzeyde başarılı olacağını hayal etmemişti. Çünkü onu uzun zamandır kendini gömdüğü mağaradan çıkarabilseydi, gerçek bir başarı elde etmiş olacaktı.

Yüce Tanrım, ne yapacağım ben?

Birkaç nefes alarak omuzlarını dikleştirdi. Yapabileceği tek bir şey vardı. Onunla... bununla, *bu* her neyse... yüzleşmek ve nasıl titrediğini görmesine asla izin vermemek. Elbette onu tutuklatabilir ve dolandırıcılıkla suçlayabilirdi. Kendisi ve kız kardeşleri için yıkım ve çok daha kötü bir kader hayalinde dans etti.

Sahanlıktaki adamdan yayılan katıksız manyetizma tarafından kapana kısılmış gibi görünen, hâlâ felçli kalabalığın arasından sıyrılan Kitty, basamakların dibine kadar yürüdü, sonra titreyen bacaklarının üzerinde yukarı çıktı. Adam onu izliyordu, yüzündeki yarı maske ifadesini boyayan duyguları anlamayı imkânsız kılıyordu.

Dükün arkasında duran, elleri dükün içinde dimdik oturduğu tekerlekli aletin kenarlarında olan şık giyimli uşak da onun yükselişinden aynı derecede etkilenmiş görünüyordu.

Merdivenlerin tepesine ulaştığında, *tonlarca* ağırlığındaki adamın korkunç ve üzerlerindeydi.

Maskenin ardındaki bakışlar karanlık, soğuk ve sabitti. Gözleri parlak, çarpıcı bir maviydi ve kız onun bakışlarının gücünden kurtulamıyordu. Kendini bir şahinin delici bakışları altında dehşete düşmüş bir tarla faresi gibi hissediyordu. Kitty'nin kalbi çarpmaya başladı ve dizleri titredi. Yüzüstü düşmeden zarif bir reverans yapmayı başardı.

"Majesteleri," dedi. "Gelebildiğinize çok sevindim. Sizi gördüğüme ne kadar memnun oldum."

Gözlerinde önce şaşkınlık, sonra merak... sonra da hayranlık parladı. Bakışları bir kez daha anlaşılmaz hale gelmeden önce.

Balo salonunun sessizliğinde sesi duyuldu ve sözleri zincirleme olarak duymayanlara aktarılırken bir fısıltı dalgası başladı. Kitty onun kendisini herkesin önünde reddetmemesi için umutsuzca dua etti. Leydi Sanderson'ın balosundaki amacı kesinlikle bu olamazdı.

Kelimelerini dikkatle seçti. "Bahçelerde bir tur atalım mı?" diye sordu usulca, deliliğini açıklamak için mahremiyete ihtiyacı vardı.

Yüz hatlarında, dekoltesinde, çukurlarında ve kıvrımlarında gezinen gözlerinin öpücüğünü hissedebiliyordu. Bakışlarının yoğunluğu tüm vücudunu sarmıştı. Endişe karnına kramplar soktu. Onun gözünü budaktan sakınmayan bakışlarının tek alıcısı olmak aynı anda hem heyecan verici hem de korkutucuydu. Onun sözlerinden korkmasına rağmen, sessizlik korkunç olduğu için konuşmasını dilemeye başladı.

Dükten güç ve kibir yayılıyordu ve Kitty saf bir panik dalgasına karşı savaştı. Her yönden boyunu aşırıyordu ve karşısındaki adamla nasıl başa çıkacağı konusunda hiçbir fikri yoktu. Kararsızlık kanatları midesinde çırpınıyor, düşünceleri kaçış yolları boyunca çılgınca atlıyor, bir fikri diğerinden sonra atıyordu.

Sessizlik yoğun ve yüklü hissettiriyordu. Sonra nihayet kıpırdandı. "Sanırım Bayan Katherine Danvers?"

BEŞİNCİ BÖLÜM

Dükün alçak ses tonu karanlık, günah ve hınzırca hoş bir şeydi. Ve onun yumuşak, düşünceli sorusundaki meydan okuma ve uyarı tehdidini duydu.

Kitty doğru dürüst bir yanıt veremeden, ev sahibesinin orkestraya çalma emri verdiği ses havayı deldi. Rahat edemeyeceği kadar yavaş olan vals tınıları canlandı ve bu skandal dansı Kitty'den ve muhtemelen dükten daha heyecanlı bulanlar kendilerini piste attılar.

Birdenbire Leydi Sanderson'ın kendisi yanlarında belirdi.

"Majesteleri, beni onurlandırdınız," diye nefes aldı Markiz, gözleri zevkten parlayarak reverans yaptı. Thornton Dükü'nün kendi çatısı altında olduğunu ilk açıklayan kişi olmak onun için ne büyük bir şanstı. "Lordumu kart odalarından çağırdım, birazdan burada olur."

Bakışları banyo sandalyesine kaymadan önce porselen maskede çok uzun süre oyalandı. Markiz ellerini sıktı, telaşı Kitty'nin içindeki gerginliği daha da artırdı.

Balodan kaçmak, eve koşmak, eşyalarını toplamak ve ortadan kaybolmak için bir yol bulması şarttı.

Dük sanki onun aptalca ve panik halindeki düşüncelerini sezmiş gibi konuştu. "Yola çıkmadan önce Sanderson ile görüşeceğim. Şu anki haliyle, *sevgilimle...* hemen görüşmeliyim."

Yüce Tanrım.

Skandal sayfalarını okumuştı.

Markiz reverans yaptı ve aceleyle uzaklaştı.

Dük ona dönerek, "Yanlış hatırlamıyorsam," diye devam etti, "Sanderson'ın bu tarafta bize mahremiyet sağlayacak küçük bir misafir odası var, Bayan Danvers."

Balodan, güvenlikten, arkadaşlarından ve muhtemelen uçuştan uzakta mı? Kesinlikle hayır.

Yine de dili çözülmedi. Maskenin örtmediği yarım dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi ve Kitty gözlerini kıstı, adamın onun korkunç endişesini algılamasından hoşlanmıyordu.

"Elbette, Majesteleri. Eğer yolu gösterirseniz," dedi kararlılıkla.

Balo salonuna doğru döndüler ve *tonlarca* ağırlığındaki spekülasyonlar omuzlarının üzerine bir kaya gibi çöktü. Nişanlısı olarak onunla gereksiz varsayımlara kapılmadan mahremiyet içinde konuşabilirdi ve Kitty yine de kapıyı aralık bırakmasını sağladı.

Uşak onu tekerlekli aletle boş koridora doğru iterken onunla Yunanca konuştu.

Neden kesime giden bir kuzu gibi onu takip ediyordu?

Dük yumuşak bir sesle, "Sanırım burası misafir odası," dedi.

Kapıyı uşağı açtı ve küçük bir çalışma odası olduğunu görünce biraz neşelendi. Ancak bu onu caydırmadı. Izgarada kısık bir ateş yanıyordu ve oda ışıktan çok gölge içindeydi.

"Bu kadarı yeterli," dedi ve hizmetkâra bir kez daha aynı dilde hitap etti.

Hizmetkârı eğildi ve sonra gümüş saplı bir baston hizmetkârın elinde cisimleşir gibi oldu. Dük bastonu kavradı ve ayağa kalktı.

Oh. Yürüyebilir.

Dük hayal ettiğinden daha uzun boyluydu ve bastonu olmasına rağmen duruşu kusursuzdu. Alnı çenesini zar zor sıyrıyor, göğsünün erkeksi genişliğini net bir şekilde ortaya çıkarıyordu. Resmi bir pantolon ve ceket giymiş, mavi bir yelek ve ustalıkla bağlanmış ipek bir kravatla tamamlamıştı.

Vücudu zayıf, kıvrak, güçlüydü ve hiçbir yerinde yumuşaklık izi yoktu. Banyo sandalyesindeki bir adamdan bunu beklemiyordu.

Nasıl bu hale gelmişti? Dedikodular bir kaza olduğunu ima etse de, hiçbir ayrıntı açıklanmamıştı. Soru dudaklarında asılı kaldı ve zorlukla yutkundu.

Adam ona içeri girmesi için el salladı ve kadın etkilenmiş bir sakinlikle odaya girdi. Adam kapıyı kararlı bir hareketle arkasından *kapattığında* sarsıldı. "Sanırım majesteleri, kapının aralık olması gerekiyor. Adab-ı muaşeret adına," diye ekledi aceleyle.

Onun korktuğunu ya da akılsız olduğunu düşünmemesi onun için önemliydi. "Öyle mi?"

Kitty bu yavan söz karşısında garip bir şok hissetti. "Evet, tabii ki."

Adamın değişmeyen bakışları kadını tedirgin etti. "Birazdan yapacağımız konuşmaya toplumdan birinin kulak misafiri olmasını isteyeceğinize inanamıyorum."

Aman Tanrım. Bu bir felaketti.

Ardından gelen sessizlikte onu düşündü. Dük hiç kıpırdamadan, bastonunun yardımıyla dimdik ve aristokrat bir tavırla duruyordu. Kitty onun hareketsizliğini çok sinir bozucu buldu.

Sonra yumuşak ve ölümcül bir ses tonuyla sordu: "Buna nasıl cüret edersin?"

Karnına buz saplandı ve tüm vücudu değerli saniyeler boyunca titredi. Kendini topladı. Omurgasını dikleştirdi ve sert, derin bir nefes aldı. "Çaresiz ve aptaldım," dedi korkulu bir dürüstlikle.

Şık, koyu renk başını bir yana eğdi ve gözünü kırpmadan onu inceledi. Kitty'nin içinde bir huzursuzluk parladı ve bir an için sadece kendi kalbinin atışını duyabildi. Sakinliğini zar zor korumayı başardı.

"Neden nişanlıymış gibi davranıyorsunuz Bayan Danvers?"

Yalan söyle, diye bağırdı içgüdüleri ama yapamadı. Bu adama karşı günahları zaten çok büyüktü. Kitty onun bakışlarının ağırlığını hissetmeye başlamıştı ve irkilmemek için olağanüstü bir irade göstermesi gerekiyordu. "Majesteleri, size ne kadar büyük bir kötülük yaptığımı düşündüğümde, utançtan yerin dibine giriyorum."

Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi, sonra o kadar çabuk kayboldu ki bunun aşırı gergin sinirlerinin hayal gücünü teşvik etmesinden mi kaynaklandığını merak etti.

"Sizin gibi zeki bir kadının herhangi bir durumda küçük düşebileceğinden gerçekten şüpheliyim."

Kitty derin bir nefes aldı ve iddialarına neden ihtiyaç duyulduğunu açıklarken hızlı olmaya çalıştı. "Adınızı ve itibarınızı utanmazca zedeleyecek bir plan yapmam çok yanılttı. Niyetim kız kardeşlerimi ve annemi yoksulluk ve mutsuzluk dolu bir hayattan kurtarmaktı. Kasabadaki evin kiralanması, paralar ve arabalar için harcanan her kuruşu geri ödeyeceğime söz veriyorum. Kız kardeşlerim rahatça yerleştikten sonra bir mürebbiye olarak iş bulmayı planladım ve hesaplarıma göre, eşsiz cömertliğinizi yaklaşık... on yıl içinde geri ödeyebileceğim."

Adam gülümsedi. Ve sadece bakma sırası ondaydı. Adam neden gülümsüyordu? Adam kafayı bulmuş olmalıydı.

"Sen... kızgın değil misin?"

Bunu düşünmüş gibiydi. "Hayır."

Gözlerinin derinliklerinde parlak ve kurnaz bir şey parlıyordu. Sonra şömine titredi, ışık değişti ve sadece en çarpıcı cerulean mavisini onu delici bakışlarının altına hapsetti. Tüm vücudu, her şeyi

tavırları güçlülüğünü gösteriyordu. Yüksek mevkisinde güvende olan bir dük, ayrıcalığın vücut bulmuş hali.

Kim bu adam?

"Nedenini sorabilir miyim, Majesteleri?"

"Size kızmamı mı istiyorsunuz, Bayan Danvers?" diye mırıldandı.

"Tabii ki hayır. Benimle yüzleştığınız her senaryoyu hayal ettim, Majesteleri ve hiçbir buna benzemiyor. Ben... Korkarım neler olduğunu anlamakta başarısız oluyorum."

Hafif gülümsemesinde rahatsız edici bir duygusallık vardı. *Oh, ben ne biliyorum ki?* Aklını başında tutmak için mücadele ediyordu; hiçbir şey mantıklı gelmiyordu. Tek bildiği, adamın gazını saklıyor olabileceğiydi. Beyefendiler bir hanımefendinin huzurunda bunu yapma eğilimindedir.

Kadına yakışmayan düşünceleri yüzünden içini bir sıcaklık kapladı ve adamın delici bakışları keskinleşti. "Düşüncelerinizi daha fazla paylaşmak ister misiniz, Bayan Danvers?"

"Hayır." Kızarması daha da arttı ve yüzünü hafifçe açık pencerelerden gelen temiz gece havasına doğru kaldırarak arkasını döndü. Ateşe doğru yürüdü ve soğukkanlılığını yeniden kazanmaya çalıştıktan sonra, "Korkarım daha sohbet etme fırsatımız bile olmadan hakkımdaki tüm iyi düşüncelerinizi kaybettiniz. Tanışacağımızı ya da beni olumlu bulacağınızı düşünerek kendimi övmüyorum."

Panikle saçmaladığı için yüzü kızardı ve sinirlerini yatıştırmak için derin bir nefes aldı. Kitty çenesini kaldırıp adamın omzunun ötesine baktı ve maskesini rahatsız edici buldu. *Aptal bir bayan olma, diye* kendi kendini azarladı, sonra bakışlarını adamın gölgeler içindeki yüzüne çevirdi.

Ateşin yarattığı uğursuz gölgenin içine nasıl bu kadar iyi yerleştiğini merak etti. Belki de alışkanlık? Karanlığın kollarında kendini daha mı rahat hissediyordu? Koşulların başka türlü olmasını umutsuzca isterken hastalıklı davranıyordu. "Durumumuz hakkında ne yapılacağını sorabilir miyim, Majesteleri?"

"Bu alışılmışın dışındaki koşulların gayri resmi olmayı gerektirdiğine inanıyorum, Katherine.

Lütfen bana Alexander deyin."

Sesi neden bu kadar makul ve telaşsız geliyordu? Kesinlikle tüm bu olay olağanüstü ötesiydi. *Alexander*. Her ne kadar yakınlaşmaya davet etmiş olsa da, kendisini konumundan bu kadar emin hissettiren bir adamla bu kadar samimi olamazdı. Daha da kötüsü, adamın isteği neden günaha ve sefahate davet gibi gelmişti? Şüphesiz bu onun aşırı gerilmiş sinirlerinden kaynaklanıyordu.

"Çok sessizsiniz, Majesteleri."

"Gözlemlemekle yetiniyorum."

"Neyin?"

Belirgin bir şekilde rahatsız edici olan çarpıcı bir sessizliğe gömüldüler. Birkaç dakika sonra, adamın konuşmaktan hoşlanan bir adam olmayabileceği aklına geldi. Dedikodular onun bir münzevi olduğunu ve uzun yıllardır sosyeteden uzak kaldığını söylüyordu. Bir insanın böylesine yıkıcı olabilecek bir durumda bu kadar soğukkanlı olabileceğini hiç düşünmemişti.

"Neyin gözlemi, Majesteleri?" diye tekrar sordu, artık ne yapacağından ya da ne söyleyeceğinden emin değildi. Her şey fazlasıyla gerçeküstüydü.

"Çalışmaya davetlisiniz, Bayan Danvers. *Ton* fetihlerinizi büyük bir dikkatle takip ediyorum."

Kalbi sarsıldı. "Fetihlerim mi?"

"Gazete makaleleri ve skandal sayfaları sizin birçok geziniz ve kaçamağınızla ilgili. Muhabirler gülüşünüzü bir bülbülünkine, gülümsemenizi ise güneş ışığına benzetiyor. Oldukça sürükleyici, eminim siz de katılırsınız. *Tonlar* kur yapmamızdan dolayı skandala uğradıklarını ilan ettiler, ancak içten içe büyülendiklerini ve daha fazlası için açlık duyduklarını biliyoruz. Sizin hakkınızda ne düşüneceğimi tam olarak bilemiyorum."

Muhabirler, münzevi dük hakkında ondan alıntı yapmak için acımasızca peşine düşmüşlerdi. Dükün kendisine yağırdığını iddia ettiği tüm o gülünç iltifatları okumuş olabileceğini düşünmek onu yıkmıştı. Onun kurnazca iltifatlara ve aşka muhtaç bir kadın olduğunu düşünmüş olabilirdi.

Aşağılanma Kitty'nin kalbinin her yarığına işlerken vücudunu bir kızarıklık kapladı.

Dük, "Buraya gelirken yolculuğumun çoğunu senin nasıl bir kadın olduğunu merak ederek geçirdim," dedi. "Kitty Danvers'ı sayısız senaryo içinde hayal ettim. Azılı bir dolandırıcı mı? Benim adımları kullanarak tüccarları dolandıran bir dolandırıcı mı? En iyi evlere girmek için bağlantılarımı kullanan bir mücevher hırsızı mı? Sadece fesatlık ve kargaşa çıkaran sıkılmış bir kadın mı? Senden en iyi nasıl kurtulacağımı merak ettim."

Kalbi küt küt atmaya başladı ve tüm vücudunu bir ürperti sardı. "Majesteleri, korkarım 'elden çıkarmak' bu durumda kullanmak için doğru kelime olmayabilir. Kulağa çok uğursuz geldiğini söyleyebilirim."

Kadının sefil mizah girişimi karşısında gözlerinde sıcak bir ışık yanmadı. Lanet olası adam.

Yine de, güven verici bir açıklama yapmak yersiz olmazdı ama yine de hiçbir şey söylemedi. Dük sadece baktı, sanki o en yoğun spekülasyonları davet eden sıra dışı bir yaratıkmış gibi. Balo salonundan gelen hafif kahkaha seslerini ve kadeh şingirtılarını duyabiliyordu ve kalbini normale döndürerek bu sessiz ciddiyetsizlik işaretlerine odaklandı. Tüm ailesi, böylesine yıkıcı bir belirsizlik karşısında soğukkanlı ve cesur olması için ona güveniyordu.

Çenesini kaldırıp omuzlarını dikleştirmeden önce hızlı ve zarif bir reverans yaptı. "Size asla zarar vermek istemedim, Majesteleri. Gerçekten sadece birkaç aylığına bağlantılarınızı ödünç almak istedim. Kulağınıza ulaşacağını bir an bile hayal etseydim, bunu *asla* yapmazdım. Samimi olduğuma inanmanız için dua edin."

Adam öne doğru bir adım attı ve kadın geri çekildi. Hafif dansları yüzünün görünen tarafını tamamen gizlemişti.

"Peki bu mazeret sizin çirkin aldatmacanızı doğruluyor mu Bayan Danvers?"

Ona bakan maske bir anda soğuklaştı ve çıkarıldı, ardından uğursuz bir niyetle parladı. Kulaklarında garip bir kükreme uğuldadı ve bir an istemsiz bir hayranlık hissetti.

"Elbette hayır, ancak bunun tiksinti ve öfkenizi yatıştırması ve bana kendimi affettirme şansı vermesi için dua ediyorum."

Yavaş, büyüleyici bir gülümseme ağzını kavislendirdi. Onun çok tuhaf bir adam olduğunu ve onunla başa çıkmanın tahmin ettiğinden daha zor olacağını düşünmeye başladı.

Kitty gözlerini kaçırdı, aceleyle en soldaki köşeye gitti ve meşe masanın üzerinde bir mum yaktı. *İşte orada*. Daha az gölge ve gerçekten de daha az endişe. Adamla yüzleşti, mum ışığının küçük çalışma odasına daha fazla gölge düşürmekten başka bir işe yaramadığını görmekten duyduğu hoşnutsuzlukla kaşlarını çattı ve sefil adam eğleniyor gibi görünüyordu... eğleniyor muydu? O korkunç porselen maskeyle ayırt etmek zordu.

"Ailemin, ortaya çıkmasının getireceği skandaldan asla kurtulamayacağına dair büyük endişelerim var. Bilmeliyim, Majesteleri. Beni şu anda hissettiğim endişeye bilerek maruz bırakmayacak kadar onurlu olduğunuza inanıyorum. Lütfen bana nasıl devam edeceğimizi bildirir misiniz?"

Adamın gazetelere aldatmacasını bildirmemesi için dua etti. Zavallı Anna kesinlikle perişan olacaktı. Her türlü hayranlığını kaybedecekti.

Baron'un sahip olduğu. Bunun dışındaki her Ėey düşünölemeyecek kadar korkunçtu. Bu adam Kitty'yi hapse attırabilirdi.

"Karakterim hakkında bilgi sahibi olmadan, beni onurlu mu sanıyorsunuz? Ne kadar saf olduğunuzu gösteriyorsunuz. Yoksa bir avantaj elde etmek için dalkavukluk mu yapıyorsunuz? Baştan çıkarıcı bir karmaşıklığınız var Bayan Danvers."

Ses tonundaki karanlık hoşgörü, o gece başka hiçbir şeyin yapmadığı kadar soğukkanlılığını sarstı. Dükün sesinde bir mesaj zonkluyordu, deşifre edemiyordu ama içinde bir farkındalık dalgası dolaşıyordu. Dük, ahlakın gri bölgesinde duran bir adamdı. Belki de bu yüzden onun maskaralığından tiksinti duymamış, gazetelere onu kınayan bir mektup yazmamıştı... ve belki de onu görmek için seyahat etmesinin nedeni buydu.

Karşısında durmasının nedeninin *bu* olduğunu ima etmek bile onu korku ve beklentinin şaşırtıcı çatışmasıyla nefessiz bıraktı.

"Ne yapacağınızı sorabilir miyim, Majesteleri?" Onun yavaş tepkisi karşısında korkusunu haykırmak isterken sesinin bu kadar sakin çıkması ne tuhaftı.

İç burkan dakikalar boyunca gergin bir sessizlik odayı kapladı. *Bir şey söyle, diye bağırmak* istedi. Ama ılımlı olmaya ve paniği bastırmaya çalıştı.

"Ah," dedi o tuhaf, geçici gülümsemesiyle. "Sanırım hiçbir şey yapmayacağım." Kitty güldü ve sonra hemen ayıldı. Hatta sağ elindeki eldiveni çekip çıkardı ve avucunun içini alnına dayadı. Cildi şaşırtıcı derecede serindi. Hiçbir şey anlamıyordu ve artık netlik istediğinden de emin değildi.

"İyi misiniz Bayan Danvers?"

Ses tonundaki soğuk alaycılık, sefil adamın onun soğukkanlılığıyla oynadığını bildiğini gösteriyordu.

"Dün yağmura yakalandım. Yatağa gittiğimde hafif ateşim vardı. Bu sabah uyandığımdan tam olarak emin değilim. Hala yatakta rüya görüyor olma ihtimalim çok yüksek."

Başını öne eğdi. "Sen de tuhafısın. Bunu sevdim."

Kitty sayıkladığı bir kâbusun içinde sıkışıp kaldığından daha da emindi. Adamın sesindeki tuhaf sıcaklıkta bir eğlence izi vardı. Hiçbir şey net değildi ve yüz hatlarındaki nüansları gizleyen maskeye ters ters baktı. Bu karşılaşmanın çılgınlığından kaçmak istiyordu ve şaşırtıcı bir şekilde kalmak istiyordu... onunla sohbet etmek, neden böyle davrandığını öğrenmek

gerçekten onun için gelmişti, skandal ve yıkımdan kaçınmak için hangi yoldan geçmesi gerekiyordu.

"Neden maske takıyorsunuz?" diye sordu. "Tuhafliğinizla ilgili spekülasyonlar toplumdaki herkesin dilinde olacak."

Adam öyle bir durgunluğa büründü ki, kadın onun nefes alıp almadığını merak etti. Dük sonunda, "Yüzüm yaralı," diye cevap verdi.

Böyle bir söylenti duymamıştı, hatta onunla ilgili araştırdığı gazetelerde böyle bir şeyden söz edildiğini bile duymamıştı. Kitty de onun acısını dedikodulara malzeme yapan kudurmuş spekülasyonlar olmadığı için *memnundu*.

"Göster bana," diye fısıldadı, bu kadar tanıdık ve uygunsuz olmaya cüret ettiği için hafifçe şok olmuştu. Nasıl bir çılgınlık onu ele geçirmişti? Buna inanamıyordu. Tepkisi affedilemez olsa da Kitty çenesini kaldırdı, açıkça meydan okuyan bir hareketti bu ve bekledi.

"Ah... sadece tuhaf değil, aynı zamanda cüretkâr bir şekilde küstahsınız. İlğim sonsuz derecede arttı Bayan Danvers. Merak ediyorum, bu sizin şeytani tasarımınız mı?"

Bu kışkırtıcı alaycılık karşısında nefesini içine çekti.

Bir adım daha yaklaştı ve oda küçüldü. Bunu nasıl yaptı?

"Sadece Ekselanslarının yüz hatlarına bakmayı düşünmüştüm. Tam görünüşünüzü bilmediğim için sizinle bu şekilde maskeli olarak sohbet etmek kesinlikle garip. İsteğimin arkasında başka bir şey yoktu."

Bastonu tutmayan eli kalbine bastırdı ve iki parmağı iki kez vurdu. "Ne kadar hayal kırıklığı, gerçekten."

O tuhaf biriydi ve Kitty kendini okyanusun engin sularında yüzen, köpüklü dalgalarında çalkalanan bir yaprak gibi hissediyordu. Dük önemli bir adamdı ve Kitty onu çevreleyen kurnaz ve zeki kişiliğin gücünü hissetti.

Bunu itiraf etmek ona acı verse de... gözünü korkutmuştu.

Bütün içgüdüleri onu korkmuş ya da akılsız görünmesinin iyi olmayacağı, annesinin sık sık yakındığı gibi asi bir dile sahip olmasına aldırmayacağı konusunda uyarıyordu. Yine de onun bu tuhaflığından hoşlanmasının ne önemi vardı ki? Önemli olan tek şey, umutsuz pervasızlığının sunağında kurban edilse bile ailesinin zarar görmeden kurtulmasıydı.

"Majesteleri isteğim için başka bir nedenim olmasını istiyor gibi görünüyor; sizi hayal kırıklığına uğratmaya cüret edemem." Başını sola eğerek onu değerlendirdi. "Belki de siz Thornton Dükü değilsiniz... ve beni kandırmaya çalışan bir şarlatansınız."

Adam gülümsedi ve kadının kalbi daha hızlı çarpmaya başladı.

"Yapabileceğinin en iyisi bu mu?" Hayal kırıklığına uğramış gibi *kıkırdadı*. "Gerçekten Thornton olmadığımı mı düşünüyorsun?"

"Dük olduğunuza inanıyorum," diye itiraf etti. Başka bir senaryoyu düşünmek çok mantıksızdı. Sadece gerçek dük onun rol yaptığını bilebilirdi.

"Neden senin için geldiğimi sanıyorsun?" "Burada olmanın tek sebebi *ben miyim*?" "Evet."

Yüce Tanrım. Bu çok garipti, Kitty onu farkındalığının hiçbir parçasından çıkaramıyordu ve bunu umutsuzca istiyordu. "Ben... emin değilim, Majesteleri. Kızgın ya da öfkeli değilsiniz. Niyetinizi anlayamıyorum ve keşke öyle olmasaydı."

Gümüş saplı bastonunu kavrayan eli sıkılaştı. "Beni İskoçya'daki malikânemden bir fırtına gücüyle çıkarıp sosyetenin bu engereklerine karışmaya iten şeyin sadece söylentiler, uzun zamandır alışık olduğum kötü dedikodular olduğunu mu sandınız? Günlerce ve gecelerce durmaksızın sizin dudaklarınızdan dökülen yalanlarla karşılaşmak için mi seyahat ettiğimi sanıyordunuz Bayan Danvers?"

Çaresizce ona baktı, ağzı kurumuştı ve Aston'daki bir yarış atının hızıyla karnında bir telaş vardı. Dudaklarına tekrar dokundu - sadece kendisinin anlayabileceği bir sırrı ya da güçleri ima eden o anlaşılmaz yarım gülümseme.

"Siz farklısınız Bayan Danvers. Odamın soğuk sessizliğinde düşüncelerim sizinle tanışmakla meşguldü. Acaba beni büyülediniz mi diye hayallere daldım; sonra da acaba boşluğumda o kadar çaresiz mi kaldım ki, aldatma şeklindeki bir ışık iğnesi beni bu kadar uyandırabilirdi diye düşündüm. Farklı olan her zaman iyidir, hoş karşılanır, sıradan angarya işlerden parlak, harika ve zarif bir şeydir, öyle değil mi?" diye sordu şaşırtıcı bir dürüstlikle.

Ne söylüyordu? Cildi hassaslaşmıştı ve kalp atışlarını kontrol etmek imkânsızdı. "Majesteleri..."

Çaresiz boşluğundan bahsederken ses tonundaki kofluk onu çok etkilemişti. Ve çılgın planının ona bir şekilde ilham vermiş olduğu düşüncesi çok dikkat çekiciydi. O parlak bir şeydi... ve *zarif*? Ağzı daha da kurudu.

Dük ondan bir şey istemeye gelmişti ve hâlâ anlayamadığı için hayal kırıklığını haykırmak istiyordu. "Benden ne istiyorsunuz?"

"Dürüstlük, Bayan Danvers." Sesi, kızın hassas tenine yavaşça vuran bir alev gibiydi. "İleride... bizi birbirimize bağlayan şey dürüstlük olsun."

Büyük bir şaşkınlıkla hızlı bir nefes aldı. "Sözleriniz bizim için gelecekte bir dolanıklık durumunu ima ediyor, Majesteleri. Böyle bir olasılığı sorguluyorum. Ancak şu anda dürüst olmaya gayret edeceğim... her zaman," diye fısıldadı.

Onun itibarını utanmadan ve pişmanlık duymadan nasıl kullandığını düşününce bunu hak etmişti.

Maskenin ardındaki gözlerin soğuk parlak mavisi, kirpikleri aşağıya inmeden önce şiddetli bir şeyle parılıyordu. Kalktıklarında ona sadece meraklı bir kayıtsızlıkla bakıyordu.

"Söleyin bana, neden maskenin ardındaki yüzü görmek istiyorsunuz?"

"I..." Parmaklarını karnının önünde birleştirdi ve kendisine böylesine delici bir bakışla bakan adamı düşündü. Sanki onu tüm dış görünüşünden sıyırmak ve karşısındaki kadının kalbini görmek istiyordu. *Dürüstlük...* "Belki de içimde böylesine can sıkıcı bir itki uyandıran adamın yüzünü görmek istiyorum."

Başını sola doğru eğip "Ah?" demeden önce kısa bir merak ve beklenti parlaması yaşadı.

Gözleri buluştuğunda, tanımlanamayan bir duygunun şokunun içinden geçtiğini hissetti. Kitty'nin içinde farkındalık çiçekleri açtı. Kitty'nin onun önünde sinmediği düşüncesi hoşuna gitmişti.

"Kalbim çarpıyor, avuçlarım terliyor, aklımda binlerce soru dönüyor, yine de kendimi hatırlayabildiğimden daha uzun süredir olmadığım kadar canlı hissediyorum. Korku hissediyorum ama aynı zamanda anlamadığım bir şeyi bekliyorum."

Gözlerinin soğuk mavi güzelliğinde zevk ışıldıyordu.

"Ahh." Yumuşak nefes verişinde büyük bir memnuniyet vardı.

Aptalca, şok edici bir şekilde adama yaklaştı. "Majesteleri. Yüzünüzü görmeme izin verin."

Kitty asla geriye dönüp bakamayacağını ve bu samimi karşılaşmanın hangi anında tüm edep duygusunu ve toplumdaki konumunun beklentilerini ve sevgili annesinin yıllar boyunca yaptığı tüm nazik öğütleri bir kenara bırakmaya karar verdiğini bilemeyeceğini biliyordu. Dürüstlük bahanesi, içinde her zaman var olan ahlaksız ve uygunsuz kadını ortaya çıkarmak için kullandığı bir sebep gibiydi.

Sessizlik devam etti. Yine de adamın kendisinden son derece memnun olduğunu hissetti.

Hayalperest olma sırası onda mıydı?

Şöminedeki bir kütükten köz kıvılcımları yükseldi. Beklenmedik bir şekilde uzandı ve maskeyi çıkardı. İfşaat aniden gerçekleşmiş, tüm bakışları anında onun üzerinde toplanmıştı.

Yüzünün çarpık derisi çok ürkütücüydü, yine de adam çok güzeldi.

Dudaklarında titreyen nefesi odaya yerleşti.

Sol yanağından çenesine ve boynuna kadar inen deri gerçekten de acımasız yara izleriyle doluydu. Kitty kendinden bu kadar emin ve güçlü görünen bir adamın nasıl böyle yaralanmış olabileceğini merak etti. Normalde şaşırtıcı derecede erkeksi olan bir yüzde böyle bir kusur görmek rahatsız ediciydi.

Yüz hatlarını gizleyen maske olmadan, elmacık kemiklerinin cesur, kibirli çizgisi ölçülü bir gücü ima ediyordu. Daha önce dolgun ve şehvetli görünen dudakları şimdi acımasız bir kıvrıma sahipti. Ve beyaz maskenin gölgesinin düşmediği gözleri... koyu mavi parlaklığı ve delici zekâsıyla enfesti. Yüzünün yara almamış tarafı pürüzsüzdü, kırıksızdı, gülme çizgileri ya da kaş çatma çizgileri yoktu. Sanki hayatın içinde ifadesiz bir şekilde dolaşıyordu, kalbi dışa vuracak hiçbir duygu göstermeden saklanmıştı.

Bu sefer adam yaklaştığında, kadın yerinde durdu. Birbirlerine baktılar. Adamda akıl almaz bir derinliği ima eden bir durgunluk vardı. Ve çaresiz bir merak içinde çalkalanıyor, sanki görünmez ipler ondan ona uzanıyormuş gibi hissediyordu...

Ve onları daha yakına çekti.

Kitty kaç kadeh şampanya içtiğini hatırlamaya çalıştı.

Soğukkanlı, değerlendirici bir bakışla onu ölçtü. "Katıldığım ve yüzümü gösterdiğim son baloda en az dokuz hanım bayıldı. Sanırım onların dehşet çığlıklarını hâlâ duyabiliyorum."

Dük hakkında yaptığı araştırmada bu dedikoduyu nasıl ortaya çıkarmamıştı? Bir omzunu beceriksizce silkerek kaldırdı. "Bu bir süre önce olmuş olmalı."

"Yanlış hatırlamıyorsam yedi yıl."

"Bu kadar hassas sınırları olan birini tanımadığımı söylemeliyim."

Dük ona dikkat çekici bir bakış attı. "Yani korkmadınız mı, Bayan Danvers?"

"Talihsizlikten zarar görmüş birinden korkacak en kötü hanımefendi ben olurum, öyle değil mi?"

Adam sessiz kaldı, rahatsız edici bir yoğunlukla onu inceliyordu ve kadın da onun bu bakışlarına arsız bir merakla karşılık verdi. O zaman adamın ağzını çevreleyen rahatsızlık oluklarını fark etti. *Adam acı çekiyor.* Adamın duruşu

O da değişmişti ve şimdi bastonuna ağır bir şekilde yaslanmasına rağmen daha az görünmüyordu. Dük, o güne kadar tanıdığı en erkeksi ve çekici insandı ve böyle uygunsuz düşüncelere sahip olduğu için yüzü kızardı.

Adamın eli bastonuna sıkıca sarılıp yavaşça yaklaştığında Kitty telaşını yuttu. Adam tökezledi ve Kitty nefesini tutarak ona doğru atıldı.

Adam kadının uzattığı elini tokatladı ama kadın geri çekilmedi, onu sabitlemek için kolunun üst kısmını kavradı. "Majesteleri!"

İnanılmaz güzellikteki gözleri buz tutmuştu. Yavaşça onu bıraktı ama geri adım atmadı. Kitty içgüdüsel tepkisiyle onu gücendirdiğinden kuşkulanıyordu, çünkü üzerine çöken bakışlarda şiddetli bir gurur ve temkinli bir dikkat vardı.

Bu, yardım için başkalarına bel bağlayan bir adam değildi ve şu anda bile dudaklarındaki acı olukları kaşlarını çatmış derinleşirken, eğilmedi. Bakışlarında acıdan, anlaşılmaz bir güçten ve asla dokunamayacağı ya da anlayamayacağı bir şeyden bahseden bir durgunluk vardı. Birden kalbi sızladı ve boğazı yandı, onun bu kadar yılmaz olabilmesi için ne kadar derin acılara katlanmış olması gerektiğini hissetti.

Sonunda elini uzattı ve o da nedenini söyleyemese de izin verdi.

"Bağışlayın beni Bayan Danvers. İtiraf etmeliyim ki Penny'den başkası tarafından dokunulmaya alışık değilim."

Sevgilisi mi? Bu düşünce neden kalbini sıkıştırıyordu?

Başparmağı bileğinden aşağı yavaşça indi. "Kız kardeşim."

Oh. Uzun, hırıltılı bir nefes aldı. "Merak etmedim."

"Yalancı," diye fısıldadı yumuşak bir eğlenceyle. "Gözlerin çok etkileyici. Birini kandırabilmen gerçekten şaşırtıcı."

Adam başını eğdi ve Kitty anlamsızca ona baktı. Sonra başka hiçbir şeyin önemi kalmadı, çünkü adamın dudakları onunkilere değdi ve Kitty'nin hisleri alev aldı. Adamın ağzı hafifçe onunkinin üzerinde şekillenirken yumuşak, tüy gibi bir basınçla nefesi kesildi. Sessiz bir şaşkınlık sesiyle dudaklarını araladı ve adam dilini alt dudağına değdirdiğinde damarlarına dolan şokla kaskatı kesildi.

"Sen gerçekten masumsun. Bunu düşünemezdim," diye mırıldandı onun dudaklarına karşı.

Kitty tökezleyerek geri çekildi ve çaresizce ona baktı. "Beni neden öptün?"

Açıklanamaz bir şekilde, Kitty'nin kalbi çarpmaya başladı ve içinde uzun süredir uykuda olan bir şey gerilerek canlandı. Bu adamı tanımak için duyduğu ilgi dalgalanması içini yakıp kavuruyor, hem korkutucu hem de heyecan verici bir ihtiyacı ateşliyordu. Hayalperest bir tip değildi. Babası onu her zaman mantıklı olduğu için övmüştü. Bu ilgi dalgası ona sorumsuzca ve aptalca geliyordu. Yine de oradaydı, kafa karıştırıcı dalgalar halinde içinden geçiyordu.

Sonunda, "Sen benim nişanlımsın." dedi.

Yüce Tanrım. Ses tonu alaycı ve dünyevi bir tonda, ne olduğunu anlamadığı bir gerginlikle titriyordu. Bakışlarındaki şiddetli yoğunluk nabzının dörtlü atmasına neden oldu. "Kızgınsın ve kızmakta da haklısın, ama yalvarırım hatamı telafi etmek için bana izin verirsin."

"Hiç de keyifsiz değilim. Derinlemesine çalışmaya davet ettiğinizi daha önce de belirtmiştim. Nişanımız beni büyüledi ve meraklandırdı."

Nişanımız mı? Umut göğsünde kıpırdandı. "Nişanlınmışım gibi davranmama izin vereceğini mi söylüyorsun?"

Karanlık, kibirli kafasını kaldırdı. Kitty'nin içinde tanımlanamayan birçok duygu yuvarlandı. Bunu kabul etmesi pek mümkün görünmüyordu. Bu anlaşmanın kendisi gibi bir adama ne yararı olabilirdi ki? Kitty'nin bu saçmalığa izin vermesi şaşırtıcı derecede cömertçe bir davranıştı.

"Neden?" diye sordu, sonra aklına gelen bir fikirle kaskatı kesildi. "Senin metresin olmayacağım." Bu iğrenç teklif ona bir kez yapılmıştı ve beyefendilerin serveti ya da bağlantıları olmayan bir kadına karşı gerçekten de şefkatli ve saygılı olmamaları onu çileden çıkarmıştı. "Eğer bu yüzden beni öpmeye cüret ettiyseniz, sizi temin ederim-"

"İrzına geçme konusunda endişelenmene gerek yok. Seninle cinsel anlamda ilgilenmiyorum ve asla da ilgilenmeyeceğim. Bu fikri aklımdan çıkar."

Adamın verdiği yanıtın gücü, kadının utançtan nutkunun tutulmasına neden oldu. "Beni öptün ve ben-"

"Ben iktidarsızım, Bayan Danvers. Sizi temin ederim, ırzınıza geçilmesi asla korkunuz olmayacak."

Aralarına hem buz gibi hem de hararetli kelimeler yerleşti. Ses tonundaki tüyler ürpertici kesinlik, ifadesi kapanmadan önce gözlerinin karanlık derinliklerinde kısa bir süre yanan ateşli öfkeyle savaştı.

"Ben... Ben çok üzgünüm," diye mırıldandı, bu iktidarsızlığın tam anlamını ve ırza geçmeyle ne ilgisi olduğunu anlamaya çalışıyordu. Bir bağlantı olduğu açıktı ama cehaletini ve naifliğini açığa vuracak değildi. Bu adam o kadar soğukkanlı, kendinden o kadar emin, o kadar zahmetsizce hükmediyordu ki

sakatlığına ve yaralarına rağmen pazarlıklarında tereddüt etmemesi gerektiğini söyledi. Ya da bir müzakerenin başlangıcı olmasını umuyordu. "O halde lütfen benden ne istediğinizi açıkça söyleyin, Majesteleri."

Gülümsedi ve bu onu çekici kıldı. "Belki de arkadaş oluruz." "Arkadaş mı?"

"Evet," diye yumuşak bir şekilde onayladı.

"Benimle buluşmak için evinden *arkadaş olmamızı* önermek için çıkmadın herhalde?" Kitty aniden korktuğunu hissetti. Bu değerlendirme gerçeğe dayanmayacak kadar basit görünüyordu. Dük, paylaşmaya hazır olmadığı bir nedene sahip olmalıydı.

En kurnaz bakışlar onun üzerindeydi. "Belki de arkadaşlarını öpüyordur," diye mırıldandı, gözleri eğlence ve ilgiyle parlıyordu.

Kitty bir sıcaklık, ateşli bir sızı hissetti. Giderek artan bir şekilde, istemeden de olsa büyülenmişti. O ve bir dük... arkadaşlar. *Ne kadar gülünç.*

Ondan başka bir şey daha istiyordu -ne olduğunu anlayamıyordu ama bundan emindi. "Artık öpüşmek yok," diye fısıldadı, çünkü adamın dudaklarının iktidarsız olmadığı açıktı. "Tabii nişanımızı gerçeğe dönüştürmeyi teklif etmiyorsanız. Ben saygıdeğer bir hanımefendiyim, Majesteleri."

Bunu neden söylediğine dair hiçbir fikri yoktu ama adamın gözlerindeki kışkırtıcı eğlencenin yerini buz gibi bir nezaket almıştı.

"Asla öyle bir şey olmayacak Bayan Danvers," diye mırıldandı. "Asla evlenmeyeceğim."

ALTINCI BÖLÜM

Bayan Danvers'ın gözleri egzotik bir şekilde çekikti, gözbebekleri viskinin altın sarısı kahverengisindeydi ve kalın abanoz kirpiklerle çevriliydi. *Kedi gözleri*. Bir erkek onun gözlerinde boğulabilirdi. Yavaşça, santim santim.

"Asla mı? Asla evlenmeyecek misin?" diye fısıldadı, bakışları adamın yüzünde gezindi ve sanki ona dokunmuş gibi hissettiği bir okşayışla vücudunun uzunluğuna indi.

"Doğru," diye mırıldandı Alexander, ilgisi şok edici bir hızla artıyordu. "Bu bir daha aramızda konuşulacak bir konu da olmayacak."

Gözleri büyüdü. Bayan Danvers'ın sunduğu resim, sanatsız bir güzelliğe sahipti. Koyu mavi ipek balo elbisesi minyon bedenini çekici bir şekilde sarıyor, kıvrımlarını kucaklıyordu. Ufak kemikli, kıvrımlı, ince belli ve kalpleri durduracak kadar güzeldi. Gül ipeğinden kalın bir şerit belini çevreliyordu ve elbisesinin düşük yakası narin tohum incilerle çiçeklerle işlenmişti. Omuzlarının kremi genişliği adamın gözlerini dekoltesine çekti.

Ama çalışmaya teşvik eden şey yüzüydü. Elmacık kemikleri zarifçe eğimliydi, klasik narin kemikleri ve hafif mağrur bir burnu vardı. Hayatında gördüğü en siyah dalgalı saçlara, esnek, kusursuz bir tene ve dolgun bir ağza sahipti. Bayan Danvers yumuşak alt dudaklarını bembeyaz dişlerinin arasına sıkıştırmıştı. Küçük bir ısırığı vardı. Dudakları çok dolgun ve somurtkandı.

Alexander onun geleneksel anlamda güzel olduğunu söyleyemezdi ama dikkat çekiciydi.

Onu Londra'ya gitmeye zorlayan güçlü merak duygusundan bahsederken yalan söylememişti. Gazetelerde çıkan her haber bir alay, bir cazibe, ustaca yazılmış bir davet, bir lanetti ve Alexander, adını küstahça kullanan ve uzun süredir ölü olan ruhunu bu şekilde uyandıran şarlatanla yüzleşme ihtiyacından neredeyse çıldıracaktı.

Yine de buradaydı ve merakı azalmamıştı. Sonsuz bir şekilde çoğalmıştı, hiç bitme ihtimali yoktu, bu kadar çok kafa karıştırıcı ihtiyaç ve istek umutsuzca yatıştırılmaya çalışılıyordu.

Ne kadar komik ama büyüleyici.

Bu karşılaşma Bayan Danvers hakkında çok şey ortaya çıkarmıştı.

Hiç öpülmemişti. Hiçbir genç delikanlı ya da tecrübeli çapkın onu baştan çıkarmaya çalışmamıştı ya da çalışmışlarsa bile feci şekilde başarısız olmuşlardı.

Hayata zarafet ve mizahla yaklaşıyor gibiydi. Nabzının boğazının dibinde çılginca çırpınmasına rağmen, beklenmedik karşılaşmalarına birden fazla kez ciddiyet katmaya çalışmıştı.

Ve en şaşırtıcı keşif: Gerçekten de ilerlemek için dünyayı kandırmaya alışmış sert bir kadın bekliyordu. Oysa Bayan Danvers eşsiz bir masumiyetle parlıyor ve gerçek olamayacak kadar yumuşak ve tatlı görünüyordu.

Alexander, Bayan Danvers'ın gözlerini indirmeden önceki korunmasız ifadesinde bir anlık bir kırılmalı yakaladı. Ve onun cesaretine duyduğu hayranlık arttı. Çok az kadın onun görünüşüyle histeriye kapılmadan başa çıkabilirdi. Ama sözde nişanlısı olarak yaptığı çirkin maceralar, onun cüretkâr doğası ve bu kadar genç biri için çelikten omurgası hakkında onu çoktan bilgilendirmişti.

Nazik ve gururluydu ve gözlerinde, ailesini geçindirmek için kendini böyle aldatıcı davranışlara düşürmek zorunda kalmasından duyduğu utancı gördü. Ama zorluklardan doğan bir inatçılık, onun her şeyi tekrar yapacağını bilmesini sağlıyordu.

Alexander'ın bedeni kıpırdamadan kalsa da, kadın onun zihnini tahrik etti. Daha fazlasını bilmek istiyordu... bu şaşırtıcı açlık doyana kadar onunla ilgili her şeyi. Ve aniden ona sahip olmaya bir sonraki nefesinden daha fazla ihtiyaç duydu.

Elbette aptalcaydı, çünkü ona sunacak hiçbir şeyi yoktu, hele ki bedensel zevkleri hiç yoktu. Unvanı belki, ama daha fazlası değil. Kollarını dolduracak bir bebek asla olmayacaktı, onu asla yumuşak ve zevkle dolu göremeyecekti ve sonunda soğuk yalnızlık onu zincirleyecekti - tıpkı onu uzun zamandır hapsettiği gibi.

Bakışları adamın arkasında gezindi, sonra bir kez daha yüzüne yerleşti. Çenesini kaldırdı, belli ki cesur olmaya çalışıyordu. "Sanırım balo salonuna dönme vaktim geldi, Majesteleri."

"O zaman git," diye mırıldandı.

Kapaklarını indirerek anlamlı gözlerini gölgeledi. Reverans yaparak eğildi. "Size iyi akşamlar dilerim... Alexander."

Sesi ne kadar yumuşak, meraklı ve şefkatliydi.

Ve daha önce çok isteksiz olduğu bir anda tatlı bir teklifle gelen bu yakınlık onun kaderini belirledi. "Aramızdaki bağın sürmesinden zevk alacağıma inanıyorum Bayan Danvers. Yarın öğlen Portman Square'de sizi ziyaret edeceğim. Tüm samimiyetimle karşılanacağım."

Hafifçe tökezledi, eli denge sağlamak için bir sandalyenin yastıklı kol dayanağını kavramak üzere dışarı fırladı. "Majesteleri... Ben..."

"Nişanımızın şartlarını o zaman görüşeceğiz."

Bayan Danvers ona tedirgin bir bakış attı ve görünüşe göre hiçbir cevap veremedi.

Elini kaldırdı ve dudaklarını parmak eklemlerine değdirdi. Ne yazık ki eldivenlerini değiştirmişti. Alexander arkasını döndü ve kendisini bekleyen hizmetçinin ve banyo sandalyesinin kapısını açtı. Sessiz bir rahatlama iniltisiyle sandalyeye yerleşti ve itilerek uzaklaştırıldı.

Yolculuk kolay olmamıştı, çünkü Perthshire'dan Londra'ya giderken günlerini at arabasında ve at sırtında dönüşümlü olarak geçirmişti. Hanlarda gecelediği birkaç seferde uykusu huzursuz ve acı doluydu.

"Arabaya mı, Majesteleri?" diye sordu uşağı Hoyt, efendisinin mahremiyet ihtiyacını açıkça hissederek.

"Evet." Alexander sabah Sanderson'a bir not gönderecekti. Adam geçmişte bir dosttu ve Alexander İskoçya'da iyileşirken kendini Sanderson'a kapatan da oydu.

"Toplantı beklediğiniz gibi miydi, Majesteleri?"

Alexander hizmetkârlarının özel hayatıyla fazla ilgilendiklerine yemin ediyordu. Yolculuk için hazırlanırken duydukları heyecan korkunçtu ve sonunda bir düşesle karşılaşacaklarına dair umutlarını dizginlemek için hiçbir çaba göstermemişlerdi. Hatta lanet uşağı hizmetkârların salonunda, şatosundaki elli hizmetkârın hepsine skandal sayfalarını okurken bulmuştu; onlar da pür dikkat ve nefeslerini tutmuş dinliyor gibiydiler.

Lanet olsun onlara, diye düşündü eğlenerek.

"Beklediğimden daha iyi geçti," diye izin verdi ve yıllar boyunca kontrolsüz kalmasına izin verdiği küstahlıkları için kendini suçladı.

"Pekâlâ majesteleri," diye cevap verirken uşağının memnuniyetini hissetti.

Adam sandalyesini koridor boyunca iterken, Bayan Danvers'ın bakışlarının onları delip geçtiğini hissedebiliyordu. Alexander'ın, onun huzurunda bulunmaya duyduğu içgüdüsel ihtiyacın neden kalbinde yeşerip çiçek açtığı konusunda en ufak bir fikri yoktu. Bundan iyi bir şey çıkmazdı. O ne onun metresi ne de düşesi olabilirdi. Arkadaşlık fikri, onun uyandırdığı duygularla ilgili bir kafa karışıklığı kuyusundan çıkmıştı. Adamın onu çok korkuttuğuna şüphe yoktu ve talepleri karşısında ne yapacağını bilemiyordu.

Bu ikimiz yapar, Bayan Danvers.

...

Ertesi sabah Kitty evlerinin küçük yan bahçesine bakan pencerenin önünde oturmuş, hayranlık uyandıran bir soğukkanlılıkla Thornton Dükü'nün gelmesini bekliyordu. Kitty gül rengi yeni pelüş koltuğuna oturmuş, kucağında düke olan tüm borcunun yazılı olduğu küçük defteri açmıştı.

Neredeyse bin pound. Yakın zamanda geri ödeme umudu olmayan bir servet.

Dikkatli bir ekonomi ve mürebbiye olarak iyi bir konum, birkaç yıl içinde ona yarısını geri ödemesine izin vermelidir. Kaşlarını çatarak defteri kapattı. O avukatın kendisini kasaba evini kiralamaya, döşetmeye ve ailesinin alışık olduğundan daha fazla personel çalıştırmaya ikna etmesine izin vermekle ne kadar aptallık etmişti. Reddetmesinin şüphe uyandıracığından korkmuştu ama tüm o dikkatli planlara rağmen dük yine de onun için gelmişti.

Ve endişe verici bir şekilde, saçma sapan bir şekilde arkadaş olacaklarını ilan etmişti. Ne kadar mantıksız. Ne kadar korkutucu... ve ne kadar heyecan verici. Bir tür arkadaşlığın ailesi için oldukça faydalı olacağı kesindi. Yavaş yavaş kurdukları geçici bağlar güçlenecek ve kız kardeşlerinin geleceği sonsuz derecede parlak görünecekti.

Yine de Kitty kendinden geçmişti.

Bu yetersiz bir ifadeydi. Kendini gülünç derecede savunmasız ve keyifsiz hissediyordu ve balodan döndüğünden beri gözüne uyku girmemişti. Dükün yıllar sonra ilk kez kasabaya geldiği haberi yayılacaktı ve onun gelişi sadece belaya işaret ediyordu.

Annesi Judith ve Henrietta'yla birlikte parka pikniğe gitmiş, Anna da baronla birlikte Landeau'sunda, leydilerinin hizmetçisinin refakatinde gezintiye çıkmıştı. Kitty, o gün için yapılan tüm planların iptal edileceğini düşünerek dükün arayacağını kimseye haber vermemişti. Biraz kurnazlık yapması gerekmişti ama Anna, Dük'ün baloya gelişiyle ilgili sırrını saklayacağına söz vermişti. Elbette, annesi ve kız kardeşleri eve döndüklerinde, haber çoktan kasabaya yayılmış olacağından, her şeyden haberdar olacaklardı.

Kitty, anlaşmalarından çok daha emin olana kadar ailesinin dükle tanışmasını istememişti. Gerçekten de arkadaşlar. *Öpüşen arkadaşlar mı?* Sanki hafif etekli ya da ahlaksızca davranmaya kolayca ikna edilebilecek biriymiş gibi.

Kitty kaşlarını çatdı. Yaptığı numara çirkin olabilirdi ama sessizliği ve katılımı için herhangi bir özgürlüğe sahip olduğu fikrini çürütecekti.

Onun aramasını beklerken en güzel gündüz elbisesini giymiş ve saçlarını ustalıkla modaya uygun bir şekilde düzenlemişti. En iyi içecekler sipariş edilmiş, zaten tertemiz olan salon havalandırılmış ve taze çiçekler -güller ve laleler- odayı süslemişti. Uşak, Thornton Dükü Hazretleri'nin ziyarete geldiğini haber vermek için geldiğinde, neredeyse rahatladığını haykıracaktı.

Erkeksi zarafet ve özgüvenin timsali olan Dük içeri girdiğinde ayağa fırladı. Dük bir baston yardımıyla yürümüyordu ve uzun zamandır sosyetenin uzak kalmış biri için, açık kahverengi pantolon ve yelek, diz boyu yürüyüş botları, lacivert ceket ve zarif bir şekilde bağlanmış kravatıyla kusursuz bir şekilde giyinmiş bir moda adamı gibi görünüyordu.

Neredeyse kemerli girişte durdu ve bakışları odanın genişliğinde buluştu. Maskesi yoktu ve gün ışığında yara izlerinin ciddiyeti daha belirgindi ve acı dolu bir geçmişe ve belki de iyileşmeye giden yalnız bir yola işaret ediyordu.

Ne olmuştu? Sorular zihninde yuvarlanıyor, dile getirilmeyi bekliyordu ama kendini tuttu. Görgü kurallarına göre, aralarında hiçbir yakınlık yokken onun mahremiyetine bu kadar küstah bir şekilde girmek hoş olmazdı.

Hem korkutucu hem de şeytani bir duruşu vardı. Kitty'nin gözlerindeki duygu parıltısı karşısında nefesi kesildi, bir gölge, belki de bir belirsizlik. Şaşkınlıkla ona baktı.

O da mı gergindi? Bu çok imkânsız görünüyordu ama...

Sinirlerini yatıştırmak için hafifçe nefes aldı, sonra ayağa kalkmadan önce derin bir reverans yaptı. Kitty bakışlarını ihtiyatlı bir şekilde aşağıda tutmayı uygun buldu. "Majesteleri, sizi tekrar görmek ne güzel."

"Buna bir an bile inanmıyorum."

"Neye inanayım, Majesteleri?" diye sordu gözlerini adamın kravatının zarafetinden ayırmadan.

"Bu tatlı, pişman, itaatkâr hareket, benim küstah fingirdem."

Bu şok edici, çirkin tanımlama, bakışlarını gizlenemez bir telaşla onunkilere çevirmesine neden oldu. Nezaket kuralları onun bir şey söylemesini yasaklıyordu.

sert bir karşılık verdi ve bu adamın nasıl biri olduğunu bilmiyordu. Sessiz bir düelloda birbirlerini değerlendirdiler ve adamın bakışlarındaki kurnaz mizahı görmek onu şaşırttı.

Dük odaya doğru ilerledi. "O halde, beni gördüğünüze sevindiniz ve endişelenmediniz, öyle mi?"

Belli ki dük kibarca kurnazlık yapacak biri değildi. "Tabii ki hayır. Bir çeşit arkadaş olmayacak mıyız?" Sanki böyle bir şey makul bir öneriymiş gibi kelimeleri zorlayarak söyledi.

"Dilinizi ısırdığınızı görebiliyorum Bayan Danvers. Öfkenizi uyandırdım."

"Bir hanımefendi asla nezaketsiz olmamalı, biliyorsun," dedi Kitty küçük, bilinçli bir kahkahayla.

Gözleri keskin ve değerlendirci bir şekilde kızın üzerindeydi. "Merak ediyorum, bir insan kurnaz ve nefis bir şekilde kötü olabilir mi ve hala hanımefendi niteliklerini tanımlayan tuhaf bir kibarlık ve yumuşak bir kalp gibi davranabilir mi?"

Bu küstahlık karşısında hafifçe nefesi kesildi ve sadece ağzı açık bir şekilde ona bakabildi. "Benimle fikir alışverişinde bulunmak için mi ziyaret ettiniz, Majesteleri? Ya da bağlılığımızın şartlarını tartışmak için mi?"

Adam gülümsedi ve kadının kalbi titredi.

Kadın ona endişeyle baktı ve "Lütfen, oturmaz mısınız? İçecekler için zili çalacağım."

Kendini onun karşısındaki tekli koltuğa bıraktı. Onun gelişinden haberdar olan ve muhtemelen Kitty kadar endişeli olan hizmetçi, elinde çay servisiyle telaşla içeri girdi.

Dük için çay hazırlayan Kitty, "Teşekkür ederim, Bayan Hedgepole," diye mırıldandı.

Adamın bakışlarının ağırlığını hissetti, bakışları kızın görünen her santimini izliyor gibiydi.

Kitty ona büyük ama şaşırtıcı derecede zarif ellerinin arasında yutulmuş gibi görünen bir fincanla bir fincan tabağı uzattı. Sol elinin arkasında ince yara izleri vardı. Bakışları bir an orada oyalandıktan sonra adamın yüzüne kaydı.

Birkaç yudum alırken fincanın kenarından ona baktı. Ardından fincanı aralarındaki küçük ceviz masaya indirdi. "Ön kapınızda oyalanan aşırı hevesli bir gazetecinin yanından geçtim. Benimle sohbet etmeye çalıştı ama ben onu kırmadım."

Boğazını temizledi. "Dirilişiniz kayda değer ve zaten etrafımda dans eden alevleri daha da körükleyecek. Sen... sen yıllardır uzaktaydın. Hâlâ karşımda oturduğuna inanamıyorum."

Dudaklarında kısa bir gülümseme belirdi ama cevap vermedi, ona bakmaktan memnun görünüyordu. Böylesine arsız bir bakışın kaba ve tahrik edici olduğunu elbette biliyordu.

"Bayan Danvers-"

"Majesteleri-"

Adamın sabit bakışlarında bir kahkaha sezdi ve bundan rahatsız oldu. "Görünüşe göre ikimiz de uzlaşmamızın özüne inmeye hevesliyiz."

Kitty biraz gergin bir şekilde güldü. "İtiraf etmeliyim ki, benimle arkadaşlık kurmanın size nasıl bir faydası olduğunu anlayamadım, Majesteleri."

İşte yine oradaydı, gözlerinde unutulmaz gölgeler parlıyordu.

"Son yıllarda beni büyüleyecek pek bir şey bulamadım. Böyle bir hazine bulduğumda, tatmin olana kadar iyice araştırıyorum."

Yüce Tanrım. Ve o hazine o muydu? "Ve sonra?"

"O zaman bir sonraki ilginç olana geçiyorum," dedi hafif bir şaşkınlıkla, sanki bu düşüncenin açık olması gerekiyormuş gibi.

Tuhaf bir uyarı ürpertisi omurgasını öptü. Bu adamla her ne tür bir ilişkiye girerse girsin, kalbinin daha sonra gelişigüzel bir şekilde bir kenara atılmak üzere karışmaması için son derece dikkatli olmalıydı.

"Anlıyorum," dedi usulca, çayından narin bir yudum alarak. "Öncelikle belirtmek isterim ki kimse beni bu aptallığa teşvik etmedi. Ailem bu konudan habersiz, tamamen suçsuz ve bunun böyle kalmasını istiyorum."

"Pekala."

"Ve açık olmak gerekirse... toplumdaki hiç kimseye nişanımızın bir saçmalık olduğunu açıklamayacaksınız?"

"Bir bedel karşılığında tabii ki," diye kibirli bir kendinden eminlikle cevap verince dişleri diken diken oldu.

Görünüşe göre onun bu cüretkârlığının cezasını çekecekti. "Arkadaşlığın bedeli," diye dikkatle tekrarladı.

"Hmm."

"Benden ne isteyeceksiniz?" diye mırıldandı.

"Birlikte vakit geçireceğiz." Tavrı, emir vermeye alışkın bir adaminkine çok benziyordu. "Benim hiç karşı cinsten bir arkadaşım olmadı... ya da

Sizin kadar ilginç biri, Bayan Danvers."

Ona baktı ve bunun kesinlikle olamayacağını düşündü. Bu anlaşmanın ona sağlayacağı faydalar çok daha fazlaydı. Unvanını ve bağlantılarını utanmadan kullanan biri neden onunla arkadaş olmak istesin ki?

Düşüncelerinin kenarına imkânsız bir fikir takılınca nefesi hafifçe kesildi.

O yalnız.

Farkındalık onu delip geçti ve çaresizce ona baktı.

Kimsin sen? Son birkaç yıldır hayatının nasıl geçtiğini bilmek için açıklanamaz bir ihtiyaç duyuyordu. "Nasıl arkadaş olacağız, Majesteleri? Böyle bir düşüncenin ne kadar tuhaf olduğunu anlıyorsunuzdur."

"Ah... bu benim endişem olsun."

Şimdi asla arkadaşça öpüşmeyeceklerini belirtmenin zamanı olup olmadığını merak ediyordu. "Hiçbir uygunsuzluk olmayacak." Alaycı bir şekilde burnunu çekmeye cesaret etti.

Gözlerinde belli belirsiz bir mizah parıltısı belirdi. "Yarın Leydi Carnforth'un balosuna katılacaksın. Oradan başlayacağız. Sonra belki tiyatroya gideriz. Yıllardır sahneye çıkmadım." Ses tonunda şaşkın bir özlem vardı. "Belki bir müze gezisi. İlğimi ne çekiyorsa o olacak ve bunun için sana ihtiyacım olacak."

İçinden tuhaf bir sarsıntı geçti, adını koyamayacağı kadar hızlı kaybolan bilinmeyen bir hisle birlikte. "Toplumdan uzak kalmışsın," dedi. "Leydi Carnforth korkunç bir ejderhadır ve alaycı zekâsı ve çirkin, kesici diliyle tanınır. Her yıl düzenlediği yaz balosu sosyete arasında efsanedir. Sadece kimler kimler davet edilir. Sizi temin ederim ki son zamanlardaki popülerliğime rağmen ben o listede değilim."

Sanki bu bilgiyle nasıl bir ilişki kuracağından tamamen emin değilmiş gibi kayıtsız bir ses çıkardı.

"Bir davetiye alacaksınız." Sesi ne kadar da kendinden emindi.

Kasabaya yeni dönmüş olan dükün balodan haberdar olabilmesi için gecikmiş bir davetiye almış olması gerektiğini fark etti. Kitty her ev sahibesinin bu ele avuca sığmaz dükü balolarında, edebi salonlarında ve misafir odalarında ağırlamak için can atacağını düşündü. *Ton'un* sunduğu hayatın zarafetini özlemiş miydi? "Balo yarın. Eğer davet alırsam, kız kardeşim ve annemle birlikte katılacağım."

Dük gülümsedi, bu da onun yasaklayıcı yüzünün çok daha hoş görünmesini sağladı. Aynı zamanda bakışlarını dükün vücudunu saran yara izlerine çekti.

Yüzü. Neden dün gece maske takmıştı da bugün takmamıştı?

"Beni onurlandırdınız Bayan Danvers," dedi bakışlarındaki soğukkanlılığı gizleyen yumuşak bir çekicilikle.

Sanki ona kur yapmak ister gibiydi. Mantıksız tabii ki. Gerçek bir nişanlılığın tüm samimiyet ve beklentileriyle sanki bir bağları varmış gibi davranacaklardı.

Bu fikir aynı anda hem korkutucu hem de enfesti. Anna'nın iyi bağlantıları olan bir eş bulma şansı daha da mümkündü.

Ama bu kadar göz önünde olduktan sonra nişanlarının sona ermesi Kitty'nin her türlü saygın ittifak şansını mahvedecekti. Toplum yıllarca Thornton Dükü'nün onu terk ettiğini hatırlayacak, Kitty'nin erdemi ve hataları hakkındaki sorular akıllarında kalacaktı. Bu hayal ettiğinden daha büyük bir yıkımdı ama saygın bir mantık çerçevesinde bedeli ne olursa olsun ödemeye hazırdı.

Kitty böyle bir ittifakın avantajlarının dezavantajlarından daha ağır basacağını düşünüyordu. Altı aylık bir nişan yapabilirlerse, bu mükemmel olurdu. Belki Judith bile sezon sonuna kadar nişanlanabilirdi. Bir çırpıda iki kız kardeşin de gelecekleri güvence altına alınabilirdi.

Her açıdan buna değecekti. Henrietta'nın sezonu geldiğinde Kitty'nin skandalı eski olacak ve Anna ile Judith ona sponsor olmak için mükemmel bir pozisyonda olacaklardı.

Ona belli belirsiz gülümsedi.

Sonra da, "İskoçya'daki malikanemde bir ya da iki hafta kalmanız gerekiyor. Refakatçi *olmadan*."

Bir an için şaşkınlığını ifade edecek kelime bulamadı. "Özür dilerim!" diye bağırdı sonunda, oldukça şaşırılmıştı.

"Beni duydunuz, Bayan Danvers."

"Ama kesinlikle yapamazdım, Majesteleri."

"Mahremiyetime değer veririm ve evimde misafir olduğunuz sürece, keskin gözlü bir dedikoducunun hayatımla ilgili hiçbir şeyi basına veya topluma bildirmesine izin vermeyeceğim. Merak ve varsayımlara müsamaha göstermeyeceğim. Bunun sizin için zor olmayacağına inanıyorum."

"Korkarım sizi İskoçya'da ziyaret edemem. Bu çok çirkin bir öneri ve bunu yapmaya kalkışmamalıyım," dedi, adamın özür dilemeyen cüretkârlığı karşısında tedirgin olmuştu.

"Pazarlık için yer bırakmadım."

Parlak mavi gözleri soğudu ve bu sıcaklık kaybı kadının omurgasından aşağı bir uyarı gönderdi.

"Kırsal kesimde yanımda bir refakatçi olmadan dolaşamam. İtibarım çok ciddi bir incelemeye tabi tutulabilir."

Çayından bir yudum daha aldı, ustaca, hesaplı bir duraklama yaptı. "İtibarınız gibi konuları düşünmeniz ne kadar şaşırtıcı. Bu ayrıntılı hileden sonra, protesto ettiğiniz kadar hassas olduğunuza inanamıyorum."

Alaycı bir kaş kalktı ve kızardı. Bakışları çarpıştığında midesindeki o hafif sıkışma ve kalbinin yavaşça çarpması kesinlikle garip bir histi.

Çay fincanı ve tabağı dikkatlice ceviz masaya indirildi. Uzun, kaslı bacaklarını bileklerinden çaprazlayarak rahat bir pozda minderlere yaslandı. "Sizin gibi cüretkâr bir hanımefendinin hiçbir çekincesi olmamalı."

"Uygunsuz davranmaya zorlanmayacağım. Her ne kadar öyle görünse de ben düşüncesiz biri değilim, Majesteleri," diye karşılık verdi.

Aralarındaki gerginlik havada çatırdıyordu.

"Ah, demek nişanım gibi davranmak için yaptığınız aldatmaca metodik olarak planlanmış ve ustaca uygulanmış."

Kitty gözlerini kırıştırdı ve birkaç saniye boyunca ne diyeceğini bilemedi. "Majestelerini hararetle temin ederim ki, toplum için düzenlediğim bu maskaralığın nahoş gerekliliğinden zevk almadım."

O tuhaf hayranlık dolu gülümseme bir kez daha dudaklarını büktü. "Kaç yaşındasınız Bayan Danvers?"

Beklenmedik soruyu reddetmeyi düşündü, sonra da "Üç ve yirmi, Majesteleri" dedi.

"Siz sürekli gözetim altında tutulması gereken bir sosyete kızı değilsiniz. İtibarınızı zedelemekten planlarıma teslim olacak kadar ustasınız. İşin bittiğini göreceğine inanıyorum, hmm?"

Hiç etkilenmemişti. "Majesteleri-"

"Ya tüm şartlarımı kabul edersin ya da nişanı bugün bitirirsin."

Sesi o kadar alçak ve iyi modüle edilmişti ki, yumuşak tonlarına işlenmiş acımasız niyeti özümsemesi saniyeler sürdü. Tüm vücudu titredi ve kalbi tutsak bir kuş gibi çırpındı. Konuşmak için kendine güvenebilmesi için bir ya da iki dakika geçmesi gerekti ve lanet olası adam sadece bekledi.

"Sezon, en hassas rehberliğe ihtiyaç duyan bir eldivendir. Kız kardeşlerim bensiz yapamaz. Feda ettiğim her şey onlar için. Bana ihtiyaçları olduğunda onları terk etmek..." Durakladı ve derin bir nefes aldı.

Yüzündeki kapalı ifade yalvarışlarının nafile olduğunu gösteriyordu.

Dük sert bir sesle, "Siz en fazla bir ya da iki hafta yoksunuz; onlar hayatta kalacaktır," dedi.

"Size çok şey borçluyum majesteleri, ama bunu telafi etmek için başka bir yol bulabilirim."

Ölçülü bakışlarından birini daha ona yöneltti. "Vaftiz annem Darling Kontesi'nin kız kardeşlerinizi kanatları altına almasını sağlayacağım. Onlar evlilik pazarında gezinirken Leydi Darling'in onay damgası sizin havada asılı duran varlığınıza aşacaktır."

Kitty'nin nefesi bir anda kesildi. Kontes sosyetenin en nüfuzlu hanımlarından biriydi ve onun himayesi Kitty'nin kız kardeşleri için hayal edebileceğinden çok daha fazlaydı. Ona bakarken duyguları boğazını tıkadı. "Bunu yapmaya istekli misin?"

"Evet. Ve eğer bu bir teselli olacaksa, kız kardeşim Penny bizim gölgemiz olacak. Çok müdahaleci bir refakatçi olacak," dedi hafif bir eğlence ve büyük bir sevgiyle. Sert yüz hatlarının yumuşadığını görmek ne kadar da şaşırtıcı.

"Kız kardeşiniz İskoçya'da sizinle birlikte mi yaşıyor?"

"Evet," diye mırıldandı, gözlerinde garip bir hesaplama ifadesi vardı. "Sanırım Penny sizin cesaretinizden bahseden tüm haberleri okumuş ve sizinle tanışmak için can atıyor."

Belki de bu durumu kendi lehine çevirmek için hâlâ bir umudu vardı. "Size çok minnettarım, Majesteleri," dedi yumuşak bir sesle. "Olası bir dostluğun bağlarını araştırırken nişanlılığımızın ne kadar sürmesi gerektiğini önerebilir miyim?"

Dudakları seğirdi. "Hayır."

Adamın kesin inkârı kadının içinde garip bir şok etkisi yarattı.

"Majesteleri-" "Süre zamanla değil, benim... ilgilimle sınırlı olacak."

Omurgasını dikleştirdi. Başka bir deyişle, eğer onun arkadaşlığını sıkıcı buluyorsa, buna altı ay değil, altı gün bile katlanamazdı. Kitty o zaman onun neden böyle bir aldatmacaya giriştiğini umursamadığını fark etti; tek önemli olan oynayacak yeni ve parlak bir şey bulmuş olmasıydı. Ve pazarlık edecek durumda değildi. Durum dayanılmaz bir hal almaya başlamıştı.

Sonra beklenmedik bir sıcaklık yayıldı içine. Bu adam ele avuca sığmaz ve güçlü Thornton Dükü'ydü. Kitty onun istediği her şekilde yanında saygın ya da lekeli pek çok kadın bulundurabileceğine inanıyordu. Yine de onun ilgisini çeken şey, bir *tonluk bir* duvar çiçeği olan kızda bir şeydi.

Aptal, aptal kalbi beklenmedik bir şekilde büyülenmişçesine daha hızlı atmaya başladı. "Kendimi müsait hale getireceğim, Majesteleri."

Gözleri memnuniyetle parlıyordu. "O halde pazarlığımız tamamlandı." İçindekileri yutmadan önce çay fincanını bir tür selam verir gibi kaldırdı.

Ön kapının açılma sesini duydular ve endişeli ayak sesleri mermer döşeli zeminde telaşlı bir ritimle dans etti. Annesi ve kız kardeşlerinin heyecanlı sesleri koridordan süzülürken Kitty bir iniltiyi bastırdı. Ayağa kalktı, gündelik elbisesinin kırıksıklıklarını düzeltti ve sakın bir nefes aldı. Dük de mecburen onu izledi ve yavaşça ayağa kalktı, açık kapıya bakıyordu, elleri arkasında kenetlenmişti, duruşu emir verir gibiydi ve güç.

İçini bir huzursuzluk kapladı ve onu kovmaya çalıştı. "Katherine, çok şaşırtıcı haberler duydum-"

Annesi dükü görünce bocaladı, eli göğsüne gitti. Bakışları kızından Dük'e kayarken oldukça etkilenmiş görünüyordu.

"Anne..." Kitty boğazını temizledi, kendini anlaşılmaz bir şekilde gergin hissediyordu. "Majesteleri, size annem Vikontes Marlow'u ve küçük kız kardeşlerim Bayan Judith Danvers ve Bayan Henrietta Danvers'ı takdim edebilir miyim?"

Annesi ve kız kardeşleri derin ve zarif reveranslara daldılar. Ayağa kalktıklarında kız kardeşleri Dük'ün yara izlerine doğrudan bakmamak için cesurca bir çaba gösterdiler ama annesi hiç tiksinden ona baktı. Aslında annesinin gözleri şefkat ve saygıyla yumuşamıştı.

"Sizinle tanışmak bir ayrıcalık, Majesteleri," dedi Mamma gülümseyerek.

Dük bir adım öne çıktı ve Kitty'yi şaşırtarak karşılığında çok hoş bir selam verdi.

"Leydi Marlow, sonunda sizinle tanışmak ne güzel. Bayan Danvers, hakkınızda çok güzel şeyler duydum; çok etkilendim."

Kitty, annesinin ve kız kardeşlerinin yüzlerinin kızarmasını ve Dük'ün kendini çok sevimli bir beyefendiye dönüştürmesini, iltifatlarında çok kurnaz ama ikna edici olmasını sessiz bir şaşkınlıkla izledi. Kibarca reddetti

daha fazla ikram teklifini kabul etti ve birkaç gün içinde vaftiz annesini ziyaret edeceğine dair söz verdi. Annesi bu haber karşısında neredeyse kendinden geçecekti.

Çok geçmeden dük ona doğru bir bakış atarak ayrıldı ve kız kardeşleri ebeveynleri tarafından daha küçük olan oturma odasına götürüldü.

Artık yalnız olduklarına göre, Kitty annesinin delici bakışları altında neredeyse kıpırdanacaktı.

"Dükün nişanlınız olduğunu söylediğinizde inanmakta güçlük çektim. Ve gazetelerdeki ilana rağmen nişanın gerçek olmadığını düşündüm," dedi usulca, gözleri Kitty'nin yüz ifadesindeki her nüansı ararken. "Her zaman çok cüretkâr ve önlenemez oldun ve merak ettim..."

"Böyle düşünmen ne kadar şaşırtıcı, anne." Kitty kalbindeki korkunç sarsıntıya rağmen yüzünü sakın tuttu ve kendini kanepeye bıraktı. "Daha fazla çay için zili çalayım mı?"

"Hayır," diye mırıldandı annesi, yanına oturmak için ilerlerken. "Herkes Dük'ün kasabaya gelişini konuşuyordu. Leydi Goodall ve Leydi Weston'a rastladım ve dün geceki baloda ortaya çıktığını ve birkaç dakikalığına onunla yalnız kaybolduğuna dair şok edici haberi biliyormuş gibi davranmak zorunda kaldım."

Annesinin elini sıktı. "Bağışla beni anne, sana bu sabah haber vermeliydim. Dün gece Dük'ün ortaya çıkması beklenmedik bir şeydi. Bana sürpriz yapmak istedi. Ve özel bir görüşme yaptık."

Annesi güven verici bir şekilde parmaklarını sıktı. "Peki bu özel görüşme istediğin gibi sonuçlandı mı?"

Kitty tereddüt etti, kendini annesinin koynuna atma ihtiyacı yüreğinde kabardı. Kitty'nin ebeveyninden teselli ve yön arayışının üzerinden o kadar uzun zaman geçmişti ki. Aslında, babam öldüğünden beri evdeki yönlendirici güç Kitty'nin kendisiymiş gibi hissediyordu, güven veren ve karşılaştıkları tüm sorunları halleden oydu. Beş yıldan uzun bir süre boyunca yemek, ev idaresi, istikrar ve güvenlik duygusu için ona muhtaç kalmışlardı. Bir kez bile yıkılmamıştı ama şimdi dudakları titriyor ve içini dökme ihtiyacıyla boğazı yanıyordu. Sadece birkaç dakikalığına da olsa.

Annesi ona bakıyor, belli ki bir şey söylemesini bekliyordu. Bu, küçüklüğünden beri endişe verici derecede işe yarayan bir taktikti.

Çocuk. Annelerinin o delici ve gözünü budaktan sakınmayan bakışları, çocuklarının her zaman tüm sırlarını ve maskaralıklarını ortaya dökmesini sağlamıştır.

Kitty yanaklarının suçlu bir kızarıklıkla ısındığını hissetti. "Dük... Dük beni birkaç günlüğüne İskoçya'daki malikânesine davet etti."

Yalan söylemek ve rol yapmak cazip geliyordu ama sevdiği kadını yanıltmaktan bıkmıştı. Artık herkes Dük'le olan nişanının suçlanamaz olduğuna kesinlikle inanacağına göre, annesine karşı daha şeffaf olabilirdi. Çünkü Kitty özellikle şu anda bir tür rehberliğe ihtiyaç duyuyordu. "Refakatçi olmamasını şart koştu, anne."

"Pekâlâ!" diye soludu annesi, Kitty'nin ellerini bırakırken güzel yüzünü düşünceli bir ifade kapladı.

"Dük'ün kötü bir niyeti olduğunu sanmıyorum ama beni dikkatle izlemeden daha yakından tanımak istiyor. Yanında bir kız kardeşi var ve onun da bir mürebbiyesi var. Her şeyin yolunda gideceğinden eminim."

Keşke sesi inandırıcılıktan yoksun olmasaydı ve keşke kalbi böylesine şok edici bir beklentiyle çarpmasaydı. *Tanrım, benim neyim var?*

Annesi sıcak bir şekilde gülümsedi ve kolunu Kitty'nin omuzlarına doladı. "Bazen bir beyefendi cesur olmak için refakatçisinin olmamasının cesaretlendirmesine ihtiyaç duyar. Artie ve benim ilişkimiz de böyleydi. Oradan buradan çalınan birkaç an aşkımızı pekiştirdi," dedi annesi, yanakları pembeleşerek. "Dük'ün seninle böyle anlar geçirmesi gerekebilir canım ve ona katıldığımı söylemeliyim. Siz üç yaşındasınız ve yirmi yaşındasınız, Dük ise otuz yaşında. İkiniz de kamusal bağlılıkları olan duyarlı yetişkinlersiniz."

Kitty'nin boğazı şokla kapandı. Annesi ona uygunsuz davranması için izin veriyordu. Vikontes her zaman edep konusunda çok titiz olmuştu. Kitty'nin ve kız kardeşlerinin maskaralıklarına karşı daha hoşgörülü ve anlayışlı olan babaydı. Annesinin böyle alışılmışın dışında bir öneride bulunması düşünülemezdi. "Anne-"

"Kendini kötü hissettiği için Effie teyzeni bir iki haftalığına Derbyshire'da ziyaret etmene bazı arkadaşlarınla gizlice izin vereceğim."

"Anne!"

Annesi ayağa kalktı ve ona baktı. "Dük'e senin samimi kalbini ve harika doğanı tanıma şansı verilse, hiçbir şeyin seni düşesi yapmaktan alıkoyamayacağını söyleyebilirim," dedi usulca, gözleri sulanarak.

Kitty ayağa kalktı ve annesinin yüz ifadesini inceledi. "Anne-"

Vikontes çenesini kaldırdı. "Bunu *senin* için istiyorum. Dük ile bir bağ kurmanın ailemiz için faydalı olacağından değil, bu dünyadaki yerini güvence altına almayı hak ettiğin için ve bunu *senin* için rütbeli ve zengin bir adamla birlikte olmayı hararetle istemekten utanmayacağım. Hayatım, talih cesurlardan yanadır. Daha fazlasını söylememe gerek yok."

Annesi dönerek odadan çıktı ve Kitty'nin kalbini dolduran heyecan ve korkuyla şaşkınlık içinde kalmasına neden oldu.

Şans cesurlardan yana mı?

Kalbini olası bir yıkıma ve acıya sürüklemek için bundan daha fazla teşvike ihtiyacı yoktu.

Bir dükün, hele de Thornton Dükü gibi esrarengiz ve tuhaf birinin peşinden koşacak kadar aptal olacağından değil. Hele ki kaprisli bir şekilde artık ilgi çekici olmadığına karar verirse onu mahvedebilecek biri hiç değildi.

Yine de dudaklarının anısı onunkilerin üzerinde geziniyordu. Kollarının onu sardığını hâlâ hissedebiliyordu, sanki dokunuşu tenine kazınmış gibiydi. Tutkusunun ince tadı, erkekliğinin harika kokusu ve az önce ona bir hazine dediğinde gözlerindeki özlem.

Onu! Keşfetmek istediği bir hazine. *Tamamen saçma.*

Gözlerini kapattı ve avucunu çarpan kalbine bastırarak, "Ve aynı zamanda çok harika," diye fısıldadı.

YEDİNCİ BÖLÜM

Alexander, Leydi Carnforth'un lüks ve gösterişli şehir evi balo salonunun yüksek balkonunun gölgeleri arasında oyalanarak kalabalığın etrafta dolaşmasını izledi. Basın mensuplarından tanıdık birkaç kişi kalabalığın arasına karışmış, Başbakan, Bancroft Dükü ve neşeli ev sahibesiyle sohbet ediyordu. Zaman zaman aç bakışları onun üzerinde yoğunlaşıyor, hevesli dikkatleri yarı maskesini ve elinde tuttuğu abanoz bastonunu değerlendiriyordu.

Moda Londra'sı dedikoduya ve bu alışkanlıklarını besleyen gazetelere tam anlamıyla bağımlıydı ve yarın herkes Thornton Dükü'nün Londra ziyaretini daha da ayrıntılı bir şekilde okuyacak ve spekülasyon yapacaktı.

İçine tuhaf bir eğlence duygusu yayıldı. Daha da tuhafı, kalbini bir nostalji duygusu doldurdu. Bir zamanlar şehirde olmayı çok severdi, mevsimin anlamsızlıkları hevesle beklediği bir şeydi. İskoçya'da iyileşirken bunu özlemiş olabileceğini düşünmek ne kadar garipti.

Etrafını saran şık giyimli sosyete, çeşitli parfümlerin kokusu, laubali konuşmalar ve yüksek sesli kahkahalar duyularına saldırıyordu. Birçoğu duraksadı, hevesli bakışlar Korint sütununa yaslandığı yerde ona dikildi. Maskenin ardındaki adama duydukları merak aşikârdı ama kimse yaklaşmaya cesaret edemiyordu.

Unvanı havada sessiz fısıltılarla uçuşuyordu ve birden fazla kez gerçekten ne yaptığını merak etmişti. Kendisini hiçbir zaman dürtüleri ya da tutkuları tarafından yönetilen bir adam olarak görmemişti. Yıllar önce sosyetenin bir parçasıyken bile, "deli, kötü ve tehlikeli" lakapları peşini bırakmazken, düşüncesizce hareket etmemişti. Her şey her zaman metodik olarak planlanmış ve uygulanmıştı ve Bayan Danvers'in yaratıcılığına hayranlık duyan da içindeki stratejistti.

Yine de bu hoş hatunu keşfettiğinden beri, dürtü onun adı olmuştu. Kızın içinde uyandırdığı kontrol edilemez arzular, çalışmasını ve keşfetmesini gerektiriyordu ve o da pervasızca tüm dürtülerine teslim oluyordu.

Hayatı gerçekten de tek meşguliyeti Kitty Danvers'i çözmek olacak kadar boş muydu?

Öyle görünüyordu, çünkü onun oyununu bozmak ve çekip gitmek için kendisini mantıklı argümanlarla ikna edemiyordu. O bir sahtekârdı ve kesinlikle maskesinin düşürülmesini hak ediyordu ama bu soğuk düşünce erimişti ve sadece

Karmaşıklıklarını anlamak ve bu tuhaf yaratığın katmanlarını soyamak için yanıp tutuşan merakı devam etti.

"Vikontes Marlow, Bayan Kitty Danvers ve Bayan Anna Danvers."

Dikkati uşağın anonsuyla tamamen dağılmıştı. Sonra kadın karşı sahanlıkta belirdi ve adamın nefesini kesti.

Nasıl ve neden, belki de hiçbir zaman anlayamayacaktı. Yarının skandal ve moda sayfaları için bu olayları haberleştiren muhabirler, bakışlarını ondan, gölgesinde oyalandığı yüksek balkona çevirdi. Bir kez daha, Bayan Danvers makalelerinin merkezinde yer alacaktı ve kesinlikle onu, donup kalmış ve onun büyüleyici varlığına bakakalmış bir aptal olarak resmedeceklerdi.

Alexander, *Ton'un* ona duyduğunu iddia ettiği hayranlık karşısında ne hissedeceğini bilemiyordu. Daha yumuşak duygulara sahip bir adam değildi. Aşkın yüce gücüne inanmadığından değil. İnaniyordu. Geçmişte hayatında hafif sevgiler ve geçici şehvetin ötesinde duygular uyandıran bir kadın olmamıştı. O zamanki nişanlısı bile güç ve bağlantılarla ilgiliydi; sosyetenin en parlak elması, siyasetin yükselen yıldızı ve bir düklüğün varisiyle eşleşmişti.

Gazete o zamanlar "aşk maçı" sözcüklerinden bahsetmeye cesaret edememişti. Oysa şimdi karikatürler onu kölece aşık olarak resmediyor ve hoş Kitty'ye olan hayranlığından alaycı tonlarda bahsediyordu. Bayan Danvers'ı cezalandırmak için başka bir günah daha, elbette -bu konuda ihmalkâr davranmamalıydı.

Bayan Danvers parlak koyu yeşil bir elbise giymişti; diğer elbiselerin pastel ve sıcak renkleri arasında kışkırtıcı derecede çarpıcı bir mücevherdi. Bakışlarının utanmadan onun üzerinde gezinmesine izin verdi. Elbisesinin zarif örtüsünün altından yuvarlak ve dolgun kalçalarının hatlarını, belinin ince kıvrımlarını, göğüslerinin baştan çıkarıcı ağırlığını görebiliyordu. Birkaç genç delikanlı ve hatta bir ya da iki daha görkemli beyefendi ona hızlı ve imrenen bakışlar gönderdi.

Bayan Danvers kendi cazibesinin farkında değil gibiydi, çünkü merdivenlerden inerken kızarmadı ya da süslenmedi, sadece atmosferi değerlendirdi. Ufak tefek, zarif, gür kıvrımlara sahipti ve hareketlerinin çığ duygusallığı onu bir anlığına büyüledi. Nişanlısı son derece güzeldi ve davetkâr ağzı son derece kışkırtıcıydı. Alexander böylesine güzel bir kadınla evlenmeyen erkeklerin ahmaklığına hayret etmekten başka bir şey yapamıyordu.

Arkasından bir başka genç kadın indi; o da söğüt gibi bedenini saran soluk pembe bir elbise giymişti. İki kadın konuştu

Kısa bir süre sonra kalabalığın arasından saha kenarına doğru ilerlediler. Etrafta dolaşan fısıltılar onun Bayan Danvers'in kız kardeşi olduğunu ortaya çıkardı.

Çok hoş hanımlardı. Ne yazık ki *tonun* erkekleri onların değerini sadece ailelerinin para kaynaklarına ve bağlantılarına göre değerlendirmeye karar vermişlerdi.

Leydi Carnforth altın firfırlar ve ışıltılı elmaslar içinde ona yaklaştı. "Sevgili oğlum, seni görmek ne güzel; yıllar oldu!" diye dramatik bir şekilde soludu. "Umarım maskenin altındaki sensindir Alexander. Seni ne kadar özlemişim. Hem de çok."

Eğildi ve kızın kendisine doğru kaldırdığı yanağını usulca öptü. "Benim, Kuzen Miranda. Ben de seni özledim." Alexander verdiği yanıtın doğruluğunu hissettiğinde hafifçe şaşırdı. Miranda'nın eksantrik, gösterişli tavırlarını ve fikirlerini özlemişti.

Kitty'nin bakışları hatasız bir şekilde onu balkonun tepesinde bulunca Alexander doğruldu. Onaylarcasına çenesini kaldırmadan önce dikkat çekici bir şekilde hareketsiz kaldı. Kalbinden yine o alışılmadık sıcaklık akmaya başladı.

Belki de doktorlarından birini görmesi gerekiyordu.

Kuzeninin meraklı kahverengi gözleri önce Bayan Danvers'a takıldı, sonra da aşağıdaki kalabalığı taradı. Miranda ona meraklı bir yan bakış attı. Hiç kuşkusuz onun *tonun* merakına vereceği tepkiyi tahmin ediyordu. Sosyetenin birçok matronsu ve birkaç sosyetik genç kız onu pervasızca süzüyordu. Sosyetenin kuduz bakışlarını ve bitmek bilmeyen spekülasyonlarını boynunda ve sırtında gezinen zehirli karıncalar gibi hissedebiliyordu.

"Toplumumuz biraz saçma olabiliyor," dedi burnunu çekerek. "İkram için en lüks yiyecekleri sipariş ettim, odayı Mısır temasıyla dekore ettim. Biliyorsun, onlar çok moda. Ve adının etrafında dönen gizli bir takıntısı ya da skandalı olan herkesi davet ettim. Ama onlar sizi ve Bayan Danvers'ı izlemekle meşguller. Beni oldukça gölgede bıraktın, sevgili oğlum."

"Sizi temin ederim ki kasıtlı değildi."

"Hmm, ona bir davetiye gönderme emrinizden sonra gerçekten katılacağınızı anladım. Bayan Danvers için bu gece burada olmak neden bu kadar önemliydi?"

"Basitçe öyleydi."

Dedikodusunu yapacağı kayda değer bir şey söylemediği için sinirlenmiş olacak ki homurdandı.

Leydi Carnforth ona yaklaşarak, "Biraz gürültücü bir kız, oğlum; seçimine şaşırdım," dedi. "İtiraf etmeliyim ki birkaç hafta öncesine kadar Bayan Danvers ya da ailesi hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Kızın şimdiden *dört* mevsim yaşamasına çok şaşırdım. Gerçekten de bazı insanlar ne zaman vazgeçeceklerini bilmeli, yine de sizi kaptığı için kendinden geçmesi gerektiğini söylemeliyim."

Kuzeni hedefi tamamen ıskalamıştı. "*Sen* gürültücü ve gösterişlisin, Kuzen Miranda. Bayan Danvers ise tamamen farklı biri. Sertleşmiş elmasların ortasında nadide bir sera çiçeğı."

Bir koklama daha. "Sanki ona hayranmışsın gibi konuşuyorsun. Belli ki gazeteler hayranlığınız konusunda haklıymış!"

Cevap vermedi, Bayan Danvers'ın toplum içindeki etkileşimlerini izlemekle yetindi. Sert onaylamama ve kıskançlık dolu bakışlar onun balo salonunun geniş alanındaki yürüyüşünü takip etti. Cüretkâr adımları, zarif elbisesinin cüretkâr yeşili ve başının gururlu açısı dikkat çekiciydi. Kitty Danvers'a dönüşmeden önce böyle renkler giymediğini hissetmişti. Daha önce nasıl biriydi? Aynı mı? Farklı mı? Ürkek bir fare mi yoksa şimdi karşısındaki dişi kaplan mı?

Kızın balo salonunun kenarına doğru coşkulu bir şekilde yürümesi gerçekten hoşuna gitmişti. Çenesinde mağrur bir yükseliş vardı ve bu bir kabadayılıktı, sanki varlığına dikkat çekecek birine meydan okur gibiydi. Bu bir savunmaydı ve bu kadar huysuz, bu kadar *farklı* olmak için zor bir yetiştirilme sürecinden geçip geçmediğini merak etti.

Ve aşağıdaki kadını tanımlamak için böyle anlamsız bir kelime kullanmak haksızlık gibi görünüyordu.

Yıllar önce annesinin sevgiyle ona mükemmel bir düşes olacağını söylediğı türden mantıklı, düzgün bir kadın değildi. Annesinin tavsiyesinin bu olması tuhaftı, çünkü annesi de pek uslu bir tip değildi.

Bayan Danvers şimdiye kadar dikkatini çeken herkesin tam tersiydi. Bir alev kadar parlak ve rüzgâr kadar kararsız olabilen bir kadın gibi görünüyordu.

Annem seni sever miydi, Katherine Danvers? Onu dehşete mi düşürürdün... yoksa beni büyülediğın gibi onu da büyüler miydin?

Alexander onun ellerinin hareketini, başını çevirişini ve kız kardeşiyle konuşurken yüzünde beliren tatlı, çoğı zaman da ciddi ifadeyi incelerken yakaladı kendini. "Nişanlım olduğı haliyle gayet iyi, Kuzen Miranda," diye cevap verdi onun sessiz bakışlarına.

"Sevgili oğlum-"

"Aksini ima edenleri de hoş karşılamam," diye mırıldandı soğukkanlılıkla. "Ona tüm samimiyet ve saygıyla davranılacak."

Bir vals anonsu yapıldı. Her iki Bayan Danvers'tan da dans etmeleri istendi ve geniş gülümsemelerle dans pistine kadar kendilerine eşlik edilmesine izin verdiler. Orkestra etrafını sarmış, en güçlü ve etkili notalar havada süzülüyordu, fark ettiğinden daha fazla özlediği bir müzikti bu ve Alexander bir kez olsun bakışlarını Kitty Danvers'ın dans eden figüründen ayırmadı.

Onun kollarında olmalıydı; bu anlamsız düşünce aklından bir döngü halinde geçiyordu.

"Nişanlığınıza bakıyorsunuz, hem de utanmadan." Kuzen Miranda burnunu çekti.

"Öyleyim."

Ve bunun için özür dilemeyecek ya da centilmence pişmanmış gibi davranmayacaktı. Onunla dans eden kişi olmak, onu yakınında tutmak, belki de bir öpücük çalmak için onu teras kapılarından birine yönlendirmek istiyordu.

Garipti. Bir gün gibi kısa bir süre içinde ikinci kez onu öpmeyi düşünmüştü. Alexander yıllardır ilk kez kendini tanımıyormuş gibi hissediyordu.

Sizinle gerçekten ne yapacağım Bayan Danvers?

...

Kitty, Leydi Carnforth'un balo salonunun kenarlarında, şık kalabalığın uzağında durmuş, kendisine yapılan üçüncü dans teklifini reddetmekle yetiniyordu. Bir vals yeterliydi. Yüzlerce mumla ışıldayan avizeler yakışıklı erkeklere ve muhteşem giyimli kadınlara zengin bir ışık saçıyor, ipekler ve satenler içinde gülüşerek ve dönerek balo salonunun geniş alanında dolaşıyorlardı.

Modanın seçkinleri kendi ortamlarındaydı ve Kitty kendini hiç bu kadar yabancı hissetmemişti.

Sadece Dük nüfuzunu kullandığı için katılmıştı ve bu sabah Portman Square'e bir davetiye ile Leydi Carnforth'un kendisinden dikkatsizlik için özür dileyen kişisel bir not gönderilmişti. Annesi ve Anna sevinçten havalara uçmuş, ev kahkaha sesleri ve heyecanlı konuşmalarla dolmuştu. Saatler sonra, en iyi balo elbiselerini giymiş, saçlarını ustalıkla şekillendirmiş

Kitty ve Anna, omuzlarını öpen dallarla birlikte anneleriyle birlikte baloya doğru yola çıkmışlardı.

Annesini kalabalığın içinde kaybetmişti ama Anna'yı görebiliyordu, ısıltılı gülümsemesi tüm balo salonunu aydınlatıyor, barona olan hayranlığını tüm dünyanın gözlemlemesi ve spekülasyon yapması için açıkça ortaya koyuyordu. Eğer dikkatli olmazsa, baronun henüz umut verici bir şekilde kendini ilan etmediği düşünülürse, söylentiler sinsi bir hal alabilirdi. Kitty, baronun kız kardeşine bakarken aynı derecede, hatta daha fazla hayranlık duyduğunu kabul etse de.

Ağır bir iç çekişle, yanından geçen uşaktan bir kadeh şampanya kaptı.

"Yarınki gazeteler sizin sıkılganlığınızdan bahsedecek ve yirmi parçalık bir orkestranın ve henüz gelmemiş olan kralın kendisinin yer aldığı böylesine olağanüstü bir etkinliğe kayıtsız kalmanıza hayret edecekler."

Kitty sırtarak döndü. "Sevgili Ophelia, seni gördüğüme ne kadar sevindim."

Arkadaşı koyu sarı bir balo elbisesi içinde zarif bir şekilde giyinmişti, vahşi güzelliği her zamankinden daha narin ve ruhani görünüyordu. Aralarında Leydi Carnforth'un görkemli balosuna davet edilme ihtimali olan tek arkadaşıydı.

"Ben de seni gördüğüme çok sevindim Kitty. Gecemin artık o kadar sıkıcı olmayacağını söyleyebilirim, çünkü senin keyifli arkadaşlığın var," dedi Ophelia memnun bir gülümsemeyle.

Kitty güldü. "Ben de arkadaşlığınıza memnunum."

"Keyifsiz görünüyorsun. Thornton'la her şey yolunda mı?"

Dükten söz edilince midesi altüst oldu ve gölgeli balkona bakmamak için elinden gelen her çeyi yaptı. Ophelia'ya tüm olanları çabucak anlattı.

Ophelia ona hayret dolu bir bakış fırlattı. "Önümüzdeki birkaç gün içinde arkadaşlarımıza birkaç haftalığına Derbyshire'daki teyzeni ziyaret edeceğini ama Effie Teyze'yi değil de İskoçya'daki dükü ziyaret edeceğini söylemeliyim, öyle mi?"

Kitty'nin yüzünde bir kızarma oldu. "Evet," dedi, arkadaşının gözleriyle gözünü kırpmadan buluşarak. "Herkesin orada olduğumu düşünmesini istiyorum. Döndüğümde ve dedikodular bittiğinde her şeyi itiraf edeceğim elbette."

"Ah canım," dedi Ophelia. "Bu gerçekten de büyük bir skandal. Acaba ona karşı bir şeyler mi hissediyorsun?"

"Tabii ki hayır!" Ama bu inkâr onun kulaklarına boş geliyordu. "Adamla daha yeni tanıştım ve kesinlikle tuhaf ve daha önce tanıştığım hiç kimseye benzemiyor. Tuhaflikları hoşuma gidiyor ve gerçekten arkadaş olabileceğimizi düşünüyorum. Hiçbirimizin karşı cinsten biriyle arkadaş olmaması alışılmadık bir durum, değil mi? Oldukça ilginç olacağı benziyor."

"Yine de sevgili Katherine, tedirgin görünüyorsun."

Komplocu bir tavırla başını eğdi ve Ophelia da mecburen kendi başını eğdi. "Onu bir refakatçi olmadan ziyaret etmemi istedi. Dük'le birlikte İskoçya'ya *yalnız* gideceğim."

"Ne kadar heyecan verici!" Ophelia gözleri parlayarak soluk soluğa kaldı.

Kitty midesindeki kıpırtılara engel olamayarak, "Bu çok çirkin," diye bağırdı. "Dük'le böyle alışılmadık bir durumda birlikte olma düşüncesi ne kadar nahoş olursa olsun, buna katlanmaya kararlıyım."

"Belki de bu bir fırsattır."

Arkadaşına ters ters baktı. "Kafayı mı yedin sen? Tek fırsat mahvetmek için!" Ve bunu yapmak zorundaydı, yoksa lanet olası adamın nişanı herkesin önünde bozma riskini göze alacaktı. Kitty onun bu sözünün bir blöf olduğuna inanmak ve daha sonra pişman olmak istemiyordu.

"Ya da gerçekte onun düğesi olmak için," diye mırıldandı Ophelia.

"Dilini tut!" Kitty bu aptalca umudun kalbinde yer etmesini istemeyerek bağırdı.

"Dükü doğal cazibenizle kandırmak için bunun bir fırsat olduğunu söyleyebilirim."

Kitty iniltisini bastırdı, sonra dük aniden gölgelerin arasından sıyrılınca tamamen sessizliğe gömüldü. Fısıltılar havada patladı ve çalkalandı. Dük kalabalığın arasında ilerlerken *tonlar* onu utanmadan süzüyordu ama Dük bu ilgiyi sanki kendisini hiç ilgilendirmiyormuş gibi karşıladı.

Geniş merdivenden inerken her şeyden muaf görünüyordu. Vücudu rahat bir zarafetle hareket ediyordu ve bastonunun olmadığını fark ettiğinde içinden şaşkın bir endişe dalgası geçti. Ancak yüzü... bir kez daha bir maske yara izli yarım tarafı örtüyordu, ancak bu kez rengi altın ve mavinin çarpıcı telkari ile siyahtı. Etki çarpıcı ve kışkırtıcıydı.

Dük öylesine kendine güvenen bir havayla hareket ediyordu ki, yakından bakıldığında maskesi ya da yürüyüşündeki hafif aksaklık fark edilmiyordu. Kitty de çevresindekilerin saygısının tamamen onun üzerinde olduğunu hissetti.

"Neden burada olduğunu biliyor musun?" Ophelia koruyucu bir tavırla ona yaklaşarak sordu.

Kitty gözlerini ondan alamayarak, "Hayır," dedi. "Ama Leydi Carnforth'un beni davet etmesini sağlayan Dük'tü."

Ophelia oldukça rahatsız edici bir Çekilde onun omzuna çarptı. "Ah, Kitty, lütfen başka tarafa bak; hızlı ve skandal yaratıyorsun!"

Yüzündeki ısı yükselen Kitty, itaat etmek için elinden geleni yaptı. Birkaç önde gelen lord, hatta başbakan ve dışişleri bakanı ona doğru ilerledi. Kitty, adamın görünür bir rahatlıkla konuşmasını ve maskesine hevesle bakanlara hiçbir tepki göstermemesini dikkatle izledi. Bazen dudakları eğlenerek kıvrılıyor, bazen de gülüyordu ve kız onun ses tonunda alaycı bir küçümseme duyduğunu sanıyordu. Her iki durumda da, şu anda çevresinde toplanmış olan lordlar ve leydiler onun söylediklerinden büyülenmiş gibi görünüyordular, ama yine de etrafında sanki her şeyden kopukmuş gibi bir yalıtılmışlık havası vardı.

İfadesinin o güzel maskeyle gizlenmeyen yarım tarafı dünyevi bir alaycılık, yüzü ise enfes bir can sıkıntısı ve kayıtsızlıktı. Peki neden gelmişti?

Beklenmedik bir şekilde başını çevirdi ve bakışları çarpıştı. Kadın selamlamak için başını eğdi, karnının alt kısmına tuhaf bir sıcaklık yayıldı. Adam yurttaşlarına başka bir şey söylemeden ona doğru ilerledi. Düzinelerce göz aniden üzerlerine çevrilince Kitty kıpırdanmak istedi.

"Çeneni kaldır; kibirli ve güzel ol. Kitty Danvers olduğunu unutma," diye fısıldadı Ophelia gizlice uzaklaşmadan önce.

Dük önünde durduğunda Kitty reverans yapar gibi eğildi. Dükün selamına karşılık vermesi onu etkiledi, gözlerindeki şefkatli sıcaklık onu baştan çıkardı ve kendini aptal durumuna düşürmemek için omzunun üstünden bakarak gözlerini kaçırdı.

Unutmayın ki ben sadece bir oyuncağım, onun tek oyuncu ve kural koyucu olduğu bir oyunda bir piyonum.

Kollarından birini uzattı. "Eğer beni bir dansla onurlandırırırsanız, Bayan Danvers. Duyduğuma göre yeni bir vals duyurusu yapılacaktı."

Oldukça şaşkın bir halde, hafifçe reverans yaparak ona elini uzattı. Orkestra bir vals çalarken piste doğru ilerlediler. Adamın eli yavaşça kızın beline doğru kayarak onu kendine çekti. Avucunu hafifçe kaydırarak onları valsin içine doğru yönlendirdi.

Tanrım, uyuyoruz.

Adam elini onun omuzlarına koyduğunda ve zarif dansın ritmine uyarak dönerlerken kadın hafifçe onun ellerine dokunduğunda aklından geçen anlamsız düşünce buydu.

"Size teşekkür ederim, Bayan Danvers. Yıllardır bu zevki tatmamıştım." "O zevk tamamen bana ait, Majesteleri."

Dudaklarına kısa bir gülümseme daha dokundu. Aklından birkaç soru geçti ama onu kırmamak için kendini tuttu. Kitty, daha birkaç gün önce başka bir baloya tekerlekli sandalyeyle gelmişken, onun hareketlerini nasıl bu kadar zahmetsizce yönetebildiğini merak etmekten kendini alamadı.

"Ne yapmaktan hoşlanırsın?" Kitty kaşlarını çattı. "Neden?"

"Nasıl bir kadın olduğunuzu anlamaya çalışıyorum Bayan Danvers. Sizi daha önce izledim ve topların sizin için o kadar heyecan verici olduğunu düşünmüyorum."

Korku ve hayranlık karışımı bir duyguyla ona baktı. Geçirdiği tüm sezonlarda ve onunla dans eden ya da onu ziyaret eden birkaç beyefendiden hiçbiri ona ne yapmaktan hoşlandığını sormamıştı.

Daha önce fark etmediği ne kadar da tuhaftı. "Majesteleri, ben-"

Tökezledi, parmakları kızın omzunu ve kalçasını muhtemelen morartacak kadar sıktı. Rahatsızlık çılgınlığını yuttu ve onun gözleriyle karşılaştı. Acı ve şiddetli bir gururla gölgelenmişlerdi. Ve Kitty o anda onun hareketlerindeki duraksamayı sorgulamaması ya da durmalarını önermeye cüret etmemesi gerektiğini biliyordu.

Onu kıvrak bir zarafetle döndürdü, sıkı kavrayışı hiç gevşemedi, dudakları düzleşti, sözleri sustu, acısının emri mutlaktı. Ve kadın, adamın farkında değilmiş gibi görünen sıkı kavrayışını görmezden gelerek onunla birlikte aktı ve sessizlik içinde dans etti.

Valsin son notaları da kayboldu. Onu serbest bıraktı, eğildi ve sonra doğruldu. Bakışları esrarengizdi ve kızın kalbi titredi. Dük konuşmadan arkasını döndü ve uzaklaştı. Kalabalığın içinde hızla kayboldu. Birkaç meraklı fısıltı havada uğuldadı ve onu bir daha görmeyene kadar başlarının üzerinden onu izlemek için gerindi. Kalabalığın arasından ilerlemeden önce sadece birkaç saniye tereddüt etti. Yanlış giden bir şeyler vardı ve bunu görmezden gelemezdi.

Vicdan.

Etrafına dikkatle bakarak açık teras kapısından içeri süzüldü. Etrafta birkaç hanımefendi ve beyefendi vardı ama onlar daha çok

onunkini değerlendirmekten çok kendi işleriyle ilgileniyorlardı. Kitty onun devam ettiğini kabul etmeden önce birkaç saniye terasta kaldı. Taş döşeli bahçe yoluna çıkan küçük basamaklardan aceleyle indi. Orada birkaç kişi karanlık oyuklarda oyalanıyor, kıkırdamalar ve boğuk mırıltılar kulaklarına ulaşıyordu.

Dükü bulup bulamayacağını görmek için etrafına bakınarak yürümeye devam etti. Kitty, kiş bahçesinin girişine yakın, gölgeler ve büyümüş bitkiler tarafından gizlenmiş taş bankı neredeyse kaçırıyordu. Dk orada şok edici bir dağınıklık içinde oturuyordu. Ceketi ve kravatı atılmıştı ve parmakları sert taş sıraya gömülmüştü. Parmaklarının tırnaklarını lime lime edeceği kesindi. Alnında bir ter pırıltısı vardı; boğazının kordonlu boynu gerginlikten kaskatı kesilmıştı. Yine de kesinlikle hareketsizdi, derin ve düzgün nefes alıyordu.

Sonra sert, acı dolu bir ses havaya karıştı. Kitty bir elini kalbinin üzerine bastırdı, adamın acı dolu iniltisi karşısında gözleri kısa bir süre kapandı. Boğazı düğümlendi, sonra yumuşak, aptal bir glmsemi dudaklarını büktü.

Onunla dans etmek için bu acıya isteyerek katlanmıştı. *Neden?*

Adam kıpırdandı ve gölgeler yüz hatlarını tamamen gizledi ama Kitty onun kendisini gördüğünü anladı. Kitty'nin vücudu birden kendini ağırlıksız hissetti; kalbi titredi ve Dk'le ilgili farkındalığı şok edici bir yoğunlukla arttı.

Konuşmasa da, bir açıklama talebi aşıkrdı. Bahçelerin karanlık gölgelerinde, gözleri vücudunun her bir kabarıklığı ve eğimi üzerinde gezinirken, onun hassasiyetlerini centilmence dikkate almadan ona baktı. Bilinmeyen bir şey vücudunda geziniyor, onu içten içe ısıtıyordu.

Kitty arkasına dönüp patıkaya baktı, yalnızlıklarından rahatsız olmuştu. Tekrar adama baktı, adam hâlâ o delici tavırla onu süzüyordu. Onun sessiz incelemesi altında giderek daha da huzursuz oluyordu ve bu onu konuşmaya zorladı.

"Sanki şeytan peşinizdeymiş gibi katınız, Majesteleri." Sa tutamlarını kulaklarının arkasına itti. "Ben... iyi olup olmadığınızı sormak istedim."

Merakına lanet olsun. Neredeyse tanışmalarının başından beri aralarında zorlayıcı bir çekim olduğunun farkındaydı. Bahçenin böyle ıssız bir yerinde onunla yalnız kalmak akıllıca değildi. Kitty onu karşı konulmaz bir şekilde Dk'e çeken şeyin, annesinin bile sık sık hayıflandığı, içindeki isyankâr damar olup olmadığını merak etti.

Sessizlik uzayıp gidiyordu. Gecenin durgunluğu onları sarmaladı.

"Gelin benimle oturun, Bayan Danvers." Başını öne eğerek, yakındaki gaz lambasının ılık ışığı altında, kendi önündeki demir sandalyeye oturmasını işaret etti. Kendisi gölgede kalırken onun yüzündeki ve tavrındaki her nüansı gözlemleyebileceği bir yere.

Korkulu bir bekleyiş heyecanı omurgasına dokundu ve düşüncelerinde garip bir şekilde ilkel bir uyarı çınladı - koş, koş, *koşabildiğin kadar hızlı koş*.

O, anlamak için yeterli donanımına sahip olmadığını hissettiği egzotik bir yaratıktı. Soğuktan yanan bir ateşti, hiç kuşkusuz tehlikeli bir şekilde çekici bulunduğunu itiraf edebilirdi. Yine de ona doğru ilerledi ve kendini demir sandalyeye bıraktı. Gölgeler etraflarını sarmış, havada yasemin ve zambak kokuları yayılmıştı.

"Size herhangi bir şekilde yardımcı olabilir miyim, Majesteleri?"

Başını çevirdi ve belli belirsiz bir eğlenceyle ona baktı. "Bu bir günah daveti mi Bayan Danvers?"

"Tabii ki hayır," diye mırıldandı küçük bir gülümsemeye. "Çok acı çektiğini anlayabiliyorum."

Yüzü kapalıydı, sanki bir sırrı ya da belki de gururunu koruyordu. "Bırak beni!"

Soğuk emir havada çatırdadı. Ne kadar değişken. İtaat etmek yerine ayağa kalktı, taş bankına doğru ilerledi ve kendini onun yanına bıraktı. Adam çok geniş omuzlu, bacakları çok uzundu ve bu alanı rahatça paylaşamıyordu.

Kalçaları taş bankın kenarında kenetlenmiş ellerine bastırdı ve vücudunu bir kızarıklık kapladı ama aptal, histerik bir bayan gibi kaçmayacaktı. Katlandığı bu akıl almaz ıstırapın nedeni onunla dans etmek istemesiydi. Belki de *tonun* içindeki yerini sağlamlaştırmaya yardımcı olmak için, belki de uzun yıllar gözlerden uzak kaldıktan sonra odanın içinde dönmenin nasıl bir şey olduğunu hissetmek istediği için.

Nedenleri ona sonsuza dek anlaşılmaz gelecekmiş gibi görünüyordu ve Kitty sadece çekip giderse ve onu acısıyla baş başa bırakırsa kendini berbat hissedeceğini biliyordu.

Uzun bir süre sessizce oturdular, yoksa sadece birkaç dakika mıydı? Adamın parmakları esnedi ve kadın aşağıya baktı. Adamın parmak eklemleri bankı ölümüne kavradığı için gerilmişti. Acımasızca bastırılmadan önce içinden kısık bir inilti yükseldi.

Parmaklarını sokup yoğurduğu uyluğunu kavramak için bankı bıraktı. İşe yaramış gibi görünmüyordu; nefesinin altından dökülen alçak küfürler bunu kanıtlıyordu. Yan gözle ona baktı. Soluk ışık sıçraması ağzını çevreleyen acı oluklarını açıkça gösteriyordu.

Kalbi acıyordu, onun neler hissettiğini hayal bile edemiyordu. Kendini kontrol etmesi takdire şayandı ve sessizlik içinde ne kadar acı çektiğini anlatıyordu. O an mahrem görünüyordu ve kendini en kötü davetsiz misafir gibi hissediyordu ama yine de zihni sessizce uzaklaşmasına izin vermiyordu.

Kitty'nin içinden gerginlik akıyordu ama derin, sakın bir nefes aldı. *Bunu yapabilirim.*

Bir keresinde kırdı vahşi bir köpeğe yaklaşırken ona mutfaktan bir şeyler ikram ettiği gibi yavaşça elini uzattı. Dük'ün bakışları uzattığı elinin üzerine düştü. Onun bakışlarındaki yakıcı sıcaklığı hissetti, içindeki inançsızlığı sezebiliyordu. Yine de Kitty tüm bunları görmezden geldi ve elini nazıkçe dükün kalçasının alt kısmına koydu.

Yaptığı korkunç münasebetsizlik karşısında tüm vücudunu bir kızarıklık kapladı. Yandığını hissetti ve elini çekmemek için mücadele etti. Avucunun altındaki kaslar kasıldı ve düğümlendi, krampların gerginliğini gidermek için parmaklarını sokmasına izin vermedi.

Kitty bakışlarını onunkilere kaldırdı, bu kadar şiddetli bir şekilde kızarmasından nefret ediyordu. Daha yakına kaydı, kalçasını daha iyi kavrayabilmek için vücudunu eğdi, parmaklarının onunkine değmemesine dikkat etti. Kaslarının parmak uçlarının altında biraz esnediğini hissedebiliyordu ve bu his kızarmasına neden oldu. Dük dikkat çekici bir durgunluğa büründü, eli kalçasından kaydı ve henüz nefesini vermemiş olmasına rağmen nefesi bile kesildi.

Sessizlik yoğun ve yüklü hissettiriyordu.

Parmaklarıyla derine bastırarak bükülmüş kaslara masaj yaptı. Adamın dudaklarından hiçbir ses çıkmadı; aslında Kitty onun hâlâ nefesini tuttuğuna inanıyordu. Kadının dokunuşundaki samimiyetin, hareketindeki küstahlığın onu suskun bıraktığı açıktı.

"Sen en yüzsüz, en utanmaz, en arsız..." Alçak sesle söylediği sözler keskin bir nefesle ağzından döküldü.

Hareketleri durakladı ve ona bakmak için başını kaldırdı. Bir an birlikte oturdular, donup kaldılar, birbirlerine baktılar. Adamın başı öne eğildi ve yüz hatları keskin bir şekilde ortaya çıktı. Maskesi çıkarılmıştı, dudakları sert bir çizgiyle düzleşmişti ve gözleri buz gibiydi. Üzücü bir şekilde, yüzleri o kadar yakındı ki, en ufak bir hareketle

Ya da dudakları buluşacaktı. Bu farkındalıkla midesi sıkıştı ve içinde tuhaf bir özlem kabardı.

"Buna nasıl cüret edersin?"

Acı sözler gecenin sessizliğini yararak geçti. Endişe verici bir mesafe onun tavrını gizliyordu. İçinde bilinmeyen bir şey titredi. Ama omuz silkip şöyle demeyi başardı: "Acı çekmiyor musun? Belki dokunuşum yardımcı olur. Babam hayattayken atlarımız vardı. Çoğu zaman onları ovmaya ve yanlarına masaj yapmaya yardım ederdim. Sanırım bu da benzer bir şey ve biraz rahatlama sağlayabilir."

"Devam eden küstahlığın beni şaşırtıyor." Sesi tuhaftı, alışılmadık derecede sertti.

Kitty büyük bir utanç içinde kızardı. Önemsemediğini açıklayamıyordu. Bir başkasının acı çektiğini düşünmenin ve yardım edebilecekken ihtiyaçlarını görmezden gelmenin bir şekilde canını yaktığını. *Ve ben aptalım. Onu neden önemseyeyim ki?*

Ne de olsa onun için sadece bir meraktı. Can sıkıntısına bir çare, yakında bıkaçağı geçici bir ilgi. "Durmamı mı istiyorsun?" Gölgelemin içine doğru geri çekildi ama bir cevap vermedi. Kasları parmak uçlarının altında zıpladı, sert kramplara dönüştü. Adamın tüm vücudunun acıya karşı kaskatı kesildiğini hissetti ve Kitty iki elini birden ve masaj yapmaya başladı.

Saniyeler, sonra dakikalar geçti, ta ki vücudundaki gerginlik azalana ve dokunuşunun altındaki kaslar daha esnek hale gelene kadar. Adam bu garip gerginliği kırmak için hiçbir çaba göstermedi ve kadının söyleyecek hiçbir sözü yoktu. Dük elini onunkinin üzerine koyarak masajını durdurdu.

Kitty onun gizli yüzüne baktı.

"Teşekkür ederim, Bayan Danvers. Ağrım oldukça hafifledi." Şimdi sesi yumuşak, sorgulayıcı ve tanımlanamayan başka bir tınıya sahipti.

Ellerini yavaşça onun ellerinin altından çekti, kalbinin nasıl sarsıldığından nefret ediyordu. "Rica ederim, Majesteleri. Küstahlığım işe yaradığı için rahatladım."

Dudakları gülümsemeye benzer bir şekilde kıvrıldı.

Sonra daha fazla sessizlik. Ve onun varlığında rahat edebileceği bir zaman olup olmayacağını merak etti. Bağlantıları ve kişilikleri birbirinden çok farklıydı. Sessiz bir iç çekişle dikkatini uzaktaki fiskiyeye kaydırdı, onun her şeyi görebilmesinden hoşlanmıyordu.

yüz ifadesi hâlâ o kadar dikkatle gizlenmişti ki. "Neden benimle dans ettin?"

Düşünceli gibi görünen bir sessizlik daha, sonra "İstedim" dedi.

Başını gece gökyüzüne doğru eğdi ve uçsuz bucaksız güzelliğine baktı. "Buna değdi mi?"

"Bana bak."

İçindeki her şey gerildi ama Kitty ona döndü. "Işığa gel."

Başını bir kez daha eğdiğinde dudakları bir kez daha uygunsuz bir şekilde yakınlaştı ve yüzünün şekli ortaya çıktı. Adam uzandı ve Kitty'nin saçlarını alnından uzaklaştırdı. Kitty'nin dizlerinin bağı çözüldü. Şaşkınlık dolu nefesini yuttu ve sadece ona baktı. Birdenbire bir şey söylemesi gerekiyormuş gibi geldi, ama dili buna izin vermedi.

Neden onu takip etmişti?

"Buna değdi," diye mırıldandı sonunda. "Bu onur için teşekkür ederim."

Yumuşak bir nefes aldı. Lanet olası adam istediği zaman çekici olabiliyordu. Duyguları çılgına dönmüştü ve hiçbirine anlam veremiyordu. Dünyalarının bu karanlık parçasından kaçması şarttı ama kalmak, izin verirse onun hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyordu. Arkadaşlık böyle kurulmuyor muydu? Dürüst konuşmalarla?

"Neden toplumdan uzak durdun?" Adam

ona baktı, gözle görülür bir şekilde etkilenmişti.

Cevap verecek miydi? Kendini bu garip, tedirgin edici gerilimin içinde sürükleniyor gibi hissediyordu.

"Ne zaman toplum içinde adım atmayı düşünsem başıma belli belirsiz bir his hücum ediyordu. Duvarlar sanki içime kapanıyor, nefes almamı zorlaştırıyordu. Aylarca Lordlar Kamarası'nda düştüğüm anı aklımdan çıkmadı. Arkadaşım dediğim adamların yüzlerindeki acıma ve alay. Birlikte içtiğim ve hatta yarıştığım adamların. Onlarla yüzleşme fikri kalbimi çarptırdı, boynumdaki kravat bir ilmik gibi hissettirdi, her yara izi bir başarısızlık gibi geldi, bu fikrin ne kadar saçma olduğunu bilsem de."

Kitty kıpırdamadan duruyordu, onun alçak mırıltısı kesilmesin diye kıpırdamaktan korkmuyordu. Utanç ya da mahcubiyet duymadan, sadece hüznü bir düşünceyle konuşuyordu.

"Sosyetenin görüşlerini gerçekten umursamadığımı fark ettiğimde, artık *tonun* anlamsızlıkları ilgimi çekmiyordu. Bir düşes aramama gerek yoktu. Mektuplarımın da aynı derecede güçlü olduğu kanıtlanmışken Lordlar Kamarası'nda konuşmama gerek yoktu. Ve kız kardeşimin bana ihtiyacı vardı; bu benim kaynağım oldu... her şeyin."

Şimdiye kadar havada konuşulmadan duruyordu. Ancak bunun kaçınılmaz bir farkındalığı vardı.

Şimdiye kadar.

Dudakları kıvrıldı. "Benimle paylaştığınız için teşekkür ederim, Majesteleri." Adam ona baktı. "Çok güzel bir gülümsemeniz var Bayan Danvers."

Adamın sesinin boğuk tınısı karşısında göğsünde bir nefes sıkıştı. "Ben... teşekkür ederim."

"Kitty ve Katherine aynı mı acaba? Hep böyle cesur ve kararlı mıydın?"

"Evet," diye fısıldadı.

"O zaman toplum bunca yıldır seni neden özledi? Ateşi saklamak mümkün değildir."

Boğazı yutkunmaya çalıştı. "Nişanlın olmak ve *tonu* baştan çıkarmak için saklanmayı bırakmayı seçtim. Genç hanımlar olarak bize, kırılmamak için samimi kalplerimizi bastırmamız öğretilir."

"Ahh."

Adamın yumuşak bir memnuniyet ifadesiyle verdiği nefes, kadının içinde tuhaf bir haz dalgası yarattı.

"Yani *iki kez* ata bindiğiniz, Leydi Appleby'nin balosuna korsesiz katılmaya cesaret ettiğiniz ve küçük bir hanımefendi için ağaçtaki bir kediyi kurtardığınız için pişman değil misiniz?"

Şok dudaklarını araladı. "Demek tüm skandal sayfalarını okudun."

Ona doğru uzandı, parmaklarının arkasıyla yanağının yumuşak kabarıklığını sıyırdı, çenesinin kıvrımında durdu, başparmağı dudaklarını yumuşattı.

Sesini bastırmadan önce irkilerek bir kahkaha attı. Kalbi çarpmaya başladı ve ağzı kurudu. "Majesteleri?"

Kısa bir an için o da ürkmüş görünüyordu. Sanki ona dokunmayı planlamamıştı. Sanki elini onun tenine değdirmek zorunda kalmış gibiydi. Tüm vücudu ısındı.

Yüzünü onun avucuna çevirdi ve dudaklarını kısa bir süreliğine onun bileğine değdirdi. *Ah canım. Hayır, hayır, hayır.* Donup kaldılar ve utanç içinde yandı. Hiç düşünmeden, anlamadığı bir ihtiyacın etkisiyle hareket etmişti.

Gözleri buluştu. Yine, uzun zamandır inkâr edilen o istek ve ihtiyaç şoku kalbinde kabardı. Belirgin bir neden olmaksızın, aniden ilk karşılaştıklarında adamın dudaklarının kısa süreli dokunuşunu hatırladı. Adamın tadı kahve, viski ve arzu gibiydi.

Karnında kuşlar uçtu ve Kitty'nin içinden yavaş, baygın bir ağrı geçti, yoğunluğuyla onu korkuttu.

Fevri hareketlerinin sonuçlarıyla yüzleşmek istemediğinden ayağa fırladı ve adamın bakışlarının sırtında bir delik açığının farkında olarak hızla uzaklaştı. Demir kapının kenarında konuştu.

"Bayan Danvers?"

Dondu kaldı. *Bir...iki...üç...dört...beş...* Bu faydasız *bir* egzersizdi. Kalbi yavaşlamak yerine daha fazla çarpmaya başladı. "Majesteleri?" dedi titrek, nefes nefese bir sesle.

Bekledi...ve bekledi. Kitty öne çıktı.

"Birkaç gün içinde İskoçya'ya gidiyoruz," diye mırıldandı ama sesi ona ulaşarak hareketlerini durdurdu.

Olağanüstü bir duyguydu. Korku ve beklentinin karışımı. "Pekâlâ, Majesteleri. İskoçya'ya gidiyoruz."

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Leydi Carnforth'un balosundan bir hafta sonra Kitty ve Dük İskoçya'ya doğru yola çıkmışlardı ve şimdi üç gündür seyahat ediyorlardı. Şehirden ayrılmadan önce Kitty, dükle birlikte Drury Lane'deki Kraliyet *Tiyatrosu'na gitmiş ve seyircilerin büyük merakını uyandırmıştı*.

Dükün siyah ve altın rengi yarı maskesi, salonun geri kalanının üzerinde yer alan lüks özel locada Kitty'nin yanında otururken onu uzak ve ulaşılmaz kılmıştı. Karşılıksız aşk ve intikamın heyecan verici öyküsüne dalmış gibi görünüyordu ve Kitty'ye pek ilgi göstermemişti, Kitty de herhangi bir konuşma girişiminde bulunamayacak kadar kararsızdı. Sosyetenin lordları ve hanımefendileri onu ve Dük'ü izlemek için daha iyi bir performans olduğunu düşündüklerinden, birçok soru soran kadehin muhatabı olmuşlardı. Kitty'nin bütün bunlara aldırmayıp yağlı boya ve yapmacık dünyasına dalması birkaç dakika sürmüştü.

Bütün bu olay kesinlikle tuhaftı, çünkü adam kibar hoşbeşlerin ötesinde pek az konuşarak ona evine kadar eşlik etmişti. Kitty ona bu tür eğlencelerden bu kadar uzun süre uzak kaldıktan sonra neler yaşadığını sormak istediğini fark etti. Dük'e İskoçya'ya gitmeden önce müzeyi ziyaret etmek isteyip istemediğini sorduğunda aldığı yanıt anlaşılmaz bir "hayır" olmuştu.

İç çekerek arabadan dışarı baktı, kapalı kalmaktan son derece yorulmuştu. Dük, atının önünde devasa bir aygıra binmeyi tercih etmişti. Bazen perdeleri aralayıp dışarı baktığında, Dük'ün önden gittiğini görüyordu. Diğer zamanlarda ise arabasının arkasında başıboş dolaşan ikinci arabada seyahat ediyordu.

Kitty onun kendisiyle birlikte olmak istememesini tuhaf buldu. Sanki onun varlığından kaçınıyor gibiydi. Geceledikleri iki handa bile yemeğini yalnız yemiş ve orucunu yalnız açmıştı. Hanlardaki en iyi odaların ona tahsis edilmesini sağlamış, şişman ve dost canlısı bir dul kadın da refakatçisi olarak seyahat etmişti. Bayan Williams adındaki bu kadın, diğer birkaç hizmetçi, onların bavulları ve bazen de dükle birlikte ikinci arabaya biniyordu.

Adam çok dikkatli bir mesafe bırakmıştı ama kadın bu mesafe için minnettardı. Her gün Leydi Carnforth'un balosunda bahçede karşılaşmalarını düşünüyor, keşke kalmasaydım diye hayıflanıyor, bazen de keşke dudaklarını onunkilere değdirecek kadar cesur olsaydım diyordu. Sanki başka biri tarafından kontrol ediliyormuş gibi, parmakları dudaklarına doğru kanat çırpı. Tanıştıkları geceki öpücüğü onu çileden çıkarmıştı.

Thornton muhtemelen onu eğlencesi için nasıl kullanacağından başka bir şey düşünmezken, oldukça iffetli, ona musallat oldu.

Aşk hayalleri kuran aptal bir kız değildi, değil mi? Eminim bundan daha pratik biriydi. *O zaman neden o lanet adamı bu kadar sık düşünüyorum?*

Arabanın penceresinden bakarken, Dük'ün aygırının üzerinde ilerlediğini gördü. Dük arabacıya bir şeyler bağıyor ve yukarı doğru işaret ediyordu. Kitty uzaktaki ağaçların tepesine baktı. Gökyüzü kararmıştı ve yakında yağmur yağacak gibi görünüyordu.

İskoçya'nın yaz aylarında bile korkunç derecede yağışlı olduğunu duymuştu.

Araba hızla ilerledi, temposu iyice arttı. İç çekerek perdeleri indirdi ve arkasına yaslandı. Onun evinde geçirecekleri bir ya da iki haftanın nasıl olacağını hayal etmek imkânsızdı. Orada da onu görmezden gelecek miydi? Akşam yemeği de tiyatro kadar sessiz mi olacaktı? Onun varlığı sadece bir süs olarak mı kalacaktı? Ya da daha kötüsü, ya daha uzun kalmasını isterse? Reddedecek ve başka bir sonuç için şiddetle pazarlık edecekti.

Bir kez daha *oflayıp* puflayarak koltuğun altındaki küçük valize uzandı, açtı ve bir *kitap* çıkardı: *Wolfenbach* Kalesi. Sayfaları açarak kaldığı yerden okumaya devam etti ve kalbini dolduran endişeyi gömdü. O kısa öpücük ya da bahçedeki karşılaşmalarının ne kadar samimi olduğu ya da Dük'ün şu anki soğukluğu hakkında endişelenmesine gerek yoktu. Dük'ün evlenmeye niyeti yoktu; Ophelia'nın ya da annesinin tavsiyesine uyup şatosundaki bu çirkin misafirliğin daha fazlasına dönüşmesini ummayacaktı.

Kitty'nin görevi açık ve basitti. Onun arkadaşı olmak, her ne gerektiriyorsa. Gereken zamandan önce nişanı atmamasını sağlamak. *Arkadaşları öpmek değil*. Ve belki de bu deneyimden sağ kurtulacak, ailesi ve kız kardeşleriyle her şey yoluna girecekti.

Önemsemesi gereken tek şey *buydu*. Ve öyle de yapacaktı.

...

Alexander önden gidiyor, atları hızlı adımlarla ilerlemeye teşvik ediyordu. Rüzgâr yükselmiş, kara bulutları güneşe doğru sürüklüyordu. Sanki içini dolduran şüphelere karşı yarışıyormuş gibi hissediyordu. Kararsız düşüncelere eğilimli bir adam değildi, ancak kalesine yaklaştıkça, bir karar verdiğinden daha da emin oluyordu

Lanet olası bir hata. Genç bir bayanı evinden alıp İskoçya'nın vahşi bozkırlarına götürmek gerçekten çılgınlıktı. Ve yanında uygun bir refakatçi olmadan.

Eğer bu kaçamaktan en ufak bir ipucu topluma açıklanırsa, itibarı kesinlikle asla düzelemezdi. Bir anlık patavatsızlık bir skandala yol açabilirdi. Ve bunu onun için istemiyordu. Bu cüretkâr ruh, canlı bir şekilde çiçek açması için nazıkçe teşvik edilmeliydi, ezilmemeli ve yanlış anlaşılmalıydı.

Eve dönüş yolculuğunun büyük bir bölümünü, ailesinin iyiliği için oynadığı kumarı ve bunun hanımefendinin kendisi hakkında ne söylediğini düşünerek geçirmişti. Bayan Danvers cesur, sadık, esprili, sıra dışı bir mizaha ve azme sahip bir kadındı. Ve nazıktı... itibarı pahasına bile olsa.

Başka bir deyişle, daha önce tanıdığı hiçbir kadına benzemeyen bir kadın.

Devasa aygırın dizginlerini çekerek onu durmaya zorladı. At arabaları gümbürdeyerek yaklaşıyor, atların toynak sesleri onun daha önceki acımasız özgüveniyle adeta alay ediyordu. Alexander kara gökyüzüne kaşlarını çattı. Mayıs ayında böyle bir fırtına.

Belki de bu bir alametti.

Yanağına koca bir yağmur damlası sıçradı ve küfretti. Evden en az bir saatlik mesafedeydiler ama yollar sağanak sırasında ve sonrasında çamurla dolma eğilimindeydi. Ve bu da oldukça şiddetli bir sağanak olacağı benziyordu. Ağaçlar rüzgârın şiddetiyle eğiliyordu. Şapkası başından çekildi ve tepki veremeden uçup gitti.

Bir küfür daha savurarak atları ileriye doğru itti. Ceketini delip geçen soğuğa rağmen, Bayan Danvers'la birlikte arabaya binmeyecekti. Bazen içinde seyahat ettiği ikinci araba saatler önce yola çıkmıştı ve çoktan şatoya varmış olmalıydı. Hizmetkârının itirazlarına rağmen tekerlekli sandalyesinin ve bastonlarının kaldırılmasını emretmişti. Alexander, sırtındaki ve alt ekstremitelerindeki ağırlara rağmen eve kendi gücüyle dönmeye karar vermişti.

Birkaç dakika daha yolculuk ettikten sonra yağmur bastırdı ve bir küfür savurarak arabacıya arabayı durdurmasını söyledi. Sırtına yayılan acı şokunu görmezden gelerek dikkatlice attan indi. Birkaç nefes aldıktan ve acının ateşini acımasızca geri püskürttükten sonra, at arabasına doğru ilk adımlarını attı. "Herkül'ü arabanın arkasına bağlayın. Yağmur bu şekilde devam edemeyecek kadar şiddetli. Yolculuğun geri kalanında Bayan Danvers'la birlikte gideceğim."

İlerlemiş yaşına rağmen dinç bir adam olan arabacısı George, İskender'in emrini yerine getirmek için büyük bir çeviklikle hareket etti. Adam sinsice gülümseyip göz kırpmaya cüretini gösterdi. Küstahlık. Son on yıldır yapmakla tehdit ettiği gibi onu kovmalıydı.

George yolculuk boyunca büyüleyici Bayan Danvers'a eşlik etmesi gerektiğini ima etmişti. Bu sabah sadece Alexander dilini kafasından çıkarmaya söz verdiğinde sustu. Her ne kadar bunu bir parça şefkatle söylemiş olsa da, George onun sinirli yeminine inanmış gibi görünüyordu.

Arabanın merdivenleri devrildi ve Alexander tırmanarak arabanın sıcak sınırlarına girdi. Bayan Danvers'ın dudakları sessiz bir solukla aralandı ve okuduğu kitabı yere bıraktı.

"Majesteleri..." Küçük pencereden dışarı, yağmura doğru baktı.

"Bayan Danvers. Umarım yolculuğun geri kalanında bana eşlik etmenize izin verirsiniz."

Kadın gülümsedi ve adamın kalbi sızladı. Tanrı aşkına bunu nasıl yapmıştı... sadece lanet bir gülümsemeyle?

"Görüyorum ki bana katılmaya zorlanmışsınız."

Adam homurdandı ve kızın sırtışı genişledi. Cesareti sınır tanımıyordu ve bundan hoşlanıp hoşlanmadığına henüz karar verememişti. Kız kardeşi dışında, kadınların toplumun ve ailelerinin çizdiği sınırlar içinde hareket etmelerine alışkındı ve Katherine Danvers'ı nasıl değerlendireceği konusunda hiçbir fikri yoktu.

Alexander'ın aklından hâlâ onun bahçede yaptıkları çıkmıyordu. Hiçbir genç kadından böyle bir cüret beklemezdi. Tiyatroda bile, Alexander'ın sessizliği ve toplumun açık bakışları karşısında güçlü bir karakter sergilemişti. O kadar gözü kara, o kadar emin, o kadar korkusuzdu ki. Onu öpmeyi, acısının dinmesini istediğinden daha çok istemişti.

Şimdi bile oradaydı, bir iltihap, azalmayan bir pençe ihtiyacı. Alexander onu kendine çekmek, yüzünü ve boğazını öpmek, dudaklarının tatlılığını tatmak, kokusunu içine çekmek ve onu kendisinin bir parçası haline getirmek için şiddetli bir istek duyuyordu.

Hissettiği çekim onu şaşırtmıştı. Katherine Danvers, "deli, kötü ve tehlikeli" olduğu günlerde peşinden koşacağı türden bir kadın değildi. *Tonun* elmasları, zenginlik, güzellik ve bağlantılar konusunda kendisiyle boy ölçüşebilecek kadınların peşindeydi. O ve nihai nişanlısı sezonun çifti ilan edilmiş ve tüm sosyete onların ittifakını övmüştü. Yine de Leydi Daphne oldukça tatlıydı.

ve uysaldı, hoşlandığı ve istediği şeyler onun için bir sırdı ve bunları ortaya çıkarmak için hiç çaba sarf etmemişti.

Yine de, Bayan Danvers'in her şeyini öğrenme arzusu yakasını bırakmıyordu. Elbette bu, hayattan duyduğu sıkıntının basit bir yansıması olamazdı. Yine de Alexander içindeki boş kuyuya değerli bir şey damlatılmış gibi hissettiğini itiraf etmeliydi. Bir şeyler farklıydı. Pürüzlü boşluk son birkaç gündür ona eziyet etmiyordu. Bu ne kadar sürecekti?

Boğazı nazikçe temizlendi ve yanaklarında hoş bir pembe kızarıklık oluştu. "Bakıyorsunuz, Majesteleri."

Adamın yavaş ve dikkatli değerlendirmeleri karşısında yanakları daha da kızardı.

Ona belli belirsiz, alaycı bir gülümseme verdi. "Ne kadar güzel olduğunu biliyorsundur herhalde," diye karşılık verdi yumuşak bir sesle.

Kadın gözlerini devirerek adamın dudaklarına bir gülümseme yerleştirdi.

"Bunun doğru olduğuna inanmıyor musun?" diye sordu hafifçe şaşırarak.

"Ben güzelim," dedi usulca. "Ve bana gözlerimin çok güzel olduğu söylendi. 'Güzel' belki de biraz abartılı, hmm?"

Kalbi göğsünde tökezledi. "Katılıyorum, son derece güzel gözler, özellikle de öfkeyle parladıklarında ya da bir öpücük için yalvardıklarında. Ama aynı zamanda tartışmasız güzelden de ötesiniz Bayan Danvers."

Cesareti ve güzelliğiyle eşsizdi.

Nefes nefese kalmış, o geniş, inanılmaz güzellikteki gözleriyle ona bakıyordu. "Gözlerim beni öpmen için sana yalvarmadı," diye öfkeyle fısıldadı, sanki ona ısıtma tavasıyla vurmak istiyormuş gibi görünüyordu.

Alexander kıkırdadı. "Seni dehşete düşüren 'yalvarmak' kelimesi miydi?"

Boğazından kısık bir sesle hırladı ve başını kesinlikle sabırsız ve sinirli bir hareketle eğdi. Adam gülümsedi ve kadın gözlerini kısarak tehditkâr görünmek için mükemmel bir iş çıkardı. Duruşu, yenilgiyi kolayca kabullenen bir kadının resmini çizmiyordu.

Onunla alay etmek hoşuna gidiyordu. Onun yüzünde dolaşan sayısız ifadeyi görmek. Hepsi de karmaşıklıkları içinde güzeldi. Ne kadar affedilmez bir aptallık yapıyordu.

Araba sarsıntıyla sarsıldı ve onu öne doğru fırlattı. George onu tuttu ve titreyerek durduklarında onu sabitledi. Arabanın kapısı açıldı ve George'un endişeli yüzüne baktılar.

"Yolun karşısına dağ gibi bir ağaç devrildi majesteleri. Geçit vermiyor."

Alexander nefesinin altından küfretti. Medeniyetten geri dönemeyecek kadar uzaktaydılar ve yakınlarda bir han da yoktu. "Seçenekler neler?"

"Etrafindan dolaşıp köprüyü kullanabiliriz, Yer Grace. Birkaç dakika daha sürebilir."

Köprü onarılması gereken eski ve çürük bir şeydi. Bu bir riskti ve bu riski almanın mantıklı olduğundan emin değildi. "Üzerinde en son ne zaman seyahat ettin George?"

"Sadece geçen hafta, Majesteleri."

Alexander, "Nehir kabarmışsa, alternatif yollar bulmalıyız," diye cevap verdi.

George başıyla onayladı ve arabanın kapısını kapattı. Birkaç dakika sonra tekrar gürleyerek uzaklaştılar. Bayan Danvers bir kez daha lapa lapa yağın yağmura baktı.

"Yakında varacağız o zaman?" "Evet. Bir saatten az kaldı."

Yumuşak bir iç geçirdi. "Ne bekleyeceğimi bilmiyorum," diye itiraf etti. "Ben de öyle."

Ona hızlı ve araştırmacı bir bakış fırlattı. "Sizin de aynı şekilde kararsız olduğunuzu bilmek kalbimi ısıtıyor."

"Öyle mi?"

"Hmm, bu bana beni ortadan kaldırmak için hain planlarınız olmadığını söylüyor."

"Alçakça planlarımın *dışında* sizinle ne yapacağım konusunda kararsızdım, Bayan Danvers. Kötülük ancak bu kadar zaman alabilir."

"Benimle alay mı ediyorsunuz, Majesteleri?" Kadın hafifçe güldü ve soğuk geri çekilip adamın iliklerine sıcaklık doldu. *Ne kadar büyüleyici.*

Araba aniden çılgınca savruldu. "Bu da ne?"

Uğursuz bir inilti, ağırlıksız hale gelmeden, köprü çöküp onları nehrin azgın sularına atmadan önceki tek uyarıydı.

...

Dük arabanın kapısını iterken Kitty paniğini bastırdı. Araba hızla batıyordu ve suyun basıncı kapının açılmasını zorlaştırıyordu. Dükün yanına doğru tırmanarak ona güç verdi. İttiler, kapı kutsanmış bir şekilde açıldı ve kabağan sulara döküldüler.

Buz gibi soğuk vücudundaki nefesi kesti ve hırıldadı. Arabanın bir parçasına tutundu, arabanın batmakta olduğunun farkındaydı ve onu suyun üstünde tutan tek şey de oydu. Lapa lapa yağan yağmur gözlerini yaktı ve Kitty boşu boşuna yüzündeki suları temizledi. Arabacı bir şeyler bağılıyor ve bankete doğru işaret ediyordu, ama Kitty kükreyen su ve aralıklı gök gürültüsü yüzünden onun sözlerini seçemiyordu.

"Yüzebilir misin?" diye sordu dük, onun yanına gelerek.

Kalbi korkudan buz kesti. "Hayır," diye soluk soluğa kaldı. "Sen yüzebilir misin?"

Cevabı rüzgârda kayboldu. Zarafet ve hızla suyun içinde döndü ve kollarını arkadan onun beline doladı. Nehrin kıyısı yakındı ama onu güvenli bir yere götürmek için çalkantılı sulara doğru çekerken sonsuza kadar sürecekmış gibi geldi.

Ona yardım etmek isteyerek bacaklarını tekmeledi. "Tanrı aşkına, kıpırdama," diye kükredi.

Kısa bir süre battılar ve su başının üzerinden hızla geçip elbisesinin ve kombinezonunun ağırlığı onu aşağı çekerken her şey sessizleşti. Yine de paniğe kapılmadı, çünkü Kitty onun boğulmasına izin vermeyeceğini hissediyordu. Bir dalgalanma daha oldu ve bir kez daha suyun üzerindeydiler ve Tanrı'ya şükür banka oradaydı.

Adam sert ellerini kalçalarına koyup onu kaygan yamaçtan yukarı ittiğinde muhtemelen histeriden kıkırdadı. Set boyunca büyüyen gür, kalın yosunları kavrayarak kendini yukarı çekti. Çalkalanan sulardan kurtulduktan sonra ona yardım etmek için arkasını döndü. Ama adam neredeyse su altında kalmış olan arabaya doğru yüzüyordu.

"Alexander!"

Dük onun çığlığına dönmedi. Hâlâ suda olan George hayvanların kancalarını çözmekle meşguldü ve dük de arkaya bağlanmış aygırına doğru yöneldi. Hayvanlar çığlık atıyor, çığlıkları rüzgârda kayboluyordu. Uzuvarını bir titreme kapladı ve atları hızla batan arabadan çözmelerini çaresizce izleyebildi. Dük atların sağırlarına bir tokat attı ve atlar içgüdüsel olarak, Tanrı'ya şükür, atılıp kıyıya doğru yüzdüler, sonra da nehir kıyısına tırmanıp güvenli bir yere gittiler.

Araba battı ve bitkin arabacı akan suların altında kayboldu.

Aman Tanrım!

Adam yüzeye çıkmadı ve Dük birkaç dakika boyunca gözden kayboldu. Kitty'nin kalbi kulaklarında bir davul gibiydi ve Dük ile arabacının yeniden ortaya çıkması için dua ederken şiddetle titriyordu.

Çaresizlik içinde kabardı ve köpüren suları izledi, öfkeyle yüzünden akan suları sildi.

Dük'ü elinde George'la gördüğünde içini bir rahatlama hıçkırığı kapladı. Dük yüzmeye çalıştı ama onun çırpındığını görebiliyordu. Kalbi korkuyla çarpmaya başladı ve yakındaki bir ağaç dalına tutunarak onu çalkalanan suya bıraktı. Soğuk onu bir kez daha şok etti ve nefesi kesildi. Ama ayakları nehrin yatağına değiyordu ve bu her şeyden daha önemliydi. Her an kırılacakmış gibi eğilen dala ölümüne tutunarak düke doğru ilerledi.

Kıyıları değerlendirmek istercesine arkasına baktı ve onu gördü. Ona bir şeyler bağırdı ama rüzgâr sesini uzaklaştırdı. Dük çabasını iki katına çıkarmış gibiydi. Kitty yaklaşmaya devam etti, sulara karşı dikkatlice destek aldı ve ayaklarının yere degebildiğinden emin oldu. Su nihayet çenesine ulaştığında durakladı ve elini uzattı. Dük ona ulaştı ve arabacının omuzlarından birini kavradı.

Dük bir iniltiyle George'un altından kaydı ve adamı kollarının altından destekleyerek nehirde durdu. Kitty, George'un yüzünü suyun üstüne kaldırarak ona yardım etti ve zahmetli bir şekilde kıyıya ulaştılar. Sonra arabacının ağırlığını düke yükledi ve dalı kullanarak onları sudan çıkardı. Çok fazla kayma ve homurdanma arasında birkaç deneme yaptı ama başardı. Kitty nefes nefese arkasını döndü, aşağı uzandı ve Dük iterken adamın nehirden çıkarılmasına yardım etti. Thornton homurdanarak kendini çalkantılı sulardan kurtardı.

Çamurlu çimlerin üzerine uzanmış, ağır ağır nefes alıyordu. Dük, acısını belli eden derin bir iniltiyle ayağa kalktı ve gözlerini ona dikti.

"Teşekkür ederim," dedi, gözleri niyetliydi, ağzını bir acı korusu çevreliyordu. "Yüzme bilmeyen pek çok insan bir hizmetkârı kurtarmaya yardım etmek için bu sulara cesaret edemez."

"Bu herkes için yapabileceğim bir iyilik," diye fısıldadı. Sonra bir elini onun alına götürdü. "Acı çekiyorsun. Gözlerinde azabı görebiliyorum."

"Önemli bir şey değil," dedi huysuzca, ifadesi donuklaşmıştı.

Kadın elini indirdi ve adam şaşkıncı bir şekilde öne doğru eğilip kadının alına bir öpücük kondurdu. Beklenmedik bir şekilde, içinden buz ve ateşin baştan çıkarıcı bir sarsıntısı geçti. Dük arkasını dönüp çamurlu toprakta yatan adamına bakmadan önce Kitty'nin cevap verecek zamanı yoktu.

"Onu yağmurdan kurtarmalıyız," dedi ve yaşlı adamı daldırıp omzunun üzerine kaldırdı.

Parçalanmış derme çatma köprüden ve kabaran sulardan uzakta, ormanın sık bölümüne doğru ilerlerken Kitty de onun peşinden aceleyle koştu. Ağaçların arasına girdiklerinde birkaç büyük meşe yağmurdan biraz olsun kurtulmalarını sağladı. Koruluk ağaçlarla kaplıydı, havada meşe yosunu ve çam kokusu vardı. Çimenler yemyeşil ve yumuşaktı; Dük dizlerinin üzerine çökerek arabacıyı ormanın zeminine bıraktı. Dük dizlerinin üzerinde kaldı ve bir kulağını arabacının göğsüne dayadı.

Dük kendini yukarı itti ve ona baktı. Gözleri acı ve kederle harap olmuştu. "Aptalca bir karar ve şimdi iyi bir adam öldü."

Şok içinde yırtıldı. "O öldü mü?"

Dük tekrar eğildi, kulağını adamın göğsüne ve sonra da ağzına yaklaştırdı. Yüzünü buruşturarak doğruldu. "Kalp atışlarını duyamıyorum ya da nefesinin sıcaklığını hissedemiyorum. Gerçekten ölmüş olmasından korkuyorum."

Bir an için ikisi başka bir ses ya da hareket olmadan birbirlerine baktılar.

Kitty gizleyemediği bir korkuyla düke baktı. "Elbette öyle olamaz. Ne korkunç!"

Thornton'ın bakışlarındaki çıplak acıyla kalbi sızladı. "Bir karısı var... çocukları ve torunları."

"I..." Bu anlamsız kayıp karşısında boğazı düğümlendi. "Çok üzgünüm."

Bir elini yüzünde gezdirdi. "Neden köprüden geçme riskini aldım ki?"

Sesindeki kofluk Kitty'nin içini parçaladı. Çamurlu zeminin elbisesinden geriye kalanlara zarar vereceğini umursamadan dizlerinin üzerine çöktü ve nazik bir destekle adamın omzuna dokundu.

"Çok özür dilerim, Majesteleri." Her şey çok ani ve şiddetli olmuştu. Dük'e fazlasıyla aşına görünen huysuz arabacının öylece ölmüş olabileceğine inanamıyordu. "Çok üzgünüm," diye tekrar fısıldadı.

Dük, "Allah belanı versin," diye kükreyerek adamın göğsünü tokatladı.

Ölü bir adamın göğsüne vurmak kutsallığa saygısızlıktı. Hareketi tekrarladı, bu kez öfke ve inkâr sesi kısılmıştı. Tam ona durmasını emredecekken adamın parmaklarından biri seğirdi. Kadın çığlık attı ve sonra elini ağzına götürdü.

Dük, "Ne oldu?" diye sordu, gözleri keskin ve hesapçı bir şekilde arkasını tarıyordu.

"Ben... Ben onun taşındığını sanıyordum." Akşamın geç saatlerinde okuduğu tüm aptalca gotik kitaplar zihninde çınlıyordu. Gökyüzünün şiddetle yaklaşan bir fırtınanın uğursuz karanlığına sahip olması ya da ormanlık vadinin bu kadar boş olması yardımcı olmuyordu.

Gözleri yerdeki adama kayd ve eğilerek kulağını birkaç saniye boyunca adamın göğsüne dayadı. Dükün gözleri kapandı, pişmanlık yakışıklı yüz hatlarını kapladı. "O yapmadı; o öldü," dedi düz bir sesle. Yine de gözlerinden acı ve keder okunuyordu.

"Emin misiniz?"

"Evet," dedi, başını dua eder gibi eğerek.

Birkaç dakika gergin bir sessizlik içinde geçti. Kitty'nin onu nasıl teselli edeceği konusunda hiçbir fikri yoktu. "Majesteleri, sanırım-"

Yerdeki cesetten bir inilti geldi ve seğirdi. Kitty nefesini tuttu, dükün omzuna tutundu ve kendini yukarı çekmeye çalıştı. Çamura yuvarlandı ve hafif yamaçtan aşağı yuvarlandı. Bir şekilde sırt üstü yere yayılarak durdu. Hâlâ çamurlu çimenlerde kayarken aceleyle arkasını döndü, kendini yukarı itti ve cesede baktı. "Hareket ettiğini gördün mü?" diye bağırdı.

Dük önce ona, sonra da arabacısına bakarken yüzünde bir şaşkınlık maskesi vardı. Adam sarsıldı ve sonra ağız dolusu su öksürerek yan döndü. İşi bittiğinde ayağa kalktı, soluk bakışlarıyla ormanı taradı, yıpranmış yüzünde sert bir çatıklık vardı. Öldüğünü sandığı adam nefesinin altında mırıldanıyor, sanki bir yeri ağrıyormuş gibi göğsünü ovuşturuyor ve Dük'e ters ters bakıyordu.

"Bu kadar sert vurmak zorunda mıydınız, Majesteleri?"

"Evet," dedi huysuzca. "İyi olmana sevindim, George."

Dük ona tekrar baktı. Dudakları aralandı, gözlerinin kenarları kırıştı ve lanet olası adam gülmeye başladı. Gök gürültüsü gibi yuvarlanan bir kahkaha ve kahkahanın tam ortasında bir rahatlama duydu. "Bir ihtimal George'un yaşayan bir ölü olduğunu mu düşündünüz, Bayan Danvers?"

Kitty kaşlarını çatı, aşağılanmışlık kulaklarının ucunu ısıtıyordu. Renklendiğini hissetmek canını sıkımişti. Aptal, histerik bir bayan gibi tepki vermişti. "Ah, Tanrı aşkına!" diye patladı sonunda. "Bu durumda gerekli olanın mizah olduğuna inanmıyorum, Majesteleri!"

Mükemmel bir ciddiyetle, "Bayan Danvers, günümü nasıl da aydınlattınız," derken gözlerinde eğlenen bir ifade vardı. Bugünü yakın zamanda unutmayacağım."

Lime lime olmuş onurunu etrafına toplayarak ayağa kalkmaya çalıştı. Saç tutamları nemli bir şekilde alnına yapışmıştı. Yarım çizmelerine çamur bulaşmıştı ve eteği çamurla kaplanmıştı. Dük hâlâ çamurun içinde kış üstü yatmış, omuzları sessiz kahkahalarla titrerken Kitty kendini hiç bu kadar dağınık hissetmemişti.

Birkaç dakika dinlenip kendine geldikten sonra arabacı ayağa kalktı ve Dük'ten Kitty'ye baktı. Sonra o da sırtı ve Kitty kaşlarını çatı.

"Emmet'in kulübesine yaklaştık, Majesteleri," dedi titrek bir öksürükle, elini uzattı ve dükün ayağa kalkmasına yardım etti.

Sonra Dük şaşırtıcı bir şekilde arabacısını kucakladı. Kitty duraksadı ve sessiz bir şaşkınlıkla onlara baktı. Kitty daha önce hizmetkâr ve efendi arasında böylesine bir yakınlığa hiç tanık olmamıştı. Dük'ün gözlerinden yayılan nezaket ve kucaklamasındaki şefkat Kitty'nin boğazına bir yumru oturttu. Soğuk ve mesafeli dükün böyle bir bağlılığı olması, adamın karakteri hakkında çok şey ortaya koyuyordu. Karnında yepyeni bir his belirdi. Tanımlanamayan ama hoş bir his.

George bir şeyler mırıldandı ve Dük alçak sesle kıkırdayarak sırtına bir tokat attıktan sonra onu serbest bıraktı.

"Öyleyiz. O zaman yolumuza gidelim." Ona elini uzattı. "Gelin, Bayan Danvers. Yağmurdan kurtulup bir sığınağa gitmeliyiz."

Yakınlarda bir sığınak olduğu için minnettar, aceleyle onun yanına gitti.

Islak ceketini silkti ve başının üzerine attı. Yelek ve gömleğin altındaki göğüs hatlarına aval aval bakmamak için elinden geleni yaptı. Yağmur, giysilerini zarif ve kıvrak bedenine yapıştırmıştı.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı, su geçirmiş giysiden onun eşsiz kokusunu alabildiğini hayal ederek.

Kadın tökezledi ve adam yıldırım hızındaki refleksleriyle onu yakaladı.

"Çok kaygan, değil mi?" diye nefes aldı, onun dokunuşuyla midesinin derinliklerinde hissettiği garip duygu karşısında şok olmuştu.

Adam parmaklarını birbirine geçirdi ve kadın değerli saniyeler boyunca kenetlenmiş ellerine baktı. Sonra onu ileri doğru çekti. Her adımda sanki yeni ve korkunç bir şeye doğru ilerliyormuş gibi hissediyordu. Elbette bu onun aptalca hayal gücüydü, ama şu duygudan kaçamıyordu

hayatıyla ilgili bir şeyler değişmişti. Dük'le tanıştığında ya da ona İskoçya'daki ücra şatosuna kadar eşlik etmeyi kabul ettiğinde olmamıştı bu... Ama şimdi, şu anda, sessizce ilerlerken elleri avuçlarının arasında birleşmiş, başları rüzgâra ve yağmura karşı eğik duruyordu.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Kitty daha önce hiç İskoçya'ya gitmemişti. Arabadaki manzaraya pek dikkat etmemiş, yolculuğu geçirmek için bir şeyler okumakla yetinmişti. Aslında sınırı ne zaman geçtiklerinden bile emin değildi. Şu anda dükün şatosuna yakın olduklarına göre bir süre önce geçmiş olmalıydı. İskoçya'ya dair izlenimi yağmur, yemyeşil bir güzellik, inişli çıkışlı yamaçlar ve vadilerdi. Ovaları süsleyen kır çiçekleri canlı renkleriyle nefes kesiciydi.

Yağmur ve çamurla kaplı patikada yaklaşık on beş dakika yürüdükten sonra, geniş bir açıklıktan geçerek ağır taş bacalı ve saz çatılı bir kulübe buldular. Kitty rahat bir nefes aldı. Bu ıslak, çamurlu giysilerden ve botlardan kurtulmaya çok ihtiyacı vardı. Arabacı önlerindeki birkaç basamağı tırmanarak çıktı ve kapıyı açtı.

Alexander birkaç dakika durakladı, sonra yavaşça merdivenleri çıktı ve içeri girdi. Kitty de onu izledi, etrafına dikkatle baktı. Koridor küçük ve temizdi, eğilip yarım çizmelerinin bağcıklarını çözdü.

Dük'ün dikkatle bakması üzerine, "Her yere çamur bulaştırmak istemem," diye cevap verdi.

Ağzının kenarı seğirdi. "Yola çıktığımızda kulübeyi temizleteceğim. Beni takip ederseniz salon bu tarafta, Bayan Danvers."

Dük ondan önce geliyordu, yürüyüşü yavaş ve biraz düzensizdi. İçinde bir endişe filizlendi ama dilini tuttu. Ocağın yanında iki koltuk, küçük bir pencerenin yanına yerleştirilmiş dört cılız sandalyeli küçük bir masa ve mekânın ortasında koyu mavi bir halı bulunan sade döşenmiş bir salona geldiler. Ya da belki de bir oturma odası? Her iki durumda da temiz zarafeti onu şaşırtmıştı.

Ateşi yakmış olan George ayağa kalktı ve sanki bir soru sormuş gibi Dük'e başını salladı. Kitty aceleyle ateşin yanına gitti ve ellerini alevlerin üzerinde tuttu. Ateşin sıcaklığı üşüyen parmaklarını ısıtırken yumuşak bir zevk iniltisi çıkarmasına engel olamadı.

Dük onun yanına doğru ilerledi, sırlıslam eldivenlerini çıkarıp şöminenin üzerine koydu ve ellerini muhteşem sıcaklığa yaklaştırdı. "Kulübe temiz. Yakacak odun stoklanmış. Ve kilerde yiyecek var. Çatı yakın zamanda yeniden örüldü, bu yüzden rüzgâr ve yağmurdan oldukça güvende olmalıyız."

Ona yandan bir bakış fırlattı. Adam ateşe bakıyordu, yüz ifadesi dikkatle nötrdü.

"Fırtınanın devam edeceğini mi düşünüyorsun?"

"Evet."

Yutkundu, birkaç dakika önceki korkunç çileyi hatırlamaktan hoşlanmıyordu. "Peki tam olarak neredeyiz?"

"Burası benim toprakçı kulübem."

Temiz ve düzenli mekâna şöyle bir göz gezdirdi. "Bir hanımefendinin dokunuşuna sahip," dedi.

"Yeni evlendi."

Bana bak, diye sessizce yalvardı. "Anladığım kadarıyla burada değiller?" Evde yankılanan bir boşluk vardı.

"Balayına gittiler."

Gözlerini kırıştırdı, bir toprak işçisinin gelinini düğün gezisine götürdüğünü daha önce hiç duymamıştı. "Anlıyorum."

Sonunda bakışlarını ona çevirdi. Gözlerinde beklemediği bir kasvet vardı. Adam geri adım atarak kendini küçük odanın gölgelerine daha da hapsetti ve kadın bu kasvetin hayal ürünü olup olmadığını merak etti.

"Buradan arazime giden bir yol var. Uzun bir yürüyüş. Hızlı bir tempoyla birkaç saat. George yakında yolculuğa çıkacak ve bize geri dönecek."

Arabacı, "Şimdi gidiyorum, Majesteleri," dedi.

Dük, "Hâlâ yağmur yağıyor," diye belirtti.

"Ve gece yağmur yağacak. Şimdi gitsem iyi olacak." Yaşlı adam ona sinsi bir bakış attı. "Yakında yardımla döneceğim, Majesteleri."

Kitty adamın yalan söylediğinden şüphelenerek kaşlarını çatı ama efendisinin emrini dinlemeyeceğine de ihtimal vermiyordu. Sanki arkadaş gibiydiler. Dükün gözlerini devirmesinden de anlaşılacağı gibi, bu düşünce tuhaftı ama tamamen mümkündü.

Kim bu adam?

Dük kuru bir sevecenlikle, "Acele et George, acele et," dedi. "Sadece gerekli personeli uyarın. Bayan Danvers'ın itibarını korumalıyız ve bu olayla ilgili tek bir fısıltı bile duymak istemiyorum."

Adam hızlı bir selam verdi ve kısalığına rağmen oldukça hızlı hareket eden bacaklarının üzerinde aceleyle uzaklaştı. Dükün bakışlarının yoğunluğunu hissettiğinde midesinde garip bir his belirdi.

"Sizce yakında dönecek mi? Ve uygun yardımla?"

Homurdandı.

Ona kaşlarını çatarak baktı. "Bu bir cevap mıydı?"

Gülümsedi. "Yollar geçilebilir olduğunda geri döneceğinden şüpheleniyorum." "Peki bu ne zaman olacak sence?"

"Birkaç gün."

İçindeki alarm sarsıldı. "*Günler mi?* Şaka yapıyorsun herhalde!"

Gözleri kısıldı, kurnaz ve araştıracı. "Belki iki ya da üç."

Kulübenin etrafına göz gezdirdi. Dük ile günlerce yalnız kalmak mı? Bu küçük kulübede mi? Beklenmedik ve hınzırca bir şeyin heyecanı omurgasında karıncalandı ama bunu çabucak bastırdı. Bu durum tahammül edilemezdi ve onunla bir şatoda, düzinelerce hizmetçinin yanı sıra kız kardeşi ve mürebbiyesiyle yalnız kalmaktan çok farklıydı. "Peki sonra evlilik sözü verecek misiniz?"

Yüz ifadesi anlaşılmaz bir hal aldı. "Tabii ki hayır."

Kollarını koruyucu bir hareketle ortasında kavuşturdu, içinden geçen hafif tedirginlikten hoşlanmıyordu. "O zaman *bu* durumun gerçekleşemeyeceğini biliyorsun. Bırakın günleri, bu kulübede sizinle birkaç saat bile kalamam. Bu... bu çok uygunsuz, Majesteleri!"

Topallayarak ön kapıya gitti ve kapıyı açtı. Kapıdan içeri sisli bir yağmurla birlikte soğuk bir rüzgâr girdi. "Acele edersen George'a yetişeceğinden eminim. Hızını azaltacaktır, böylece sen de ona ayak uydurabilirsin. Orada etrafı toparlayabilir ve kız kardeşime, yollar bir arabanın beni almasına yetecek kadar açılır açılmaz döneceğime dair güvence verebilirsin."

Kitty, yürüme mesafesinde olmalarına rağmen neden onların da malikâneye geri dönmediklerini gerçekten düşünmediği için utanç duydu. Ona doğru ilerledi. "Ne kadar bencilce davrandım; canınız yanıyor. Lütfen beni affedin, Majesteleri."

Ona yan gözle değerlendiren bir bakış gönderdikten sonra, "Bir şey düşünme," diye mırıldandı. "Gitmek istiyor musun?"

Ellerini belinde sıkıca kavradı, kararsızlık onu dövüyordu. Acı çekiyordu ve onu yalnız bırakmak istemiyordu. Güçlkle yutkundu. "Hayır," diye nefes aldı sonunda.

Kapıyı ve sürgüyü yumuşak bir *tıkırtıyla* kapattı. Rüzgârın uğultusu ve yağmurun sesi kesilse bile, samimiyet duygusu hemen arttı. Ateşe doğru geri dönerken yumuşak bir homurtu duyuldu. Onu hiç bu kadar topallamış görmemişti ve utançtan yerin dibine girdiğini hissetti. O yapmıştı

Onu, atları ve arabacısını kurtarmak için her şeyi yaptı. Kendisi pahasına ve ağzını çevreleyen derin yarıklardan anlaşıldığı kadarıyla acı çekiyordu.

"Sana yardım etmeme izin ver, lütfen," diye fısıldadı şiddetle.

"Ben iyiyim Bayan Danvers," dedi ve sert bir tavırla koltuklardan birine doğru ilerledi. "Yağmur yakında dinecek ve sonra da malikâneye doğru yola çıkacağız."

Peki o zaman ne yapacaktı? Sessizlik içinde korkunç bir acı mı çekecekti? Boğazı düğümlendi. "Çökmek üzere olduğunuzu görebiliyorum; lütfen yardım teklif etmeme izin verin. Daha önce bahçede dokunuşlarım işe yaramadı mı?"

Adamın gözlerinden fıskıran öfke parıltısı, şüphenin kadını pençesine almasına neden oldu. Yüce Tanrım, onun gururunu mu kırmıştı? "Majesteleri-"

"Merak ediyorum, Bayan Danvers, ne kadar çalışkansınız?" "Anlayamadım?"

"George bu gece yardımla dönmeyecek, bu kötü yağmurlar ve rüzgarlarla değil."

Pencereden lapa lapa yağan yağmura baktı ve George'un yüzündeki o sinsi ifadeyi hatırladı. Kitty de aynı fikirdeydi; adamın dönebilse bile dönmeye hiç niyeti yoktu.

"Birbirimize hizmet etmek zorundayız."

Bu gözlemin doğruluğu onu çok etkilemişti. Kelimeler aralarındaki küçük boşluğa yerleşti. Dük, uşağı ve hizmetkârı olmadan, çamura bulanmış bir haldeydi. Bu, hasarlı kaslarına yapılan utanmazca bir masajın ötesine geçecekti. Botlarının çıkarılması gerekecekti. Giysileri. Nefesi sertçe kesildi. *Yüce Tanrım*. Onunki de öyle, hem de hizmetçisi olmadan.

Aman Tanrım.

"Anlıyorum," diye mırıldandı, vücudundan yanaklarına doğru yayılan sıcaklıktan iyice rahatsız olmuştu. Hayatı buna bağlı olsa bile kızarmasını engelleyemezdi.

"O halde bu göreve hazır mısınız?" diye sordu, sesi soğukkanlı bir şekilde alaycı, gözleri tetikleydi.

Dürüstlüğün ve doğru olan her şeyin bağları, kırılan porselenler gibi ayaklarının dibinde paramparça oldu ve çözüldü.

"Ah, anlamlı yüzünüz endişenizi ortaya koyuyor."

Kollarını belinde kavuşturdu ve ona ters ters baktı.

Onun yavaş gülümsemesi kalbinin aniden daha hızlı atmasına neden oldu.

Dük alaycı bir sempatiyle, "Korkmayın, zavallı, boğulmuş kediler benim zevkime göre değil," dedi. "Bir dişi kaplan tamamen başka bir mesele olurdu."

Alçak herif! Tuttuğunun farkında olmadığı bir nefesi serbest bıraktı. Sakin bir pratiklikle, "Elbette bu göreve hazırım," dedi. Ve o şeytani kızarmaları durdurmanın bir yolunu bulacaktı!

"Yardıminızı kabul edeceğim Bayan Danvers, ama ancak sizi o ıslak giysilerden kurtardıktan ve saçlarınızı kuruttuktan sonra. Vicdanım sizin ölümünüze dayanamaz."

"Pardon?"

Bir elini kalbine bastırdı ve eğildi. "Leydinizin hizmetçisi olmak benim için bir onurdur."

Bunun için yapacak bir şey yoktu. Derin bir nefes alarak soğukkanlılığını korumaya çalıştı. Islak, çamurlu giysilerinden kurtulmak için duyduğu çaresiz ihtiyaçla bedeni ürperiyordu. Kulübenin etrafına bir göz attı ve küçük bir koridordan geçerek başka bir odaya doğru ilerledi. Odanın hemen önünde bir çamaşır dolabı vardı. Orada iki küçük havlu, bir battaniye, iki çarşaf buldu ama daha fazlasını bulamadı. Bunlar yeterli olacaktı.

Sonra yatak odasına, gardırobun yanına gitti ve onu açtı. Dolabın içinde sadece iki koyu renk, sade elbise ve bir gecelik vardı ve bir bakışta toprak işçisinin karısının iri yarı bir kadın olduğunu anladı. Giysiler Kitty'yi yutabilirdi. Açık kahverengi bir gömlek, mavi bir gömlek, bir ceket ve yine özenle katlanmış bir pantolon vardı.

Titreyen parmaklarıyla gardırobun kapısını kapattı. Dük,

"İdare ederiz," diye mırıldandı.

Adamın sesinin yakınlığı karşısında kaskatı kesildi. Yaklaştığını duymamıştı.

Yumuşak, canlandırıcı bir nefes alan Kitty onunla yüzleşti. "Sanırım öyle yapacağız."

Kısa bir an için bakışlarına okunamayan bir şey dokundu. "Durumumuz alışılmadık, değil mi?" diye sordu.

"Öyle." Ve içinden akan korkunç endişe dayanılmazdı. Daha da kötüsü, damarlarında garip ama hoş bir heyecan dolaşıyordu. Kitty bu duyguyu sevip sevmediğine karar veremiyordu. Kendini aç ve karmakarışık hissediyordu ve gizli kalbi Dük'le yalnız kalmaktan hoşlanıyordu.

Gece yarısı bakışları bir ışıldak gibi kızın yüzünü okşuyordu. "George yardımla dönene kadar birbirimize güvenmek zorundayız."

"Bu da günler sürebilir," diye belirtti, hâlâ buna inanmıyordu.

"Hmm, günler."

"Bunun kasıtlı olduğunu düşünmüyor musunuz, Majesteleri?"

Onu nazikçe geri çevirdi. "Bana Alexander demenin zamanı geldi sanırım... Katherine."

Bir an hareketsiz kaldı. "Kitty," diye fısıldadı sonunda. "Arkadaşlarım ve ailem bana Kitty der."

Arkasına eğildi, dudakları tehlikeli bir şekilde kulağına yaklaştı. Adamın nefesinin sıcaklığını, vücudunun skandal yaratacak kadar onunkine yakınlığını hissedebiliyordu. Şeytan onunla böyle alay etmekte ısrar ediyordu!

"Kitty," dedi sonunda.

Ses tonunda bir parça şaşkınlık vardı. Bir parça merak ve tanımlanamayan bir şey. Yine de vücudu utanmazca tepki verdi, o tuhaf sıcaklık ayak parmaklarından boğazına kadar kıvrıldı.

"Saçınızı kurutmanıza yardımcı olmama izin verin."

Kol ve bacaklarında hafif bir titreme oldu. "Ben... Saçım endişelerimin en küçüğü."

Sözleriyle alay edercesine, alnından yanaklarına ve boynuna su damlaları süzüldü. Saç tellerini hâlâ ıslatan buz gibi su yüzüne ve boğazına damladı. Ve utanç verici bir hapşırık ağzından kaçtı.

"Hastalanmanızı istemem... ya da daha kötüsü, yanlış bir edep duygusu yüzünden ölümle karşılaşmanızı istemem. Biz yalnızız. Birbirimize nasıl yardım ettiğimizi kimse bilmeyecek. Bir sırrı paylaşacağız Bayan Danvers, hem de çok kötü bir sırrı."

"İznimi aldınız."

Saçındaki tokaları çıkardı ve ıslak, ağır sarmalı omuzlarından aşağıya, sırtının alt kısmına doğru yuvarladı. Saç tellerine bir havlu bastırdı ve hızlı hareketlerle kalın kütleyi kurutmaya çalıştı. Adamın ekonomik hareketleri onu rahatlatmış ve bedenindeki gerginliğin bir kısmı azaldı.

"Soyunmak için yardıma ihtiyacın var mı?"

Araba elbisesini yardım almadan çıkarması imkânsızdı. Çeşitli giysilerinin kancalarına ve küçük düğmelerine nasıl ulaşacaktı? Kitty'nin kendi giyimiyle ilgilenmek için hiçbir zaman bir nedeni olmamıştı. Şimdi bile, mali durumları o kadar kötüydü ki, anneleri bütün kızlarının paylaştığı bir hizmetçinin işe alınmasına izin veriyordu. Uygun görünümün korunması gerekiyordu.

Kimse bilmeyecek.

"Evet," dedi o kadar yumuşak bir sesle ki, duyduğuna şaşırdı.

Savunmasızlığının farkındalığı varlığının her zerresine sızmıştı. Sessizlik içinde elbisesinin düğmelerini çözdü ve ağır, ıslak giysi yere düştü.

yere düştü. Elbiseleri ve kombinezonlarıyla kalmasına rağmen, onunla yüzleşmek için aniden taş kesilmişti. Bir erkeğin karşısında hiç böyle bir durumda olmamıştı.

"Konuşmamız gereken başka bir konu daha var."

Adam yavaşça, çok yavaşça elbisesinin bağcıklarını çektiğinde tüm vücudu titredi. "Ve bu?"

"Sadece bir yatak var."

Kitty'nin dükten söylemesini beklediği son şey *buydu*.

Bakışları kulübenin uzak köşesindeki küçük ama görünüşte sağlam yatağa kaydı. *Bir yatak...bir yatak...oh!* Sonra salondaki ateşin yanındaki iki küçük yastıklı koltuğu düşündü. Bacağından rahatsız olduğu için bunlardan birinde dinlenmesini düşünmek bile bencillik olurdu. Ama iki sandalyeyi bir araya getirip pütürlü minderlerinin üzerinde biraz uyuyabilir miydi?

"İyice ısladın mı?"

Onun bakışlarıyla karşılaşmak için başını çevirdi. Adamın koyu mavi gözleri hınzır bir bilgi ve neşeyle parlıyordu. Endişeli bir an için adamın, kalçalarının arasında hissedebildiği garip nemden bahsettiğini düşünmüştü, o kadınsı olmayan ağrının bulunduğu yerden.

Korkunç bir kızarıklıkla daha savaşıarak, onun çok bilmiş bakışlarından uzaklaştı ve gardıropla yüzleşti. "Evet, tüm giysilerim fena halde sırlıklam."

"O zaman elbiselerinizi ve kombinezonlarınızı çıkarayım mı?"

Sessizliğe gömülmüştü ve kalbinin çarpıntısından başka hiçbir şeyin farkında değildi. *Yüce Tanrım*. Kitty gözlerini kapadı. *Ve bundan sonra evlilik olmayacak*.

Mantıklı düşünmeye çalıştı. Hava soğuktu ve ocaktaki ateş odayı zar zor ısıtıyordu. Üstü başı sırlıklamdı ve bu kıyafetle kalması imkânsızdı. Bu konuda o kadar gerçekçi davranıyordu ki... ama sesinin alçak, hırıltılı bir niteliği vardı ve bu da kalbine son derece tuhaf şeyler yapıyordu. Korkunç bir yoğunlukla nasıl da yuvarlanıyor ve dönüyordu.

Buna nasıl cesaret edebilirim? Kitty'nin düşüncelerinde en çılgın ihtimaller dolaşıyordu. "Evet," dedi sonunda. "Kesinlikle ölümümü yakalamak istemiyorum."

Sarsıldı, sonra dikkat çekici bir durgunluğa büründü. Belli ki düğ onun tepkisini tahmin edememişti. Birlikte nefes alarak sessizce durdular. Vücudu inanılmaz derecede canlı hissediyordu, her duyusu bir şekilde daha keskin, daha keskin hissediyordu. İçini acı tatlı bir özlem kapladı. Uzun, sabit bir nefesle kendini isyana, aptalca ihtiyaçlara karşı destekledi.

Elleri onun kalçalarını çekiştiriyordu. Göz kapakları kapandı, kalbi kulağında gümbür gümbür atmaya başladı. *Ben üç yirmi yaşımdayım, diye* hatırlattı kendine şiddetle. *Aptal bir bayan değilim.*

İşe yaramadı. Karnının alt kısmındaki titreme hissi şiddetlendi ve sanki durmadan düşüyormuş gibi hissetti.

Sırayla keskin ve nazik çekiştirmelerle kadının etekliklerinin ve kombinezonlarının bağlarını çözdü ve saniyeler içinde kadın iç çamaşırına ve çoraplarına kadar indi.

"Perdenin arkasına geç," diye mırıldandı. "Sana bir leğen su ve bir battaniye getireceğim."

Paravanın acınası bahanesine baktı ve toprak işçisinin karısının kendini temizlerken ne kadar az mahremiyete sahip olacağını düşünerek dehşete kapıldı. Alt sınıfların çıplaklıklarında daha özgür olmalarının yolu bu muydu?

Kitty onun geri çekilişini duymaktan çok hissetti. Bu kadar canı yanarken nasıl bu kadar sessiz hareket edebiliyordu? Havluyu parmaklarının arasında tutarak küçük, şeffaf paravanın arkasına koştu. Arkasını döndüğünde onu kumaşın arasından rahatlıkla görebiliyordu.

Bu da onu benzer bir kolaylıkla görebileceği anlamına geliyordu.

Tüm vücudunu bir kızarıklık kapladı. Böylesine samimi bir yakınlığa günlerce nasıl katlanabilmişlerdi?

Perdenin kenarına su dolu bir leğen yerleştirildi. Sessiz bir şekilde ortadan kayboldu ve ikinci bir leğen su ve küçük bir kalıp sade sabunla geri döndü.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı, adamın duyup duymadığından emin değildi.

Eğilerek onu kendine doğru çekti ve küçük ahşap bir masanın üzerine koydu. Yukarı bakarak, adamın düzensiz bir yürüyüşle küçük yatak odasındaki tek koltuğa doğru aksayarak ilerlediğini ve kendini koltuğa bıraktığını gözlemledi. Adamın çürük perdenin arkasından ona bakıp bakmadığını anlayamadı.

Kitty büyük bir endişe içindeydi. Bütün bunlar ne kadar kötü ve uygunsuzdu. Gözlerini Dük'ün gölgelenmiş suretine dikerek hafifçe eğildi ve yıkık çorapları yuvarladı. Kulübede onun yumuşak, hırıltılı nefes alışları ve şöminenin çıtırtısı dışında hiçbir ses yoktu.

Ekrana mı bakıyordu, yoksa gözleri kapalı mıydı?

Doğruldu ve sakın bir nefes alarak son koruyucu giysiyi de çıkardı. Geceliği yere düştü ve çırılçıplak kaldı. Vücudu kızarmış ve yabancı hissediyordu. Kitty Dük'ün gölgelenmiş haline doğru döndü. Eğer gözleri gerçekten açıksa ve

Perdenin arkasından onun şeklini fark ettiğinde, göreceği şey kıcı olacaktı. *Utanç verici!* Bu düşünce vücudunun daha da kızarmasına neden oldu.

Sabun kalıbını aldı ve el bezini soğuk suya daldırarak kendini olabildiğince iyice yıkadı. Birkaç dakika sonra titriyordu ama ne mutlu ki temizlenmişti. Saçlarının ağır kütesini küçük havluyla elinden geldiğince kuruttuktan sonra gelişigüzel bir şekilde gevşek bir saç tokasıyla tutturdu. Sonra vücudunu battaniyeye sararak gövdesinin etrafında hantal bir toga oluşturdu. Rahat bir nefes alarak perdenin arkasından baktı.

Dükün başı kulübenin tavanına doğru eğikti ve parmakları sandalyenin kolçağına gömülmüştü.

Kitty elinde kullanmadığı ikinci su kabıyla ona doğru yürüdü. Leğeni koltuğun yanına koydu ve hiç konuşmadan dizlerinin üzerine çökerek diz boyu çizmelerini çekiştirdi. Kolçağa kenetlenmiş parmakları kasıldı ama o sessiz kaldı, bakışları tavandaydı.

Rahatsızlığını göz önünde bulundurarak botlarını birbiri ardına çıkardı. Onları düzgünce yan tarafa yerleştirdikten sonra el bezini aldı ve leğene daldırdı, ardından sabunla nazıkçe köpürttü.

Dizlerinin üzerine çökerek öne doğru eğildi ve uzanarak adamın yanağındaki ve çenesindeki çamuru sildi. Adamın gözleri fal taşı gibi açıldı ve ona baktı. Sinirlerini yutarak çamur ve dalları olabildiğince ekonomik bir şekilde temizledi. El bezini leğene daldırdı, adamın parlak, delici bakışlarının her hareketini izlediğinin o kadar farkındaydı ki.

Bu kez bezi yüzünün yaralı kısmına doğru kaldırdı. Korkunç bir gerilim vücudunu sardı, ondan sıçradı ve kadının etrafında dolandı. Derisi elmacık kemiklerinin keskin kenarları üzerinde gerilmişti. Ona bakan gözler o kadar soğuk ve dikkatliydi ki dişlerinin takırdamaması bir mucizeydi.

Kitty onun bakışlarını tutarak bezi yaralı cildine bastırdı. Adamın çenesi parmağının ucuyla sıkıştı. Sonra çamuru sildi, bezin üzerinden hissedilen yara izlerinin çıkıntıları midesini düğümledi.

Ellerinden biri koltuğu bıraktı ve bir parmağı kadının çenesinin altından kayarak yüzünü onun delici bakışlarına doğru kaldırdı, kalkık yüzünü inceledi.

"Ne kadar cesursunuz, Bayan Danvers."

Nedendir bilinmez, usulca söylenen bu sözler bir tehdit gibi gelmişti. Elini tekrar kol dayanağına indirdi.

Dürtüleri onu parmaklarıyla ıslak saç tellerinin adamın alınına değdiği yerdeki saç tutamlarını taramaya yönlendirdi. Patrisyen yüzünün acımasız çizgilerine alaycılık ve acı kazanmıştı. Aklının karışmasına izin vermeden, yaptığı işten memnun bir şekilde bezi leğene indirdi.

Sonra uzandı, kravatının düğümlerini çözdü ve muslin kumaşı boynundan çekti. Kumaş parmaklarının arasından yumuşak ve esnek bir şekilde kaydı, hareketlerinin yavaşlığı duyuşal olarak samimi hissettirdi. Kumaş parçasını yere bıraktı. Gömleğinin üst düğmelerini teker teker çözdü ve boğazının güçlü sütununu ortaya çıkardı. Orada da adamın kıvrımlı yara izleri vardı. Kendine engel olamayarak bezi bir kez daha daldırdı ve açıkta kalan boğazına götürdü. Oradaki et temizdi, ama yaralarının sırtını dikkatle sildi.

Duruşunda hissedilir bir sertleşme vardı. Dük her hareketini gözleriyle takip ediyordu, ifadesi dikkatle anlaşılmazdı ama şimdi... şimdi nabzının boğazında attığını görebiliyordu. Ona gösterdiği kadar sakın ya da etkilenmemiş değildi, çünkü nabızı kaçmaya çalışan kafesteki bir kuş gibi çırpınıyordu. Ve bu bilgi çırayı tutuşturan yağ gibi etki etti. Beklenmedik yoğunlukta bir sıcaklık alevi onun içinde çiçek açtı.

Eğilip boğazını öpsem ne yapardı? Bu çılgınca uygunsuz düşünce içini utançla yaktı. Sanki bu durum tüm iyi hislerinin onu terk etmesini ve her zaman mücadele ettiği vahşi kalbini ortaya çıkarmasını teşvik etmişti.

Battaniyesinin kenarlarını tutarak ayağa kalktı. "Eğer ayağa kalkarsanız, Majesteleri."

Adam itaat etti ve kadın başını hafifçe eğerek adamın gözünü kırpmadan ona baktı. Bakışları adamın boynunun dibindeki altın rengi tende bir saniye fazla oyalandı. "Uşağınız gibi mi davranacağım?" diye mırıldandı, tüm vücudunu bir kızarıklık kaplamıştı.

"Ne yazık ki kendi başıma soyunabilirim, Bayan Danvers. Duyarlılıklarınızı daha fazla şok etmeyeceğim."

Adamın ses tonunda yine o kışkırtıcı eğlence vardı ve bundan memnundu, çünkü şimdi havayı duman gibi kalınlaştıran gerginliğin bir kısmı dağılmıştı.

"Eğer bize yiyecek bir şeyler hazırlarsan, hemen kendimi toparlayacağım."

Onlara yiyecek bir şeyler mi hazırlayacaktı? Hayatında hiç yemek hazırlamamış olan Kitty'nin aklı saniyeler boyunca boş kaldı. Ama asla çekinecek biri değildi.

imkânsız görevlerden kaçarak küçük mutfığa doğru ilerledi. Oraya vardığında, birkaç mum yakılmış olduğunu görünce minnettar oldu. Tezgâhlar temiz ve düzenliydi ve peyniri keşfetmesi uzun sürmedi. Hazırlayabileceği başka pek az yiyecek vardı. Yine de küçük odaya döndüğünde Dük, kesinlikle kendisine ait olmayan ama kıvrak bedenine çok yakışan kıyafetleriyle ateşin başında durmuş, havluyu gür siyah saçlarının arasından geçiriyordu.

"Peynir ve elma?" diye sordu, tabakları odanın ortasındaki küçük masaya yerleştirirken.

Yanına gelip iki sandalyeden birine otururken yürüyüşü çok yavaş ve düzensizdi. Kadın oturdu, giysilerinin sadece bir battaniye olduğunu bilincindeydi. Birkaç parça peynir ve elmadan oluşan basit yemeklerini sessizce yediler. Kitty önümüzdeki birkaç gün boyunca aç kalabileceklerini düşünüyordu.

Bir gök gürültüsü sarsılmasına ve tek pencereden karanlığa bakmasına neden oldu. "George'un malikanenize ulaştığına inanıyor musunuz?"

"Zeki ve uyumlu. Ve araziye alışkın. İyi olacak."

Sonra yine lanet olası bir sessizlik. Ani bir yorgunluk onu kaba bir esnemeye itti. Yüzü kızararak ona baktı. "Sanırım yatmaya gideceğim."

"Yapacak fazla bir şey yok," diye cevap verdi, parlak mavi gözlerinde eğlenen bir parıltıyla.

Kadın başını salladı, sandalyeden kalktı ve gardıroba doğru yürüdü. Kır evinin hanımının elinde bir gecelik vardı. Dolabı karıştırarak hacimli, koyu renk pamuklu giysiyi aldı. İşe yaraması gerekiyordu.

Paravanın arkasına geçti, battaniyeyi itti ve elbiseyi başından geçirdi. Küçük bedeninde gülünç bir şekilde sallanıyor, etek ucu yerde birkaç santim sürükleniyordu. Önü açıktı ve onu göğsüne doğru topladı, paravanın arkasından çıktı ve yatağa tırmandı.

Birkaç dakika boyunca orada öylece yattı ve onunla buraya gelmek gibi saçma bir emri kabul ettiği için lanet okudu. Ama gerçekten karşı koyabilir miydi? Ve Kitty onun karşılıklı pazarlık olarak adlandırdığı şantajına karşı koymak için yeterince çabalayıp çabalamadığını merak etti, yoksa o da kendi isteğiyle mahvolma yolunda neşeyle yuvarlanmış mıydı? Elbette adam onu mahvetmiş olamazdı...

Sessizlik devam ediyordu ve kendini korkunç ve belirsiz hissediyordu. Sert bir nefes vererek yataktan fırladı ve bir elini kalçasına götürdü.

Dük bir kez daha koltuğuna yaslanmış, başını tavana doğru eğmişti.

"Majesteleri."

Bakışlarını ona doğru indirdi. "Yatakta karınca mı var, Bayan Danvers?"

Kadın kaşlarını çatı ve adam gülümsedi. İğrenç, iğrenç adam! Yine de...
"Geceyi o koltukta mı geçirmeyi planlıyorsun?"

"Duyarlılıklarınızı daha fazla travmatize etmek istemiyorum."

"Majesteleri, biz yetişkiniz. Siz onurlu birisiniz, ben de sağduyulu bir hanımefendiyim," dedi çaresizlikle. "Elbette geceyi bir yatakta, birbirimizin varlığında herhangi bir uygunsuzluk veya rahatsızlık duymadan birlikte geçirebiliriz."

Bakışlarının yoğunluğu onu sıcak bir okşayışla öptü. "Ve sabah olduğunda baygınlık ve histeriyle karşılaşmayacak mıyım?" Bu, sağlıklı bir şüphecilik dozuyla talep edildi.

"Ben aptal bir bayan değilim!"

"Hayır... değilsin." Acı dolu bir yavaşlıkla ayağa kalktı. "Benim yanımda oldukça güvendesin. Şerefim üzerine emin olabilirsin ki öyle olacaksın."

Yatağın etrafında dönerek düşünceli bir şekilde çenesine vurdu. "Sen bu tarafta dinleneceksin. Ben de bu tarafı alacağım."

Sonra iki yastıktan birini kaptı ve ortasına yerleştirdi. Kitty gergindi. Bu adamla az önce yaşadığı şok edici yakınlıktan sonra gergin olması aptalcaydı elbette.

Öfkeyle bir kez daha yatağa yerleşti ve sırtı ona dönük olacak şekilde yan yattı. Birkaç dakika sonra yatak eğildi. Arkasını dönme isteğiyle savaşıp gözlerini kapadı, ta ki yorgunluğundan dolayı doğal olarak o şekilde kalana kadar.

ONUNCU BÖLÜM

Garip bir ses Kitty'yi uykusundan uyandırdı. Yatağın kenarına tehlikeli bir şekilde tünemiş olduğunu fark etmesi birkaç saniye sürdü. Yere yuvarlanmamış olmasına şaşmamak gerekirdi. Oda karanlıktı, şöminenin közleri zar zor yanıyordu ve hava soğuktu. O anda çenesinin altına ve vücudunun etrafına bir battaniye sıkıştırıldığını fark etti. Bakışlarını şaşkınlık içinde düke çevirdi. Dük, battaniyenin örtüsünden faydalanmaksızın sırtüstü yatıyordu ve göğsü düzensiz bir şekilde yükseliyordu.

İçinden kaba bir inilti geçti. İşte! Onu uyandıran da bu sestti. Adamın bedenindeki korkunç gerginliği ve parmaklarının çarşafı kavradığını fark etti.

Küçük odada bir başka acı dolu inilti yankılandı.

Kitty çekingen bir tavırla ellerinden birini yatağın üzerinde kaydırđı ve adamın sıkılı parmak eklemlerine dokundu. Adamın uyandığı anı hissetti. Bütün vücudu hareketsizleşti ve nefes alış verişini kontrol ederek artık düzensiz sesler çıkarmamasını sağladı. Yine de onun geçici dokunuşundan uzaklaşmadı ve o da elini geri çekmedi.

"Küstahlığınız artık beni şaşırtmamalı."

"Sizi uyandırmak zorundaydım, Majesteleri. Rüya görüyordunuz," diye fısıldadı. Elini onun elinin içinde çevirdi, böylece avuç avuca geldiler.

"Her zaman... Her gece rüya görüyorum."

Alçak sesle verdiği yanıt, asla anlayamayacağı işkenceleri ima ediyordu. Ama sesi harap olmuş gibi değil, daha çok kabullenmiş gibiydi.

Onların kenetlenmiş ellerine baktı, çekilip çekilmemekte kararsızdı. "Özür dilerim."

"Sebep siz değildiniz, Bayan Danvers."

"Yine de üzgünüm."

Bir duraklama. "Rüyalarımı seviyorum."

Daha da yaklaştı, neredeyse aralarındaki yastığın üzerine tırmanacaktı. "Onların kâbus olduğunu sanıyordum."

İfadesi değişmeden önce yüzünde çıplak ve savunmasız bir şey parladı. "O geceyi hayal ettiğimde... sadece ateşi hayal etmiyorum."

Bakışları adamın yüzünün yaralı tarafına kaydı. O korkunç izleri zar zor seçebiliyordu. "Acınıza neyin sebep olduğunu merak ettim."

"Hmm."

Adam başka bir cevap vermedi ve kadın da onun tüm sırlarını, iyi ve kötü yönlerini bilmek istemesine rağmen bunu araştırmadı. Çok aptalca bir özlemde ama yine de oradaydı. Elini yavaşça onun elinden çekti ve çenesinin altında birleştirdi.

"Benimle paylaşır mısın?"

"Daha önce hiç paylaşmadım," diye yumuşak bir cevap geldi. "Neden paylaşmadın?"

"Hiç kimse sormadı."

Kalbinde bir sarsıntı. "Belki de senden korktular ya da burnunu sokamayacak kadar gözleri korktu," diye fısıldadı Dük'te tanık olduğu kişilik gücüyle bunun doğru olduğunu hissederek. "Nasıl cesaret edebilirler ki?"

"Ve sen korkmayacak kadar küstahsın, hmm. Tıpkı daha önce George'u kurtarmama yardım ederken korkmadığın gibi. Cesaretine hayranım."

Kalbinin içinde bir sıcaklık patladı. "Sevdiğine sevindim."

Sanki hava değişmiş ve aralarına bilinmeyen ama hoş bir şey yerleşmiş gibi hissetti.

Uzaktan birkaç gök gürültüsü sesi geldi ve yağmur daha şiddetli bir sağanağa dönüştü. "Belki de yabancılar arasında sırları paylaşmak daha güvenlidir. Şerefim üzerine söylüyorum, güvenine ihanet etmem Alexander."

Dudakları yavaşça kıvrıldı ama yine de sessiz kaldı. İç çekerek gözlerini kapattı ve yağmurun çatıdaki pıtırtilarının onu uykuya geri döndürmesine izin verdi. "Annemin çok güzel bir kahkahası vardı. O sabah evime giderken

Kahvaltı salonuna girdiğimde beni karşılayan ilk ses bu oldu. Babam şok edici bir şekilde bir öpücük çalmıştı ve o sırada yedi yaşında olan kız kardeşim Penny de buna tanık olduğu için hem sevinmiş hem de dehşete düşmüştü. Sabahları orucumuzu hep birlikte açardık. Penny hiçbir zaman okul odasına sürgün edilmedi ama biz yetişkinlerle birlikte yemek yedi."

Kitty gözlerini yavaşça açtı, hareket etmeye ya da nefes almaya cesaret edemiyordu.

"Daha sonra annem sabahı Penny ile çimenlerde kitap okuyarak geçirdi, babam ve ben de emlak meselelerini tartıştık. Sonra hepimiz arabayla köye doğru bir gezintiye çıktık. O akşam annem ve babam yerel bir yardım balosuna katılmak yerine evde kaldılar. Birlikte yemek yedik, Penny de vardı ve bizimle aynı masada olmaktan oldukça memnundu. Misafir odasına çekildik, annem piyanoyu çaldı, ben de şarkı söyledim."

Bir duraklama daha oldu ve yağmur çatıya daha ısrarlı bir şekilde vurmaya başladı. Kitty biraz daha yaklaştı ve içgüdüsel bir hareketle

battaniyeyi yanından çekip beline doladı. Hiçbir şey söylemedi ama dudaklarında küçük bir gülümseme daha belirdi.

"O gece beni uyandıran Penny'nin uzaktan gelen çığlıkları oldu. Penny her nasılsa odama kadar gelmişti. Perdeler çoktan yanmaya başlamıştı ve boğucu sıcak ve dumanın içinde nefes alabilmemiz mucizeydi. Onu kollarıma aldım ve koridora koştum. Yangın kalenin batı kanadını yerle bir etmişti ve her yer kaos içindeydi. Merdivenler alevler içinde kalmış ve kaçış yolu kapanmıştı. Tek yol odama geri dönmek gibi görünüyordu. Alevlerin arasından geçtim... ve gördüğünüz gibi canavar beni yakaladı. Pencereyi iterek açtım... ve atladım."

"Korkunç olmalı." Korku çok büyük olmalı. Neyi kaybettiğini anladığında çektiği ıstırap.

"Ne zaman o günü rüyamda görsem... neşe ve kahkahalardan çığlıklara ve acılara kadar tüm günü görüyorum ve bu nedenle... sık sık tekrarladığım bu kabus benim için çok değerli."

İçinde bir şeyler paramparça oldu ve Kitty'nin göğsündeki ağrı, baskı onu boğmakla tehdit edene kadar büyüdü. "O zaman bir dahaki sefere seni uyandırmayacağım."

Dudakları aralandı. "Bir dahaki seferin olacağına inandığınız için ne hissedeceğimi bilemiyorum. Ama size teşekkür ederim, Bayan Danvers."

Kızardı ve odadaki zar zor yanan ışık için minnettar oldu.

Kitty ona yaklaşıp sarılmak için çok saçma bir istek duydu. Adamın gücü onu hem şaşırtıyor hem de alçaltıyordu. Birkaç dakika konuşmadan kaldılar ve yavaş yavaş nefes alış verişleri düzleşti. Yine de merak etti. "Uyuyor musun-?"

"Uyuyor musun-?"

Kıkırdadı ve alçak, zengin ses onu içten içe ısıttı. "Görünüşe göre sorularımızda aynı fikirdeyiz, Bayan Danvers." Kadın gülümsedi.

"Belli ki öyle. Lütfen, önce siz başlayın."

"Sizi merak ediyorum ve sizi tanıdığımdan beri düşüncelerimdeki tüm alan sizin tarafınızdan domine ediliyor."

Şaşkın bir hareketsizlik içinde bocaladı. Hareket edemedi, konuşamadı, söyleyecek bir şey bulamadı. Bu yüzden sadece bekledi, kalbi tatlı bir ritimle çarpıyordu.

"Ailenize bakma konusunda oldukça becerikli görünüyorsunuz. Onlar için her şeyini feda edebilirsin. Bunu takdire şayan buluyorum."

Kadın homurdandı. "O kadar takdire şayan ki, bana şantaj yapma gereği duydunuz?"

"Öyle mi? Pazarlığımızın karşılıklı memnuniyet üzerine olduğunu sanıyordum." Nefes nefese kaldı.

Ellerini başının arkasında kavuşturdu. "Merak ediyorum, rüyanda ne görüyorsun?" Buna cevap vermek oldukça kolaydı. "Kız kardeşlerimi-" "Kendin için," diye mırıldandı. "Neye açlık *duyuyorsun*?"

Kadın şaşkınlıkla ona baktı. Bunu ona daha önce kimse sormamıştı, değil mi? Aslında Kitty bu soruyu kendine sorup sormadığından bile emin değildi. Babasının ölümünden beri bütün düşüncesi kız kardeşlerini ve annesini nasıl mutlu edeceği olmuştu. "Hayal kuracak zamanım olmadı."

"O zaman şimdi benim için rüya gör," diye mırıldandı.

Yavaşça nefes aldı. "Ne demek istiyorsunuz, Majesteleri?"

"Bana kalbindeki gizli açıklıkları anlat. Ailenizi ve görevinizi itibarınızdan ve mutluluğunuzdan bile üstün tuttuğunuz için bastırdıklarınızı."

"Peki bu türden gizli arzuların var olduğundan bu kadar emin misiniz?"

"Her erkek, kadın ve çocuk bunlara sahiptir. Kaprislerden ciddi hırslara kadar. Sadece çok azı bir hayali gerçeğe dönüştürecek cesarete sahiptir. Siz bu kategoridesiniz."

Tuhaf bir sıcaklık tüm vücuduna yayıldı. Hiç kendisi için bir şey istemiş miydi?

Yüzüstü yattı ve çenesini avuçlarının içine aldı, tıpkı kız kardeşleriyle konuşurken yaptığı gibi. "Bir keresinde Harriet teyzem gibi sahnede rol almayı hayal etmiştim. Aileyi şoke etti, biliyorsun ve hepsi onu evlatlıktan reddetti."

"Ama sen değil," dedi düşünceli bir şekilde.

Hafifçe güldü. "Ben gülmedim. Onu sahnede izlemek için gizlice kaçtım. Harika ötesi biri. Yeteneği ölçülemez. Babam ölmeden önce, ara verdiğinde onu sık sık ziyaret ederdik. Oyuncu olmak hakkında bildiği her şeyi bana öğretti. Annem dehşete düşmüştü ama babam daha hoşgörülüydü."

"Ciddi bir uğraşınız var mıydı?"

Babam ölmeden önceki bir zamanı hatırladı, yıllardır düşünmediği bir zamanı. "Dünyayı görmek istiyordum. Hayatımızın çoğunu Hertfordshire'da geçirdik. Ve dünyanın oldukça büyük olduğunu hayal ediyordum. Babam on beşinci doğum günümde bana bir küre aldı ve içimde bir ateş yandı. Hepsini görmek istiyordum, Mısır'ı, Amerika'yı, Çin'i, Hindistan'ı. Annem diğer herkesin ne kadar kaba, ne kadar medeniyetsiz ve vahşi olduğundan yakındığında bile, ben kendim görmek istiyordum. Bir gecede Hertfordshire bir kum tanesine dönüştü ve ben tüm okyanusu arzuladım. Hayal ettiğim tek şey buydu, konuştuğum tek şey buydu.

"Annem beni terbiye etmek için okula göndermek istedi. Annem terbiyemi düzeltmem için beni okula göndermek istedi," dedi neşeyle. "Babam bunu duymak istemedi ve onu çok sevdiği için... Babam bir şekilde annemi tuhaflıklarımın pratik ve mantıklı olduğuna ve kaprislerimin hoş görüldüğüne ikna etti."

"Hmm, seni *utanmazca* şımarttığım için mi?"

"Öyle olduğunu beyan ederim," dedi usulca, kalbinin neden bu şekilde çarptığını anlayamadan. Aralarında gelişen bu duygu, bu rahatlık hissi, bu... dostluk. Tek taraflı mıydı? Nasıl da sormak istiyordu.

"Babanı özlüyorsun."

Göğsünde bir sızı oluştu.

"Biliyorum." "Gideli ne kadar oldu?"

Hafifçe tereddüt etti. "Neredeyse beş yıl."

Adam yüzünü ona dönmek için yan yattığında yatak eğildi, elleri hâlâ başının arkasında duruyordu. "Gülümsüyorsunuz, Bayan Danvers."

"Tüm bunların ne kadar tuhaf olduğunu düşünüyordum. Hikayeler paylaşıyoruz... sanki biz..."

"Arkadaş mı?" diye sordu küstahça.

Kitty daha önce hiç bu kadar kötü ve uygunsuz bir şey yaşamadığını sessizce itiraf etti ve Dük'le böyle bir bağ kurmuş olmak hem karanlık hem de tatlı bir zevk vaat ediyordu. "Bu *çok* garip. Ben sadece diğer günahkâr şebboylarımla bu şekilde konuştum."

"Oh? Büyüleyici bir hikaye seziyorum."

"Henüz hak etmediğin bir şey," diye takıldı, neredeyse şakalaşmalarındaki rahatlıktan nefret ediyordu. Dük'ten çok hoşlanıyor ve ona hayranlık duyuyordu ama yine de onun eninde sonunda bıkip bir kenara atacağı bir oyuncaktı. Daha da kötüsü, onu öpmek istiyordu. Londra'dan arabayla geldikleri günden beri inkâr ettiği bir arzuydu bu.

"Yani artık benimle yalnız kalmaktan endişe etmiyorsun, öyle mi?"

Kaşlarını çattı. Zavallı *alaycı*. "Şöhretiniz beni duraksatmıştı ama görüyorum ki sizden önce gelmiyor."

Kibirli bir kaş kaldırdı. "Peki siz bana hangi itibarı atfediyorsunuz Bayan Danvers?"

Tereddüt etti, ona neden böyle karşılık vermek istediğinden emin değildi. "Sana deli, kötü ve tehlikeli diyen kişi."

Adamın gözlerinde eğlence parlıyordu ve kadının kalbi bunu görünce ürperdi.

"Şeytani derecede günahkâr kısmını da unuttun," dedi, gözleri kışkırtıcı bir mizahla parlıyordu ve öyle sıcaktı ki ağzı kurudu.

"Ben de ona gelmek üzereydim," dedi gülümseyerek. "Deli, kötü, tehlikeli ve şeytani. Gerçekten dehşet verici bir kombinasyon." Kalbi "acımasız" ve "yılmaz" diye fısıldadı, bu kadar hayranlık duymaması gereken nitelikler.

Yüzüne kısa bir süre dokundu, parmağı yanağında bir sıcaklık izi bıraktı. Adamın vuruşunun çekimini karnında hissetti. Bu oldukça rahatsız edici bir duyguydu.

"Peki siz okuduğunuz her şeye inanıyor musunuz Bayan Danvers?"

Adamın sorusu hınzırca bir uyarı mırıltısıydı ve kızın buna kulak asmaya hiç niyeti yoktu. Daha sonra bunun suçunu küçük bir kulübede kilitli kalmasına, yağmurun ortalı çatıya ve pencere camına vurmasına bağlayacaktı. Ocaktaki ateş neşeyle dans ediyordu ama oda samimi gölgeler içindeydi. Aralarında uzanan sessizlik tehlikeli ve heyecan verici bir şeyle doluydu.

İçinde pervasız ve tamamen uygunsuz bir duygu kıpırdandı. *Onu öpmek istiyorum ve bunu düşünecek kadar aptal bir zavallıyım!*

"Kaşlarınızı çatmanız beni korkutuyor, Bayan Danvers. Lütfen söyleyin, şu anda hangi cinayet ve kargaşayı düşünüyorsunuz?"

Onunla her dalga geçişinde Kitty çenesini sıkmak ve kalbindeki tüm tutkuyla onu öpmek için yanıp tutuşuyordu. Onu hep istemenin, bilmemenin, durmadan arzulamanın işkencesinden yavaş yavaş öleceğini hissediyordu. Bu hayal kırıklığı ve açlık, içinde çözülerek patladı. Onun şaşırmasına aldırmadan daha da yaklaştı, ona doğru uzandı ve dudaklarını hiçbir zarafet göstermeden hızla onunkilere bastırdı.

Kitty ağzını onunkine yapıştırdı; garipti ama bir o kadar da şefkatliydi. Durdu, nefesini tuttu, onun yanıtını bekledi... ki bu yanıt hiç gelmedi.

Mahcubiyet onu sıkıştırdı ve dudaklarından titrek bir iç çekiş dökülerek geri çekildi.

Dük son derece hareketsizdi, gözleri kukuletalı ve anlaşılmazdı. Gölgeyi yüz hatlarında bir savaş parıltıydı -koyu bir açlık, belirsizlik, sonra da soğukluk tuhaf bir şekilde kayıtsız bir maske çizdi. "Böyle bir ilgiyi hak edecek ne yaptım ben?" diye söylendi.

"Sadece o korkunç beklentiyi aradan çıkarmak istedim," dedi gergin bir kahkaha atarak.

"Açıkla."

"Bu küçük kulübede seninle iki gün ya da daha fazla kapalı kalmanın beni delirteceğini biliyordum." Vurgulamak için iki parmağını kaldırdı. Boğazı

bir kırlangıç üzerinde çalıştı. "Nasıl bir şey olacağını merak etmekten çıldırırdım. Merak etmenin ve bilmemenin verdiği korkunç endişeyi hayal edebiliyor musunuz? Ama artık biliyorum."

Adam ona ne yapacağını bilmiyormuş gibi baktı ve kızın içinde bir kızarıklık oluştu.

"Peki şimdi ne biliyorsun?"

"Neden... Seni düzgünce öpmenin nasıl bir his olduğunu tabii ki." *Evet!* Sesi son derece soğukkanlı ve dünyevi geliyordu. Ama içinde milyonlarca kelebek -ya da daha çok kartallar- uçuşurken karnı nasıl da dönüyordu.

"Ne büyük bir adaletsizlik," diye mırıldandı. "Neredeyse suç işlemekle eşdeğer." Kadın kaşlarını çatı. "Neymiş o?"

"O salya akıtmanın bir öpücük olduğuna gerçekten inandığını." Kitty öfkeden nefesi kesildi. "Salya akıtmak mı?"

"Hmm. Köpeklerim de beni aynı şekilde karşılıyor."

Boğazından çıkan alçak hırıltı, vahşiliğiyle onu şok etti. "Buna nasıl *cüret* edersin!"

Gözlerinden eğlence fışkırdı. "Alay ettiğim için beni bağışlayın. Gururunuzu incittiğimi sanıyorum."

Alaycı bir şekilde burnunu çekti ama utanç kulaklarının ucunu yaktı. "Sanırım daha iyisini yapabileceğine inanıyorsun? Buna cevap verme! Çünkü görüşmemizin tamamını hatırlıyorum ve o ısırik bahsetmeye bile değmezdi."

"Ah... bir davet mi? Kabul ediyorum, Bayan Danvers. Kabul ediyorum." Kıkırdarak onu yanına çekti ve öptü.

Kadın adamın dudağını sertçe ısırıp ve adam mırıldandığı bir küfürle onu serbest bıraktı. "Küstah zebani!"

Battaniyeyi kenara itti ve yataktan fırladı. Öfkeli bir alaycılıkla koltuğa doğru fırladı. *Salya sümük*. Eğer birazcık mantığı olsaydı, onu görmezden gelir ve biraz uyumaya çalışırdı. Adam asla evlenmeyeceğini söylemişti ve kadın yıkım istemiyordu ama adam içinde bir ateş yakmıştı. Ya da belki de bu bahaneye çok çabuk bel bağlamıştı. Ama Kitty arkasını döndüğünde onun da yatağı terk ettiğini ve ayakta durduğunu gördü.

Ona doğru yürüdü, omuzlarını kavradı, ayak parmaklarının üzerinde eğildi ve dudaklarını onunkilere yapıştırdı. *İşte*. Ona gösterecekti. *Salya akıtarak mı? İğrenç adam!*

Adamdan boğuk bir şaşkınlık sesi geldi ve sonra yatağa yuvarlandılar. Kadın bir *gümbürtüyle* adamın üzerine düştü. Alınları

Çarptı ve bir çığlık atarak ayağa kalktı, morarmış yeri ovuşturdu.

"Senin o sert kafan kafatasımı çatlattı," diye mırıldandı karanlık bir sesle. "Neden, sen-"

Onun dudaklarını kendi dudaklarıyla yakaladı. Dudakları buluştuğu anda, sanki dikkatle kontrol altına alınmış olan açlık yoğun bir telaşla kaçtı. Bu kez öpüşmeleri yavaştı... hoşgörülüydü ve çok hınzırcaydı.

"Bu güzel dudakları benim için ayır," diye mırıldandı ağzının içinde. Kitty nefesini tuttu, dudaklarını ayırdı ve ona aradığı girişi verdi.

Dilinin onunkine ilk dokunuşunda vücudunda ateş parladı, görkemli, ahlaksız bir sıcaklık. Alt dudağında yumuşak bir ısırık. Bir ısırık. Sonra bir başka derin öpücük, dilleri cinsel bir baştan çıkarıcılıkla çiftleşti.

İniltisi özlemle yankılandı. Kalbi sevinçle sarsıldı.

Dudakları ayrıldı ve adam onunla birlikte dönerek Kitty'yi altına aldı. Kitty bu yeni, kışkırtıcı ve korkutucu pozisyon karşısında bayılacak gibi oldu. Bunun muhtemelen kalbini kıracağını biliyordu ama adamın uyandırdığı bu bilinmeyen tutkuya karşı kendini koruyamıyordu.

Aptallık ediyorum. Şöhreti ve unvanı bir amaç için bir araçtı, başka bir şey değil. Ve onun için kadın bir cilveleşmeydi... incelenmesi ve sonra unutulması gereken bir gizem. O zaman neden... ah neden böyle hissediyorum? Kitty anlaşılması zor bir şeyin içine düşmekten nefret ediyordu ve bunu durduramıyordu.

Bu adam... kendisinden her şeyiyle çok uzak olan bu *dük* onu kırabilirdi. Ona bakan bakışlardaki bilgiyi gördü. Yine de... onun çekimine karşı çaresizdi. Bu durumda neredeyse ondan nefret ediyordu.

"Beni kıracaksın," diye mırıldandı, onun bakışlarını tutarak, alay etmesini ve reddetmesini istiyordu. Ya da dünyası küle döndüğünde onu kurtarmış gibi görünen mizaha geri dönmesini.

Parlak bakışlarında karanlık bir bilgi saklıydı. Bir parmağı yanağında gezindi, keder... ve anlaşılmaz bir şey onun keskin bakışları arasında fısıldıyordu. "İyileşeceksin," dedi usulca, sesi acımasız ve amansızdı.

Kitty irkildi.

Ne bir söz verildi ne de bir imada bulunuldu. Ve aptal, umursamaz kalbindeki ilk çatlak ortaya çıktı.

Birbirlerine baktılar; karanlık oda onları tüm sırlarının güvende kalacağına inandıran bir samimiyetle sarmaladı. Tüm öpüşmeleri, uygunsuz bakışları, hınzır dokunuşları bu küçük kulübeyle aralarında sadece bir anı olarak kalacaktı. Toplumun bilmesine gerek yoktu ve yıkım önlenmiş olacaktı.

Bileceğim, diye haykırdı acıyan ruhu, bir zamanlar hayal kurmuş ama görevin altına gömülmüş kalbinin canlanmasına izin verirken.

Sanki içindeki açlığı hissetmiş gibi başı eğildi, burunları kısa bir süre süründü, sonra şehvetli ağzı şiddetli bir şefkat öpücüğüyle onunkini kaptı. Kör edici bir his denizinde çırpınıyor, daha derine batmak için çaresizce çırpınıyordu. Parmakları adamın saçlarına gömüldü, onu sabit tuttu, itti ve aynı anda devam etmesini sağladı.

...

Açlık Alexander'ın ruhunda alevlendi, derisinin derinliklerine inmek için sürünen hınzır bir arzu. Katherine'in dudaklarının onunkilere değmesi, samimiyetle ilk tanışması gibiydi. Neredeyse dizlerinin üzerine çökecekti, onun tarafından dokunulma ve hazzın yakıcılığını hissetme ihtiyacı o kadar acil ve çaresizdi ki. Daha önce kendini kurtarmak için... onu bu ateşli delilikten kurtarmak için salyalarını akıtmakla dalga geçtiğinde bile, tadı onu esir almıştı.

Dokun bana, lütfen, diye sessizce, çaresizce yalvardı.

Kadının tatlı tadı adamın ağzına doldu; kadının yumuşak zevk iç çekişleri adamın vücudunu titreştirerek kalbine kadar indi. Kalbi atıyordu. Yıllar sonra ilk kez ruhunun ürperdiğini hissetti ve kalp atışlarının yankısını duydu. Saniyeler içinde duraklayan bir kekemelikten gürleyen bir kükremeye dönüştü. Böyle bir tatlılığı tatmayalı ne kadar olmuştu? Böyle bir hazzı hissetmeyeli? On yıl mı? *Bir ömür.*

Aletinde uyanan arzunun donuk ağrısını hissedebiliyordu ve tepki olarak titredi, şok onu yırttı. *İktidarsızdı.* On yıl boyunca doktorlar her şeyi didik didik etmiş, Argyle Markisi Alexander'a Paris'in en egzotik ve kötü fahişelerinden bazılarını göndermiş ama hiçbirisi onun şevkini uyandıramamıştı.

Aleti harekete geçmese de bir şeyler hissetti... ve bu *her şeydi.*

Bayan Danvers'ın ağzı, onun büyüleyici öpücüklerine sanatsız bir merakla karşılık verirken, onun altında tatlı ipeksi bir alevdi. Ağzına karşı son derece aç, talepkâr ama yumuşak bir ses çıkardı. Her

Vücudundaki kaslar gerildi, ruhunda yankılanan her boşluk şaşkınlığa benzer garip bir hisle dolmak üzere genişledi. Bir eliyle başının arkasını kavradı, diğer eliyle yanağını saygıyla okşadı ve ağzını daha güçlü bir şekilde onunkinin üzerine eğdi, içinde arzusunun baskısını hissetmek için çaresiz bir ihtiyaç filizlendi.

Alexander içindeki ısınmanın hızlandığını hissetti ve şaftı boyunca bir zonklama, hatırlanan zevkin hayali nabzını hissetse de, boyu sertleşmedi. Kız onun öpücüğüne doğru inledi ve Alexander onun nabzının, yakalanmış bir kuşun kanatları gibi avucuna doğru çılgınca çırpındığını hissetti. Adam kımıldadı ve acı kalçalarından yukarıya doğru yayıldı.

Kadın boğuk bir iniltiyle adamın göğsünü itti. Adam onu hemen serbest bıraktı ve kızın şişmiş dudaklarından büyük nefesler alarak kendisinden uzaklaşmasını sağladı. Vücudu kızarmıştı, göğüslerinin kremsi tümsekleri açık geceliğinin içinden titriyordu. Parmak ucuyla dolgun alt dudağına dokundu ve gözleri yüzünün solgunluğunda yaralı gölgeler gibiydi.

Derin, çok derin bir nefes aldı. "Seni korkuttum," diye mırıldandı.

"Hayır... Ben kendimi korkuttum."

O da anladı.

"Buraya gel, Katherine."

Gözleri meydan okuyan bir kıvılcımla parladı ve dili gergin bir hareketle alt dudağını ıslattı. "Bir teklifte mi bulunuyorsunuz, Majesteleri?"

Kalbine bir ağrı saplandı. "Hayır."

Öfke yanaklarına bir kızarıklık getirdi. "O zaman bu saygısızlığı yapmaktan kaçınacaksın," diye fısıldadı, sesi son derece yumuşaktı. "Az önce seni öpmekle aptallık etmiş olsam da, erdemim konusunda pervasız ve aceleci olmak istemiyorum. Ben... Eğer senin şehvetine yenik düşersem, bir evlilik bekler ve talep ederim. Durumumuz çok... alışılmışın dışında ve zoraki yakınlığımızın dayattığı hiçbir ayartmaya boyun eğmemeliyiz. Ben teslim olmamalıyım, sen de şeytanın avukatı olmamalısın. Onurumu koruyacak bir kardeşim ya da babam yok, bu yüzden sağduyumu kullanmalıyım."

Solgun ve kederli görünüyordu, yürek parçalayıcı derecede güzeldi ama bir o kadar da sert ve kararlıydı.

Parmakları hafifçe kolunu okşadı ve başını onunkine yaklaştırdı. "O halde iyi hislerinizi akıllıca kullanın, Bayan Danvers."

Çok sevimliydi, çok yılmazdı, çok tatlıydı. Baştan çıkarıcı kadınlığını azaltmayan inatçı bir gücü vardı. Ve

Alexander yıllardır özlemini çekmediği şeyleri diledi ve umut etti. Verme yeteneği... zevk ve neşe ve onun adı ve koruması. Aptalcaydı, saçmalık derecesindeydi ama birdenbire Kitty Danvers'ın tüm cüretkârlığı, pervasız kalbi ve hayat dolu kişiliğiyle kendisine ait olmasını istedi.

Keşke...

Sırt üstü yuvarlandı ve tavana baktı, içinde bir kez daha yükselen boş, kof duygudan nefret ediyordu. Bu duyguları yıllar önce, hayata küsüp keder ve umutsuzluk içinde bir canavara dönüşmek istediğinde yenmişti. Bunun asla onun olamayacağı kesinliğini kabul etmişti, öyleyse neden olamayacak şeylerle kendini tekrar baştan çıkarıyordu?

Beni kıracaksın.

O şok edici ifadeyi unutmamıştı. Sesi o kadar sessizdi ki, içindeki kırılacaklık ve endişe, vicdanına keskin rahatsızlık pençeleri saplıyordu.

İyileşeceksin.

İçindeki her şey onu tatmak, koklamak, ona dokunmak için yanıp tutuşurken kulağa ne kadar soğuk ve duygusuz geliyordu. Alexander onun hissettirdikleriyle nasıl başa çıkacağını bilseydi lanetlenirdi. Kırık bir adam olarak sunabileceği hiçbir şey yoktu. Bunu biliyordu... Bu onun ruhuna kazınmıştı. Normal bir ilişkinin ona göre olmadığını yıllar önce kabul etmişti, bu yüzden bu yönde bir şeyin peşinden koşmak enerjisini ve zamanını boşa harcamak olacaktı. Kazanç elde edemeyeceği bir yere yatırım yapacak türden bir adam değildi.

Umduğum şey nedir?

Beklediği gibi yataktan fırlamak yerine ona yaklaştı, omzu kısa süreliğine onun omzuna çarptı.

"Bir öpücüğün tadının güneş ışığı gibi olabileceğini hiç bilmezdim," dedi usulca. "Ve aynı zamanda fırtınanın da," diye mırıldandı.

Alexander onun yüzünde açan gülümsemeyi hissettiğine yemin etti. Nefes almazsa belki de ona dokunacaktı.

Ve yaptı. Parmak eklemlerine kısa bir okşama. *Ah evet...Tanrım.*

"Gerçekten inanıyorum ki, Bayan Danvers, öpüşen arkadaşlar olarak bizim için sonsuz olasılıklar var."

"Bana bu tür cesaretler vermemelisin; korkunç derecede kötü olabilirim," diye alay etti.

Kaşlarını kaldırdı ama ona bakmadı. Eğer bakarsa, onu kollarının arasına alarak onurunu ve güvenini zedeleyecekti. "Ah?"

"Evet," dedi, aynı anda hem asil hem de muzip bir tavırla. Bunu nasıl yaptı?

Aynı anda birbirlerine baktılar ve o da bu fanteziye gülümsedi.

o.

"Beni tekrar öpmek istiyorsun," dedi iç çekerek, yüz ifadesi gizliydi. titrek gölgeler içinde.

"Biliyorum, Bayan Danvers."

"Gayriresmilik konusunda anlaştığımızı sanıyordum."

"Kendimi aptal gibi davranmaktan kurtarmak istediğimde... Bayan Danvers demeliyim."

Gözleri büyüdü. "Adını dudaklarımda duymak hoşuma gidiyor, Alexander." "Ve sesine de bayılıyorum."

Ona doğru daha fazla döndü ve cüretkâr dişi kaplan ona baktı. Sonra, sanki dünyadaki en doğal şeymiş gibi, kötü cehennem arkadaşı onu öptü. Parmakları saçlarının arasından geçti. Dudakları, ağzı, kavurucu bir şehvetle onunkilerin üzerinde gezindi. Dudaklarına karşı en yumuşak, en tatlı zevk seslerini çıkardı ve Alexander bunları biriktirdi, kalbinin derinliklerine gömdü, hatırası onu yıllarca ayakta tutacaktı.

Uzun zamandır ölü olduğunu düşündüğü bir şey ruhunun sessiz derinliklerinden yükseldi. Zevk ve acıdan oluşan bir patlama sikine doğru ok gibi fırlarken kıpırdadı, gerildi ve mırıldandı.

Yüce Tanrım... Bu da ne böyle?

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Alexander şiddetli bir lanetle Katherine'den ayrıldı ve yataktan fırladı. Çok hızlı ve biçimsizdi. Bacak kasları büküldü, acı sırtına doğru sekti ve bacağı buruştu. Yatağa doğru tökezledi ve Katherine bir çığlık atarak onu yakalamak için ayağa kalktı. Adamın ağırlığı onu yatağa yapıştırdı ve her şey o kadar gülünçtü ki adam güldü.

"Bunun mizahla uzaktan yakından alakası yok," diye mırıldandı, dudakları adamın omzuna bastırarak.

Adam homurdanarak hareket etti ve kadın adamın ağırlığının altından sıyrıldı. Yatağa doğru kaydı ve acı geldi, karanlık bir gelgit gibi üzerine yuvarlandı, onu olduğu yerde dondurdu. Baldırından kasıldı, kasları acil bir taleple düğümlendi, kalbi hızla çarptı, vücudu acıya karşı gerildi. Daha önce, o uyurken neredeyse bir saatini düğümler ve kramplar üzerinde çalışarak geçirdiğinde olayı yendiğini düşünmüştü.

"Bırak beni," diye fısıldadı, dizlerinin üzerine çöktü ve bacağının altındaki iki yastığı itti.

Dişlerinin arasından bir inilti döküldü ve onu bu kadar zayıflamış görmesi canını sıktı.

Endişeli gözler ona baktı. "En çok neren acıyor? Alexander... lütfen anıların konusunda olduğu gibi acın konusunda da bana güven."

Usulca fısıldanan yalvarış kalbinin derinliklerine işledi. Çenesini sol uyluğuna doğru kaldırdı. Ve hiç tereddüt etmeden etini kavradı ve parmak uçlarıyla kaslarına derin bir baskı yapmaya başladı. Kramplar kadının dokunuşlarına karşı koydu, kaşları terden boncuk boncuk oldu ve adam çarşafı parmaklarının arasında kavradı.

Adam her gerildiğinde yatıştırıcı saçmalıklar mırıldanıyordu. Zaman zaman sakinleşti ve onu rahatlamaya iten şey sesinin temposu ve iyi olacağına dair verdiği aptalca sözlerdi. Zihni acısını dindirecek bir şeyler arıyordu. Kız ona dokunurken, acıdan kaçmak için normalde zihnini yönlendirdiği çeşitli yerlere kendini götürmek oldukça zordu. "Sana hayal edebileceğinden çok daha fazla zevk verebilirim." Gerçekten, Dili zihninden kopmuş gibiydi. Yine de onun tepkisini dikkatle izliyor, vereceği keyifli tepkinin olasılıklarını tahmin ediyordu.

Gözleri büyüdü ve baldır kaslarını yoğuran parmakları durakladı. "Bence şu anda zevklerden bahsetmemeliyiz," dedi.

boğuk bir sesle mırıldandı, bacaklarının düğümlenmiş etine yaptığı harikulade masaja devam etti.

Bükülmüş kasların onu tiksindirmemesi ne kadar da ilgi çekiciydi.

Alt dudağını ısırды, kaşları çatıldı, canlı ve zeki gözleri ona meraklı bakışlar fırlattı.

Ahh. "Baştan çıkarıldın."

Vücudunda bir kızarma oldu. "Ben insanım; meraklı olmamın normal olduğunu söyleyebilirim. Sezon boyunca pek çok fısıltı duydum ve evlenme umudum olmadığına göre, sanırım hiç de düzgün davranmak zorunda değilim, değil mi?"

Bayan Kitty Danvers'ın daha uygunsuz olduğu düşüncesi... hatta belki biraz kötücül, kasıklarının tatlı, korkunç bir ağrıyla tepki vermesine neden oldu. Uyarılma hissi o kadar içgüdüsel ki alnında boncuk boncuk terler oluştu ve aç bir çaresizlikle kendi içine baktı, bu hissi kendisiyle birlikte tutmak, sikine çarpan ve onu sertleştiren şehvet hissini bir kez daha tatmak istiyordu.

Yine de siki yanıt vermedi, pantolonunun sınırları içinde sarkık kaldı. Ta ki yoğuran parmakları kalçalarına kadar uzanana, küçük yatağa yayılmış, gözleri arzu ve endişeyle irileşmiş, gözleri kalçasının soluk teninde ziyafet çekerken elbisesi ahlaksızca kalçalarına kadar yükselmiş görüntüsü, aleti boyunca şiddetli bir sızıya yol açıp esnemesine ve sertleşmesine neden olana kadar.

Yaşadığı şok neredeyse oracıkta ölmesine neden oluyordu. Vücudunun uzun zamandır ölü olan bir kısmı kıpırdanıyordu.

İmkansız. Çok uzun yıllar özlem. Rüya gören çok fazla gece.

"Eğer kötü olmak istiyorsan, elbiselerini çıkar ve buraya gel."

"Çok çirkinsiniz, Majesteleri," diye bağırdı, yüzü fena halde kızarmıştı.

"Alexander," diye alay etti, uzaktan ne yaptığını merak ediyordu.

Yine de kadınısı bir öfkeyle ondan kaçmadı. Hayır, güzel gözleri onu ölçtü, dudakları düşünceli bir şekilde büzüldü.

"Peki beni nasıl memnun edersin?"

"Çırılçıplak soyun, gel ağzıma otur, sana göstereyim," diye kışkırtıcı bir şekilde konuştu.

Gözleri, yüzünü gölgeleyeceğini düşünene kadar büyüdü.

"Otur... Otur..." Bu kez tüm vücudu kıpkırmızı kesildi. "Ne demek istediğini anlayamıyorum," diye ciyakladı ve adamın bacaklarını ustalıkla iterek ayağa fırladı. "Ben... ben... bunu önerecek kadar edepsiz olmanıza inanamıyorum..." diye kekeleyerek elini kalçasına götürdü.

"Güzel vajinanı yalayabilmem için yüzüme mi oturuyorsun?" Güzel, yumuşak ve dolgun, ıslak ve ipeksi olacağını biliyordu. Ve tatlı merhamet. Sıkı.

Alexander onu böylesine çirkin ve hınzır bir şekilde kızdırmaya neyin ittiğini söyleyemiyordu. Sanki boynuzları ve kuyruğu çıkmış gibi bir ciyaklamayla yatak odasından kaçtı. Adam kıkırdadı. Tahrik edici kabalığı için hemen bir özür dilemeliydi. Ve tabii ki kefareti.

İçinden fısıldayan acıyı görmezden gelerek kıpırdandı. O yataktan kalkmadan, Bayan Danvers ellerinin arasında tuttuğu bir leğenle geri döndü. Kadın hızlı ve kararlı adımlarla yürürken Alexander gözlerini kıstı. "Bayan Danvers, en içten özürlerimi sunmama izin verin-"

Buzlu su başından aşağı dökülerek onu şoke etti.

Küstahlık! Kaşlarını çatarak ona baktı. "Yatağımızı ıslattın."

Gözleri ateşle ve eğer yanılmıyorsa meydan okuma ve eğlenceyle parlıyordu. "Ateşin söndü mü?"

İçinden tanımlanamayan bir duygu geçti. Yükselmemişti. Bunun dışında... karnında bir sıcaklık kıpırdandı ve bir arzu hayaleti sikini okşayarak seğirmesine neden oldu. Tam bir durgunluğa büründü.

Bu onun hayal gücü değildi. *Tatlı merhamet.*

"Alexander?" diye sordu kaşlarını çatarak, leğeni indirerek. "İyi misin?"

Adam cevap vermeyince leğeni yere bıraktı ve aceleyle yanına gitti. "Ne oldu? Konuş benimle, lütfen."

Sonra onun omzuna dokundu.

Birdenbire ona dokunmaktan, ona sarılmaktan başka hiçbir şeyin önemi kalmadı.

Dürtüsüyle hareket ederek, acı şokunu acımasızca görmezden gelerek onu kalçasının alt kısmına çekti. Acı azalana kadar yavaşça nefes aldı ve ona sarıldı. Kadın da sorgusuz sualsiz onun kucaklamasına karşılık verdi. Cinsel ihtiyaç yok olmuştu ve onun yerine şefkatli bir şey vardı ve nedense bu his daha önemli hissettiriyordu. Başının üstünü öptü, minnettarlığını ifade edemiyordu.

"Bu ne içindi?" diye fısıldadı.

"Arkadaşım olduğun için," diye yanıtladı huysuzca.

Yüzü yavaşça ona doğru döndü. Gözleri irileşti; dudakları sessiz bir solukla aralandı. Narin elini göğsüne bastırdı ve ne dehşet ne de şaşkınlık belirtisi göstermeden ona baktı. Sonra gülümsedi ve

şimdiye kadar tanık olduğu en ışıltılı şeydi. "Senin arkadaşın olmak hoşuma gidiyor... Alexander."

Tam o anda şafak söktü; güneş ufukta belirdi, sıcak ve parlak ışığı gecenin karanlık kalıntılarını kovaladı. Pencereden sızan ışık, küçük yatak odasına parlak bir güneş gibi vuruyordu.

"Sabahı görmem gerek," diye mırıldandı.

Bu garip cümleyi sorgulamadı ve bunun onun için bir rutin olduğunu anladığını hayal etti. Her gün, şafağın en tepesinde, orucunu açmadan önce güneşle, gökyüzüyle, kuşlarla buluşurdu.

Ayağa kalktı ve yavaşça yatak odasından çıkıp küçük koridora doğru ilerledi. Ön kapıya ulaştığında kapıyı açtı ve derin bir nefes aldı. Dün geceki yağmurun kokusu hâlâ havadaydı ve neredeyse güneş ışığının saflığını tadabileceğine yemin etti.

Katherine onun yanına geldi. "Gülümsemiyor musun?" "Gülümsüyorum."

Kaşlarını kaldırdı. "Ne zaman? Şu anda kaşlarını çatmış durumdasın." "Ruh halim bunu gerektirdiğinde."

Kitty omuz silkti. "Uyandığımda gülümserim."

Garip bir sıcaklık yavaşça vücuduna yayıldı. "Öyle mi?" "Mm, güneş ışığını ve sabahı selamlamanın basit sevinci." Adam gözlerini kısarak gökyüzüne doğru baktı ve kadın güldü.

"Kuşların cıvıltısını duyduğumda, yağmurun kokusunu aldığımda, gök gürültüsünün sesini duyduğumda gülümsüyorum. Uyumadan önce gülümserim. Gülümserim... çünkü öyleyim."

"Belki de sadece kafayı bulmuşsunuzdur," diye düşündü. "Delilerin çok sırtıttığını duymuştum."

Kitty sıçradı ve alaycı bir tavırla adamın kolunu yumrukladı.

Yer değiştirdi, yüzünü ona döndü, başı sessizce düşüncelere dalmıştı. "Belki de uyuyakalmışımdır." Yıllardır pek çok duygu ve his uykudaydı, ama şimdi her şey derisinin yüzeyinin altında titreşiyordu, ham ve ilkel, heyecan verici... ve garip bir şekilde, belirsiz.

Alexander bu kadının yanında kim olduğundan emin değildi. Ve bundan hoşlanmıyordu. Duygularından ve hayatta yürümesi gereken yoldan emin olmayı severdi. Onuruyla ve karakterinin tutarlılığıyla gurur duyardı ama Katherine Danvers'la tanıştığundan beri ikinci kez, bu kadının yanında kim olduğunu merak ediyordu.

İçinde bir şey titreyen bir güçle uyandı. Onu kendine ait kılmak istiyordu... bir erkeğin bir kadını kendine ait kılacağı şekilde. *Keşke...*

İçinde derinlerde bir şey kıpırdandı, nazik, şefkatli ve uzun zamandır unutulmuş bir şey.

Onun baştan çıkarıcı lavanta kokusunu ciğerlerinin derinliklerine çekmeyi reddetti. Sonsuza dek orada kalmasını isterdi ve o kadar acımasız olamazdı, çünkü onu kaprislerine boyun eğdirecek zenginliğe ve acımasız bir iradeye sahipti.

Ama o benim olabilirdi... sadece birazcık.

Ona baktı, içinde yanan ihtiyaçları değerlendirdi. "Senden hoşlanıyorum."

"Bunu büyük bir suçmuş gibi söylüyorsun," dedi alaycı bir gülümsemeyle, ancak gözleri meraklıydı... neredeyse korkmuştu, yüzünü okşarken.

Lanet olsun b e n c i l l i ğ i n e . *Bunu o davet etti*, diye fısıldadı acımasız kalbi.

Her şey değişmişti. *Her şey.*

"Belki de öyledir," diye mırıldandı.

Sonra şafakla yüzleşti, şişmiş bulutların arasından sızan cılız güneş ışığına doğru yüzünü kaldırdı. Böyle zamanlarda konuşmaya ihtiyacı olmazdı ve günün ilk bir iki saatini sessizlik içinde geçirirdi.

Sessizliğini paylaşmak istedi... yalnızlığını.

Ancak onun nefes alıp vermesi, nefesinin havada kalan yumuşak tınısı... odayı bir nebze olsun huzurla dolduruyordu. Tuhaf, kesinlikle. Ama işte oradaydı. Hoşnutluk.

Sessizlik her zaman karanlıktı, geçmiş kabusların bir yansıması, yalnızlığın bir hatırlatıcısı, boşluğun bir yankısı. Şimdi bu sessizlik samimi, şefkatli, sessiz, tereddütlü görünüyordu ve sınırları içinde bir soru oyalanıyordu.

Ne umuyorum?

...

Kitty ve Dük öpüşen arkadaşlardı.

Böyle bir davranış, eğer toplum tarafından bilinirse, Kitty'nin ayıplanmasına neden olurdu. Bu çirkin ve kötü bir davranıştı ve Kitty bundan pişmanlık duymuyordu.

Nefes aldı, giysilerinin sertliğinden dolayı kendini huysuz hissediyordu. Daha önce neredeyse hiç ıslanmamışlardı ve Dük'ün yardımıyla hasarlı giysilerini yeniden giymişti. Dük de giyinmişti ve kız onun uşağı gibi davrandığı için hiç konuşmamışlardı.

Hayır, Kitty kızarmakla çok meşguldü.

Güneşin doğuşunu sessizce izledikleri bir saatten fazla bir sürenin ardından, açlık onları giyinmeye zorlamış ve ne yapacaklarını bilemez bir

halde şaşkın şaşkın baktıkları kilere götürmüştü. şimdi küçük ama çok temiz mutfakta, yiyecek bir şeyler bulmaya kararlıydılar. O tıka basa dolu kiler

önceden hazırlanmış yiyeceklerle gelmemiştir. Kitty de George'u gördüğünde onu nasıl öldüreceğine dair birkaç plan yapmıştı. Adam saatler önce yardımla onlara dönebilirdi. Ama belli ki onu dükle yalnız bırakmak istiyordu! Bu küstahlık insanı şaşkına çeviriyordu.

Dük, bugün dönmezse adamı azarlayacağına yemin etmesine rağmen, her şeyi kendine özgü bir mizah anlayışıyla karşıladı.

"Doğru anladığınızı sanmıyorum," dedi dük kuşkuyla, Kitty'den elindeki yıpranmış kâğıt tomarına bakarak.

"Hiç de değil," diye cevap verdi neşeyle, "iyi gittiğimizi söyleyebilirim. Yazılan tüm talimatlara uyduk."

"Daha önce masamda hiç böyle bir yumru görmemiştir. Ve size şunu söyleyeyim, Bayan McGinnis benim mutfağında çalışıyor."

Kitty kaşlarını çatı, zaferinin ve gururunun bir kısmı uçup gitmişti. Birlikte başlarını eğip bir kez daha yemek tarifine baktılar. Yemek tarifi kâğıtlarını gözetleyen Kitty'ydi ve maceracı bir tavırla son derece zeki insanlar olduklarını ve basit bir kekin nasıl pişirileceğini bulabileceklerini söylemişti. Üç dil biliyordu, suluboya ve coğrafya konusunda da çok başarılıydı. Dük şaşırtıcı bir şekilde dokuz dil konuşuyordu. Lordlar Kamarası'nda iyi bir hatipti ve bir zamanlar devlet adamlığıyla övülmüş ve saygı görmüştü. Şüphesiz iki kurnaz ve kurnaz kafa, tüketilmeye uygun bir pasta üretebilirdi.

Ama şimdi Kitty bundan şüphe ediyordu.

"Sanırım... Sanırım yumurtaları unuttuk," diye mırıldandı gözlerini kısarak gazeteye bakarken. "Kilerde hiç yumurta görmedim."

"Dışarıda bir kümes hayvanı sesi duyduğumu sandım." Dük ona yan gözle baktı. "Şaka yapmıyorum. Tabii işitme duyum artık bozuk değilse."

Taş tezgâhın üzerindeki yarı beyaz hamur topağına baktılar. "Şeker eklediğinizi hatırlamıyorum, ya siz?" Alexander ağır bir sesle sordu bir tutam şüphecilik.

"Bu *senin* işindi. Hatırlayamıyor musun?"

Dük, tezgâhın kendi tarafındaki büyük toprak kâseyi kaptı. Hamurdan cesurca bir parça kopardı ve ağzına attı. Gözleri kapanmadan önce irileşti. Sert bir ses çıkardı. Kadın ellerini kavuşturup bekledi ama lanet adam sadece çiğnedi. "Eee! Nasıl olmuş?"

"İlahi" diye cevap verirken yüzü ciddiydi.

"Gerçekten mi?" Bir parça koparıp ağzına attı ve boğuldu.
Yüce Tanrım! "Açlıktan öleceğiz," dedi kederle.

Bir anlık gülümseme. "Saçmalık. İşler kötüye giderse hamuru yeriz.
Daha kötülerini de yaşadım."

"Bundan daha kötüsünü mü yaşadın? Sana bir an bile inanmıyorum!"
Onu bu düşünceden vazgeçirmek için aceleyle çöp sepetine götürdü ve attı.

Adamın kısık kahkahası dudaklarına bir gülümseme yerleştirdi.

Kalan tek elmayı kaptı. "Hadi paylaşalım."

Kadın başını salladı, yürüdü ve kalçasını tezgâha dayadı. Dük elmayı ona uzattı, o da öne doğru eğilip cömert bir ısırık aldı. Dük kaşlarını çattı, sonra bir elmaya bir de kadına baktı.

"Ne kadar büyük dişleriniz var, Bayan Danvers."

Kitty kıkırdadı, cömert porsiyonunu açlıkla çıtırdattı. Sonra bir ısırık aldı ve tekrar ona uzattı.

Ve elmayı öylece yediler, ikisi de taş tezgahın üzerinde duran ve meyveyi kolayca ikiye bölebilecek bir bıçak hakkında yorum yapmadı.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Oruçlarını elmayla açtıktan birkaç dakika sonra George küçük kulübeye dönmüş, Kitty'nin içini rahatlatmıştı. Dük'le aynı yatakta bir gece daha geçirmeyi düşünmek bile çok zordu. Ahlaksızca ve pişmanlık verici bir şey olacağından emindi. Kitty mahvolmuş ve üzgün olacaktı ve Dük de kendisi gibi olacaktı.

Arabacı döndüğünde alaycı ve kalın bir ses tonuyla, "Sana endişelenme demedim mi?" dedi. Dük ile Alexander arasında bakışan adamın açık ela gözlerinde müstehcen bir pırıltı vardı. Alexander arabacıyı bu küstahlığı için azarlamamıştı. Sadece gülümsemiş ve adama şimdi döndüğü için şanslı olduğunu söylemişti.

Kitty arabacının eğlenmesi için onlara en sert kaşlarını çatmıştı. Sonra arabacının Alexander'a iyi olup olmadığını soruşundaki huysuzluğu ve gözlerindeki gerçek sevgi ve endişeyi görmek kalbini ısıtmıştı.

Onların alışılmışın dışındaki ilişkilerini kabullenmiş, hatta hayranlık duymuştu.

Onu getiren araba şimdi kayalık yolda gümbür gümbür ilerliyordu ve sürücü Kitty'nin arka tarafını umursamadan atları hızla koşturuyordu. Dük aygırıyla önden gitmeyi tercih etmişti ve Kitty bir kez daha onun bu kararının kendisine sağladığı mahremiyete aldırmadı. Ne yazık ki, bu ona Dük'ün harika öpücüklerini -dudaklarında hâlâ onun tadını ve hissini duyabiliyordu- onunla uygunsuz bir şekilde alay edişini ve kalbinde uyandırdığı kötü arzuları düşünmek için zaman kazandırmıştı. Kulübede ona karşı gardını düşürdüğü için hâlâ kendine biraz kızgındı.

Sana hayal ettiğinden daha fazla zevk verebilirim.

Ve aptalca, onunla birlikte keşfetmek istedi. Pervasızca!

Kitty yine de gözlerini kapadı, başını tahtalara yasladı ve kendini dükü sonsuza dek öptüğünü hayal etmeye bıraktı. Açıkça ya da mantıklı düğünüyorsa olsaydı, düğünelerini tam tersi yönde yönlendirirdi. Ama onunla bu kadar özgürce ve ahlaksızca birlikte olabileceği tek yer rüyalarıymış gibi görünüyordu ve o da utanmadan buna izin veriyordu. Engebeli, çamurlu yolda yaklaşık otuz dakika gittikten sonra, yolun her iki yanında yüksek karaağaç ve kayın ağaçlarının bulunduğu iyi asfaltlanmış bir yola girdiler. Uzun araba yolu görkemli ve bakımlıydı, ağaçların arasından görünen inişli çıkışlı çimler kilometrelerce uzanıyor gibiydi.

Kenara çekildi

Arabanın penceresini örten perdeyi araladı, önündeki muhteşem manzara karşısında nefesi kesildi.

Kitty kendini bir peri masalına girmiş gibi hissetti.

Dükün münzeviliğinin kendini her şeyden soyutladığı anlamına geldiğini düşünerek, duvarları yıkılmış karanlık bir kale beklemişti. Ne kadar da yanılmıştı. Arabanın gürültüyle geçtiği inişli çıkışlı araziler nefes kesiciydi. Hafif bir eğimin tepesinde, yemyeşil çimen ve çiçeklerle çevrili kale, bir rüya sarayıydı.

Araba birkaç dakika sonra büyük avluya girdi ve arabanın merdivenleri yıkıldı. Kapı açıldı ve Dük onu arabadan indirmek için yardıma geldi. Kitty ona yardım etmesine izin verdi ve arabadan iner inmez şaşkınlıkla etrafına bakındı.

Granit kalenin sert grisi, klasik çeşmelerle süslü güzel bahçelerle dengelenmişti; deniz perileri bir Neptün heykelinin etrafında oynuyor ve bir geyik Diana'nın ayaklarının dibinde ibadet ediyordu.

Zarif kalenin arkasında, geniş bir çim alan pitoresk göle doğru uzanıyordu. Gölün içinde, ağlayan söğütler ve bol yeşilliklerle bezeli birçok küçük ada vardı.

"Burası muhteşem bir yer Alexander. Bir cennet."

O daha cevap veremedi, bir şaşkınlık ya da belki de heyecan çılgılığı Kitty'nin bakışlarını aslan başlı tokmağı olan büyük meşe kapıya giden basamaklara çekti.

Genç bir kızla bir beyefendi onlara doğru yürüyordu ve Kitty onların açık renklerinde bir benzerlik gördü. İkisi de sarışın ve oldukça güzeldi. Kız soluk pembe bir elbise giymişti, sarı lüleleri gevşek bir bukle halinde toplanmıştı ve dalları omzunu öpmek için dalgalanıyordu. Kız yaklaştıkça, gözlerinin şok edici mavisi dükün hınzır bakışlarının mükemmel bir yansımasıydı.

Yanındaki genç adamla aynı sarı saçlara ve açık tene sahip olmalarına rağmen gözleri soluk yeşil renkteydi ve dostça bir karşılamayla doluydu. Kitty'yi aniden bir utanç duygusu sardı ve elini buruşuk, içler acısı elbisesinin önünde gezdirdi.

"Her zaman çok güzelsiniz. Bir çuvalın içinde bile büyüleyici olacağınızı söyleyebilirim," diye mırıldandı dük.

"Çok saçma," dedi nefesinin altından. Yine de içten içe o kadar memnun olmuştu ki, kendini zor zapt ediyordu.

Çift geldiğinde gülümsedi ve bir adım öne çıktı.

"Alexander, eve döndüğün için çok rahatladım!" diye bağırdı kız, meraklı bakışları onunla Kitty arasında gidip geliyordu.

Yanağına bir öpücük kondurmak için eğildi. Sonra merakını gizlemek için hiçbir şey yapmayan ve rahatsız edici bir açıklıkla ona bakan genç adamın elini sıktı. Kitty ona kaşlarını çattı ve adamın bakışları genişledi.

"Bayan Danvers, sizi kız kardeşim Leydi Penelope ve kuzenim Bay Eugene Collins ile tanıştırebilir miyim?"

"Oh, Bayan Danvers! Sizinle tanışmayı çok istiyordum," diye haykırdı kız, zorlukla bastırdığı heyecanı ellerini önünde kavuşturarak. "Lütfen bana Penny deyin; burada olduğunuza gerçekten inanamıyorum! Bayan Danvers Alexander'ın nişanlısı," diye ekledi bir neşe dalgasıyla.

Kızın hoş sıcaklığı Kitty'yi rahatlattı. "Seninle tanışmak ne güzel, Penny. Ve Bay Collins, siz de."

Bay Collins sesli bir nefes aldı. "Nişanlısı mı?"

"Ah evet," dedi Penny muzipçe ve Kitty'ye cüretkâr bir göz kırptı.

Bay Collins irkilmiş ve aynı zamanda inanmamış görünüyordu. Sonra zarif bir selam verdi. "Çok etkilendim Bayan Danvers. Kuzenimin niyetiyle tanıştığım için çok etkilendim."

Şok olmuş ses tonu, büyülenmekten başka her şeye sahip olduğunu gösteriyordu.

Bay Collins'in bir başka tuhaf bakışı da ondan Dük'e doğru yayıldı. Birkaç dakikalık kibar sohbetten sonra Bay Collins'in neşeli ve gerçekçi bir tavrı olduğu, Leydi Penny'nin ise tavırlarından taviz vermediği ve oldukça sabırsız olduğu anlaşıldı. Kitty'ye sık sık sert bir yol göstericiye ihtiyaç duyan en küçük kız kardeşi Henrietta'yı hatırlatıyordu.

"Bayan Danvers, şehir ve mevsim hakkında çok fazla sorum var. Umarım beni hoşgörürsünüz!"

Kitty Penny'ye gülümsedi. "Kasaba hayatı ve onun çeÇitli eğlenceleri konusunda bir otorite olmasam da, bunu yapacağıma inanıyorum."

Alexander, "Bayan Danvers seyahat etmekten yoruldu ve birkaç saatliğine dinlenmeye çekilecek," dedi.

Penny bunu bir an düşündü ve sonra içini çekerek, "Pekâlâ, lütfen düşüncesizliğimi bağışlayın," dedi.

İçeri girdiler, geniş kemerli girişler Kitty'nin içini huşu ile dolduruyordu. Dük onu kâhyası ve hizmetçisiyle tanıştırdığında şaşkınlıktan dili tutuldu. Onlar da Kitty'ye gülümsüyorlardı.

evlerini şereflendirdiği için mutluydular. Ne kadar alışılmadık. Kitty hem şaşırmış hem de eğlenmişti.

Alexander, kız kardeşine birkaç saat sonra misafir odasında buluşacaklarına dair söz verdi. Şimdilik o ve Bayan Danvers kendilerine çeki düzen vereceklerdi. Bir hizmetçi ona muazzam koridor boyunca eşlik etti ve Kitty, Alexander'ın gittiği yerden farklı bir kanada yönlendirildiğini fark etmeden edemedi, uşağı da ona eşlik ediyordu.

"Dük nereye gidiyor?"

Sarah olarak tanıtılan hizmetçi mutlu bir şekilde cevap verdi: "Batı kanadına, hanımefendi. Orada sadece Dük uyur."

Ne kadar büyüleyici bir merak. "Acaba orada gizli büyülü odaları var mı?"

Hizmetçi ona şaşkın bir bakış fırlattı ve Kitty onun "Güzel ve Çirkin" masalını hiç duymadığını anladı. Yakışıklı yüzünü gölgeleyen korkunç yara izlerine rağmen Dük hâlâ bir canavar değildi ve aristokrasinin çoğu üyesinde bulunan o küçümseyici kibre de sahip gibi görünmüyordu. Aksine, kötü bir büyücüydü.

Ve en inanılmaz öpücü.

Dolambaçlı merdivenleri tırmanırken, şatonun çok yaşanmış, rahat ve zarif bir şekilde dekore edilmiş görüldüğünü fark etmekten kendini alamadı. Tüm katlardaki pencereler lavanta rengi ipek brokar perdelerle çevriliydi ve püsküllerle süslü pervazların her birinde altın işlemelerle düklük kalkını sergileniyordu. Duvarlarda etkileyici ata portreleri ve ünlü sanat eserleri asılıydı - Rembrandt, Rubens ve Raphael'i teşhis etti.

Kendisine tahsis edilen oda İtalyan mermeri ve oymalı maun ağacından zarif mobilyalarla dekore edilmişti. Direklere püsküllü iplerle bağlanmış uçuk mavi şam perdeleriyle sayvanlı yatak odaya hâkim görünüyordu. Perdeleri tamamlayan mavi tonlarında desenli kalın halı taş zemini kaplıyordu ve duvarların alt yarısı zengin, koyu renkli ahşap panellerle kaplanmıştı. Üst yarısında ise gümüşü telkari baskılı soluk bir duvar kâğıdı bulunuyordu. Sandalyeler ve kanepeler gümüş ve mavinin yumuşak tonlarında ipekle döşenmişti ve Kitty içgüdüsel olarak tüm odaların aynı özen, konfor ve güzellik düşünülerek tasarlandığını hissetti.

"Kalenin kaç odası var?"

"Yüz on, hanımefendi," dedi hizmetçi gururla. "Ve malikâne iki bin dönümden fazla bir arazi üzerinde oturuyor."

Kitty gardıroba doğru ilerledi, valizinin açılmış ve elbiselerinin asılmış olduğunu görünce sevindi.

"Banyo birazdan hazır olur hanımefendi, hazır olduğunuzda zili çalmanız yeterli."

Kitty gülümseyerek teşekkür etti ve Sarah başını sallayarak ayrıldı. Banyo hazırdı ve çok geçmeden Kitty gül kokulu suyun ısıltılı sıcaklığında rahatladı. Kitty bu çökmekte olan his karşısında inledi ve bir iç çekişle, su çenesinde durana kadar kendini mağaramsı banyoya bıraktı. Kitty kulübede Dük'le karşılaştığı her anı isteyerek anımsadı; Dük'ün onu altında tutarkenki nefis ağırlığını, eşsiz erkeksi kokusunu ve hayatı boyunca aklından çıkmayacak öpücüklerini hatırladı.

Alexander'a karşı kalbinde uyanan hassas hisleri nasıl görmezden gelebilirdi? Bir başkasına duyduğu hayranlık ve özlemin bu kadar yoğun olduğunu hissettiğinde, belki de hayatında bir kez gerçekleşen bu duyguları nasıl görmezden gelebilirdi?

Dük'e şatosunda bir hafta kalacağına söz vermişti. *Bir hafta.* Beklenmedik bir şekilde gözyaşları göz kapaklarını yaktı ve gözlerini sıkıca kapattı. Ondan çok hoşlanıyordu. Ve Kitty bu adama karşı duyduğu sevgiye engel olamayacağını biliyordu. Ve adam... adam onun kahrolası kalbini kıracaktı.

Tabii kalbini ona gerçekten kaptırırsa, karşılığında kendi kalbini vermesi için onu ikna edebilirdi.

Kitty donakaldı, kalbi öyle güçlü çarpıyordu ki bayılacak gibi oldu.

Bir yanı düşüncelerinin yönü karşısında irkildi ama çok uzun zamandır uykuda olan başka bir yanı canlandı. Dük'e birbirleri için mükemmel olabileceklerini göstermeyi gerçekten deneyebilir miydi?

Bu kadar uzun süre düşsessiz kalmış bir adam ona bakıp bu rol için ideal olduğuna inanmazdı herhalde. Kitty kalbini kemiren açlıktan nefret ederek homurdandı. Babası öldüğü anda bastırdığı imkânsız özlemler, ailesi artık onun tek sorumluluğu haline gelmişti.

İçinden sessiz, tehlikeli bir heyecan geçti. Ya Dük'le daha fazlasını yaşayabilseydi... yaşadığı sahte saçmalıklar yerine gerçek bir şey? Tehlikeli bir kumar oynayabilirdi: kalbini ve duygularını riske atabilirdi. Bir gecede aptala dönüşmüştü. Bir

Artık mantıklı düşünceleri olmayan, aşk ve aile üzerine kafa yoran bir kadın... ve en uygunsuz adamla yaşadığı kendi mutluluğu. Çünkü adam kalıcılığa yönelik hiçbir eğilim göstermemişti.

Asla evlenmeyeceğim, Bayan Danvers.

Ama ya biraz hayal kurabilseydi?

Ve Kitty yıkanırken kalbine kötücül hayallerin girmesine izin verdi: Dük'ün arkadaşı olmak... ve sevgilisi ve umutsuzca aşık olacağı kadın olmak.

...

Şöminenin saati yarım saati gösteriyordu. Bayan Danvers'ı da yanına alarak eve döndüğünden beri üçüncü kez çalışıyordu. Alexander doktor ekibini derhal malikâneye çağırması ve uzun bir banyo yaparak, kulübedeki küçük su leğeniyle yeterince temizlenmemiş olan tüm kir ve çamurdan arınmıştı.

Giyinmiş ve kendini yeniden insan gibi hissederek önce dolambaçlı merdivenlerden, sonra da uzun koridordan yavaşça aşağı indi, sağ elinde tuttuğu bastonuna büyük ölçüde güveniyordu. Son birkaç saat içinde kendini zorlama şekli belindeki ve bacağındaki kasları burkmuştu. Acı, büyük bakır küvette uzun süre bekletilmesi ve uşağı tarafından uzun süre ovulmasıyla ancak hafiflemişti. Artık banyo sandalyesine oturup vücudundaki baskıyı atma zamanı gelmişti.

Alexander kütüphaneye girdi ve ağır meşe kapının arkasından kapanmasına izin verdi, Eugene'in ateşin yanında bir kitabı incelediğini ya da okuyormuş gibi yaptığını görünce şaşırmadı. Kuzeninin eğlenceleri genellikle farklıydı; kadınlar ve yarışlar.

Kitap biraz rahatlayarak kapatıldı. "Ah, nihayet. Aşağı inip inmeyeceğini merak ediyordum."

Alexander tekerlekli mekanizmaya doğru ilerledi ve kendini onun kollarına bıraktı. Vücuduna yayılan rahatlama hissiyle neredeyse inleyecekti. Kafasını kaldırdığında Eugene endişeyle ona baktı. Bakışları Alexander'ın oturduğu demir sandalyeye takılınca kuzeninin dudakları gerildi. Yıllar geçmişti ama kuzeni hâlâ onun sınırlarını görmekten rahatsızdı.

"Zor zamanlar geçirdin, değil mi? George bana tüm olanları anlattı. O lanet sularda onun için geri dönerek risk aldın." "Ah, ama buna değdi. O yaşıyor."

Ne kadar tuhaf görünse de, McMullen Şatosu'nun hizmetkârları onun ailesi gibiydi. İyileşme yolunda attığı her cehennem adımında yanında olmuşlardı. Onun pes etmesine ya da afyonun ya da diğer ölümcül uğraşların sisi ve rahatlığı içinde kendini kaybetmesine izin vermemişlerdi.

Hayatını kurtarmak için Edinburgh ve İngiltere'den en iyi doktorlardan oluşan bir ekibin zahmetli çabası ve günler gerekmişti. Biriyle görüşebilecek duruma gelmesi için birkaç hafta geçmesi gerekmişti. Neredeyse bir yıl önce baston ya da hizmetçisi olmadan yardım almadan yürüyebilmişti. Ve herkes için bir canavar olmayı bırakalı yaklaşık üç yıl olmuştu. Kaybını ve ıstırabını nasıl da kükreyerek haykırmış, fiziksel acıyı zavallı yoldaşı olarak tutmuştu.

Acı, kederle ağırlaşmış bir kalpten daha iyiydi.

Eugene homurdanarak parmaklarını kumlu saçlarında gezdirdi. "*Kim* bu Bayan Danvers? Üç hafta önce sizi gördüğümde aranızda bir sıcaklık sezmiştim ama nişanlandığınıza dair bir haber almadım ve Penny'nin gözlerinde sürekli yaramaz bir pırıltı var."

Alexander, ses tonunda biraz eğlenceyle, Bayan Kitty Danvers'in hınzır hikâyesini, sosyeteye oynadığı oyunu ve hayranlığını anlattı. Alexander sözlerini şöyle bitirdi: "Nedense dedikoduların Bedfordshire'da size ulaşacağını düşünmüştüm."

Kuzeni şok olmuş bir yüz ifadesiyle ona doğru döndü. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Hayır, değilim."

"Seni tanıdığım konusunda yalan söyledi!"

Alexander homurdanarak kayıtsız bir cevap verdi.

Eugene kaşlarını çatı. "Bayan Danvers iflah olmazın da ötesinde! Böyle bir aldatmacayı düşünmek ve uygulamak... Onun cesareti karşısında hâlâ ne yapacağımı bilemiyorum."

Gülümsemesini engellemeye çalıştı ama ne yazık ki başaramadı.

Kuzeninin gözleri dalgın dalgın Alexander'a dikilmeden önce şaşkınlıkla genişledi. "Ondan hoşlanıyorsun," dedi yumuşak bir sesle.

"Ben daha çok merak ediyorum." *Yalancı*. "Ve bu yüzden mi burada?" "Bunu hala anlamaya çalışıyorum."

Aralarına alışılmadık bir sessizlik çöktü ve Eugene ş ö m i n e y e doğru ilerleyerek iki bardağa viski doldurdu. Birini Alexander'a uzattı.

"Hâlâ emlak meseleleri hakkında konuşmak istiyor musunuz?" Eugene

sordu. "Yoksa gül salonunda Bayan Danvers ve Penny'ye katılmak ister misiniz? Sanırım Penny

nişanlınızı cribbage oynamaya ikna etmektir."

Alexander bardağı ağzına götürdü ve içkisinden sağlıklı bir yudum aldı. "Bir ya da iki doktorum birkaç saat içinde benimle ilgilenecek. Reddediyorum."

"Peki ya Bayan Danvers sorgularsa?"

"İşimi ifşa etme özgürlüğüne sahip değilsin. Bırak merak etsin."

Eugene homurdanarak kütüphaneden çıktı ve Alexander'ı yalnız bıraktı. Masasının arkasına geçti ve küçük salonda onlara katılma isteğiyle savaştı. Bunun yerine, başbakan tarafından gönderilmiş olan bir paket mektubu aldı.

Kapı çalındı ve o cevap veremeden kapı açıldı ve Kitty içeri baktı.

"Merhaba," dedi yumuşak bir sesle.

"Çoğu insan rahatsız etmeden önce bir cevap beklerdi."

"Çoğu insan gibi olmadığımı zaten biliyorsun." İçeri girmeden önce tereddüt etti. Sonra kapıyı arkasından kapattı ama daha fazla ilerlemeyerek sırtını kapıya dayadı. "Kız kardeşin bize katılmadığın için hayal kırıklığına uğradı."

"Ya sen?"

Bu onda küçük bir gülümseme uyandırdı. Cevap vermek yerine, "Sana eşlik etmemi ister misin?" diye sordu.

"Sizi hayal kırıklığına uğratmak bana acı veriyor ama çene çalma konusunda felaketimdir." Sessizliğin baskısı en büyük rahatlığı bulduğu yerdı. Yine de onun kalmasını, konuşmasını, kendisine tekrar dokunmasını istiyordu. Alexander ona dokunmaktan, onu zevkle tanıştırmaktan daha fazlasını istiyordu.

Onu tanımak istedi.

"Kulübede oldukça iyiydin." Kapıyı küçük bir hareketle kapattı.

snick.

Eşsiz cesareti onu sarhoş edici, büyüleyici kılıyordu. "Şok edici, Bayan Danvers, kapalı bir kapı mı? Biraz edepli olmak isteyeceğinizi düşünmüştüm."

Dudaklarında bir gülümseme titredi. "Sizin yanınızda kendimi oldukça güvende hissediyorum, Majesteleri." Bakışları Earl Liverpool'dan gelen mektuplara kaydı. Gözlerinde merak parlıyordu. "Başbakanımız size mi yazıyor?"

"Hmm, bu," dedi mektuplardan birini eline alarak, "nişanım ve sosyeteye yeniden katılım için beni tebrik ediyor. Böylesine hoş bir hanımefendiyi elde ettiğim için bana iltifat ediyor."

Kız bolca kızardı ve adam gülümsedi.

"Bu, yakın zamanda kabul edilen Ölüm Hükümü Yasası'na yol açan benim ve onun çabalarını övmek için."

"Gazetelerde okudum. En basit suçların bile ölümle cezalandırıldığını bilmek beni dehşete düşürmüştü. Hayatta kalmak için yiyecek çalan çocukların bile canı bağışlanmıyordu. Parlamentodaki önergelerinizin başardığı şey takdire şayan." Ofisine şöyle bir göz gezdirdi. "Ve tüm bunları şehre ya da Lordlar Kamarası'na gitmeden yaptınız."

"Ses tonunuzda duyduğum bu kınama mı?"

Koyu kırmızı muslin gece elbisesi kalın İran halısının üzerinde yumuşak bir *hışırtyla* kayarak kıpırdandı. "Tabii ki hayır. Sadece hayranlık."

"Bedenim buradaydı... ama aklım hep İngiltere'de ve onun içinde bulunduğu kötü durumdaydı." Ve yıllar boyunca kaleminin gücü ve belagatiyle en iyilerle mücadele etmişti. Sadece birkaç ay önce, İngiltere'de zorunlu ölüm cezası gerektiren iki yüzden fazla suç vardı. Kanun, özellikle alt sınıftan olanlara karşı affetmezdi. Evindeki bir hizmetçi, altın köstekli bir saat çaldığı için yeğenini idam sehpasında kaybetmişti. Çocuk henüz on üç yaşındaydı ve Alexander yasanın onun küstahlığına verdiği tepkiyi çok geç fark etmişti.

Bu onu körüklemiş, yalnızlığın pençesinden uzaklaştırmış ve içindeki huzursuz boşluğu yönlendirmek için ona başka bir amaç vermişti. Önerge üzerine önerge yazmış, Lord Liverpool ve Lordlar Kamarası'ndaki diğer bazı nüfuzlu kişiler onun argümanlarını büyük bir tutkuyla sunmuşlardı. Yasanın kabul edilmesinin zaferi haftalarca gazetelerde yer almıştı.

Sandalyesini masanın arkasından çıkırdayan ateşin yanına ve ona çok yakın bir yere getirdi. Alexander bir karar hatası yaptığını fark etti. Onun yumuşak gül kokusu dikkatini dağıtmıştı. Daha önce hiç bilmediği bir açlık onu amansız bir şekilde kavradı.

Akkor bir duygusallıkla parlıyordu; onun gibi bir kadın zevklerin en zenginini hak ediyordu. Ve karşılığında hiçbir şey almayacak olsa bile, bunları ona veren kişi olmak istiyordu.

Onun tadının, kokusunun ve hissinin kendisini istila etmesini, onu acımasız kucaklarında tutan boşluğun kalıntılarını paramparça etmesini istiyordu. Dudaklarını dudaklarının üzerinde, nabzının boğazının dibinde çılgınca attığı yere doğru bir yolculuğa çıkarmak istiyordu. Orada oyalanacak, dudaklarını kemirecekti.

Oradaki yumuşak eti okşuyor, sonra da onu 6n6ne yatırış diliyle kalçalarının arasında hınzırca şeyler yapıyordu.

Pişmanlık ve 6fke, korkunç ve çiğ, içinde patladı. Ona asla b6yle sahip olamayacaktı. *Asla.*

Bu gerçek kalbine saplandı, Alexander'a acı verdi ve onu 6yle bir ısızlıkla doldurdu ki elleri titredi. Yalnızlığın uğurumu bir kez daha, her zamankinden daha karanlık bir şekilde belirdi ve az 6nce onun g6l6msemesinde bulduğu huzuru bozdu.

"Bırak beni!" dedi, sesi amaçladığından daha sertti.

Kadının yanıtı yankılanan bir sessizlik oldu. Sonra onu sorgulamadan kapıyı aıp çıktı ve sanki k6t6phaneye n6fuz eden ışık ve sıcaklık siyah bir boşluğa çekilmiş gibiydi.

Alexander sandalyesini kapalı kapıya doğru çevirdi ve avucunu meşeye bastırdı.

Asla olamayacak bir şeyi arzulamaya başladığı için aptal kalbine lanet olsun.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

O akşamki yemek, mutfak personelinin çok az haber vererek hazırladığı gösterişli bir yemektir. Belli ki Bayan Danvers'ı etkilemek istiyorlardı ve o da beklentilerini boşa çıkarmadı, önüne konan her yemeğin tadını çıkardı ve aşçıya iltifatlarını gönderdi. Yemekleri bariz bir zevk ve takdirle yedi.

Alexander, nişanlısının ve önceki kadın tanıdıklarının yemeklerini yerken kullandıkları zarif ve zarif ısırıkları hatırladı. O zamanlar bunların çok narin ve zarif olduğuna inanmıştı ama şimdi sadece gülünçlüklerine karşı alaycı bir eğlence duyularını işgal ediyordu. Bayan Danvers'ın her bir tabağı mideye indirirken duyduğu coşkunun onu hiç de rahatsız etmemiş olmasından memnuniyet duydu. Başını eğdi ve boynunun zarif eğimi dudakları ve dişleriyle okşanmak için yalvardı.

Adamın baktığını fark edince, bakışlarını kaçırmadan önce göz kırptı.

Kadının cüretkâr tuhaflığı onun yorgun ve yalnız hislerine son derece çekici geliyordu. Şatosunda geçirdiği birkaç saat içinde hizmetkârlarına ince bir değişim aşılarmıştı. Uşakları daha gururlu hareket ediyor, göğüslerini dışarı çıkarıyorlardı; hizmetçiler Bayan Danvers'la ilgilenmeye hevesli görünüyor, sık sık onun rahatını soruyorlardı. Bayan Danvers'ın tek bir nazik sözüne bile gülümsüyorlar ve onunla misafiri arasında geçen her bakış ve belirsiz gülümsemeyle fazlasıyla ilgileniyorlardı. Alexander tüm bunlardan keyif alıyordu ama herkesin açgözlülükle onun varlığının tadını çıkarıyor gibi görünmesini de gözden kaçırmıyordu.

Özellikle Penny.

"Londra'da hiç ata bindiniz mi Bayan Danvers?" Penny gülerek sordu. "Sizin gibi cesur ve zeki bir hanımefendinin bunu yapmakta tereddüt etmeyeceğini söyleyebilirim."

Katherine güldü ve bu ses onun yüreğini dağladı.

"Bugüne kadar yaptığım en çirkin şeyi açıklıyorum" -dudaklarını peçeteyle ağırbaşlı bir şekilde sildi, ama gözleri hınzırca parlıyordu- "kardeşinizin nişanlısı olmayı kabul etmektir."

Bu alaycı tavır küstah kız kardeşinin hoşuna gitmiş olacak ki homurdandı. "Kraliyet Müzeleri'nin harika olduğunu duymuştum. Alexander bana onlar hakkında çok şey anlattı."

"Hiç kasabaya gitmedin mi?" Katherine kaşlarını çatarak sordu.

Penny'nin yüzünde kısa bir gölge belirdi. "Korkarım henüz değil, ama bunu hiçbir şekilde arzulamıyorum. Sadece bazen merak ediyorum."

Ses tonunda bir ihtiyaç yankısı vardı, ancak sanki onu rahatlatmak istiyormuş gibi gülümseyerek bunu maskeleymeye çalıştı. Aklına bir kez daha kız kardeşinin toplum içinde olması, kendi yaşında ve sosyal geçmişı olan diğerk genç hanımlarla kaynaşması gerektiğı geldi. Katherine'e onlarca soru sordu: tiyatro, Vauxhall, müzeler, balolar ve danslar hakkında. Katherine de her soruyu takdire şayan bir sabırla cömertçe yanıtladı.

İçini karanlık bir utanç duygusu kapladı. Kız kardeşinin İskoçya'nın ötesinde bir hayata ihtiyacı vardı. Onları sarmaladığı izolasyon aşılmazdı. İskoçya sosyetesinin evlerine girmesine bile izin vermiyorlardı ve komşular yıllar içinde McMullen Şatosu'nu aramamayı ya da davetiye göndermemeyi öğrenmişlerdi.

Sorun çok yakında düzeltilecekti.

"Penny şehre gidecek," diye mırıldandı. "Eugene de tabii ki kuzenine eşlik edecek."

Masaya bir sessizlik çöktü ve Eugene keskin bir kaşını kaldırdı.

"Londra'ya!" Penny atalını indirerek soluk soluğaa kaldı. "Benimle gelecek misin?"

"Tabii ki hayır."

"O zaman seni terk etmeyeceğim," dedi Penny, gözleri meydan okumayla parlayarak. "Beni terk etmiyorsun," dedi sabırla. "Sadece vaftiz annem Kontes Darling'i ziyaret etmek için şehre gidiyorsun, o da seni kanatları altına alıp gezdirecek, alışverişe götürecekt,

Sizi toplumunuzla tanıştırayım."

"Seni terk etmek istemiyorum Alexander, beni buna zorlayamazsın!"

Penny ağladı, gözleri anlamadığı bir acıyla irileşmişti.

"Penny-"

"Hayır. Şimdi olmaz. *Lütfen*."

Kız kardeşinin yıllardır bu kadar kederli göründüğünü görmemişti. Onu daha fazla incitmek istemediğı için başıyla onayladı. Penny ince omuzlarını dikleştirdi ve çenesini cesurca kaldırdı ama kız kardeşı dikkatini Katherine'e yönelttiğinde alt dudağı titredi.

"Bayan Danvers," dedi Penny parlak bir sesle. "Lütfen bana kız kardeşlerinizden bahsedin.

Gazeteler üç çocuğunuz olduğundan bahsetti. Benim yaşımda olan var mı?"

Katherine boğazını temizledi ve gözlerindeki merhamete tanık olmak ilginç bir şeydi. Gülümseyerek kız kardeşleri hakkında eğlenceli anekdotlar anlatmaya başladı, özellikle de annelerinin büyük üzüntüsüne rağmen evlerinde hayvan barındırmaya meraklı olan küçük Henrietta.

"Buna eşdeğer bir şey hiç duymadım!" Penny kıkırdadı.

Kısa süre sonra Penny'nin omuzlarındaki gerginlik kayboldu, ama sanki ona bakmaya dayanamıyormuş gibi hâlâ ona doğru bakmıyordu. Birkaç dakika konuşarak geçti ve Penny konuşmaya katılmak için hiçbir çaba göstermedi ama yine de masadan kalkmadı. Hareketli bir şekilde konuşmaları huzur vericiydi.

Kahkahalar bakışlarını Katherine'e doğru çekti. Dudaklarında geniş bir gülümseme belirmiş, gözleri Eugene'in anlattığı eğlenceli bir anekdotla parlıyordu. Eugene'in anlattıklarını kibar bir dikkatle dinlerken başını biraz öteye çevirmişti. Yoksa bu kibarlıktan da öte bir şey miydi? Belki de ona hayranlık duyuyordu?

Hızlı gülümsemeleri ve kızaran yanakları, Eugene'e alaycı sözleri Alexander'ı soğuk ve karanlık bir duyguyla doldurdu. *Bu kıskançlık mı?* diye merak etti, *bu* duyguya daha önce hiç katlanmamıştı.

Kuzeni de onun büyüüne kapılmış gibiydi. Yüzünde bir kızarıklık ve aşık olmak üzere olan bir adamın bakışı vardı. Birbirlerine çok yakışacaklarını fark edince Alexander'ın içine bir anlık umutsuzluk çöktü. Eugene bir gün düğün olacaktı ve oldukça cana yakın ve nazik biriydi. Bayan Danvers'ın vahşi ve cesur çekiciliği onu yıllarca büyüleyecekti. Eugene son zamanlarda bir eş bulup yuva kurmaktan bahsedip duruyordu ve görünüşe göre Alexander farkında olmadan ona çok çekici bir aday sunmuştu.

Yemek yemek ve farklı sohbetlere -İskoçya'da hava durumu, politika, son moda, dedikodular- katılmak yerine, sadece Bayan Danvers'ı izleme dürtüsüne teslim oldu. Onu utanmaz bir ilgiyle gizlice izledi, her ifadesini, Penny ve Eugene'e tüm dikkatini verişini, kaşlarının çatılışını, önce gözleriyle gülüşünü, hoşuna giden yiyecekleri yiyişini not etti.

Adamın hevesli bakışlarını fark ederek başını kaldırdı. Katherine onun bakışlarının yoğunluğu karşısında önce şaşırılmış, sonra da belli belirsiz ama açık bir şekilde utanmış görünüyordu. Bir an için gözlerini indirdi, kirpikleri uzundu ve teninin solgunluğuna çarpıyordu. Cildinin ne kadar ipeksi ve güzel görüldüğünü nasıl fark etmemişti?

Bakışları kadının kıpkırmızı elbisesinin mütevazı yakasına takıldı. İnce omuzlarının teni mum ışığında bembeyaz ve ıslıl ıslıl parlıyordu. Boynundaki çok mütevazı altın haç tek süsüydü.

Bir an için, anne ve babasını ondan çalan korkunç, trajik yangından sonra kasada bulunan aile mücevherlerini taktığını hayal etti. O üzücü günden beri hiç takılmamış o kadar çok parça vardı ki. Alexander, kadife elbisesine en çok yakışacak mücevherin elmas parure mi yoksa daha sade bir yakut kolye mi olacağını düşündü.

Aklına Kitty'nin sadece mücevherler takıp yatağına yayıldığı düşünceler geldi, sonra bu düşünceleri kovdu, yerdeki toz gibi süpürdü. Kitty Danvers hakkında böyle şeyler düşünmesine izin veremezdi.

Penny ona birkaç araştıran bakış gönderdi ama yine de konuşmalarına katılmak için hiçbir çaba göstermedi. Gözlem yapmakla yetindi.

Akşam yemeği sona erdi ve hazine odasına çekilmek yerine müzik odasında onlara katıldı. Çok başarılı bir oyuncu olan Penny piyanonun başına oturdu ve canlı bir parçayla onları memnun etti.

"Lütfen bana katıl Kitty," diye seslendi kız kardeşi sevinçle.

Katherine daveti kabul ederek piyanonun yanına geçti ve mutlulukla şarkı söylemeye başladı. Sesi korkunçtu. Alexander onun şarkı söylerkenki neşesi ve kendine güveni karşısında şaşkındı ve gözlerindeki çirkin parıltıdan, hanımefendi onun bir melodiyi taşıyamayacağını oldukça farkındaydı.

Küstah hanımefendi ona göz kırpma cüretini göstermiş, onun gizlemediği şaşkınlığı karşısında açıkça eğlenmişti. Kalbine garip bir sıcaklık yayıldı. Ve o an keşke yalnız olsalar ve kadın sadece onun için şarkı söylese diye düşündü. Bir şekilde kulaklarının buna dayanmasını sağlayacak ve onun gülümsemesinin ve bariz zevkinin tadını çıkaracaktı.

Onun kaprisli düşünceleri karşısında usulca homurdandı. Sesi yükseldi ve adam irkildi, ama Tanrım, her yeri yanıyordu.

Ve hepsi onun içindi.

Alexander aptalca çok derine düşüyordu ve bu kadına karşı kalbini dolduran ihtiyaç karşısında çaresizdi. Şaşkın bir hayranlık kapladı içini, çünkü onu yanında tutma arzusunu tam olarak anlayamıyordu. Hiçbir kadına verecek bir şeyi yokken böyle bir şey olmamalıydı. Kadının hayatındaki varlığı sadece göz yaşartıcı boşluğun dikkatini dağıtmak içindi. Mantıken, onun bu boşluğu sonsuza dek dolduramayacağını biliyordu ama kalbi bu fikre karşı geri tepiyor gibiydi.

Alexander kulübeyi düşündü. Birlikte geçirdikleri anlar ne kadar kısaydı ama yine de son on yılda hayatının en güzel zamanlarıydı. Ya da

Bu kadar çok şeyi alıp götüren trajediden önce bile. Daha önce hiçbir kadın ona çözülmesi neredeyse imkânsız olan bu kadar çok karışık ihtiyacı hissettirmemişti.

Bu fikrin onu üzmesi mi yoksa heyecanlandırması mı gerektiğinden emin değildi. "Çok hoş, değil mi?" diye mırıldandı solundan bir ses.

Eugene'in gözlemine hiçbir yanıt vermedi, sadece sessizce öyle olduğunu ve çok daha fazlasını kabul etti.

"Onun kötü niyetli bir kullanıcı olduğunu düşünmekle hata ettim. Onu yanlış değerlendirmişim. Bayan Danvers sizden mükemmel bir düşes olur," dedi kuzeni, ses tonunda biraz kıskançlık vardı. "Eğer onu elinde tutmaya niyetliysen."

Alexander'ın kalbi çarptı, sonra buzun onu kaplamasına izin verdi ve kasıtlı olarak sertleştirilmiş yüzeyini kazıyan sıcak duyguları gömdü. Yıllardır umut etmesine ya da hayal kurmasına izin vermemişti. Beklentinin olmadığı yerde hayal kırıklığı ya da umutsuzluk da olamazdı.

Gözlerini kapadı ve uzun, yavaş bir nefes aldı. "Onu uzun zamandır tanımıyorum ama Katherine Danvers gibi bir kadın düşes olmaktan çok daha fazlasını hak ediyor. Onunki gibi zengin, canlı bir ruh için sadece bir unvan yeterli olmaz. Bir isimden daha fazlasını, bir eş olmayı hak ediyor; çocukları hak ediyor... Dünyayı hak ettiğini söyleyebilirim."

Kuzeni sert bir nefes çekti. "Ona aşık mı oluyorsun?"

"Hayır." *Asla öyle değil.*

Herhangi bir kadına bu kadar derinden aşık olmasına izin verecek kadar bütün değildi. Bu sadece kalp acısına yol açabilirdi ve anılarında ve kalbinde yeterince acı yaşıyordu.

"Sana nasıl baktığımı gördüm," dedi Eugene. "Senden *hoşlanıyor* ve bu düşünceden oldukça korkmuş görünüyor. Sanki ona bir şekilde zarar vermeni bekliyor gibi. Ne yaptın sen?"

Beni kıracaksın.

O tekinsiz fısıltı derinlere saplandı, içindeki en tuhaf hisleri -öfke ve acıyı- bükte. "Ben hiçbir şey yapmadım." Alexander onunla yüzleşti. "Anladığım kadarıyla Bayan Danvers'in arkadaşlığından hoşlanıyorsun. Eğer peşinde olduğunuz şey buysa, onu takip etmenize izin veriyorum."

Eugene'in yüzünde şok ifadesi belirmişti ama aynı zamanda istek ve ihtiyaç da vardı. "Yüce Tanrım, dostum, emin misin?"

Hayır... Evet... "Sen benim varisimsin ve bir gün dük olacaksın. Servetiniz ve statünüz var. Belli ki Bayan Danvers'in eksantrikliğine hayranlık duyuyorsunuz.

Ona karşı hissettiklerim hiçbir yere gitmeyecek, çünkü buna izin vermeyeceğim, bu yüzden arayışınızda suçluluk duymayın."

Sonra Alexander uzaklaştı.

...

Ertesi akşam, yatağının üzerinde halsiz bir gece geçirdikten ve başbakan ile parlamentoya mektuplar yazarak geçirdiği bir günün ardından, Alexander doktorlarıyla görüşmek için sabırsızlanıyordu - bu alışılmadık bir durumdu, çünkü genellikle ekibin üç ayda bir yaptığı kontrollerden rahatsız olurdu. Üç doktoruyla kütüphanesinde buluştu, çağrılarına uygun aciliyetle yanıt vermelerinden oldukça memnundu.

Açık pencerelerin yanındaki tekerlekli sandalyesinde oturmuş, düşüncelerini ve açmak istediği konuyu toparlıyordu. Sessizlik uzadı ve saat ilerledikçe yirmi dakikadır düşüncelerinin içinde kaybolduğunu fark etti. Alexander banyo sandalyesinin tekerleğini çevirdi ve doktorlarıyla yüzleşti. En kıdemli iki doktoru -Appleby ve Monroe- birbirlerine baktılar, endişeleri kırıkmış yüz hatlarını maskeliyordu.

Orta boylu, ince yapılı, gri benekli saçlı ve gözlüklü bir adam olan Dr. Appleby şöminenin yanındaki berjer koltukta oturuyordu. Appleby'den birkaç yaş daha genç ve uzun boylu olan Dr. Monroe ise kanepeye uzanmıştı. Üçüncü doktor şöminenin yanında bekliyor, sanki dans eden alevlerde ortaya çıkarmak istediği bir sır varmış gibi şömineye bakıyordu.

Monroe boğazını temizledi. "Majesteleri, iyi görünüyorsunuz. Son ziyaretimizden bu yana nasılsınız?"

Bu, tüm defterlerin ortaya çıkması için bir açılış oldu ve doktorları onu keskin bir sabırla bekledi.

"Belimdeki ağrı bu hafta daha da arttı. Ancak kendimi normalde riske attığımdan daha fazla aktif olmaya ve ayağa kalkmaya zorladım."

"Hiç afyon aldınız mı?" Dr. Monroe sordu.

Alexander'ın midesi daraldı, bir zamanlar sürekli acı ve eziyete katlanmak için kendini kaybettiği bulanıklığı hatırlamaktan nefret ediyordu.

"Hayır. Ben de baştan çıkmadım."

Defterlerine bir şeyler karaladılar.

"Peki ya laudanum?"

"Purolarımı içiyorum," dedi alaycı bir tavırla, "Özel bir kadın var... Onu düşündüğümde... hiçbir şeye benzemeyen bir açlık hissediyorum."

Şimdiye kadar katlandığım." Alexander espri yapmadan gülümsedi ve açıkça şöyle dedi: "Aletim kısa süreliğine de olsa sertleşiyor. Kazadan bu yana bu bir ilk; sadece onunla oluyor ve iki kez oldu."

Misafir odasını saran sessizlik keskindi.

Alexander'ın ekibindeki en genç ve en aydın doktor olan Dr. Grant, "Bu son derece sevindirici bir haber," dedi. En yeni ve en tartışmalı tedavi yöntemlerini benimsemeye istekli görünen tek kişi oydu ve Alexander'ın onu düzenli olarak kendisine katılan ekipte tutmasının nedenlerinden biri de buydu.

"Majesteleri," diye söze başladı Appleby, "boş yere umutlandırmak istemem. Talihsiz kazadan bu yana geçen on yıl içinde erkekliğiniz zayıfladı. Bu pek mümkün değil-"

Dr. Grant Appleby'nin sözünü keserek elini koluna koydu ve hızlıca, "Bunun boş bir umut olduğuna inanmıyorum, Majesteleri. Uzun zamandır bu tür uyarılara tepki vermemenizin vücudunuzun iyileşmek için verdiği mücadelede çektiği korkunç acıyla ilgili olduğuna inanıyordum. Başka hiçbir şeyle ilgilenmiyordunuz. Meslektaşlarım gibi ben de sırtınızdaki ve bacaklarınızdaki sinir hasarının normal bir hayat yaşamanızı engelleyeceğine inanmıyordum. Zihniniz ve beyniniz muazzam enerjisini vücudunuzun diğer alanlarına, yani iyileşmeye yönlendirdi."

Alexander düşünceli bir şekilde kaşlarını çattı. "Birkaç yıl oldu, Dr. Grant." "Ve vücudunuz *hâlâ* iyileşiyor. İnanılmaz adımlar attınız.

Grace. Gösterdiğiniz güç ve azmi daha önce hiç kimsede görmedim, ancak yolculuğunuz devam ediyor. Majestelerinin vücudunun iyileşmesinin tamamlandığını ya da daha fazla gelişme gösteremeyeceğini varsaymak bizim için çok dar görüşlülük olur. İnsan anatomisi hakkındaki bilgilerimiz *hâlâ* son derece sınırlı."

Alexander, Dr. Grant'in içtenlikle söylediği sözlerin doğruluğunu düşündü. İktidarsızlık teşhisi o zor ilk zamanlarda konmuştu.

"*Bir daha asla yürüyemeyeceksiniz Majesteleri, ne de çocuk doğurabileceksiniz.*" Edinburgh'un en iyi doktorlarından biri böyle söylemiş, İngiltere'den gelen başka bir ekip de bunu teyit etmişti. Yine de Alexander onların beklentilerine meydan okumuş ve sakat bırakan acıyı aşarak tekrar yürümek için kendini zorlamıştı.

Ne zaman yere yığılsa bir canavara dönüşüyor, hizmetkârlarına onu rahat bırakmaları için hırlıyordu. Ve süründü, oluklar ve kesikler kazdı

Kendi gücüyle yerden kalkmak için kendini iterken dirseklerine ve avuçlarına saplanmıştı. Hatırladığı umutsuzluk ve çaresizlik hislerini bastırdı.

"Sekiz yıl önce Dr. Monroe, bana bu banyo koltuğunu asla terk etmeyeceğimi söylemişsiniz. Yine de her gün saatlerce bunu yapıyorum," diye mırıldandı.

Doktorun açık yeşil gözlerinde sempati parlıyordu. "Bedeli korkunç olmalı, Majesteleri. Üç katlı bir pencereden düştüğünüz için sırtınız ve bacaklarınız çeşitli yerlerinden kırılmış. Ben bir bilim adamıyım ama hâlâ hayatta olmanızın ve bugün yürüyebilmeniz bir mucize olduğuna inanıyorum. Diğer fonksiyonlara gelince, o zaman önerdiğimiz tedavi hiç işe yaramadı, bu yüzden bundan ne çıkaracağımı bilmiyorum."

Adam iş arkadaşlarına baktı, telaşlı görünüyordu.

O zamanlar çeşitli çareler önerilmişti ve tereyağında dövülmüş timsah testisleri yemek gibi en tuhaf olanlardan bazılarını Alexander hâlâ hatırlıyordu. Kadınlara ilgi duymuyordu, acı ve keder yüzünden hâlâ çok hamdı. Ve yıllar boyunca hiçbir şey onu heyecanlandırmamıştı. Arkadaşı George, onu bir kez daha deli, kötü ve tehlikeli olarak yaşamaya ikna etmek için şatosuna kesinlikle güzeller göndermişti. Alexander sıkılmıştı, onların yüksek perdeden kıkırdamaları ve gösterişli cazibeleri içindeki boş kuyuya dokunamıyordu.

"O zamanlar önerilen tedavilerin çoğunu göz ardı ettim. Keçi ve timsah topları yemenin bir anlamı yoktu ve senin yaptığın birkaç lapa, Appleby, sadece *toplarımı* tahriş etti," dedi Alexander sert bir şekilde.

Doktorun yüzü kızardı.

Dr. Grant öne çıktı. "Sormak zorundayım... Bu bayanla ne kadar süre ereksiyon halinde kalabildiniz?"

Birkaç gece önce hissettiği ham arzusunun anısı, içgüdüsel bir güçle içinden geçti. "Kısacıktı ama oldu işte." Ve onu öpmeyi düşündüğü neredeyse her an, karnındaki ağrı, arzusundan deliye dönene kadar artıyordu.

Doktor boğazını temizledi ve ihtiyatlı bir şekilde onunla göz göze gelmeyi reddederek, "Sizi bu hanımefendiyle başka bir bağlantı kurmaya, sürekli bir bağlantı kurmaya teşvik edebilir miyim, Majesteleri?" dedi.

Alexander adamı düşündü. "O bir doxy değil, bir *leydi*."

Dr. Grant başını öne eğdi. "Anlıyorum, Majesteleri. Birkaç gece için kendi kendinize bakmayı düşünmenizi tavsiye ederim. Sinirlerinizin tamamen hasar gördüğüne hiç inanmadım, sadece zihninizin... ilgisiz olduğunu düşündüm.

Ve eğer zihin zevk düşüncelerinden uzak tutulursa, beden de tepkisiz kalacaktır."

Dr. Monroe ayağa fırladı, kızarmış yüzünde sert bir ifade vardı. "Ne saçmalık! Kendi kendini idare etmek beden ve zihin için zararlıdır!"

Grant kaşlarını çattı ve beklenmedik bir şekilde gözlerini devirdi.

Alexander kendini tatmin etme konusunda toplumdaki farklı teorilerin farkındaydı. Dr. Grant bu konuyu birkaç yıl önce ona açmıştı ve o bunun üzerinde durmamıştı, çünkü boşluk yayılıyor, aydınlık olan her şeyi alıyor ve dünyasını grinin donuk tonlarına boyuyordu. Ama şimdi görebiliyordu... ve kendini çarşaflarının serin ve gevrek üzerinde yatarken, erkekliğini eline alıp okşarken hissedebiliyordu... onun gülümseyen, bileğini gösteren, ona dokunan, onu öpen hayalleriyle. Kabinde onu soyduğunda ortaya çıkan omurgasının zarafeti. Dilini onun kıvrımları boyunca gezdirmeyi ne kadar da çok istemişti.

Kadının tatlı ağzının ve zevk mırıltılarının anısı, şiddetli bir dalga gibi içini ısıttı. Alexander nefesinin altından alçak sesle lanet okuyarak bu tür düşünceleri aklından uzaklaştırdı. Kendisine hiç benzemeyen bir kızgınlıkla, her zamanki gibi kabul ettikleri akşam yemeği davetini yaptıktan sonra doktorları kovdu.

Senin hakkında ne yapmalıyım, Katherine Danvers?

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Alexander kendini kütüphaneden koridordaki teselli odasına taşıdı. Acı dolu bir homurtu ile sandalyenin sınırlarından kurtuldu, ayağa kalktı ve kapıyı açtı. Kendini tekrar banyo sandalyesine bıraktı ve tekerlekli sandalyeyle odaya girdi.

Hafif bir sesle kapıyı yavaşça kapattı ve rafların yüksek tavana doğru uzandığı odanın arka tarafına doğru ilerledi. Katherine'in ahşap kutulardan birinin önünde diz çökmüş olduğunu görünce duraksadı. Kısa süre önce Mısır'dan gönderilen kutudan bir parça kopararak ayağa kalktı ve pencereden içeri süzülen ışığa tuttu. Üzerinde bokböceği tılsımı olan bir kolyeydi bu. Bir süre inceledi, narin parmaklarını bokböceğinin sırtında gezdirdi. Belirgin bir heyecanla, dikkatle kutuya geri koydu ve başka bir parça çıkardı.

Kadının narin ellerindeki fildişi şeklindeki büyük fallusa bakıp gülümsemekten kendini alamadı. Umutsuz bir gizlilikle hareket ederek, ses çıkarmadan sandalyeden kalktı. Sonra dikkatlice, belindeki hafif sızıya aldırmadan bir ayağını diğerinin önüne koydu ve ona doğru ilerledi.

"Nedir bu?" diye mırıldandı kendi kendine, parmaklarını şaşırtıcı derecede damarlı çıkıntı boyunca gezdirirken.

Yavaşça kulağına eğilerek, "Hassasiyetlerini rahatsız edip sana söylemem gerektiğinden emin değilim," dedi.

Nefes nefese dönerek bir elini kalbinin üzerine bastırdı. Nabzı gözle görülür bir şekilde boğazında atıyordu. "Ah, seni iğrenç yaratık! Bana böyle kötü bir şekilde sinsice yaklaşmak!"

"Ah," dedi, parmaklarından birini nazıkçe kızın burnuna vurarak. "Korkmayı hak ediyorsun. Bu oda misafirlere yasak, eminim bunun farkındasınızdır. Küstahlığınız kontrolsüz."

Bir an düşündü ve sonra bir muziplik parıltısıyla, "Oh, bıktırıcı olma; sürekli bahsettiğin bu küstahlık açıkça benim cazibemin bir parçası ve bundan hoşlandığını söyleyebilirim," dedi.

Katherine karşı konulmaz bir şekilde büyüleyiciydi. Yavaşça, kasıtlı olarak başını Katherine'in kavisli boynuna eğdi ve dudaklarını Katherine'in boğazında titreyen nabzına bastırdı. "Senin cesur, inatçı ve meraklı doğanı seviyorum," diye mırıldandı Katherine'in teninin yumuşaklığına karşı ve büyük bir şaşkınlıkla sesi çatallandı.

"Alexander?" Sesi nasıl da nefessiz ve şok olmuştu.

Sağduyu kendini yeniden gösterdi ve geri adım attı. Kadın geniş, sorgulayan gözlerle ona baktı, fildişi fallus ellerinde sıkılmıştı.

"Neden buradasın, Katherine?"

"Burada büyülü bir odanız olabileceğini düşünmüştüm," dedi boğuk bir sesle.

"Ah... çirkin ve güzel," dedi, çenesinin altındaki yara izinin çıkıntılarına hafifçe dokunarak.

Gözleri birkaç saniye boyunca adamın yüzünün harap olmuş tarafına kaydı. "Sen bir canavar değilsin, ondan çok uzaktasın. Ben de güzel değilim."

"Sen tanıdığım en zarif kadınsın. Ve seni serbest bırakma planım olmadan kaçırdım. Bu hikâye ile bir paralellik yok mu, hmm?"

Dudakları bir iç çekiş fısıltısıyla aralandı ve ona bakan bakışlarında binlerce soru vardı. Bu sorular cevapsız kalacaktı, çünkü onu harekete geçiren güçleri anlamıyordu.

Katherine sesinde belli belirsiz bir titremeye, "O zaman bir kuleye kapatılacağım ve sadece sizinle yemek yiyeceğim zaman mı dışarı çıkacağım?" diye sordu.

"Hayır."

Birbirlerine baktılar ve sessizlik bilinmeyen bir tehlikeyle doluydu. Kadının boğazı yutkunmaya çalıştı. "Seninle geçirdiğim her an mahvolma tehlikesi taşıyor, Alexander."

"Öyle."

Kirpikleri elmacık kemiklerinin üzerinden aşağıya doğru indi, ama gözlerindeki öfke kıvılcımına tanık olmadan önce değil.

Çenesini kaldırdı ve ona baktı. "Londra'ya ne zaman döneceğim?"

"Artık ilgimi çekmediğin zaman."

Yüz hatları bir anlık şaşkınlıkla dondu. Ve birden kendini kötü adam gibi hissetti. Ama gerçek buydu ve ikisinin de bu bilgidен kaçmasına izin vermeyecekti.

Gözlerinde bir an için tuhaf bir ifade belirdi. "Peki ya seninle sonsuza dek ilgilenirsem Alexander?"

Yumruk yemiş gibi sarsıldı; sonra yüz ifadesini, hissetmekten çok uzak olduğu bir vurdumduymazlığa dönüştürdü. Kalbi gerekenden çok daha hızlı atıyordu.

Küçük fingerdek endişe verici bir şekilde yaklaştı, elini kaldırdı ve yüzünün yaralı tarafını kavrayarak başparmağını o çirkin yara izlerinin üzerinde gezdirdi. O ışık

Okşayış kelebek kanatları gibiydi ve yenik bir iniltiyle gözlerini kapatıp onun avuçlarına yaslandı. Sonsuzluğun sesini oldukça seven gizli bir yanı vardı. Ruhunun tüm boş yarıklarını sonsuz olasılıklarla dolduruyordu... özellikle de öpüşme türünü.

Alexander Katherine'den uzaklaştı, onun dokunuşunu kaybettiği için üşüdüğünü hissetti. Katherine geri çekilip kirpiklerini ağırbaşlı bir şekilde indirdiğinde Alexander neredeyse gözlerini devirecekti. Katherine her gün kışını ısırsa bile ağırbaşlılığı anlayamazdı. "Bir tur ister misiniz?" diye sordu hoyratça.

Gözlerinde sevinç parlıyordu. "Misafir kabul edilmediğini sanıyordum." "Kaçırılan kurbanlarım için istisnalar yaparım."

Kadın kaşlarını çattı ve adam gülümsedi.

"Ah, Katherine, sen sonu olmayan bir alevsin ve kıvılcımının söndüğünü görmek çok yazık olurdu." Katherine'e mi yoksa kendisine mi daha çok hayret ettiğinden emin değildi.

Başını geriye yasladı ve onun gözlerinin içine baktı. "Bunu neden söyledin?"

Yanağına dokunmasına izin verdi. "Bilmiyorum ama gerçek bu."

Belli ki sinirlenmiş bir halde burnunu kıvırdı. "Sadece bir tür deliliğe yakalanmış olanlar düşünmeden konuşur ve sonra da ne demek istediklerini anlamazlar!"

"Aynı şeyi ağızlarında filtre olmayan hanımlar için de tekrarlayabilirim."

Kıkırdadı, sesi tatlı ve heyecanlıydı, gözleri çok sıcak bir şeyle parlıyordu.

Ve ilk kez, onun hayatında böylesine gözü kara bir cesareti şekillendirecek ne olduğunu merak etmiyordu. Babasını kaybettiğinde ve ailesi için güçlü olmak zorunda kaldığında mı? Yoksa isyankâr doğası, parıldadığı o içsel güçten yararlanmaktan başka çaresi kalmayana kadar, katı kurallar ve görgü kurallarının altında mı kalmıştı?

Alexander daha önce hiç böylesine eriyen bir şefkat yaşamamıştı. "Çok hoş," diye mırıldandı.

Katherine arsızca kaşlarını kaldırdı ve bir elini kalçasına götürdü. "Sanırım yine ne konuştuğun hakkında hiçbir fikrin yok?"

"Gülüşünüze atıfta bulundum."

Şaşkınlık bakışlarını genişletti. "Sanırım benden hoşlanmaya başladın," diye kışkırtıcı bir şekilde konuştu.

"Öyle olduğumu söyleyebilirim." Ve bu aptalcaydı.

Katherine duraksadı ve bakışları onunkilerle karıştı, talepkâr, Giddetli, zorlayıcı, ama birkaç saniye boyunca cevap vermedi.

"Ben de senden hoşlanıyorum, hem de çok," dedi basitçe, gözleri nazik bir eğlenceyle sıcacıktı.

Ağzını açtı, sonra ne söyleyeceğini bilemediğini fark etti. Cevap vermeden, ayaklarını sürüyerek sandalyesine doğru ilerledi, kendini aşağıya bıraktı ve bir sandığa doğru ilerledi. Kızın meraklı doğası elbette onu takip etmesine neden oldu ve o da gülümsemesini bastırdı. Alexander odanın içindekileri daha önce Penny dışında kimseyle paylaşmamıştı.

"Peki hazine odam hakkında ne düşünüyorsun?"

"Enfes ötesi," dedi Katherine neşeyle. "Her bir parçayı incelemek yıllarımı alır. O kadar güzeller ve bilinmiyorlar ki." Adamın arkasından fırladı, bir rafa uzandı ve elinde göz alıcı bir ışıkla parıldayan safir ve turkuaz bir kolyeyi kaldırdı. Altın boncuklarla süslü gerdanlık, görüldüğü kadar eski olmasa da gerçekten de mükemmel bir işçiliğin eseri idi.

"Levhadaki açıklama bunun Kleopatra'nın mücevherlerinden bir parça olduğunu söylüyor."

"Bana söylenen bu. Yine de mücevherleriyle birlikte gömüldüğüne inanıyorum ve Kleopatra için henüz bir mezar bulunamadı ya da en azından kimse bulduğunu kabul etmedi," dedi, onun hayranlık dolu ifadesini gözlemleyerek.

Katherine başını salladı. "Yine de, bu bir servet değerinde olmalı! Ve siz onu burada bir rafta mı tutuyorsunuz?" Kadın gülümseyerek kolyeyi boğazına dayadı ve adam birden kolyenin onda kalmasını istedi.

"Bunu sana hediyem olarak kabul et."

Ona şaşkın bir kaş çatma hareketi gönderdi. "Hediyen ne?" "Kleopatra kolyesi."

"Bu bir servet, Alexander!" diye haykırdı, oldukça şaşırmış görünüyordu.

"Bu bir anlam ifade etmiyor. Lütfen kabul edin."

"Hayır." Ayak parmaklarının ucunda hafifçe eğildi ve onu durduğu cam kaidenin üzerine geri koydu. "Bu çok çirkin ve uygunsuz bir hediye, bunu sen de biliyorsun."

"Uygunsuz bir şey bulmanız ne kadar endişe verici."

Kadın kıkırdadı ve adam da bu tatlı ama gırtlaktan gelen sesi bir ejderha gibi sakladı.

Sonraki bir saati hazine odasını gezerek geçirdiler. Kadının sorularının sonu gelmiyordu ve adam her birine sabırla cevap verdi, başka bir yerde olmak istemiyordu. Mezar maskeleri, nadir mücevherler ve taşlar, Büyük İskender'in resminin bulunduğu bir sikke ve Hindistan'dan gelen ipekler üzerinde oyalandı. Şimdi de üzerinde kılcal bir çatlak olan kahverengi bir kâsenin yanında duruyordu. Onun yanında yürürkenki kıvrak formu, sandalyeye bağlı halini kaybettiklerini hatırlatır hale getirdi.

"Ve bu Irak'tan mı?"

Adam, içinde bir küre bulunan büyük bir masaya doğru döndü ve kadın da onu takip etti. Sonra küreyi döndürerek parmağının doğru yerde durmasını sağladı. "Evet, Mezopotamya'da. Tam burada."

Bir an sessiz kaldı. "İtalya, Yunanistan, Viyana, Paris, Mısır, Irak, İspanya ve daha pek çok yere gittiniz." Zarif parmakları kürenin pürüzsüz yüzeyinde hafifçe dans etti. "Sana hiç biz günahkâr duvar çiçeklerinin hikâyesini anlatmış mıydım?"

İçine zengin bir zevk yayıldı. "Şimdi hak ettim mi?"

Ağzı küçük bir gülümsemeyle kıvrıldı ve gözlerinde bir parça muziplik parladı. "Evet."

"Anlat bana," dedi sessizce. Onun hakkında her şeyi bilmeyi bu kadar çok istemesi neredeyse şok ediciydi.

Bakışlarında garip bir kırılma vardı ama çenesini kaldırdı. "Beş hanım daha var ve onlar benim en yakın arkadaşlarım. Ailelerimiz bizi evlenirken görmeyi çok istemesine rağmen, *tonun* erkekleri kesinlikle ilgilenmediği için toplum bizi duvar çiçekleri olarak damgaladı."

Dudaklarını büzdü, bu hareket açık bir kızgınlık göstergesiydi. "Neden hayatımızı birilerinin bizimle evlenebileceği umuduyla yaşayalım ki? Hepimiz son zamanlarda kalbimizdeki arzuların peşinden gitmeye yemin ettik, bunlar kötü türden olsa bile. Benim ilk günahkâr eylemim senin nişanlanmışım gibi davranmak oldu." İç çekti. "Belki bir gün Mısır'ın ve diğer birçok ülkenin harikalarını da görürüm. Herhangi bir beyefendi gibi özgürce dünyayı dolaşacağım. Bu ne kadar olağanüstü ve *günahkârca* olurdu."

Sesindeki özlem dolu açlık kalbinin derinliklerine işledi. "Yapacağını biliyorum." Kadının yaşama arzusu ve azmi, başka bir sonuca inanmasına imkân vermeyecek kadar canlıydı.

Ona parlak bir gülümseme gönderdi. "Ve sen de benim bilgili yoldaşım olursun belki? Tekrar seyahat etmeyi arzulamıyor musun? Bana gösterdiğin gibi

Her bir parça geçmişle yoğrulmuştu, sanki alığınızı hissedebiliyordum. Bunu görmek oldukça güzeldi."

Alexander uzun bir süre ona baktı ve o da kızarmadı ya da gözlerini kaçırmadı ama o küstah tavrıyla Alexander'a karşılık verdi. "Yıllardır seyahat etmedim," dedi sonunda, eski ihtiyaç bir kez daha içinde burkuldu. Ve şaşırtıcı bir şekilde, onu yanında hayal edebiliyordu ve yeni bir kültür keşfetmekten ve yeni insanlarla tanışmaktan alacağı zevki.

"Bunu birlikte yapmak için yemin edelim mi?" diye sordu, kahkahası hâlâ gözlerinde dans ediyordu.

Ama bakışlarında mizahıntesinde bir şey vardı;öyle derin birzlemdi ki bu, dünyayı onun ayaklarının altına sermek için boğazının ağrmasına neden oluyordu. Alexander derin bir nefes aldı, Sfenks'in gölgesinde birlikte güldüklerini ve Ege'nin ılık sularında yıkandıklarını hayal etmemek için kendini zor tuttu. Onun gözlerinde bu kadar heyecanla dans ederken böyle fantezilere kapılmak çok mu yanlıştı?

Kıkırdadı ve sesi biraz hüzünlüydü. "Katherine'ciğim, yanında bir sakatı sürüklemek istemezsin; yanında ve yatağında sağlıklı geç bir delikanlıya ihtiyaın var."

Kızın gözleri şaşkınlıkla onunkilere kaydı, gzlerinderkmş bir soru vardı. Bunun onu yatağına götürmekle ilgili bir ima olduğunu tahmin etti. Beklenmedik bir şekilde hava gerginleşti, yanakları kızardı ve gözleri karardı. Katherine onu, onun kendisini arzuladığı aynı yoğunlukla istiyordu. Bu farkındalık, beline şiddetli bir sıcaklık dalgası getirdi. Alexander tekerlekli sandalyesinin kenarını kavradı ve yavaşça ona kadar saydı... geriye doğru.

Yorgun zihninde titreşen şehvet dolu görüntüleri durdurmak için hiçbir şey yapmadı - onun soyunmasını vennde çıplak durmasını talep ediyordu. şehvetli vücudunun etrafına şeffaf ipek şeritleri sarmasını ve o kaval çalarken kendisi için dans etmesini emretti. Adam onun ateşli bakışlarının masumca sunduğu şeyi alabilirdi ve kadın da ondan bir teklif alma şansı olmadan geri dönülmez bir şekilde mahvolurdu.

İsteği vardı ve bu açlıklar onun içinde titriyor, onu vücudunda atan çiğ, cinsel açlığa boyun eğdirmesini talep ediyordu. Aletinin yapamadığını Alexander ağzı ve parmaklarıyla yapacaktı.

"Ben istemen gereken bir adam değilim," diye mırıldandı.

"Arzularımı emretmeye cüret etmek ne şaşırtıcı bir küstahlık, Majesteleri," diye karşılık verdi sessizce. Yine de bakışları farklı bir mesaj veriyordu

- Altın sarısı gözlerinin derinliklerinde bir meydan okuma vardı.

Cesaretin varsa al beni.

Ve bunun onu ulaşmaya teşvik ettiği bir buluşma olmadığını hissetti - ama sonsuza kadar.

"Seni çıplak görmek istiyorum. Benim için elbiselerini çıkar."

Her kelimeyle birlikte gözleri d a h a da büyüyor, ellerinden biri kalbinin üzerine yerleşmek için çırpınıyordu.

"Beni şok etmeye çalışıyorsun," dedi belli belirsiz.

"On yıldır çıplak kadın formu görmedim. Bu benim açlığım." "Eminim senin önünde çıplak duracak pek çok kişi vardır... evlilik teklifi."

Ona doğru yaklaştı ve parmağını kalçalarının kıvrımında gezdirerek yan tarafına doğru okşadı. Kadın geri çekilmedi ama ona doğru sallandı ve adamın kalbi ihtiyaçtan gümbür gümbür atmaya başladı.

"Yine de görmek istediğim sensin." Alexander hınzırca kışkırtıyordu ama bu son birkaç gündür aklından çıkmayan bir gerçektir. Başparmağı bileğinin iç kısmındaki hassas deride gezindi. "Sana emredebilir miyim, Katherine?"

Hafifçe şok olmuş bir şekilde itiraz etti. "Sadece itaat edeceğimi düşünerek yanlış bir kanıya kapılıyorsunuz."

"Sen benim tutsağımsın ve tamamen merhametime kalmışsın."

Savunmasızlığının farkındalığı güzel gözlerinde parladı, ruhunu yakan bir özlemin parıltısıyla birlikte, elleri titredi, sandalyesinin kolları üzerinde kıvrılmadan önce, şimdi dengeyi bulmak için çaresiz olan kişi. "Neden, Bayan Danvers, benimle kötü olmak *istediğinize* inanıyorum."

Dudakları tatlı ve şehvetli bir gülümsemeye dönüştü ve koyu renk kirpikler gözlerindeki ifadeyi gizledi. Bakışları sanki görünmeyen bir güç onları kontrol ediyormuş gibi kızın ağzına kaydı. Dudakları pembe, gür, tatlı kıvrımlı ve mükemmeldi ve Alexander onu sonuçlarına katlanmadan öpmek istedi.

Günlük elbisesini terliklerinin üzerinden yavaşça kaldırıp çoraplı ayak bileğini gözlerinin önüne serdiğinde uzun bir nefes aldı. Çok masum ama bir o kadar da kışkırtıcı.

Bakışlarını ona çevirdi ve fingirdek kız gülmeden önce ona göz kırparak onu şehvetli mizahı paylaşmaya davet etti.

Sandalyesini kapıya doğru çevirdi ve tam kapıyı açacakken Alexander durakladı. Sonra aniden arkasını döndü ve sert bir şekilde, "Bu eserin kötü adamı benim, Bayan Danvers. Bunu aklınızdan çıkarmasanız iyi edersiniz."

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Kitty dört gündür McMullen Şatosu'ndaydı. Bu süre içinde Dük'ü neredeyse hiç görmemişti.

Alexander her gün saatlerce hazine odasının güzel oymalı kapısının ardında kaybolurdu. Şimdiye kadar gördüğü en zarif odalardan biriydi. Üç kat kitap, eski eserler ve kalıntılar, resimler, heykeller ve parşömenlerle doluydu. Hazine odasında olmadığı zamanlarda çalışma odasına çekilirdi. Kitty orada düklerin geniş mülklerini yönetirken yaptıkları her şeyi yaptığını düşündü.

Sürekli yağan yağmurlar onu içeride tutuyordu ve bu onun mizacına hiç de uygun değildi. Kitty açık havayı, ata binmeyi, uzun yürüyüşler yapmayı, havaya yayılan çeşitli çiçek kokularını içine çekmeyi ve doğanın güzelliğinin tadını çıkarmayı severdi. Bununla birlikte, kısıtlamalara biraz neşeyle katlanmaya çalışmış ve zamanının çoğunu şatonun orijinal kütüphanesinde bulduğu *Sense and Sensibility*'yi okuyarak geçirmişti.

Şatoda bir başka görkemli oda keşfetmişti ve eğer aptal, romantik bir tip olsaydı sonsuza kadar orada kalmak istemesinin nedenlerinden biriydi. Üç kat yüksekliğindeki kütüphane, tüm duvarları kaplayan ve her biri büyüleyici kitaplarla dolu raflarla göz kamaştırıyordu. En iyi yaldızlı, kabartmalı deriyle cömertçe ciltlenmiş güzel kitaplar. En yüksek raflardaki kitaplara ulaşmak için ileri geri hareket ettirilebilen tekerlekli bir merdiven raylar üzerinde asılıydı.

Kitty ayrıca oldukça geveze olsa da sevimli bir kız olan Penny ile sohbet etmekten ve salon oyunları oynamaktan da hoşlanıyordu. Kitty onun aracılığıyla Bay Eugene Collins'in Alexander'ın birinci dereceden kuzeni olduğunu, babalarının kardeş olduğunu öğrendi. Bay Collins'in babası, ağabeyinin bu şatodaki yangında ölmesinden sadece bir yıl sonra ebedi istirahatine çekilmişti, yani artık Alexander'ın varisiydi.

Yaşadıkları trajediyi düşünürken Penny'nin gözleri irileşmiş ve yaralanmıştı, ama etkilenmemiş gibi görünmeye çalışmıştı. Kitty konuşmayı nazikçe şatonun tarihine doğru kaydırmıştı. Bu birkaç saat önceydi ve genç kız günün geri kalanında mürebbiyesi ve öğretmenleriyle birlikte ortadan kaybolurken, Kitty de bir romanla odasına çekilmişti.

Bugün hiç tatmin edici olmayan bir şekilde uzadı ve Kitty beklenmedik bir şekilde kitap okumaktan sıkıldığını hissetti. Kitap aklını dükten ve neden hâlâ onun şatosunda olduğundan uzaklaştıramıyordu. Bu olası ziyaretten korktuktan sonra

Dük'ün onunla ne yapacağını düşünürken, hiçbir şey olmaması onu çok şaşırtmıştı.

Ya seni sonsuza dek ilgilendirirsem Alexander?

Sorusuna ne kadar aç bakmıştı. Nasıl da korkmuştu, sanki ona elinden alınabilecek bir umut sunmuştu.

Uzaklarda gök gürledi ve gökyüzü daha karanlık bir hal aldı. Daha öğlen bile olmamıştı ama akşamın sonları gibi görünüyordu. Kitty kitabı yatağın üzerine koydu, sonra gardıroptan bir şal seçti ve odadan çıktı. Belki de düşüncelerini meşgul edecek daha oyalayıcı bir romana ihtiyacı vardı. Koridorda birkaç hizmetçinin yanından geçti, onlar da başlarını sallayıp kendisine gülümsediler. Sahanlıktaki uzun vitrinli saat çaldı. Kütüphaneye girdi ve ağır meşe kapının arkasından kapanmasına izin verdi. Önündeki manzarayı anlaması biraz zaman aldı.

"Majesteleri?" Kitty sertçe sordu.

Yere sırtüstü uzanmış, bacaklarını açmış, ellerini başının arkasına koymuştu. Kitty onun halı kaplı zemine uzanmasının bilerek mi seçildiğini, yoksa düşerek mi olduğunu anlayamadı. Sandalyesi birkaç metre ötede, ateşin yanındaydı ve odanın ortasındaydı, etrafına dört kalın deri ciltli kitap serpiştirilmişti.

"Uşağınızı çağırayım mı?" diye sordu kararsızca.

Adam, kadının kaçırdığı bir cevap verdi. Yaralanmış olabileceğinden endişelenerek arkasını döndü ve kapı kolunu kavradı. Kolun üstünden bir kitap kapıya çarptı. Ona doğru döndü. "Alexander!"

"Kimseyi çağırma," diye hırladı sinirli bir şekilde. "Yakında hareket edebileceğim." Ona doğru yürüdü. "Bana bir kitap fırlattınız, Majesteleri."

"Kapıda, Bayan Danvers. Kapıda. Size isabet etmeyeceğinden oldukça emindim, yoksa bu riske girmezdim. Şimdi gözlerinizle beni hançerlemeyi bırakın."

Bunu alaycı bir eğlenceyle söylemişti ama ona bakan bakışlarda bir rahatsızlık ve kaynayan bir öfke sezdi. Anlamakta güçlük çektiği bu duyguların yavaş yavaş kaynaşması, midesinin gerginlik içinde çırpınmasına neden oldu.

Dük, onun bu savunmasız durumda karşısına çıkmasından memnun değildi.

Şalını çıkarıp kanepenin üzerine bıraktı, sonra kütüphaneye göz gezdirdi. "Bir kitap ödünç almaya geldim."

"Şimdi mi?"

Ses tonu ne kadar da kesiciydi.

Durakladı, bir iki dakika tereddüt etti ve sonra, "Odamda kapalı kalmaktan çok sıkıldım. Sürekli yağın yağmur korkunç ve sizin de kötü bir ev sahibi olduğunuzu söyleyebilirim. Çok az ya da hiç ziyaretçi kabul etmemenize hiç şaşırmadım."

Dudakları alaycı bir gülümsemeyle büküldü. "Sen benim misafirim değilsin." Kollarını kavuşturdu ve kaşlarını çatı.

"Değil miyim?"

"Sen benim esirimsin," dedi bastırarak.

"Sen şimdiye kadar karşılaştığım en kışkırtıcı yaratıksın!"

Kitty onun yanındaki halının üzerine uzandı. Parmaklarını birleştirip başının arkasına koyarak onun duruşunu taklit etti. Birkaç dakika boyunca konuşmadılar ve Kitty hafifçe kıpırdarsa ayakkabılarının onunkilere sürtünebileceğinin farkındaydı.

İçinden gelen dürtüyle hareket ederek çizmeli ayaklarını yaklaştırdı ve adamın kaval kemiğini dürttü. "Demek düştün," diye mırıldandı sonunda.

"Ben de düştüm."

Adamın ses tonundaki kuru düzlük karşısında kalbi sıkıştı. "Ne zamandır burada yatıyorsun?"

"Çok fazla soru soruyorsun."

"Ne zaman utansan kaba oluyorsun."

Adam homurdandı ve kadının dudakları kıpırdadı. "Şimdi Hoyt'u ya da diğer hizmetkârlardan birini çağırmamı ister misin?"

"Hayır."

"Neden olmasın?"

"Sebebin bir önemi yok. Sadece isteğimin bu olduğunu bil ve itaat et."

Başını halının üzerine çevirdi ve onun yaşlanmayan bir güçten söz eden profiline sertliğine baktı. Kalbinde ona karşı beklenmedik bir hayranlık kabardı. "Gitmemi ister misin?" Onun sessiz düşünceleri karşısında midesi bulandı.

"Hayır, kalmanız beni memnun eder."

Damarlarında dolaşan mutluluğu açıklamak zordu. "Ama benim yardımımı da istemiyorsun," diye mırıldandı.

"Beni tanımaya başlıyorsunuz, Bayan Danvers."

Kitty alay etti. "Bundan şüpheliyim. Yüzeyini zar zor kazıdım, yine de bunu yapmak istediğimi söyleyebilirim."

"Beni tırmalamak için mi? Ne kadar sıra dışı."

Onun vücudunun kendi vücudunun yanında olduğunun çıldırtıcı bir şekilde farkındaydı. "Seni tanımak için."

Sanki Kitty'nin merakının ağırlığını hissetmiş gibi, yavaşça dönüp ona baktı ve bakışları Kitty'nin üzerinde gezinerek onu iyice değerlendirdi. Gözleri öylesine yoğun bir şekilde parlıyordu ki Kitty neredeyse rahatsız olacaktı. Kızardı ve nefesi kesildi ama garip bir beklenti duygusuyla doldu. Mırıldandığı anlaşılamayan bir küfürle bakışlarını kaçırdı. *Neden korkuyorsun, Alexander?*

"Bana herhangi bir soru sorun, cevaplayayım." "Gerçekten mi?"

"Tabii ki."

"Kulübede geçirdiğimiz zamanı düşünüyor musun?" Kitty bu sözlerin ağzından kaçtığını fark etmemişti. Yanakları kızardı ve içgüdüsel olarak ellerini yanaklarına bastırdı. Bunu neden sormuştu?

Adamın görünüşte şaşkın sessizliği onu daha da utandırdı.

"Biliyorum," diye cevap verdi sonunda.

Kitty birkaç saniye bekledikten sonra, "Bu konuda söyleyeceklerin bu kadar mı?" dedi.

"Evet."

"Sen çıldırtıcı bir yaratıksın!"

"Benden hâlâ hoşlanıyorsun," dedi kaba bir eğlenceyle. "Bu benim cazibemin bir parçası."

Kitty'nin sinirlerini bozmak ve kızarmasına neden olmak konusunda ender rastlanan bir yeteneği vardı. Kitty, Dük'ten önce yılda bir kereden fazla kızarmadığına yemin ederdi. "Ben... Nişanlandığınızı duyduğumda çıkan dedikodulardan biri de senin Kontes Lynwood'la evlenmeye hazırlandığındı."

"Leydi Daphne, abartılı hassasiyetleri olan ve güzel gözyaşları dökmeye eğilimli bir hanımefendi."

"Onu sevdin mi?"

"Onun arkadaşlığından hoşlanıyordum ama bu aşk değildi. Ailelerimiz tarafından teşvik edilen bir evlilikti. Ortak mal varlığımız İngiltere'nin en güçlülerinden biri olabilirdi. Babamın Leydi Daphne'yi gelinim olarak önermesini kabul ettim ve o da büyük bir mevki uğruna evlenmeye razı oldu."

Kitty onun yüz ifadesini daha iyi görebilmek için halının üzerinde hafifçe kaydı. "Onunla evlenmediğin için pişman mısın?"

"Hayır."

Bu hızlı cevap ve kesinlik, içinde yükselen açıklanamayan sızıyı yatıştırdı.

"Kadın yara izlerimi ve kırık vücudumu gördükten sonra ağlayarak kaçtı. Afyon yüzünden hafızam bulanık ama yine de en az üç kez bayıldığını ve babasına bir canavarla evlenmeyeceğini söyleyerek feryat ettiğini hatırlıyorum."

"Ama sen çok çekici bir canavarsın," diye mırıldandı.

Dudakları seğirdi; ellerinden birini başının arkasından çekti ve bir parmağını yaralı yanağında gezdirdi. "Penny'nin yanı sıra, tanıdıklarım arasında bana bakıp da çirkinliğimden ürkmeyen tek kadın sen olabilirsin. Oldukça takdire şayan."

"İnsanların gözlerini kaçırdıklarına inanıyorum çünkü bir başkasının acısı tüm dünyanın gözü önündeyken ona bakmak rahatsız edici. Nasıl ilişki kurabilirler? Ya da acınızı gerçekten anlayamadıklarında şefkat sözcükleri mi önerecekler? Bu en hafif tabirle gösterişli bir davranış olur ve onlar da bunun farkında oldukları için şaşkınlığa düşer ve belki de aptal gibi davranırlar. Tanıdığım en yakışıklı erkeklerden birisiniz."

"Görme yeteneğinizin büyük ölçüde zarar gördüğüne kolayca inanabilirim."

Homurdanarak kendini dirseklerine doğru itti ve gözlerini kapattı. Hissediyor olması gereken acıya karşı çenesini sıkı ama ondan yardım istemedi. Hayal kırıklığı onu ısırdı ve ona acımadığını, aksine metanetine hayran olduğunu haykırmak istedi, ancak onun bu tür güvenceleri reddedeceğini biliyordu.

Kitty kendini zarif bir oturma pozisyonuna getirdi ve adamın homurdanarak kendini aynı pozisyona getirmesini izledi. Ayağa kalktı, tekerlekli sandalyeye doğru yürüdü ve sandalyeyi ona doğru yuvarladı. Kendisine bakan bakışlarda öfke görmeyi bekliyordu ama onun yerine sıcak bir eğlence vardı. Bu onu telaşlandırdı ve sandalyenin etrafından dolaşıp elini uzattı.

"Bana yardım etmeye kararlısın, değil mi?"

"Sanırım bunu istememek sizin arzuunuza eşittir."

Kadın elini uzattı; adam elini kavradı ve onu kendine doğru çekti, böylece kadın yere yuvarlanarak adamın kucağına düştü. Acı dolu bir iniltiyle adam geriye düştü ve kadın da oldukça beceriksizce adamın üzerine yayıldı. Yüzü adamın göğsüne bastırılmış, bacaklarından biri adamın kalçalarına dolanmıştı. Kitty neredeyse dükün üstünde yatıyordu ve bu pozisyonun yarattığı şok onu birkaç dakikalığına dondurdu.

Göğsünden kahrkahaya benzediğinden kuşkulanılan boğuk bir ses geldi.

"Bu durumda komik bir şey bulamıyorum," diye soluk soluğa adamın üstünden kalkmaya çalıştı, avuçlarını adamın göğsüne bastırıp yukarı doğru kalktı.

Ondan abartılı bir acı iniltisi yükseldi. "Yüce Tanrım, Bayan Danvers, dua edin hareket etmeyin."

"Aman Tanrım! Canını yakıyorum," diye bağırdı Kitty ve hâlâ onun üstündeydi. "Daha nazik olacağım," diye nefes alarak onu rahatlatmaya çalıştı. Ne var ki, onun üzerinde her dakika yer değiştirdiğinde, ondan aşırı uzun bir inilti daha geliyor ve Kitty onu incitmekten korktuğu için hareket edemez hale geliyordu. "Sol tarafına doğru hafifleyeceğim; lütfen hareketsiz kal ve-"

Sıradan bir kapı sesi duydu ve bir solukla başını kapıya çevirdi. Kapı açıldı ve hizmetçi telaşla içeri girdi. "Majesteleri, ben-"

Onlara baktı ve sonra Kitty'nin şaşkınlığı içinde kadının yüzünde çok hoş bir gülümseme belirdi ve heyecandan ellerini iki kez birbirine vurdu, çünkü bu kesinlikle tanık olunan bir uygunsuzluk karşısında duyulan bir telaş değildi. Hizmetçi tek kelime daha etmeden arkasını döndü ve kapıyı arkasından kapatarak hızla uzaklaştı.

"Neden, buna inanamıyorum!" Kitty'nin nefesi kesildi.

Bakışlarını altındaki adama çevirdi ve kıpırdamadan durdu. Adamın gözleri kötücül bir şeyle parlıyordu. "Seni alçak, hiç acı çekmiyorsun! Ve hizmetkârlarının ciddi bir düzeltmeye ihtiyacı var!"

Adamın kahkahalarını duymazdan gelerek kendini onun vücudundan itti ve dizlerinin tehlikeli bir şekilde adamın bir kısmına yaklaştığını umursamadı. Kitty ayağa kalktı, bir elini kalçasına götürdü ve hışımla kütüphaneden çıkmadan önce ona intikam vaat eden bir bakış fırlattı.

Çok ilerleyemeden durdu ve bir elini ağzına bastırarak kahkahasını bastırdı.

İğrenç adam.

Aceleyle geri döndü ve kapıyı yavaşça araladı. Tekerlekli sandalyedeydi, kenarlarını sıkıca kavramış, vücudunu kasıp kavuran acıya karşı koymaya çalışıyordu.

Anlamaya başladı ve boğazı yandı. Alexander onun bu acıya tanık olmasını istememişti... muhtemelen zayıflık olarak görüyordu.

Başı koltuk başlığına yaslanmıştı ve acıyla mücadele ederken göğsü hızla inip kalkıyordu. Onun gitmesini isteyeceğini umursamadan, biraz rahatlatmak için çaresizce ona doğru ilerledi.

Kadın onun arkasına geçti ve kapanıp tavana dikilmiş olan gözleri açıldı.

"Geri döndün," diye homurdandı, dudakları gerilmişti.

Alnındaki nemli saç tutamını keskin bir şefkatle fırçaladı. "Geri geldim."

Adam ona baktı ve kadın onun bakışlarındaki soruları dile getirmesini diledi. Belki o zaman kalbine bir açıklık gelir ve ona karşı büyüyen hislerini anlayabilirdi. Eğildi. "Kitabımı unutmuşum."

Gözlerinde takdir ışıltısı vardı ama acısı dinmemişti. "Senin için şarkı söyleyeceğim," diye teklif etti.

"Yüce Tanrım, hayır, zaten yeterince acı çekiyorum."

Kitty öfkeyle soludu ve şarkı söylemeye başladı. Sanki buna katlanmak zorundaymış gibi sahte bir teslimiyetle omuz silkti. Ama dudaklarında bir gülümseme belirdi, sandalyeyi kavrayan eli gevşedi ve kaşlarını çatan çatıklık kayboldu.

Gülmeye başladığında içinde garip bir mutluluk ve aidiyet duygusu patladı, şarkının bir dükü uyurken boğarak öldüren genç bir kadın hakkında olduğunu fark etti.

Kısa bir süre sonra Kitty dükü viskisini yudumlarırken ve kitap okurken buldu, küçük bir gülümseme dudaklarına kalıcı olarak yapışmış gibiydi. Onu oraya kendisinin koyduğunu bilerek sırttı.

Salondaki geniş pencerelerden birinin altındaki şezlonga yerleşti ve yağmurlu manzaraya baktı.

"Ahem," dedi bir ses, onu kaprisli düşüncelerinden sürükleyerek.

Kâhyaya baktı ve onu elinde bir buket çiçekle görünce irkildi.

"Bunlar sizin için leydim. Akşam yemeği için istediğiniz özel bir şey var mı?" diye sordu, sesi duygusallıktan boğuklaşmıştı.

Arkasında, hizmetçi kadın oyalanıyor, Kitty'ye gülümsüyordu. Kitty kızardı ve kadının onları daha önce gördüğü uygunsuz pozisyonu hatırladı. Şüphesiz onun bir aptal olduğunu düşüneceklerdi. Yine de tüm hizmetkârlar şaşırtıcı derecede gururlu ve umutlu bir heyecanla ona bakıyor gibiydi.

Hizmetçilerden birkaçı aceleyle gözlerini ve burunlarını mendillerle silmeye çalışıyordu. Onun varlığının onlar için derin bir anlam ifade ettiğini fark etti. Şatonun üzerine bir umut örtüsü çökmüş, hizmetçilere taze gülümsemeler ve daha önce hiç tanık olmadığı kadar özenli bir doğa aşılammıştı. Kitty bir hizmetçinin toz alırken şarkı söylediğini bile duymuştu.

Umutlarınızda bu kadar aptal olmayın, diye uyardı hizmetkârları sessizce, çiçekleri kabul ederken.

Gerçi itiraf etse de, bu uyarı daha çok kendisi içindi.

Kitty çok tehlikeli bir uçurumun kenarındaydı; ona karşı kalıcı bir ilgisi olmayan bir adama aşık olmuştu.

ON ALTINCI BÖLÜM

Alexander dürbünü gözlerinin önünde sıkıca tuttu, kâhyasının Kent'teki malikânesinden kendisine gönderdiği emlak defterlerini inceleme düşünceleri unutuldu. İçinden alaycı bir kıkırdama geçti.

Kadınlar ağaca tırmanmazdı. Onun farklı bir tür olduğu açık olsa da, yine de böylesine alışılmadık derecede cüretkâr bir yapı beklemiyordu. Bayan Danvers'ın yaptığı hiçbir şey onu bir daha şaşırtmayacaktı. Onunla birlikte, beklenmedik şeyleri tahmin etmeyi öğrenecekti. Sanki gökten düşmüş ve en sevdiği mağaranın yakınındaki karaağacın budaklı dallarına tünemiş egzotik bir yaratılmış gibi onu inceledi, mavi gündüz elbisesinin etekleri rüzgârda dalgalanıyordu. Yarım botları yoktu ve çoraplı ayakları dallara sıkıca tutunmuştu.

Belli ki deneyimli bir ağaç tırmanıcısıymış.

Bayan Danvers yerden birkaç metre yükseklikte, dalın üzerinde mükemmel bir şekilde dengede duruyor, ön kolunu göğsüyle aynı hizada olan başka bir kola dayıyordu. Birkaç dakika boyunca onu izledi ve dudaklarının hareketinden ve yüzündeki zevkten kadının şarkı söylediğini tahmin etti.

Belki de ana evden bu kadar uzağa gitmesinin nedeni ev halkını korumaktı.

Ağacın dibinde bir sepet gövdeye yaslanmıştı; yumuşak, yemyeşil çimlerin üzerine bir battaniye serilmişti ve battaniyenin üzerinde bir kitap duruyordu.

Dürbünü tekrar ona çevirdiğinde, uzak ufka bakan kadının ne kadar yalnız görüldüğünü biraz da şaşkınlıkla fark etti. Birkaç dakika boyunca onun yüzünü izledi ve ifadesindeki her küçük değişimi gözlemledi. Yüzüne narin bir özlem yerleşti ve onun adı dudaklarını şekillendirdiğinde kalbi acıyla sarsıldı.

Alexander.

Kalbinin etrafına inşa ettiği tuhaf kopuş, sanki korkunç bir darbe almış gibi ürperdi. Adını iç çekti, özlem güzel yüz hatlarında gezindi ve bir elini göğsünün beşiğinin arasına bastırdı. Adamın kasıklarında sıcaklık hissedildi ve kalbi sıkıştı.

Katherine'le sevişirken aklına gelen bir dizi şok edici, ama inkar edilemeyecek kadar hınzırca şehvetli görüntü kafasının içinde dans ediyor, içini sızlatıyordu. Alexander umutsuzca onu öpmek istiyordu, ta ki Katherine zevkini onun ağzına haykırana kadar. Kalbinde böylesine tehlikeli ihtiyaçlar fırtınalar estirirken

isteyeceği son Şey onunla birlikte olmaktı. VahŐice küfrederek zili çaldı ve uşağını çağırdı.

Hoyt'un ortaya çıkmasından birkaç dakika sonra, malikânesinin geniş çimenleri üzerinden Bayan Danvers'a doğru ilerlediler.

"Bayan Danvers'a katılacağınızı söylediğinizde kütüphaneden bir Şiir kitabı alma cüretini gösterdim, Majesteleri," diye mırıldandı Hoyt beklentiyle.

Alexander homurdandı ama cevap vermedi. Bir hataydı, çünkü uşağı bunu uygunsuzluğuna devam etmesi için bir davet olarak algıladı.

"Cook ayrıca bir Şişe Şarap ve romla ıslatılmıŐ bir Fransız pastası gönderdi. Bayan Danvers bu ikramlardan çok memnun olduğunu ifade etti ve Cook da bunları onun için hazırlıyor."

Şarap ve pasta. Aman Tanrım. Yine de merakı uyanmıŐtı. "Bayan Danvers kek sever mi?"

"Evet, Majesteleri. D n mutfağa geldi ve aŐçıyla gizli tarifleri hakkında sohbet etti. AŞçı... yani herkes çok memnun. Bayan Danvers'ın kalıcı olarak burada kalacağını umuyoruz."

Hoyt duyulur bir Şekilde nefesini tutmuş, hiç Şüphesiz Alexander'ın genç ve evlenmemiŐ bayanın hayatındaki yerini onaylamasını bekliyordu.

Alexander cevap vermedi ve uşağı sinirli bir nefes çekti. Katherine'e yaklaŐtı a tekerlekler çimenlerin ve dökülen yaprakların üzerinde gürültüyle gıcırdıyordu. Ondan sadece birkaç adım uzaklaŐtıklarında Alexander, "Beni burada bırak. Ben sopamla devam edeceğim."

"Nasıl isterseniz, Majesteleri."

"Banyo sandalyesini alabilir ve bir saat içinde geri dönebilirsiniz."

"Peki ya pasta ve Şarap?" Hoyt umutla sorunca Alexander gülümsedi.

"Onları ben alırım."

"Peki ya Şiir kitabı?"

"Onu da sepete koy," dedi, hizmetkârlarının kendilerini ilgilendirmeyen bir duruma saçma bir Şekilde karıŐmalarına göz yummasına biraz Şaşırarak.

Hoyt, Alexander'ın önüne geldi ve bir eline bastonunu, diğer eline de küçük sepetini aldı. Sandalyesinden kalktı ve sessiz bir baş hareketiyle Hoyt'u onları yalnız bırakması için cesaretlendirdi. UŞağı ayrılmadan önce memnun bir gülümsemeyle gözle görülür bir Şekilde mücadele etti.

 skender sinirli homurtusunu yuttu. Hizmetk rlarının bitmek bilmeyen spe lasyonlarının icabına bakılması gerekiyordu.

Alexander Katherine'in ağacına doğru ilerledi ve sepeti *Katil Keşiş'in* bir kopyasının yanına koydu. Ağacın tepesinden bakınca Kitty'nin kendisine baktığını gördü, ağzında şaşkın bir memnuniyet ifadesi vardı.

"Hemen geliyorum, Majesteleri," diye seslendi.

Bu güvenceyi görmezden gelerek bastonunu battaniyenin üzerine bıraktı, en yakın dala uzandı ve kendini yukarı çekti. Sırtının alt kısmını yırtan vahşi acıya bir küfür savurdu ama dişlerini sıkıp ilerlemeye devam etti.

Orada onunla birlikte olmak *istiyordu* ve Tanrı adına bunu yapacaktı.

Birkaç dakika sonra, onun yanında duruyordu, başları dalların üzerindeydi ve altlarındaki vadi çarpıcı bir ihtişama sahipti.

Gözleri zengin bir zevkle parlıyordu. "Yukarı gelmene gerek yoktu. Ben de sana gelirdim."

"Senin yanında durmak istedim."

"Bunu orada da yapabilirdik."

Beklenmedik bir şekilde onun alnını okşadı, parmakları şefkatle alnının üzerinde kıvrılan saçlarını karıştırdı. Onun dokunuşuna nasıl da yaslanmak istiyordu. Uzandı ve saçlarından bir tutam otu nazıkçe kopardı. "Şans eseri çimlerde mi yuvarlanıyordunuz, Bayan Danvers?"

"Yapıyordum," dedi hafif bir kahkaha atarak. "Kar meleği yapıyordum ama kar olmadan," dedi karşı konulmaz bir gülümsemeyle ve uzaklara baktı.

Alexander'ın kalbi bir kez daha çarptı... sonra bir kez daha.

"Çok vahşi ve güzel. Ve rüzgarlı." Hâlâ yerinde olduğundan emin olmak için başlığını okşadı.

Başının üzerinde eğri büğrü durduğunu, çılgın buklelerin omzuna döküldüğünü ve sevimli tutamların yanaklarını okşadığını söylemeye yüreği elvermedi. Keyifli bir şekilde dağınık ve uygunsuz görünüyordu.

"Londra yerine neden bu geniş açık alanı tercih ettiğinizi anlayabiliyorum. Şu kuşlara bak," diye soluyarak, lavanta ve gri tonlarına boyanmış ufuk çizgisinde mükemmel bir uyum içinde dans ediyor gibi görünen sığırcık sürüsünü işaret etti.

"Demek kuşları izliyoruz," diye düşündü.

Kadın güldü ve bu bulaşıcı ses adamın kalbini yerinden oynattı. "Ve ayrıca toprağı seyretmek. Ve gökyüzünü. Bulutlara bakın. Az önce arp çalan bir keşiş gördüğüme yemin edebilirim."

Yukarı baktı. Bir rüzgâr bulutları dağıttı ve yeniden şekillendirdi. "Bulutları görüyorum."

"Alexander," diye bağırdı sahte bir dehşetle. "Hayal gücün nerede? Şimdi bak, dans eden kadın ve erkeği görüyor musun? Sanırım bu da vals."

Yukarı baktı ve kayıtsız bir ses çıkardı.

"Çocukken bulutları seyrederek koca koca hikâyeler yaratmadın mı?" diye sordu hüzünle. "Bunu babamla sık sık yapardık. Bana hayal gücünün güzelliğini ve neredeyse her durumda bir macera olasılığı görmeyi öğretti."

"Takdire şayan birine benziyor. Annem onu severdi."

"Sever miydi?"

"Annem de macerayı bulutlarda ve yıldızlarda görürdü. Babam bir keresinde bana onun tuhaf ruhu yüzünden ona aşık olduğunu söylemişti," dedi huysuzca.

Kitty sırttı, görünüşe göre bu haber hoşuna gitmişti. "Bu bir aşk maçı mıydı?" Alexander vadiye doğru baktı. "Onu bir baloda gördüğünü söyledi, ayak parmaklarına basmış ve o da gülmüş. O zaman onunla evleneceğini bildiğini söyledi."

"Ne kadar güzel," dedi yumuşak bir iç çekişle. "Annem ve babam çocukluk arkadaşlarıydılar, mülkleri birbirine bitişikti. Babam daha on iki yaşındayken annemin karısı olacağını bildiğini söylemişti. O zamanlar on yaşında olan annem de bildiğini söylemişti ve kızlarının neden iflah olmaz romantikler olduğunu merak ediyordu."

Büyük bir kuş alçaldı ve tam başlarının üzerindeki dala tünedi. Katherine heyecanla onun kolunu yakaladı. "Şu muhteşem tüylere bakın!"

Kanatlarını çırparak bulutlara doğru uçup gidene kadar kuşu sessizce izlediler.

"Düşünüyordum da," diye mırıldandı.

"Zihninde ne güzel yaramazlıklar dönüyor?"

Omzuyla onu şakacı bir şekilde zıplattı, sonra nazikçe boğazını temizledi. "Maskaralığımız sonsuza dek süremez... ilginiz sonsuza dek tuzağa düşemez."

Onun iddiasını çürütmek istedi, gerçekten de onun kendisini büyülemeyeceği bir anı hayal edemiyordu. Zeki, becerikli, küstah ve bir o kadar da güzeldi.

"Sana astronomik bir miktar borcum var ve ben-"

"Bana hiçbir şey borçlu değilsin," dedi huysuzca. "Kasaba evini kiralamak için gereken miktar çok az."

"Yine de, nişanımız sona erdiğinde, cömertliğinizi daha fazla zorlayamam."

"Peki sizce bu yakında sona erecek mi Bayan Danvers?"

Ona yan gözle bir bakış gönderdi. "Ben de sizden aynısını isterdim, Majesteleri. Beklentilerim altüst oldu. Beni ailemin konforundan koparan kötü kalpli adamdan kaçmak için umutsuz planlar yaparken, namusum için umutsuzluğa kapılan bir gotik roman kahramanı gibi bir kuleye kapatılmadım."

Ona gülüyordu.

Elinin tersiyle kızın yanağının yumuşaklığını sıyırdı. "Yakıp yıkan canavarı oynamamı ister misin, Katherine?"

Nabızı gözle görülür bir şekilde boğazında atmaya başladı.

"Burada daha fazla kalamayacağımı biliyorsun," diye fısıldadı. "Londra'ya gelebileceğini düşünüyordum. Tiyatroya gidebiliriz. Bahçelere. Hatta müzeye. Eğlenceli olmaz mıydı? Ve biz nişanlıyız, bu yüzden çok az spekülasyon olmalı ya da hiç olmamalı."

Gözleri söylenmemiş vaatlerle parlıyordu ve adamın içinde alaycı olmak yoktu. Bunun yerine dalda o na yaklaştı, cüssesiyle etrafını sardı ve bir an için böyle vaatlerin gerçek olabileceğini düşündü.

"Burada yaşayabileceğinizi ve mutlu olabileceğinizi hayal ediyor musunuz?"

Gür dudaklarında alaycı bir ifade belirdi. "Son derece tehlikeli bir soru, Majesteleri. Beni sonsuza dek esir tutmayı planladığınızı ima ediyor."

O cevap vermeden önce, ayak parmaklarının üzerine eğildi, eğildi ve onun alnından öptü. Gerçekten de küstahlığı onu daha fazla ürkütemezdi. Nazikçe burnunun köprüsünü ve son olarak da ağzını öperek bakımına devam etti. Fırçaların en yumuşağıydı ama yine de soğuk ve yalnız kalbine kadar uzandı ve onu şaşırtıcı bir sıcaklık ve daha önce hiç hissetmediği bir hafiflikle doldurdu.

Bu anda kendini inkâr etmeyi reddederek, boştaki eliyle onun yanağını kavradı, başını eğdi ve önce yumuşak ve şefkatli, sonra vahşi ve sert bir şekilde ağzını aldı. Kızın ağzı onunkinin altında canlı bir alev gibiydi; tutkulu, tatlı ve karşı konulmaz.

Sonra daha başlamadan bitti. Adam hafifçe geri çekildi ve onun bir şey söylemesini bekledi, herhangi bir şey, ama o sadece karşıya baktı

toprağın vahşi güzelliği. Yine de dudakları gizemli bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. Gülümsemesinin güzelliği ve gücü karşısında hayrete düşen adam sadece baktı, ama ona, önlerindeki manzaraya değil.

Öpücükten söz etmediler ama o, kuşlarla canlanan bulutları ve sahip olduğu toprakları izledi. Uçaktan inmek zor olmuştu ama fazla bir aksilik çıkmadan inmeyi başarmıştı, gerçi kasları inişin şokunu emerken yüksek sesle inleme dürtüsüne zorlukla direnmişti. Yere indikten sonra battaniyenin üzerine uzanıp bir şişe şarabın tamamını içmişler ve lezzetli romlu pastayı yemişlerdi. Alexander, Katherine'inin biraz tilkileşmiş olabileceğinden bile şüphelenmişti. Katherine'in sevinçli ısrarı üzerine aptalca karsız kardan melekler yapmıştı ve vücudunun her yerinde ve saçlarında otlar vardı.

Bulutlardaki şekiller üzerine daha çok tartışmışlar ve başsız bir atlının gerçek olup olmadığını ve Londra'nın alt sınıfının nasıl şampiyonu olabileceğini tartışmışlardı. Bir süre sonra kendisinin de tilkileşip tilkileşmediğini merak etmişti, çünkü konuşmaları daha önce hiç olmadığı kadar farklıydı. Uzun uzun İngiltere'nin yetimlerinden ve destekçilerinin bir sonraki oturumda parlamentoya götüreceği önergelerden bahsetmişlerdi.

Bir saatten fazla zaman geçmişti. Havaya bir serinlik sinmiş ve alacakaranlık yaklaşırken gökyüzünü lavanta rengi bir örtü kaplamıştı. Yine de kale duvarlarının içine çekilmek için herhangi bir çaba sarf etmediler. Hoyt elinde iki sıcak battaniye, minderler ve yanan bir fenerle görüldüğünde de Alexander irkilmedi. Adam tek kelime etmeden onları yere bıraktı ve gizlice uzaklaştı. Katherine mutlu bir şaşkınlıkla gülmüş ve bir battaniyeyi onun omuzlarına sardıktan sonra aceleyle kendini battaniyeye sarmıştı.

Şimdi sırtını ağacın gövdesine dayamış, bir bacağına yukarı çekmiş, diğerini uzatmış oturuyordu; kalçası Katherine için yastık görevi görüyordu. *Katil Keşiş*'in gotik ve şaşırtıcı derecede ilgi çekici hikâyesini okurken başını onun bacağına yasladı.

Kalbi düzensiz de olsa yeniden atmaya başladı. Ve uzun zamandır ilk kez, hayallerinin sertleşmiş buzlu yüzeyin altında biraz daha derine inmesine izin verdi.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Kitty'nin Dük'le ağaçta yaşadığı büyümlü maceranın ertesini günü annesine mektup yazarak Derbyshire'daki teyzesine yapacağı hayali ziyareti bir hafta daha uzatma planlarını bildirdi.

Çirkin, hatta saçma olsa da, bu dürtüye uymuş ve mektubunun acele teslim edilmesini istemişti. O zamandan beri, birkaç gün daha büyüleyici bir şekilde geçti ama bilinmeyen bir tehlikeyle doluydu. Ne zaman yolları kesişse ya da Dük'ün ailesiyle yemek yeseler, Dük'le aralarında tuhaf bir gerilim oluşuyordu. Dük onların yalnız kalmasına nadiren izin veriyordu ve kız daha önce bunu fark etmemişti, Dük'ün uyandırdığı tuhaf duygulardan çok emin değildi.

Kitty tüm bu aptallığa güldü ama hemen ayıldı.

Neden benimle yalnız kalmak istemiyorsun, Alexander? Ve neden senden ve bu durumdan kaçmak için her türlü makul bahaneyi bulmuyorum?

Londra'da kız kardeşleriyle birlikte olması gerektiğini biliyordu. Bu eski nakarat sadece sabırsızlıkla iç çekmesine neden oluyordu. Kitty aklının ve kalbinin düzenli olarak o lanet olası adama dönmesi karşısında hem şaşırmış hem de meraklanmıştı. Bütün gömülü umutlar yeniden canlanmıştı ve Kitty asla imkânsız ve cüretkâr hayallerinden ya da kaçamaklarından çekinecek biri değildi.

İç çekerek okuduğu kitabı kapattı, küçük yazı masasının üzerine bıraktı ve odasının geniş pencerelerine doğru ilerledi. Yaklaştı ve avucunu serin cama bastırarak Alexander'ın gölün üzerinde usulca yüzen bir sandalda oturduğunu gördü. Dük'ü seyrederken Kitty için çok şaşırtıcı bir gerçek ortaya çıktı. Dük gerçekten de onunla yalnız kalmaktan *korkuyordu*. *Sen de benden hoşlandığın için mi, Alexander?* Çünkü Kitty, Dük'ün şatosundan ayrılmak için daha fazla çaba göstermemişti, çünkü aralarında eşi benzeri görülmemiş boyutlarda bir bağ olduğunu tüm kalbiyle hissediyordu.

Yeşil bir parıltı dikkatini çekti ve bakışlarını dükten kaydırıldı. Bay Collins elinde bir demet çiçekle çimenlerin üzerinde ilerliyordu. Her gün yaptığı gibi çiçekleri ona getirecek, göl kenarında yürüyüşe çıkacak ve seyahatleriyle ilgili eğlenceli anekdotlarla onu güldürecek. Çok cana yakın ve ilgili olmasına rağmen Bay Collins'le gezintiye çıkma ihtimali içini ürpertmiyordu.

Bay Collins ona kur mu yapıyordu? Aman *Tanrım*. Bu fikir çok tuhaf görünüyordu. Adam onun Alexander'ın nişanlısı olduğunu düşünüyordu.

Gerçeği bilmediği sürece mi?

Dn, bahçelerde kısa bir gezintiye çıktıklarında, annesi ve kız kardeşleriyle tanışmak için onu kasabaya çağırmayı önermişti. Birinin onları izlediğini hissettiğinden cevap vermeye fırsat bulamamıştı. Bu kişi, bahçelere bakan tepenin üstündeki Alexander'dı. Kadın onu fark ettiğinde, sandalyesini çevirmekle yetinmiş ve gözünün nnden çekilmişti. Kız, eteklerinin kıvrımlarını tutarak ve hafıf eğimli yoldan aceleyle ona doğru koşarak kendini bir pasta haline getirmişti. Zirveye vardıda, Alexander gözden kaybolmuş ve onu nereye gittiğini merak etmek zorunda bırakmıştı.

Bay Collins onun hareketlerinden kesinlikle hoşnutsuz görünüyordu, ama hiçbir yorum yapmamıştı. Kitty pencerelerden uzaklaştı, kitabı yazı masasından aldı ve gündüz elbisesinin derin cebine koydu. Odadan çıkıp uzun koridora ve dolambaçlı merdivenlere doğru ilerledi. Bay Collins onu görünce gülümsedi.

"Bayan Danvers, iyi günler. Bir gezintide bana eşlik edebilir misiniz?"

"Bay Collins," dedi sıcak bir sesle ve kendisine uzatılan çiçekleri kabul etti.

"Davetiniz için teşekkür ederim ama ne yazık ki başka planlarım var. Belki yemekten sonra bahçelerde bir tur atabiliriz? Tabii ki Penny de bize eşlik eder."

Hayal kırıklığını oldukça kibarca gizledi ve hatta sevimli bir selam bile verdi. Kitty izin isteyip çiçekleri bir vazoya yerleştirdi ve küçük misafir odasındaki ceviz masanın üzerine koydu. Sonra dışarı çıktı, uzaktaki gle giden patika boyunca yürüdü.

"Bayan Danvers!"

Telefon onu arkasını dönmeye zorladı. "Bay Collins, her şey yolunda mı?"

Hafıfe nefes nefese ona ulaştı, saçları artık kusursuz bir şekilde şekillendirilmemişti, sanki parmaklarını defalarca saçlarında gezdirmiş gibiydi. "yle," dedi gülümseyerek. "Alexander'ı ziyaret edeeğinden şüpheleniyorum ve gl gezintisinde sana eşlik edebileeğimi düşündüm."

Tereddüt etti, sonra da "ok isterim Bay Collins" diye cevap verdi.

Kitty onun yanında bira adım ilerledi ve adımları yavaşlayıp durduğunda ona meraklı bir bakış attı. şüphelendiği gibi, bu işte ona arkadaşlık etmekten daha fazlası vardı. "Benimle konuşmak ister misiniz, Bay Collins?"

Yüzünü buruşturdu, bakışlarını kızın yüzüne yerleştirmeden önce uzaklara baktı.

"Dük'e aşık olduğundan şüpheleniyorum. Uzun yürüyüşlerimizde, aklının onda olduğunu hissedebiliyordum... ve dün, onun peşinden koşma şeklin..."

Kitty utanç içinde kızardı. "Ona hayranım ve ondan *hoşlanıyorum*, yine de arada bir fark olduğuna inanıyorum," dedi Kitty usulca, çenesini gururla eğerek ona baktı.

Bir an sessiz kaldı, gözlerinin içine baktı. "O tanıdığım en yalnız adam. Bu yalnızlıktan kurtulmak için sevgiye ihtiyacı var. Yine de rahatlığı isteyerek ya da kolayca kabul etmez. Yine de, teklif edecek kişi siz olsaydınız tüm servetini verebileceğinden şüpheleniyorum."

"Böyle düşünmeniz ne kadar saçma!" Yine de kalbi umutsuz bir umutla çarpıyordu ve Bay Collins'in yüzündeki gülümsemeden bunu onun gözlerinde görmüş olabilirdi.

"Yıllar önce Alexander'dan çok şey alan korkunç trajedinin farkında olduğunuzu sanıyorum. Bir süre için, ailesini kaybettiği ve bir zamanlar olduğu gibi bir adam olamadığı için hırlayan ve dünyadan nefret eden öfkeli bir canavardı. Toplum ona spor olsun diye deli, kötü ve tehlikeli demiyordu. Kumar, yarış, Kıbrıslılar olduğunu bildiğinizi varsayıyorum gibi uğraşlarında pervasız ve ölçsüz, genç ve aptal olduğunu söyleyebilirim. İskender çok sevilir ve sayılırdı. İyileşmek için savaşırken acılarla, korkunç acılarla yaşadı."

Bay Collins dikkatini göle çevirdi. "Yıllar geçti ve hala bir zamanlar yaptığı pek çok şeyi fiziksel olarak yapamıyor ve sanırım bir parçası bu kaybı her gün yeniden yaşıyor. Benim için... Penny için, onunla ilgilenen herkes için bu kayba dokunmak ve teselli vermek çok zor çünkü tüm niyet ve amaçlar için hala mükemmel bir şekilde biçimlendirildik. Ve kuzenimle ilgili en ilginç şey, Bayan Danvers, onun bizden böyle bir teselliye *ihtiyaç duymaması*."

"Ne paylaşmasını istiyorsun?"

Bay Collins parmaklarını saçlarında gezdirerek bir zamanlar düzgün olan saçlarını karıştırdı. "Herhangi bir şey! Bize yalnız ya da mutsuz olduğunu söylemiyor ama biz bunu görüyoruz. Her türlü kadın arkadaşlığından kaçınıyor ve..." Hayal kırıklığına uğramış bir nefes verdi. "Nezaketsizliğimi bağışlayın, Bayan Danvers. Akşam yemeğinde görüşürüz."

Sonra adam uzaklaştı ve kadın adam gözden kaybolana kadar onu izledi. Bay Collins ondan ne istiyordu? Sadece ondan değil, Penny'den de. Çalışanlar bile açıklanamayan bir beklentiyle Kitty'yi izliyor gibiydiler.

Göle doğru yürümeye devam etti ve oraya vardığında kıyıda oyalanarak suların üzerinde tembel tembel kürek çeken dükü izledi. Kitty boş zamanlarında onu inceleme fırsatı buldu ve ne kadar yalnız görüldüğünü fark etmekten kendini alamadı. Mutlaka bir bağlantı olmalı, diye düşündü, çünkü adam durakladı, sakın bir nefes alır gibi oldu ve sonra bakışlarını ona çevirdi.

Elini sallayarak kaldırdı ve Kitty durduğu yerden adamın dudaklarında küçük bir kıvrım gördü.

Adam kürekleri kullanıp tekneyi ona doğru çevirdiğinde içini bir rahatlama kapladı. Ondan sadece birkaç adım ötede durdu, tekneyi pruvası hafifçe kıyıya vuracak şekilde açarken kol kasları çalışıyordu. Sonra kürekleri bıraktı, kollarını rahatça kalçalarının üzerine koydu ve ona baktı.

Serulean mavisini gözleri o kadar boş ve mesafeliydi ki kalbi sızladı. Kitty onun bakışlarından ürkmedi ama çenesini kaldırarak onu tuttu. "Beni görmezden mi geliyordunuz, Majesteleri?"

"İyi günler, Katherine," dedi sonunda.

"Ah... yani bugün duvar yok. Dudaklarınızdan 'Bayan Danvers'ı duymayı bekliyordum."

Gözleri soğuk, oldukça alaycı ifadesini kaybetti, mizahla ısındı... ve arzuyla.

Bir gülümsemeyle kandırılmayacak kadar pratik zekâlı ve sağduyuluydu ama yine de adamın ağzının şehvetli kıvrımıyla kalbi deli gibi çarptı. Karnında tatlı bir sızı kıpırdandı ve kalbi hızlandı. "Teknenizde size eşlik etmemi ister misiniz? Bir kitabım var," diye teklif etti düşüncesizce.

"Evet."

Reddetseydi Kitty büyük hayal kırıklığına uğrardı. Alexander ayağa kalktı, tekneyi salladı ve elini uzattı. Dikkatle, öne çıktı ve ona doğru uzandı.

"Atla," dedi, gözleri eğlenceyle parlıyordu.

Kitty kaşlarını çatarak kayıkla set arasındaki boşluğa baktı. "Ya içine düşersem?"

"Buna izin vermeyeceğim."

Ve tereddüt etmeden atladı, yere indiğinde çok tehlikeli bir şekilde sallanan tekneye güvenli bir şekilde binmesine yardım etmesi için ona güvendi. Yumuşak bir homurtuyla onu sabitledi, sonra da bordaya oturmasına yardım etti. Onun

dokunuş düşüncelerini bulandırdı ve her yerini ısıttı. "Sık sık kürek çeker misin?" diye sordu, biraz fazla soluk soluğa.

"Kalenin duvarlarının... soğuk ve bunaltıcı geldiği, anıların işkence ettiği zamanlar oluyor," dedi hafifçe.

"Ve sen buraya geldin..." Etrafındaki geniş açık sulara, uzaktaki zarif söğüt ağaçlarına baktı.

"Ve buraya geldim."

Tam onun önüne oturdu, kürekleri topladı ve kürek çekmeye başladı. Öylece kaldılar, çok huzurlu hissettiren bu sessizlikte. Kitty yüzünü güneş ışınlarının şişmiş bulutların arasından cesurca süzölmeye çalıştığı yere doğru kaldırdı. Bir süre sonra cebinden küçük deri kitabı çıkardı ve daha önce *Sleepy Hollow Efsanesi'ni* okumamış olması ihtimaline karşı en baştan başlamaya karar verdi.

Hikâyede yer alan farklı karakterleri yansıtmak için zaman zaman sesini değiştirerek okumaya başladı. Birkaç dakika geçtikten sonra durdu ve başını kaldırıp baktı. Dük ona bakıyordu. Bakışlarındaki şefkatle Kitty'nin kalbini bir sıcaklık dalgası titretti.

"Çok güzel okuyorsun," diye mırıldandı.

"Teşekkür ederim. Kız kardeşlerim ve annem için sık sık yapıyorum. Ve babam için de, o hayattayken..." Boğazını temizledi. "Devam edeyim mi?"

"Lütfen," diye mırıldandı, kürekleri ileri itti, sonra güçlü bir zarafetle geri çekti. Gömleğinin altında dalgalanan kaslar nabzını endişe verici bir şekilde hızlandırdı ve yanaklarında yükselen kızarıklıktan nefret ederek başka tarafa baktı.

Kadın okuyor, adam da kürek çekiyordu, yüzü güneşin sıcaklığına ve güzelliğine doğru hafifçe eğikti.

Kitty zaman zaman sayfaların üzerinden ona bakıyor, onun yayıyor gibi görüldüğü huzurun bir parçası olmak istiyordu. Yüzünün yara izli kısmı elmacık kemiğinin zarif çıkıntısı üzerinde gerilmiş gibiydi ve bunun ortasında dükten buz gibi bir parlaklık yayılıyordu. Yalnızlıktan böylesine keyif alması ne tuhaftı. Yoksa devletle fazla mı içli dışlıydı?

Gerçeküstü bir his onu sardı ve karşısındaki adamı tamamen tanıyıp tanıyamayacağını merak etti. Şu anda bile adamın üzerinde korkunç bir yalnızlık havası vardı.

Kitabı yavaşça kapatarak teknenin zeminindeki küçük bir sepetin üzerine koydu. İçine özenle yerleştirilmiş elma ve sandviçlere dikkat etti. "Burada... bu teknede seninle olmamın senin için bir önemi var mı?" diye sordu usulca.

Kürek çekmeyi bıraktı. Ona bakan gözler anlaşılmazdı. Ona doğru uzandı, parmakları elmacık kemiklerinin ve çenesinin hatlarında gezindi.

"Sessizliğimi paylaşmak istediğim tek kişi sensin." Anlamak için yanıp tutuşsa da anlamamıştı. "Alexander-"

"Sessizliğin güzelliği, basitçe öyle olmasıdır. Dinginlik ve sükûnet içinde huzur buluyorum. Boşluktan korkmak yerine, onu kucaklıyorum."

Kitty annesiyle kız kardeşlerini ve onların her sessiz anı daha fazla kahkaha ve sohbetle doldurmak için ne kadar acele ettiklerini düşündü. Dükü ne kadar tuhaf ve karmaşık bulacaklardı.

"Kalp atışını duyuyor musun?"

"Hayır," diye fısıldadı, adam elini yüzünden çekip göğsüne dayadığında ağzı kurudu. Kitty kızardı ve midesinde milyonlarca kuş uçuşmaya başladı.

"Sessizlikte, duyular yükselir. Senin kalp atışlarını duyuyorum... ve benimkileri; rüzgârın nazik uğultusunu, altımızda suda yüzen balıkları, senin tatlı, yumuşak iç çekişlerini duyuyor ve hissediyorum. Şafak sökmeden önceki sessizlikte, bir fırtınanın şiddetinden sonra, kışın toprağı örten karda böyle bir güzellik var. Huzur vardır ve sessizliğin varlığında zor soruların yanıtlarını buluruz."

"Sessizliğin içinde yalnız değil misin?" "Sonsuz derecede öyle, yankılanan, sonsuz yalnızlık."

Kitty'nin kalbi onun sesindeki buz gibi kabullenişle paramparça oldu.

Hafifçe ona doğru eğildi ve yüzünü onunkine yaklaştırdı. "Neden bu ücra yerde kalıyorsun Alexander? Neden Londra'ya gelmiyorsun, sezonun bir parçası olmuyorsun?"

"İçimdeki boşluğu dolduran, mevsimin ciddiyetsizliği, boş, amaçsız gevezelikler ve ikiyüzlülük değildir."

"Ne yapar?"

Rahatsız edici bir süre geçti, sonra "Sen" dedi.

Kalbi küt küt atarken onun yüzünü aradı. "O zaman ağaçta geçirdiğimiz günden beri neden benden kaçıyorsun?"

Yüz ifadesi donuklaştı; hiçbir tepki vermedi. Bir süre birbirlerine baktılar, sonra Kitty, "Sana dokunmadığım halde kalp atışlarını duyabiliyorum. Nasıl da çarpıyor... ve bunun nedeni sana bu kadar yakın oturmam, değil mi? Bana aşık olduğunu düşünmeye cüret edebilir miyim?" diye yavaş bir gülümsemeyle alay etti.

"Sen küstah-"

"Küstah fingirdek," diye bitirdi sözlerini kısık bir kahkaha atarak.

Ağzının kenarlarında bir gülümseme başlangıcı belirdi. "Yüzmeyi öğrenmelisiniz, Bayan Danvers."

Konuşmadaki bu değişiklik onu bir an için ürküttü. "Sanırım bir gün gideceğim. Deniz banyosunun her zaman riskli olduğunu düşünmüşümdür."

Dük kürekleri bırakıp onu yakaladığında ve onunla birlikte yuvarlandığında Kitty'nin nefesini tutacak zamanı bile olmamıştı.

"Seni canavar!" diye bağırdı, sıçradı ve teknenin kenarına tutundu.

"Maceracı olduğumu sanıyordum, Katherine."

"Seni... seni iğrenç adam," dedi boğuk bir çığlıkla.

"Batmıyorsun," dedi, sesi alçaktı ve arkasından güven veriyordu. "Ve ben tam buradayım." Ona doğru bastırıyordu ve sert vücudunun ona karşı hissi, içinde kötü ve keyifli bir şeyin gerilmesine neden oldu. Kalçasına hafifçe dokunduğunda sanki güneş onu yakıp kavuruyordu.

Bu his çok heyecan vericiydi. Suyun soğukluğunun hiçbir etkisi yoktu, çünkü içeriden ısınmıştı.

"Beni amacımdan uzaklaştırmak için bizi suya attın," diye suçladı.

"Peki amacınız neydi?"

Onun alçak sesle sorduğu soruyu duymazdan gelerek, "Sana hissettirdiklerimden korkuyorsun... *Neden?*" diye sordu.

Tepki olarak, kalçalarını o kadar sıkı kavradı ki, nefes alamadı, ama bir an için umursamadı, sadece onun tarafından kuşatılmış olma hissini tadını çıkardı.

"Ağzının filtresi yok, değil mi?"

Omurgasından aşağı bir belirsizlik sızısı indi. "Tedbirli olmamı mı istiyorsun?"

"Hayır, cesur ve korkusuz olmanızdan çok hoşlanıyorum. Sizi istiyorum... Yapmamam gerektiğini biliyorum ama sizi nasıl da arzuluyorum, Bayan Danvers."

Hemen cevap vermedi. Veremezdi de. Tek düşünebildiği, adamın kabinde ona zevkle nasıl eziyet ettiğiydi. Karnından hafif bir zonklama geçti ve dayanılmaz derecede keskin bir farkındalık onu tırpanladı. Kitty ona dokundu, parmaklarını sıkılı yumruğunun üzerinde gezdirdi, yavaşça avuç avuca gelecek şekilde düzeltti, sonra parmaklarını birbirine geçirdi.

parmaklarını onunkilerle birleştirdi. Kitty parmaklarının ucunda onunki gibi düzensiz ve belirsiz olan kalp atışlarını hissetti.

Kollarının kafesinde döndü, sırtı hafifçe sallanan tekneye yaslandı, ama onu suyun üstünde tutan oydu.

"Bacaklarını belime dola; bu şekilde seni su üstünde tutmak daha kolay olacak."

Böyle bir yakınlığın kötücül önerisi nefesini kesti. Kitty sessiz bir şok içinde ona baktı, sonra arkasından şatoya ve uzaktaki çimenliklere baktı.

"Bedenlerimizin çoğu suyun altında... Kimse göremiyor."

Adam onu belinden tutarak tekneden uzaklaştırdı. Artık sahip olduğu tek destek onun bedeniydi ve kadın kendi isteğiyle bacaklarını onun kalçalarına doladı. Adamın ham gücü ve canlılığı onu çevrelerken, neredeyse kucaklaşmış bir şekilde durdular. Suyun altında tekmeleyerek onları karanlık derinliklere batmaktan koruyan bacaklarındaki zarafeti ve gücü hissedebiliyordu.

İçini garip bir şaşkınlık kapladı ve kendini bağlarından kopmuş ve çelişkili hissetti. *İsteddiğimiz şeyleri elde etmek için kötü ve uygunsuz olmamız gerekecek.* Kulübedeki geceden beri Kitty, Dük'ün cazibesine kapılmasını suyun yokuş yukarı akmasını sağlamaktan daha fazla engelleyemiyordu. Karmaşık duyguları mantığının gücüne pek dayanamıyordu. "Daha önce hiç böyle hissettin mi Alexander? Herhangi biriyle?"

Bakışlarının parlak mavisi aniden yoğunlaşarak kızın yüzünü araştırmaya başladı.

Onun sessizliği kalbinin daha da şiddetli çarpmasına neden oldu.

Bıkkın görünüyordu, hatta biraz eğleniyordu. Sonra yaklaşarak ağzını kızın şakağına dayadı. "Hayır."

Bu itiraf onu etkisiz hale getirdi. Bunu bastırmak için nefesini üfledi ve anında vücudunda bir rahatlama hissetti. Yüzünü onun boğazına bastırmak ve kokusunu içine çekmek istedi. Bunun yerine, yanağı onunkine yaslanacak şekilde yüzünü çevirdi. "Ben de öyle." Kendi kahkahasını duydu, bu cüretkâr itirafı karşısında nefesi kesilmişti.

Şimşek çaktı ve çatallandı, ardından gök gürültüsünün uğursuz patlaması geldi ama ikisi de kıpırdamadı. Kadının elleri kendi isteğiyle adamın sırtında yukarı doğru kaymaya başladı. "Tekrar böyle hissetmek ister misin?"

Onun sessizliği üzerine, yüz ifadesini gözlemleyebilmek için arkasına yaslandı.

Yüzünde tuhaf bir ifade vardı. "Hayır, bunun mümkün olduğuna

inanmıyorum."

"Ben de bunun mümkün olduğuna inanmaya cesaret edemiyorum." Yüzü kızardı. "O halde bu konuda ne yapacaksınız, Majesteleri?"

Başını salladı, gözlerinde alaycı bir parıltı vardı. "Diğer hanımlara hiç benzemiyorsun, değil mi?"

Kalbi yalnız bir şekilde çarpmaya başladı. "Olmamı ister misin?"

Başparmağını kızın yanağında gezdirdi. Ve bu okşayış, onun vücudunda oyalandığı her yeri yakan soğuk bir ateş kaynağıydı.

"Asla," diye mırıldandı. Ve sonra onu öptü.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Alexander'ın dudakları onunkilere dokunduğu anda Kitty'yi ateş, mutluluk ve her şeyi kapsayan bir arzu sarmıştı.

Adam onu tutkulu bir acelecilikle öptü ve kadın da alev alev yanan bir merakla karşılık verdi. İçinde vahşi bir dürtü açığa çıktı ve tatlı bir teslimiyet iç çekişiyle dudaklarını aralayıp adamın dilini dudaklarında gezdirmesine izin verdi. Adamın tadı Kitty'nin içine güneş ışığı, karanlık ve cazibe gibi yayıldı.

Bu öpücük öncekilerden daha sert, daha lezzetli ve daha büyüleyiciydi. Zevk, kızgın sinir uçlarında dolaştı ve kadın onun kucağında titredi. Sonra gökyüzü açıldı ve bir solukla birbirlerinden ayrıldılar.

"Gel, bir an önce dönmeliyiz," dedi, onunla birlikte hafifçe sallanan tekneye doğru sürüklenirken.

Kadının binmesine yardım etti ve sonra kendini tekneye çekti. Alexander kürekleri kavradı ve güçlü hareketlerle suyun içinde kıyıya doğru ilerledi. Kitty arkasından baktı. "Ana eve gitmiyor muyuz?" diye sordu boğuk bir sesle, istilacı soğuğu uzak tutmak için kollarını ovuşturarak.

"Hayır."

"Kulağa uygun bir şekilde uğursuz geldi," dedi kaşlarını çatarak.

"Bizi arazinin güneydoğu tarafına, kaleden çok daha yakın olan kış bahçesine yönlendiriyorum."

Gökyüzü gürledi ve damlalar daha ısrarlı hale geldi. Neyse ki birkaç dakika içinde teknedeki inebildiler ve taş döşeli bir patikadan geçerek uzakta beliren yarı tuğla, yarı cam büyük bir muhafazaya doğru aceleyle ilerlediler.

Kış bahçesine girdiler ve nemin ve güzel kokulu çiçeklerin gür, boğucu kokusu onu odanın derinliklerine çağırdı. Geniş bir taş yol, kış bahçesinin derinliklerindeki gölgeli yeşilliklere doğru uzanıyordu ve bu yolun geniş, gösterişli bir bahçeye açıldığını görebiliyordu.

"Fevkalade sıcak," dedi memnun bir iç çekişle.

İçerideki kazan yanıyordu ve hava birçok çiçeğin kokusunu taşıyordu. Ferforje bir bank köşeye itilmişti ve odanın ortasında, üzerinde budama makasları bulunan büyük, dikdörtgen bir masa duruyordu.

Yumuşak bir sesle arkasını döndü. Adam bir battaniye uzattı. "Bir kez daha leydinizin hizmetçisi olmama izin verir misiniz?"

Gözlerinde yine o kışkırtıcı mizah vardı, ama başka bir şey daha vardı: ihtiyaç ve uyanan bir açlık. Kitty'nin içini yadsınamaz bir farkındalık doldurdu ve uzuvlarına baygın bir his yayıldı. *Kötü ve uygunsuz olmalıyız...*

Kitty ona yaklaştı ve adam battaniyeyi Kitty'nin sıırsıklam giysilerinin etrafına sararak onu daha da ısıttı. Kitty ellerini adamın göğsünde gezdirdi ve parmaklarının altında adamın teninin sıcaklığını hissetti. O zaman Dük'ün ona her dokunduğunda gözlerini kapattığını fark etti. Hafif bir okşama. Parmaklarının çenesi boyunca cesur bir fırça darbesi. Her an sanki onun tadını çıkarıyormuş gibiydi.

Beni tekrar öp, Alexander. Kelimeler ortaya çıkmaya o kadar yakındı ki, dilinin üzerindeki çaresiz ağırlığı hissedebiliyordu. Ama böyle ahlaksızca bir düşünceyi dile getirme fikri onu utandırdı.

"Kalbinin hızla çarptığını hissedebiliyorum," diye mırıldandı, yüzünde tutkulu bir ihtiyaç ifadesi vardı.

Birdenbire onun gözlerini tutamadı. *Bana hep böyle mi bakacaksın? Lütfen, Tanrım, diye dua etti bastırılmaz kalbi. İskender'in bana her zaman bu şekilde -açlık, şefkat ve hayranlıkla- bakmasına izin ver.*

Alnı adamın omzuna düştü ve adam sanki sonsuza dek orada kalması için onu cesaretlendiriyormuş gibi boynunun arkasını sıkıca kavradı.

"Çok baştan çıktım," diye fısıldadı boynunun kıvrımına. "Çok baştan çıktım." Sözcükler çaresiz bir hıçkırık gibi ortaya çıktı ve gözlerini içindeki ağrıyan ihtiyaçlara karşı kapattı.

Bir parmağı çenesinin altına kaydı ve yüzünü onunkine doğru kaldırdı. "Ne yapmak için?" Bakışları onunkileri tuttu ve sesi yumuşak ve sertti.

"Kötü olmak... ve özgür olmak... ve sonuçları hakkında endişelenmeden kendim için bir şey almak ve bunu *seninle* yapmak istiyorum."

Yüz ifadesinde sıcak ve aç bir şey alevlendi. Yüzü gerildi, kirpikleri gözlerinin üzerine inerken elmacık kemikleri daha da belirginleşti. Bakışlarını ona doğru kaldırarak bir tutam nemli saç kulaklarının arkasına doğru hafifçe taradı.

"Hangi sonuçlardan endişe ediyorsunuz?"

Hafifçe güldü. "Ne kadar kaba görünse de, annem kızlarını kötü kalpli, ahlaksız tırmıkların karınlarımızda istenmeyen bebekler bıraktığı konusunda uyarmıştı ve sizi temin ederim ki, yıkım ve utanç korkularıyla uygun bir şekilde doluyuz."

Gözleri tanımlanamaz duygularla karardı. "Ben iktidarsızım, Kitty."

Adamın ciddi tonu karşısında kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu.

"Söylediğini biliyorum-"

"Görüyorum ki anlamını algılayamıyorsunuz. Bir kadınla doğru düzgün sevişemiyorum. Çapkınlık günlerim çoktan geride kaldı. Çocuk sahibi olamıyorum. Eğer yapabilseydim... Sanırım seni düşesim yapardım."

Dünya ayaklarının altından kayıp gitmişti ve ona demir atan sadece o olmuştu.

"Sen delisin," diye fısıldadı. Sarsılmış hissetti. Umutluydu. Memnun.

Tahrik

oldum.

"Belki de. Seni soymak, kalbini ve aklını önüme sermek ve sırlarını kendime mal etmek istiyorum."

"Korkunç bir teklif," diye mırıldandı, adamın ifadesindeki nüansları tarayarak. Elinden gelse onu düşesi yapacağının şok edici ifşasını bir kenara itti. Ve... "İktidarsızlığın, düşüşünün sonucu bu mu?"

"Evet."

"Çok üzgünüm Alexander." Çocuk sahibi olma arzusunun elinden alındığını hayal etmeye çalışırken boğazında bir sızı yükseldi. Hangi kadın bir koca, çocuklar ve mutlu bir yuva hayal etmezdi ki?

Kitty'nin kalbinde başka hayaller olsa da, her şeyin sonunda belki de sadece bir arkadaş olan bir adamla yetinmek zorunda kalacağını, ama dünyayı terk etme zamanı gelene kadar akıllı ve gürültücü çocuklarla çevrili olacağını söyleyen o plan hâlâ duruyordu.

"Üzgün olmanıza gerek yok," dedi. "Bunu kabullenmek için on uzun yılım oldu. Artık sahip olmadığım bir şeyi kaybettiğim için kalbim acımıyor. Ne de bunun için açlık çekiyorum."

Sessiz bir şok içinde ona baktı. Bir aileye ya da çocuklara açlık duymuyordu. Bir insan gerçekten yalnız olmaktan memnun olabilir miydi? "Bir aileye açlık duymuyor musun? Bol kahkahalı, geniş bir aile?"

"Gürültüden neden rahatsız olayım ki?"

Bakışlarını ona dikti, gerçekten de kendisine karşı dürüst olup olmadığını merak ediyordu. "Ve bu yüzden mi evlenmek için hiçbir plan yapmadınız?"

"Bir parçası."

Sonra sessizlik.

"Bunu soracak kadar kabalaşmak zorunda mıyım?"

Adam kıkırdadı ve bu sert ses k ı z ı n içinde ateş gibi yayılarak soğuk tenini ısıttı.

"Beni eyalete çekecek kadar ilginç bir kadınla tanışmadım."

Bakışları altında göğüsleri sanki onu okşuyormuş gibi kabarıyordu. Kalbinin etrafını saran hisler ne kadar da enfesti. Hissediyordu

Zayıf, bitkin, umutlu ve korkmuş. "Bana kadar mı?" "Seni ilginç buluyor muyum Kitty Danvers?"

Bakışlarının parlak derinliğinde bir davet vardı. "Öyle sanıyorum," diye fısıldadı, "yoksa ben hâlâ Londra'da olurdum, sen de burada olurdun ve hiç tanışmamış olurduk."

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Alışılmadık bir şeyler hissedebilirim." Sonra ayıldı, gözleri ciddileşti. "Ben size bağımlıyım Bayan Danvers. Ve uyuşturucu hakkında her şeyi biliyorum."

"Öyle mi?" diye sordu küstahça, ama kalbi titriyordu.

"Biliyorum. Bir süre için afyon en iyi arkadaşımıydı. Haşhaş benim sevgilimdi.

Laudanum benim kardeşim ve umutsuzluğumda sık sık bir araya gelirdik."

Kalbi ani, keskin bir gümbürtü attı. "Ve şimdi... onlar hâlâ senin yoldaşların mı?"

Zar zor da olsa gülümsedi. "Son altı yıldır değil." "Neden?"

"Penny'nin bana ihtiyacı vardı... ben de orada oldum."

Ve o yılmaz irade, gözlerinin parlak güzelliğinden bir kez daha ortaya çıktı. Başını eğdi ve dudakları neredeyse birbirine değecek, burunları sürtünecek kadar yaklaştı. "Her zaman yanımda taşımak için sevginden sadece küçük, sonsuz bir parça istiyorum. İlk başta gülümsemenin yeterli olacağını düşündüm. Sonra belki kahkahanızın. Ne kadar yanılmışım Bayan Danvers. Aptalca... oldukça aptalca, *daha fazlası için çaresizim.*"

"Sana aşık oluyorum," dedi usulca ve kalbindeki tüm dürüst duygularla. "Ben de senden bir parça istiyorum. Bu ve bundan sonraki hayatım boyunca benimle yaşayacak anılar." *Ama beni hiç bırakmamamı tercih ederim, Alexander.*

Yakıcı bir öpücükle onun ağzını yakaladı. Şehvet ateşinin dünyasını tüketmesine izin verdi, şüphelerini isteyerek yakıp yok etti. Adamın sarılışı şiddetli ve inatçıydı; içinden geçen hisler karşısında ürperdi. Her öpücük daha da derinleşiyor, daha uzun sürüyordu. İçindeki her şey bunun için can atıyor, onu arzuluyordu.

Kendisi için bir şey yapmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki.

Aralarındaki tutku alevlendi ve vücudundaki son soğuk kalıntıları da silip süpürdü. Kitty'nin her yeri yanıyordu ve ihtiyaçları o kadar kaotik ve korkunçtu ki, onun dudaklarına karşı hıçkırığa hıçkırığa ağladı. Ve adam hepsini, her iniltiyi, her anlaşılmaz merak ve arzu çılgılığını yuttu.

Dük onu kaldırıp birkaç adımda büyük masanın üzerine oturttuğunda Kitty'nin nefesi kesildi; Dük, Kitty'nin içgüdüsel olarak genişlettiği kalçalarının arasında duruyordu. Ve tüm bunlar olurken onu büyüleyici bir şefkatle öpmeye devam etti.

"Sana *çok* kötü davranacağım, Katherine," diye mırıldandı Katherine'in dudaklarına, boğuklağan bir sesle. "Eğer bir itirazın varsa, lütfen ben hâlâ aklım başımdayken şimdi dile getir."

Sözleri boğazından aşağıya ve midesine doğru bir ateş yolu açtı. "Evet," dedi, kalbinin ve bedeninin ona olan ihtiyacına karşı koyamıyordu.

Bir onay mırıltısı çıkardı ve elini ensesinde gezdirdi, sonra dudaklarını öyle bir şefkatle öptü ki boğazında bir yumru oluştu. Yağmur, kış bahçesinin çatısında belli belirsiz mırıldanıyordu ama içerideki hava sessiz ve doluydu, beklentiyle ağırlaşmıştı. Öpücükleri yumuşadıkça, vücudundaki hisler titreşen bir sıcaklıkla patladı. Sonra çenesini, boğazını, omzunun kıvrımını öpmek için ayrıldı.

Meme uçları o kadar sertleşti, o kadar sıkılaştı ki, neredeyse şiddetli bir ağrıya dönüştüler. "Alexander," diye inledi, kısık ve boğuk bir sesle.

Başparmağı dirseğinin iç kısmına yavaşça vurdu, yatıştırıcı, şehvetli bir okşayıştı. Elbisesinin yüksek beli aşağı doğru çekildi ve ağzı göğüslerinin üst kısmına değdi; sonra dudakları bir meme ucunun üzerinde kapandı.

Boğazından vahşi bir çığlık koptu ve acılı, çaresiz hisler içinde nabız gibi atmaya başladı. "Alexander!"

Ağzını çekti ve bu çekiş kadının karnında alçak ve sıcak bir şekilde hissedildi. Başını kendisine doğru tuttu, parmakları saçlarını belki de çok sıkı kavramıştı. Adamın dil darbeleri kadının içinde sıcak bir zevk dalgası yarattı.

Elbisesinin ağır, ıslak eteklerini yukarı doğru sürükledi, parmakları kumaşın içine dolandı ve yavaş yavaş yukarı doğru itti. Dokunuşu baldırlarında, dizlerinde, uyluklarında oyalandı, sonra jartiyerinin yanından geçerek uyluğu boyunca ilerledi ve sonra seksinin ıslak, sıcak merkezindeydi. Ona *orada* dokunuyordu.

Ve muhteşemdi.

Kırık bir sesle haykırdı, nefesi kesik kesik geliyordu. İkisi de bu kötücül yakınlaşma karşısında donup kaldılar. Kadın adamın dokunuşunun ağırlığını, şok edici hazzını ve uygunsuzluğunu hissetti. Kitty tüm bunları algılayamadan adamın eli kayboldu ve adam onu yaslanmaya çağırdı. Kitty buna uydu ve dirseklerinin üzerinde durarak şaşkın bir uyarılmışlıkla ona baktı. Adam kendini alçalttığı anda protesto etmek istedi, çünkü sırtı ve kalçaları bundan zarar görecekti.

Ayağa kalkmak için hamle yaptı ve adamın ellerinden biri karnına bastırdı, rahat ve baskın dokunuş damarlarında şehvet uyandırdı.

Onun ıslak, acıyan kıvrımlarına karşı zevk gülümsemesini hissetti... ve sonra onu daha da şehvetle öptü, dişlerinin arasına aldı ve duyularını harap etti. Sesini tutamayarak sertçe haykırdı. Ona fısıldama dürtüsü içini kemiriyordu ama ne diyecekti? Eğer onun şeytani sefahatini daha da teşvik edecek kelimeler varsa bile, bunlar ondan kaçıyordu.

Kitty'den sadece tutarsız hıçkırıklar yükseliyordu. Ve zevk, o enfes zevk karşı konulmazdı.

Kitty ona doğru eğildi ve vücudunu saran korkunç ihtiyaç yüzünden hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Böyle bir yoğunlukla havada asılı duran o hayal edilemez zirveye ulaşmak için daha fazlasına ihtiyacı vardı. "Alexander, daha fazla," dedi boğuk bir sesle.

Kadının sıırıslık olmuş seksini yaladı, diliyle her yakalayışında şişmiş yumrusunu tatlı, şehvetli bir süzölüşle delici bir zevke zorladı. Onu dilinin şeytani işkencesinden kurtardı ve gözlerinin içine bakabilmek için ayağa kalktı. Yüz hatları vahşiydi, bir erkek coşkusunun yüz buruşturmasıydı.

"Seni görmek, sana dokunmak istiyorum," dedi titreyerek.

Cevap beklemeden adamın yeleğini çıkardı ve gömleğinin düğmelerini açmaya başladı. Dük kıpırdamadan durdu, gözlerindeki ifade keskin ve ihtiyatlıydı, ama aynı zamanda onun yılmaz gücünü de gördü.

"Korkuyorsun," dedi usulca, dudaklarına şefkatli bir öpücük kondurarak.

"Beni sadece doktorlarım gördü..." Eğildi ve alnını onunkine dayadı. "Senden..."

"Sevgilim... bana güvendiğin için teşekkür ederim." Arkasına yaslandı ve gömleğini çıkarırken onun gözlerini tuttu. Vücuduna çizilen acı ve ısırap gözyaşlarıyla boğazını yaktı. Sol tarafında, çenesinden boynuna, göğsüne ve karnına kadar uzanan ve pantolonunun içinde kaybolan çok sayıda yara izi vardı. Kitty böyle bir acıya dayanmayı ve hayatta kalmayı hayal bile edemezdi. Karnındaki yara izlerinden başını kaldırdı ve onun gözleriyle karşılaştı. Kendini hiç hayal edemeyeceği bir cesaret ve hınzırlıkla adamın pantolonunun düğmelerini açtı. Orada bile kalçalarında yara izleri vardı....

Adamın pantolonunun içine uzanarak, onun da benzer bir ihtiyaçla kendisini istediğini gösteren şişkinliğe ulaştı.

"Katherine," diye uyarmaya başladı, boğazı derin, neredeyse gergin yutkunmalarla çalışıyordu.

Kalın, sıcak boyu yakaladı ve önce beceriksizce, sonra daha cesurca okşadı. Adam onun kucağında titriyordu, yüzü huşu ve şehvet dolu bir açgözlülükle buruşmuştu.

"Bu mümkün olmamalı," diye inledi, kızın yanaklarını kavradı ve onu neredeyse şiddetli bir tutkuyla öptü.

Dudakları birbirinden ayrıldı, aralarında sadece bir santim vardı. "Neden olmasın?"

"BEN... BEN..." Alnını onunkine bastırdı, sözcükleri eksikti. Çenesini kavrayarak yüzüne baktı, gözleri anlamadığı bir şeyi arıyordu ama kadın onun ihtiyacına boyun eğdi.

Sessizdi, onu izliyordu. Ama bundan daha fazlası vardı. Bir yerlerde, onu kurtaran o boşluğun içinde kaybolmuştu. Ama şimdi onu görüyordu, canlı bir varlık gibi ona bakıyordu. Onu çevreleyen korkunç izolasyon duvarına neredeyse dokunabiliyordu. Ona doğru eğildi ve çenesinden öptü. "Ben buradayım, bu anda seninleyim." *Ve sonsuza dek... Sonsuza dek burada seninle olmak istiyorum.* "Çok güzelsin Alexander."

Küçük bir gülümseme dudaklarını büktü. "Böyle aptalca şeyler söylerken bile hâlâ çok güzelsin."

Kitty onu öptü, önce nazik bir şefkatle ama sonra kalbindeki tüm tutku ve büyüyen aşkla.

"Bacaklarını aç benim için," diye mırıldandı onun ağzına karşı.

Adamın ses tonundaki emir ve gözlerindeki şehvetle hemen itaat etti. Vücuduna daha da yaklaştı, sert, kaslı bir kalça onunkinin arasına itildi ve bacaklarını daha da genişletti. Kadının bakışlarını kırmadan, ellerinden birini bacaklarının arasından geçirip ıslak seksine doğru kaydırды. Gözlerinde, onu korkutacak kadar derin, vahşi ve acil bir açlık gördü.

Karnında çok garip ama tatlı bir sızı kıpırdandı ve kalbi hızlandı. Bir parmağını içine soktu, yavaş bir penetrasyon, onu içeriden yakmak için binlerce ateş okunu okladı. Bir parmağı daha girdi, hızla eriyen bir tutam acı ve sonra başparmağı zevk yumrusuna bastırıp dönerken içeri ve dışarı hareket etmeye başladı.

Kitty haykırdı ve inanılmaz bir his içinde kasılırken yukarı doğru kavis çizdi. Şehvet yükselip içinde parçalanırken vücudu eğildi, nefesi neredeyse hıçkırıklara boğuldu. Arzu vücudunu titretip kendisi hakkında düşündüğü her şeyi yok ederken onu tuttu.

Aman Tanrım. Ben ne yaptım ve neden daha fazlasını istiyorum... her şeyi?

Yine de onun kollarının sıcak sığınağından ya da sırtına dokunan rahatlatıcı dokunuşlardan ayrılamıyordu.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Alexander'ın sikindeki acı... enfesti.

Bu, hayatında tattığı en güzel, en acı verici zevkti. Dudaklarını boynunda hissetmek, ellerini çıplak teninde gezdirmek, sertleşmiş boyuna dokunmak. Bir iniltiyle kendini pantolonunun içine soktu. Kitty'nin tadını ağzında daha önce hiç almadığı kadar almıştı.

-tatlı, çok tatlı- ve onun hafif lavanta kokusu ciğerlerine doldu. Kalçaları onun şehvetli öpücükleri altında titriyordu ve adam sikini alıp onun sıcaklığına gömmek istiyordu.

Merhametli İsa.

Alexander onu sonsuza dek istiyordu; bu ihtiyaç o kadar içgüdüsel ki neredeyse dizlerinin üzerine çökecekti. Onun kalbi, ruhu, asla bulamayacağına inandığı mutluluğu olma potansiyeline sahipti. Parmaklarını bacağına uzunluğunda ve ipeksi çoraplarının üzerinde gezdirdi. Sonra daha uzakları keşfetti, elinin uyluğunun iç kısmındaki hassas deride gezinmesine izin verdi. Onu yatıştırdı. Onu arzuluyordu.

Öldüğünü düşündüğü üyesi daha da sertleşti ve sırtındaki ve sol bacağındaki sessiz ağrı daha yüksek sesle bağırmaya başladı, ama o bunu görmezden geldi.

"Neden durdun?" Sesi kararsızdı ve yeni filizlenen tutkuyla sertleşmişti. Kuşkusuz ne sorduğunu anlamamıştı. Muhakemesini gölgeleyen şey arzusuydu.

Başını eğerek alnını kadının titreyen omzuna dayadı ve kendini kontrol edebilmek için her zerresiyle savaşıyor sıkıca yutkundu. Kız mahvolmayı hak etmiyordu. O kötü niyetli bir baştan çıkarıcı değildi. Bu yüzden yeni uyanan şehvetini onun bedeninde söndürmeyecekti... kadın çok ıslak ve istekli görünse bile.

Ona asla bir aile ya da normal bir hayat garanti edemeyecekken, nasıl olur da onun erdeminden daha fazla ödün verebilir ve onu evliliğe tuzağa düşürebilirdi? Yalnızlığı kabullenmişti; onu da benzer bir kadere mahkûm etmek gerçekten de zalimceydi.

Kış bahçesinin ilerisinde bir şezlong vardı ve onu oraya götürecekti. Onu kollarına aldı, sırtını kesen ateşten dolayı homurdandı. Adam onu taşıırken ona doğru eğildi ve başını omzuna yasladı. Adamın kalp atışları onunkilerden çok daha düzenli görünüyordu. Bacakları her an bükülecekmiş gibi hissediyordu ama acıyı görmezden geliyor, onunla bazı zevkleri deneyimleyecek kadar bütün olamayacağından nefret ediyordu. O

Sadece otuz yaşındaydı ama aldığı her yaranın ve izinin ağırlığını hissediyordu.

Şezlonga ulaştılar ve adam kendini şezlonga bırakarak onu kucağına aldı. Adamın uyarılmışlığının kanıtını hissettiğinde gözleri fal taşı gibi açıldı. Bundan daha fazlasıydı: Aleti o kadar acı verici bir şekilde sertleşmişti ki, ıslak pantolonunu yaracakmış gibi hissediyordu.

Kitty ona kayıkta yüzünde beliren aynı şefkatli özlem ifadesiyle baktı. *Keşke...*

Onu kaybetmek istemiyordu.

Bu beklenmedik düşünce Alexander'a tuhaf bir panik yaşattı. O anda Katherine'in kalbini tamamen sardığını ve o gittiğinde geriye hiçbir şey kalmayacağını kabul etti. "Elimden gelse dünyayı ayaklarının altına sererdim, Katherine."

Gözlerinin kenarları kırışmıştı. Onun gözlerinin her zaman önce gülümsemesini severdi. Sonra dudakları kıvrılır ve tüm yüzü değişir, parlar, onu daha da güzelleştirirdi.

"Bütün dünyaya ihtiyacım yok. Sadece birazcık sana ihtiyacım var Alexander," dedi boğuk bir sesle, bakışları onun yüz ifadesini dikkatle inceliyordu. Sonra eğildi ve dudakları yumuşak bir öpücükle onunkilere değdi.

Bunun hiçbir anlamı olamaz, diye onu uyarmak istedi. Ama o sert sözleri söylemeye cesaret edemedi. Çenesini şefkatle kavradı ve dokunuşu yumuşak bir saten fırçası gibiydi.

"Zevkin bu kadar güzel olabileceğini hiç bilmezdim. Bunu benimle paylaştığın için teşekkür ederim."

Yaklaşan kayıp duygusu onu öne doğru eğilmeye ve dudaklarını şefkatle uzun dakikalar boyunca onun alnına koymaya itti. Asla paylaşamayacakları binlerce küçük an için yas tutarken boğazı yandı.

Arkasına yaslandı ve onun gözlerinin içine baktı. "Bu ne içindi?"

Sözcükleri titriyordu ve bakışlarında korkuyu gördü, sanki kararının acısını hissetmiş gibiydi. *Elveda.*

"Londra'ya dönme vaktin geldi," dedi. Kızın gözleri meydan okumayla parladı. "Yalnız mı?"
"Evet."

Tüm vücudu kaskatı kesildi ve yaralı gözleri ona dikildi. Nefesi titreyerek kesildi. "Peki ya az önce paylaştığımız şey?"

"Bana öyle bakma, Katherine. Ben söz vermedim." "O zaman şimdi ver."

İçinde bir şeyler kırıldı. Garipti, çünkü içinde boşluktan başka bir şey olmadığına gerçekten inanmıştı.

Onun çenesinin altını öptü. "Yap onları Alexander... Ben de kendiminkini yapacağım." Bu, utangaçlık ve cüretin büyüleyici karışımıyla nefes alıyordu.

Söz veriyorum, seni sonsuza dek el üstünde tutacağım. Ama o bu sözleri söylemedi. Dedi ki, "Çocuk istemiyor musun... üzerine titreyeceğin bir aile? Dünyayı gezmek, hayatı senin eşsiz, ilham verici cesaretinle yaşamak?"

En ufak bir gerginlik bedenini sarmıştı. "I..."

"Dürüstlük, Katherine. Aramızda bundan asla ödün verilmemeli. Şimdi soruma cevap ver."

Küçük bir kahkaha attı. "Tüm kadınların olmasa da pek çok kadının böyle özlemleri olduğuna inanıyorum. Ben de geniş bir aileye sahip olmayı arzuluyorum ama umutlarımı ve hayallerimi bununla tanımlamıyorum."

Çocuklar... bir oğlan, bir kız... belki iki ya da altı tane daha. Alexander'ın kalbi, koridorlarda yavru köpekleri kovalayan bir oğlan ve kızın içgüdüsel görüntüleri karşısında saf, ürkek bir sevinçle sarsıldı, Katherine gürültücü grubun peşinden koşarken gülüyordu. Annesi kadar tatlı ve resmi olmayan biri olacaktı. Hatta daha da fazlası, çünkü toplumun emirlerinden etkilenen bir kadın gibi görünmüyordu.

Onun Katherine'i.

Aklı karıştı. *Benim Katherine'im mi? Hayır... benim Katherine'im değil... asla benim olmadı.*

Birdenbire yeniden dengesiz hissetti, eski ihtiyaçları yüzeye çıktı.

Kaybettiği ve asla geri kazanamayacağı her şeyin ıstırabı, yıllar önce onu gömdüğü boş mezardan çıktı. Bir zamanlar bu çirkin kayıp ona bir hayalet gibi musallat olmuş, sanki hiç iyileşmeyecekmiş gibi gelen yaralarla etini her gün yeniden kesmişti. Kükremek istiyordu, çünkü bu umut kaybını yenmiş, onu toprağa gömmüş, zafer kazanmış, karanlıkta küçük ışık parıltıları görmüştü. O kadar uzun süre dayanmış, boşluğa saklanmıştı ki, şimdi zor kazanılmış huzurun ve kaderinden memnuniyetin sadece bir serap olduğu ortaya çıkmıştı.

"Beni umutlandırıyorsun," diye hırladı alçak sesle ve tehlikeli bir şekilde. "Lanet olası bir aptal gibi dua etmemi sağlıyorsun, çığlık atma ve Tanrı'ya seni bana vermesi için yalvarma ihtiyacıyla boğazımın yanmasına neden oluyorsun, değer vermem, tapmam... günlerimin sonuna kadar sevmem için." Düzensiz nefes alışını kontrol etmek için gözlerini kapatmak zorunda kaldı.

"Alexander...."

"Seni sevmeyeceğim, kalmanı da istemeyeceğim," dedi sıkılmış dişlerinin arasından.

Çok solgunlaşmıştı.

"Eninde sonunda daha fazlasına olan ihtiyacın ruhunu kemirecek ve seni bu kadar mutsuz ve tatminsiz görmeye asla dayanamam."

Onun ruhuna sahip olmasına izin veremezdi, çünkü kırılğan dünyası parçalanırdı.

...

Acı dalgalar halinde Kitty'nin içine akıyor, nefes alış verişini dalgalandırıyor, gözyaşlarını tutmaya çalışmasını imkânsız hale getiriyordu. Tanrım, bu derin incinmişlik duygusunu hissetmek çok saçmaydı... ve çaresiz, göz yaşartıcı bir kayıp. Hiçbir söz verilmemişti ve imkânsız hayallerin kalbinin derinliklerinde çürümesine izin veren kendisi olmuştu. Yine de her iç çekiş, öpücük ve yasak dokunuş büyük bir tutku ve istek uyandırıyordu. "Aramızda bir şey olduğunu inkâr mı ediyorsun?"

Yüz ifadesi kapandı. "Saçmalama. Olamaz, çünkü sana verecek hiçbir şeyim yok."

Ses tonundaki ürpertici kesinlik kalbini ikiye böldü. Alnını onunkine yasladı ve kalbini gömülü bir arzuya karşı kapattı. "Çocuksuz da yaşayabilirim. Hayatımız başka pek çok açıdan zengin ve inanılmaz olabilir, sevgilim."

Sanki kadın karnına yumruk atmış gibi sarsıldı.

Vücudundaki her kas kaskatı kesilmiş ve yerine kilitlenmiş gibiydi. "Bunu sana asla yapmam," dedi şiddetle, gözleri tehlikeli bir öfke ve ihtiyaçla parlıyordu. "Senin gibi parlak bir hazineyi yalnız varlığıma hapsedecek kadar bencil değilim. Ailen senin için çok önemli Katherine; onlar için itibarını ve geleceğini tehlikeye attın. Onlar için senden ne talep edeceğimi bilmeden buraya geldin. Seni sadece mahvetmek, ırzına geçmek ve rezil etmek için görececek alçak bir kötü adam olabilirdim, yine de geldin. Korkusuz ve sınırsızsınız ve hayatınızı her şekilde böyle yaşamalısınız. Ne sen, ne ben, ne de bir başkası tarafından kafese kapatılmamalı ya da sınırlandırılmamalısn."

Kitty'nin kalbi bir kez çarptı, sonra bir kez daha. "Ben yalnız olmayacaktım... Sen yalnız olmayacaktın... Biz... biz birbirimize sahip olacaktık, her zaman."

Boynundaki bir tutam saçı taramak için uzandı. "Bundan daha fazlası var. Hiçbir zaman doğru dürüst sevişemeyebilirim, hele senin gibi tutkulu bir kadının hak ettiği sıklıkta hiç. Hatta senin gibi

Bir erkeğin kadınına verebileceği tüm zevkleri sana verebilecek güçteyim. Sen bir alevsin, Katherine. Arzularımla acımasızca incitemeyeceğim yakıcı bir mucize."

"Hayır...hayır, Alexander. Benim adıma karar verme! Kalbimdeki sana olan tutkuyu susturmaya çalışma. Durumumuzu en iyi şekilde değerlendireceğiz ve ben hiç mutsuz olmayacağım," diye şiddetle yemin etti.

"Saflığın gerçekten dikkate değer," diye mırıldandı buz gibi. "Bizim... nişanımız sona erdi, Katherine."

Dudakları açıldı ve sonra sessizce kapandı. İçini bir ürperti kapladı. "Birlikte mutlu olamayacağımızı nereden biliyorsun?" diye çıkıştı, öfke ve kayıp içini parçalıyordu, çünkü onun inancını hissedebiliyor, gözlerinde büyüyen mesafeyi görebiliyordu. "Denemeden yürütemeyeceğimize karar verdin. Senin bir korkak olduğunu düşünmedim!"

"Katherine-"

"Acı ve kayıplarla tekrar yüzleşmekten korktuğunuz için yaşamaktan korkuyor musunuz? Sen korkuyor musun?"

"Bu ne cüret?" diye hırladı, gözleri tehlikeli bir uyarıyla parlıyordu.

Vücudunun üzerinde bir ürperti dans etti ve daha önceki ateşli uyarılmanın doygunluğunu ortadan kaldırdı. "Evet! Cesaret ediyorum çünkü bana nasıl baktığını görüyorum, bana nasıl dokunduğunu hissediyorum. Ve bana uzanmaktan korktuğunu da görebiliyorum. Ama seninle yarı yolda buluşuyorum, sevgilim. Eğer kollarını açarsan daha da içeri gireceğim."

Adam irkildi, gözleri gölgelerle ve delip geçemeyeceğinden korktuğu duygularla karardı. Şu anda bile sanki onu tanımıyormuş gibi hissetmesi, bu adamda çözmesi, anlaması ve kabullenmesi bir ömür alacak kadar çok karmaşıklık olması onu korkutuyordu. Belki de acı ve trajedi anlayışının onun şeytanlarını kavrayamayacak kadar sınırlı olmasından korkuyordu.

"Ve dünyayı gezerken, İtalya'yı, Fransa'yı, Mısır'ı, kalbinizdeki yerleri ve uzak ufukları keşfederken, bunu tekerlekli sandalyedeki bir adamla mı yapacaksınız?"

"Evet!"

"Yalancı," diye tersledi.

"Sana karşı ruhumun derinliklerine kadar işleyen duygularımdan şüphe mi ediyorsun?"

"Uzun sürmeyecekler."

"Karakterimin gücünü ve onurunu yargılamaya cüret etme." Sesi kesildi ve şaşkınlıktan gözleri doldu. Çocuk ve koca hayalini kurmayı çok uzun zaman önce bırakmıştı. Annesi ve kız kardeşleri varken ve onları koruyup parlak bir geleceğe sahip olmalarını sağlarken, böyle şeylerin onun için olmadığını biliyordu.

Ama Dük'le dans ettiği gecedan itibaren, anlaşılmaz bir şey bu kabullenışı delip geçmişti. Bir zamanlar kendisine ait olan aşk ve aile hayalini, dünyayı ya da görebildiği kadarını görme arzusunu yeniden umut etmişti. Beklemediği ama dünyadaki her şeyden daha çok istediği şey ise karşısındaki adamın mucizesiydi. Ve şimdi sanki kalbi tamamen harap oluyormuş gibi hissediyordu.

"Seni mutlu edebilirim," diye titreyerek nefes verdi.

"Bundan kuşku yok," dedi kısık sesle. "Çünkü zaten biliyorsun, Katherine'im. Zaten biliyorsun."

Aralarına uzandı ve avucunun düz kısmını adamın göğsüne, kalbinin tam üstüne bastırdı. Dokunuşunun altında kalbin hızlı ve sert attığını hissedebiliyordu ve göğsü hızla hareket ediyordu.

"Seni sevmeme izin ver," diye fısıldadı sertçe ısırmadan önce adamın boğazında delice çırpınan nabzına karşı.

Kelimeler aralarındaki boşluğa düştü. Kadın arkasına yaslandı ve adamın bakışlarıyla karşılaştı. Adam çaresiz ve aç görünüyordu ve itiraz edemeden kadın adamın kucağında kayarak bacaklarını adamın kalçalarının üzerine açtı. Adam o kadar şaşırılmış görünüyordu ki neredeyse gülecekti ama sadece boğuk bir hıçkırık kaçı. Kadın ona doğru yuvarlanırken adam keskin bir nefes aldı.

"Ne halt ediyorsun?" diye sordu, sanki onu kucağından itecekmiş gibi kalçalarını kavrayarak.

Şu anda onun için hiçbir şey net değildi. Tüm bunlar yüreğindeki mantıksız bir çılgıktı, ama sarsılmaz bir kesinlikle, dokunuşlarla, öpücüklerle ve erkeklerle kadınların bebek yapmak için yaptıkları her neyse, ona her şeyin iyi olabileceğini gösterebileceğini hissetti. "Küstahlığın pek çok kötü şekli vardır, bilirsın," diye nefes aldı ve ağzı açık bir öpücükle onun dudaklarını aldı.

Kitty ona karşı ruhundaki tüm duyguları kucaklaşmaya döktü, alt dudağını yalayıp ısırıldı ve sonra acısını yatıştırdı. Şimdiden onun içinde kaybolmuştu. Bir iniltiyle dudakları ayrıldı, kalçalarını kavrayan eller kalçalarına doğru kaydı ve onu kavradı. İç çekme, ürperme ve dilini onunkine doğru kaydırma sırası ondaydı. Kalçalarını kavrayan eller

daha da sıktı, onu kendine çekti ve altındaki sertliğe doğru salladı.

Kitty onun öpücüğüne ağıladı, tüm kontrol duygusunun altüst olduğunu, dokunamadığı ya da açıklayamadığı pervasız bir tutku ve çaresizlik fırtınasına yakalandığını hissetti. Vücudunu kasıp kavuran hisler karşısında çaresizdi. Parmaklarının adamın göğsündeki zarif ve güçlü kasların üzerinde gezinmesine izin verdi.

Hareket vardı. Onu kaldırmıştı ve şimdi de altında, şehveti için genişçe yayılmıştı. Adam kızın sıırsıklam elbisesini ve kombinezonlarını kendi isteğine göre şekillendirip beline kadar iterken öfkeli bir hışırtı vardı. Yine de öpüşmeyi hiç bırakmadılar. Hava yüklü gibiydi, erotik sesler ve kokularla zonkluyordu. Nefes nefese birbirlerinden ayrıldılar ve kadın onun mavi gözlerinin güzelliğine baktı.

Sevgi, şefkat, saygı.

"Seninleyken kim olduğumu bilmiyorum. Sana karşı çok şey hissediyorum, Katherine'im ve bunu saklamak istemiyorum," dedi, sonsuz bir şefkat ve alev alev yanan bir hayranlıkla bakışlarını onun üzerinde tutarak.

Bunu çok net gördü ve titreyen elleriyle onun dudaklarına dokundu. Adam ikisinin arasına uzandı, parmak eklemleri kadının ıslak seksine değdi.

Kitty'nin iniltisi kış bahçesinde yankılandı.

Ve parmak uçlarını kızın seksinin ağrıyan kıvrımlarına sürterek tekrar yaptı. Kitty oraya herhangi bir dokunuşun bu kadar harika hissettirebileceğini hiç hayal etmemişti. Parmakları kızın memesine kadar kaydı ve ovuşturdu. Çığlık attı, kalçaları kendinden geçmenin korkunç kırbacıyla sarsıldı. Büyük bir kütlük girişine doğru bastırdı ve adam itti. Basınç muazzamdı ve kesinlikle nahoştu. Yanma hissiyle nefesi kesildi, sonra bu his kayboldu.

Alexander ondan yuvarlanarak kış bahçesinin soğuk zeminine düştü, yüz ifadesi acıyla çarpılmıştı. Kasvetli, dehşet verici bir an için donup kaldı. Daha önce hiç böyle bir acı görmemişti ve bu acının sevgili yüzündeki görüntüsü onu neredeyse çözüyordu. İçine bir acı daha saplanırken nefesi kesildi. Kitty dizlerinin üzerine çöktü ve onun yanında diz çöktü. Adamın vücudu şiddetli bir güçle sarsılıp kasılırken korku içini buz gibi yaptı. Başı sert taş zemine çarpacak diye onu bırakmaya korkarak tuttu.

Şezlongdan bir minder kaptı ve başının altına bastırdı. Ama geçirdiği sarsıntı onu tekrar yerinden oynattı. Kıpırdamadan durdu, göğsünden bir inilti yükseldi, vücudunda ter damlaları vardı.

"Sırtım," diye inledi sertçe. "Bir sorun var."

Kitty üşüyor ve midesinin çukurunda korku dolu bir düğümle titriyordu. "Yardım çağırmaya gideceğim," diyerek yavaşça uzaklaştı ve ıslak giysilerini aceleyle düzeltti.

Sonra da kış bahçesinden kaçtı.

YİRMİNCİ BÖLÜM

"Alın şu lanet sülüğü üstümden," diye hırladı Alexander, gözleri fal taşı gibi açılmıştı, dayanılmaz bir ateş belini kavuruyordu. Göğsünü emen sümüksü yaratıkları yakaladı ve kendisinden uzağa fırlattı. Vücuduna çarpan acı, yıkıcı bir güçtü ve ona iyileşmesinin ilk günlerindeki ıstırapı hatırlattı.

"Majesteleri!" Dr. Monroe haykırdı ve sümüksü, kan emici yaratıkların geri kalanını göğsünden hızla çekip çıkardı. "Sanırım kanınızda bir enfeksiyon var ve iyileşmenize yardımcı olmak için onlara ihtiyaç var! Ateşiniz var ve şu anda kendinizde değilsiniz."

Acı düşüncelerini doldururken Alexander'dan bir tıslama sesi yükseldi. Ter derisini kapladı ve garip bir zayıflık içini titretti. Her türlü kırılganlığı küçümseyerek dirseklerine kadar itti ve çarşafı vücudundan uzaklaştırdı. Sayvanlı yataktan sarkan koyu mavi perdeler sadece sıcaklığı artırmaya yarıyordu. Homurdanarak yataktan kalkmaya çalıştı ve damarlarında soğuk bir korku düğümlendi. "Neden bacaklarımı hissetmiyorum?"

Dr. Grant öne çıktı, gözleri ciddi ve endişeliydi. Cevap vermeden önce gözlüklerini burnuna doğru itti. "Bu seferki spazmlar çok kötüydü, Majesteleri. Son birkaç haftadır sürekli hareket etmenin yarardan çok zarar vermesinden korkuyoruz. İltihaplanma aşırı görünüyor ve...ve..."

"Ve ne? Hadi ama dostum, lafi dolandırma," diye tersledi.

Dr. Monroe öne çıktı. "Bir daha asla yürüyememe ihtimaliniz var."

Tüm duygularını bastırarak kat kat buzun altına gömmeden önce ruhunu bir dehşet parıltısı delip geçti. Yavaşça etrafını saran karanlık kayıp gitti ve onun kucagında sessizliğin soğuk rahatlığını buldu.

Birkaç dakika boyunca odadaki tek ses şöminenin çıtırtısı ve onun sert nefes alış verişiydi, ancak izin verse onu parçalayabilecek ham duygulara karşı iradesini kullanırken bunlar bile kayboldu. Onu izlediler, belki de vereceği tepkiyi bekliyorlardı ama verecek hiçbir şeyi yoktu. "Bunu bana daha önce de söylediler," dedi açıkça. "Derhal başka bir öngörude bulunun."

"Majesteleri... birçok kırığının iyileşmesi her zaman yıllar sürerdi. Enflamasyon tekrarlayan bir sorundur ve teorilere göre

Bağlar ve kaslar aşırı derecede iltihaplanırsa, enfeksiyona ve yıllar boyunca kendilerini iyileştirmek için mücadele eden kemik ve yapılarda geri dönüşü olmayan hasara yol açabilir. Biz... Edinburgh'dan Dr. Perrott'u hemen çağıracağım. Ancak banyo sandalyesi dışında bir yaşamın mümkün olduğundan umutlu değilim."

"Öyle söyleme," diye fısıldadı sert bir ses odanın öbür ucundan; sonra kapı usulca kapandı.

İçinden bir farkındalık dalgası geçti. *Katherine*. Onun girişini duymamıştı.

Ayak sesleri yankılandı ve kadın onun görüş alanında belirdi, sevimliliğiyle çarpıcıydı. Ayağa kalkmak için ayağını yataktan kaldırmaya çalıştı ama vücudu tepki vermedi ve öfkesini, hayal kırıklığını... ve korkusunu haykırmamak için yıllar boyunca inşa ettiği iradesinin her zerresini kullandı.

Yüzünün solgunluğu ve gözlerinin kızarıklığı göz önüne alındığında haklı ama korkmuş bir kadın olan doktora ters ters baktı.

Ağlıyordu. Onun için.

"İskender'in nasıl bir adam olduğunun farkındasınızdır," dedi. "Tekrar yürüyecek. Eğer sözleriniz olumlu değilse, bu odayı terk edeceksiniz!" Sesi çatallaştı ama o bildik meydan okuyucu tavrıyla çenesini kaldırdı.

Doktorlar ona sanki alışılmadık bir yaratılmış gibi baktılar.

Dr. Monroe dudağını bükerek, "Affedersiniz," dedi. "Peki siz kimsiniz?"

Alexander doktorlarına bakarak, "Beni yalnız bırakın," diye emretti. "Hanımefendi ile birkaç dakika konuşmak istiyorum."

"Majesteleri, ateşiniz var ve biz-"

İçini bir öfke dalgası kapladı. "Bayan Danvers ile özel görüşme talebimi tekrarlamayacağım!"

Onlar da hemen harekete geçerek onu, onların gidişini endişeyle izleyen Katherine'le bağ bağa bıraktılar. Onunla yüzleşmek için döndü. "Bununla savaşıyoruz ve senin tamamen iyileşeceğine tüm kalbimle inanıyorum," dedi, gözleri korku ve acıma ile parlıyordu. "Lütfen doktorları çağırmama izin ver-"

Acıma duygusu kalbinde öfke dalgalarına yol açtı ve onu kalıcı olarak bırakmak zorunda kalacağının farkındalığı zehirli bir bıçak gibi içini kesti. "Biz mi?" dedi adam o kadar ölümcül bir yumuşaklıkla ki kadın irkildi.

Onun yüzünü inceledi ve titreyen dudaklarını sıkılaştırdı. Çenesi bir kez daha kalktı ve güzel gözleri meydan okurcasına parladı. Cesur, aptal Katherine eğildi ve çenesine en yumuşak, rahatlatıcı öpücüğü kondurdu, sert kıvrımlarına şefkatli öpücükler serpiştirdi. "Evet, sevgilim, *biz*."

Kadının güvencesi kalbine saplanan sıcak bir mızrak gibiydi. Kendini onun yatıştırıcı kucağından kurtardı ve yatak başlığına yaslandı. "*Biz diye bir şey yok. Benim sorunlarım, her ne olursa olsun, bana ait.*"

"İnatçı, kaba biri olma-"

"Beni sıkıyorsunuz Bayan Danvers," dedi yumuşak ama keskin bir sesle. "Anlaştığımız gibi, ilgim azaldığı anda anlaşmamız sona erdi. Konservatuarda her ne oluyorsa, bir daha asla gerçekleşmesi mümkün olmayan bir sapmaydı, çünkü buna asla izin vermem."

Boğazını temizledi ve yatak çarşaflarını kavrayarak ikisine de vereceği acıya karşı hazırlandı. "Şimdi sizden odamdan ayrılmanızı ve Londra'ya dönmeye hazırlanmanızı isteyeceğim. Oradaki evin bir yıllık kirası ödendi, arabalar ve atlar da sizin. Nişanımızın sona erdiğini topluma ne zaman bildireceğinize karar vermeyi size bırakıyorum. Ama beni iyi anla, çünkü kendimi tekrar etmeyeceğim. Beni burada kalman için sana şantaj yapmaya iten çılgınlık sona erdi."

Boğazında çiğ bir nefes düğümlendi ve yüzünü kaplayan kırılganlık adamın ruhunu parçaladı. Bakışlarını onunkilere dikti, gözleri kocaman ve kalpleri durduracak kadar narindi ve gözyaşlarıyla doldular.

"Hadi ama, bu ne saçmalık? Gözyaşları mı, Bayan Danvers? Birbirimizi tanımıyoruz bile."

Kelimeler boğazının içini kazıyan cam parçaları gibiydi.

Ve eğer ağlarsa... Tanrım, eğer ağlarsa, onu kollarının arasına çekeceğini ve kendi lanet kaderini paylaşmaya mahkûm edeceğini biliyordu.

İki parmağını fena halde titreyen dudaklarına bastırdı. Gözlerinin karanlık derinlikleri o kadar çok duyguyu yansıtıyordu ki, adamın nefesini kesmişti. "Alexander... söylediklerinde ciddi değilsin. I-"

"Aklım tamamen başımda Bayan Danvers. Bu duygu gösterisi tamamen gereksiz ve hoş karşılanmıyor," dedi kasıtlı bir küçümseme tonuyla. Sesi kaba, kulaklarına yabancı geliyordu.

Katherine sözsüzce ona baktı. Gözlerindeki reddedilmişlik ifadesine tanık olmak dayanılmazdı. Bu acı onu çözdü, sırtını eğip çılgılık atmak istemesine neden oldu. Ama onun yükleri hiçbir zaman başkalarının değildi, sadece kendi yükleriydi.

tek başına. On yıldan uzun bir süredir vasiyeti buydu ve böyle devam edecekti.

Dünyayı onun ayaklarının altına sermek istiyordu; onun hayallerini bilmek istiyordu, böylece onlar da kendisinin olabilirdi ve onunki gibi harika bir ruhu kafeslemek, onu tamamen ve bütünüyle sevdiği için göz yumamayacağı büyük bir günah olurdu.

Yüce Tanrım. Farkındalık ballı bir bıçak gibiydi, acı verici bir şekilde kesiyordu ama harika bir şekilde tatlıydı. Göğsüne saplanan acı, sanki fiziksel bir bıçak onu delip geçmiş gibi hissettiriyordu. "Artık benim tutsağım değilsin... Şimdi git!" Alaycı bir reveransla eğildi. "Elbette. Nasıl isterseniz, efendim.

Grace."

Dudakları titriyordu ama gözyaşlarıyla yıkanmış gözlerinde şiddetli ve sarsılmaz bir gurur parlıyordu. Ondan uzaklaştı ve hoyratça kapıya doğru ilerledi. Ama adam onun bedenindeki katılığı gördü. Neredeyse onu geri çağırarak, bir kez daha onun için gelecek olan karanlığı paylaşması için yalvaracaktı. Alexander bu karanlığın her zaman duyularına çarptığını, son birkaç haftadır içindeki bir tutam ışığı da alıp götürdüğünü hissedebiliyordu. Kapı sessizce açıldı ve kadın arkasına bakmadan bir kimsesiz gibi içeri süzüldü.

Seni seviyorum, Katherine. Tanrım, seni seviyorum.

Dudağını kan tadı gelene kadar ısırırken, lütfen geri dönmesi için bağırma ihtiyacıyla savaştı. Derin bir ıssızlık hissi tüm duyularını kapladı. Katherine'in kalbine umut olarak yerleştirdiği ışığı alıp götürerek onu boğmasına izin verdi.

...

Alexander kendini güçsüz ve bitkin hissediyordu ama ne mutlu ki yakıp kavuran sıcaklık azalmıştı ve belinde sadece hafif bir zonklama kalmıştı. Serin bir parmak alnına dokundu. "Ateşi düştü," dedi Penny usulca. Yanağına kondurduğu nazik bir öpücük, ondan sinirli bir homurtu çıkardı ve onun güldüğünü duymak iyi hissettirdi.

"Dinlen. İnatçı biri olma ve bu yataktan kalkma," di y e teşvik etti ve sonra varlığı kayboldu.

Gözlerini kapattı ve vücudundaki çeşitli ağrı ve sızıların muhasebesini yaptı.

"Bir daha yürüyemeyebilir."

"Belki de onu ameliyat etmemiz gerekecek."

"Ağrı için afyona ihtiyacı olabilir. Laudanum içinde seyreltilmiş bir parça işe yaramayacaktır."

Doktorlarının fısıltıları yankılanırken, ateşi başının etrafında dönüp duruyordu. Alexander alt uzuvlarını örten çarşafları tutup bir kenara fırlattı. Ayaklarına bakarak vücudunda dolaşan çeşitli hisleri değerlendirmeye çalıştı.

Açıklanamayan bir aciliyet duygusu bu konuda fazla oyalanmasına neden olmadı. Alexander bir iniltiyle dirseklerinin üzerinde doğruldu ve sırtını yatak başlığına dayayarak odayı taradı. Olan biten her şeyi hatırlamaya çalıştı; aklına sadece sırtını yakıp kavuran korkunç acı, kasılmalar ve Katherine'in alarm çığlıkları geldi.

Katherine.

Odada bir varlık hissetti ama onun olmadığını biliyordu. Eğer Katherine olsaydı, her parçası canlanırdı. "Ne zamandır buradasın?"

"Bir saatten fazla oldu," diye mırıldandı kuzeni. Anlaşılmaz duygular sesine karıştı ve İskender'i tırmaladı.

"Acıma ifadesine ya da sitemine ihtiyacım yok. Son on yıldır yeterince çektim." Sesi odanın içinde bir kırbaç gibi şakladı.

Birkaç dakika boyunca Eugene cevap vermedi. Sonra şöyle cevap verdi: "Sana hiç acımadım Alexander. Daha güçlü bir adam tanıma ayrıcalığına sahip olmadım. Tek arzum sana asla yalnız olmadığını bildirmek."

Alexander odaya göz gezdirdi, zihninde bir rahatsızlık gölgesi gizleniyordu. Beklenmedik bir şekilde kalbi sızladı ve korkuya benzer bir his kemiklerine yerleşti. "Bayan Danvers nerede?"

Bir gölge kendini duvardan ayırdı ve Eugene, arazinin kuzey tarafındaki çimenliklere baktığı pencereden çıkıp yatağa doğru ilerledi.

Cevap vermedi ve Alexander'ın içine bir huzursuzluk yayıldı. "Nerede o?" diye sordu.

"Birkaç saat önce bu odadan öyle bir aceleyle çıktı ki, sanki şeytan onu kovalamıştı. Yüzünde çok fazla gözyaşı vardı. Ve gözlerinde, hiç böyle bir kalp kırıklığına tanık olmamıştım."

Artık beni sıkıyorsun... Git.

Hatıra, beklenmedik bir acının amansız dalgasıyla üzerine çöktü. Karmakarışık duygularını acımasızca bastırdı ve bunun bir acı olduğunu kabullenmeye çalıştı.

en iyisiydi. "Anlıyorum," diye mırıldandı, yatak başlığına yaslandı ve odasının boyalı tavanına bakmak için başını kaldırdı.

Normalde duygularını gizleyen soğukkanlılığı bulmak imkânsız görünüyordu. Kalbi umutsuz ve öfkeli bir ritimle çarpıyor, çarşafı sıkı bir yumrukla kavıyor, kalbini döven duygulara karşı mücadele ediyordu. Sessizlik. Yalnızlık. Her zaman teselli bulabileceği boş alanlar, daha önce hiç katlanmadığı için anlamadığı, karmaşık hislerle dolmuştu.

"Tek bir sorum var, sonra kendimi kütüphaneye götüreceğim, orada içki içip kitap okuyacağım, bir yandan da tek mutluluk şansınızdan aptalca vazgeçmemişsiniz gibi davranmaya çalışacağım."

Eugene'in sesi öfkeliydi ve Alexander başını eğip kapüşonlu gözlerle onu süzdü. "Sorunuzu sorun ve sonra beni rahat bırakın!"

"Onu seviyor musun?"

Düşündüğümde de fazla.

Yine de kaybı dayanılmaz hale gelmesin diye bunu yüksek sesle söylemeye dayanamıyordu. "Ondan hoşlanıyorum," dedi huysuzca, bir elini yüzünde gezdirerek. "Ona hatırı sayılır bir sevgi besliyorum."

"Ondan hoşlanıyorum," diye tersledi Eugene. "Ona, tadına bakmak için yanıp tutuşan aç bir kurt gibi bakmıyorum."

Alexander sırtındaki rahatsız edici ağrıyı dindirmek için daha fazla doğrulmaya çalıştı. Kendini güçsüzce, aşırı büyük yatağın ortasındaki yastık ve minder yığınının doğru sürükledi. Vahşi bir küfürle yatağa geri yuvarlandı, kendini bu kadar güçsüz hissetmekten nefret ediyordu. Kendi kendine yetebilmek için o kadar çok şey yapmıştı ki, tekrar bu kadar acınacak hale düşmek için bildiği hiçbir şeye benzemeyen bir öfkeyle doldurdu.

Yine de talihsizliği karşısında hiçbir kayıp ya da acı hissi yoktu.

Alexander geçmişindeki karanlık günleri tekrar yaşamayı göze alamazdı. Yankılanan umutsuzluk ona doğru yaklaşmaya çalıştı. Gözlerini kapattı. Ona karşı savaştı. Bir daha *asla*, diye yemin etti. Bir daha asla o adam olmayacaktı. Bu, bacaklarını sonsuza dek kullanamayacağı anlamına gelse bile.

Ama göğsünü kemiren korkunç bir acı vardı. Tüm bunlar Katherine içindi.

"Sana cevap verdim, Eugene; şimdi beni rahat bırak."

Kuzeni kaşlarını çattı. "Duygusuzca onu hayatından çıkarmanı emrettiğinden beri birkaç saat geçti. En son kontrol ettiğimde, araba Londra'ya dört günlük yolculuk için hazırlanıyordu."

Bu sözler Alexander'ı sahip olduğunu düşünmediği bir güçle yataktan kaldırdı. Yatak başlığının yanında duran sopasını kaptı ve ayağa kalkmaya çalıştı, ancak bacakları çaresiz niyetiyle işbirliği yapmadı. Sırtında bir ateş dalgalandı ve Alexander'dan boğuk bir inilti çıktı. *Tatlı merhamet*. Alnından terler fişkırdı ve bir an için ateşinin geri dönüp dönmediğini merak etti.

Öne doğru adım attı ve devrildi. Eugene atıldı, onu yakaladı ve tekerlekli sandalyeye oturmasına yardım etti.

"Onu bulmalıyım, Eugene." Ne söyleyeceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Alexander içinden geçen hisleri açıklayamıyor, sadece ona gitmesi gerektiğini biliyordu. Aralarında böyle bir acı varken ayrılamazlardı. "Aramızda acı varken gitmesine izin veremem. En azından arkadaş kalmalıyız." Bu şekilde her zaman onun bir parçasına sahip olacaktı.

"Onun gözlerine böyle bir kalp kırıklığı yerleştirmek için ne yaptın?"

Alexander sandalyesinin tekerleğini kapıya doğru çevirdi. "O söndüremeyeceğim bir ateş," dedi daha fazla açıklama yapamayarak.

Eugene anlamış gibiydi, çünkü adam gözlerini kısa bir süre kapattıktan sonra iç çekti. "Çok dağınıksınız. İzin verin uşağınızı çağırayım ve-"

"Hayır. Beni ona götürün." Kuzenin yardımını beklemeden banyo sandalyesinin tekerleğini döndürdü ve kendini kapıya doğru iterek koridora çıktı. Merdivenlerin tepesinde korkuluklara tutundu ve homurdanarak kendini ayağa kaldırdı. Bir adım attı, sonra bir adım daha, sonra bir adım daha ve sonra yere yığıldı.

Uşağı merdivenleri aceleyle çıkıyordu, yüzü endişeyle buruşmuştu. Ona ulaştığında, Hoyt kalkmasına ve sandalyeye geri oturmasına yardım etti. Sonra da adam ustaca bir manevrayla onu geniş merdivenden gümbürtüler ve homurtularla aşağı indirdi.

"Beni Bayan Danvers'a götür," diye emretti.

Hoyt'un yüzü onaylarcasına aydınlandı ve Alexander ona bu işe burnunu soktuğunu ve yanlış bir varsayımda bulunduğunu söyleyecek cesareti kendinde bulamadı. Adam onu etkileyici bir hızla geniş koridordan ön kapıya doğru itti. Kâhya kapıyı iterek açtı ve Alexander eşikte dönerek, neredeyse bir kilometre uzunluğundaki araba yolunun sonuna varmış olan at arabasına baktı.

"Takip etmeniz için başka bir araba çağırayım mı, Majesteleri?" Hoyt sordu, sesi umutlu ve endişeliydi.

Alexander cevap vermedi, onu Londra'ya geri götürecektir olan engebeli yollarda gözden kaybolana kadar arabaya baktı. Muhtemelen kente döndüğünde, Katherine onsuz da gayet mutlu olduğunu fark edecekti. Belki de ona karşı hissettiklerinin aşk değil, geçici bir heves, bir karasevda olduğunu fark edecekti. O zaman Katherine'in gözlerinde gördüğü acı azalacak ve Katherine yine o güzel gülümsemesini takınacaktı.

Yine de bu tür gerekçeler, kalbinde Katherine Danvers'a karşı her geçen dakika büyüyen açlığı ve umutsuz aşkı köreltmiyordu.

Gitmesine izin veremem.

Gözlerini yenilgiyle kapattı, şu anda ona sunabileceği şeylerin birkaç hafta öncesine göre çok daha az olduğunu biliyordu. O zaman birkaç saatliğine ayağa kalkabilirdi. Şimdi... çıplak ayak parmaklarına baktı, dudaklarının kenarlarını sessiz bir hırıltı kapladı.

"Beni odama götür." Delilik anı geçmiş ve rasyonellik geri gelmişti.

Elveda, Bayan Danvers.

...

Akşam güneşi gökyüzünde alçaktan yanıyor, yavaşça uzaktaki dağların arkasına kayıyordu. Araziyi süpüren serin esinti, gölün üzerinde parıltıyan gün batımının pırıltısı, havanın taze, keskin kokusu Alexander'ın alışık olduğu neşeyi getirmiyordu. İçinde acı veren, sızlayan bir gerginlik vardı ve her şafak vakti, bu kalıcı azap şiddetini daha da artırıyordu.

Kitty Danvers'ın İskoçya'yı ve hayatını terk etmesinin üzerinden bir haftadan biraz fazla zaman geçmişti. Katlandığı kasvetin, Kitty'nin gittiği dokuz gün boyunca tekerlekli sandalyesinden hiç kalkmamış olmasıyla ya da sandalyeden kısa bir süre için bile olsa ciddi bir rahatsızlık duymadan kalkabilme yeteneğini yeniden kazanmasının haftalar, belki de aylar alacak olmasıyla hiçbir ilgisi yoktu. Kendini çok uzun süre zorlamıştı çünkü onun varlığında hayalini kurduğu normallik duygusunu arzulamıştı.

Ama vücudu iyileşiyor, gücü yerine geliyordu ve sonunda her gün sadece bir iki saatliğine de olsa kendini yeniden sandalyenin dışında bulacaktı.

Bu boşluğun nedeni, onu kendinden uzaklaştırmakla yaptığı aptallıktı.

Artık içinde hiçbir şey kıpırdamıyordu. Ne bir sıcaklık patlaması, ne de geçici bir zevk parıltısı. Birkaç gün öncesini daha açık bir şekilde

Dr. Grant, kemiğın yeniden iltihaplanmasının uyanmakta olan erkekliğı üzerinde zararlı bir etkisi olabileceğini düşünüyordu. Adam bir kez daha kendi kendini tedavi etmesini önermişti ama Alexander bunu denemeye kalkışmamıştı.

Ayak seslerinin yumuşak çıtırtısı yankılandı ve Penny yanına geldi. Kırmızı bir at arabası elbisesi ve ona uygun bir başlık giymiş olan Penny, zarif bir genç hanımın timsali gibi görünüyordu. Kucağında sevgiyle tuttuğı küçük domuz yavrusu bu görüntüyü bozuyordu.

Aralarında bir gerginlik vardı, çünkü onun Londra'ya gitmesini ayarlamıştı. Sezon hızla sona eriyordu ama sosyeteye girmesi ve güzel tavırlarıyla onları etkilemesi için yeterli haftası vardı. Onun zarafetinden, duruşundan ve zekâsından emindi. Kız kardeşine bakması için vaftiz annesine güveniyordu. Altmış bin poundluk mirası ve esmer güzelliğı pek çok beyefendinin ona kur yapmak için akın etmesine neden olacaktı ve Alexander karar verdiği erkeğın onun tuhaflığına ve bazen kontrolsüz fikirlerine anlayış göstereceğini umuyordu.

"Eğer... domuzcuğı yanına alırsan senin eksantrik olduğunu düşünecek olanlar var," dedi göle bakarak.

Penny burnunu çekti. "Başkalarının ne düşündüğü umurumda değil; bunu bana sen öğrettin." Başını salladı ve gözlerindeki nemi sildi. "Gitmek istemiyorum Alexander."

"Burada, İskoçya'da gömülü kalamazsın. On yedi yaşındasın. Toplumunuzdaki diğer genç hanımlarla tanışmanın zamanı geldi. Kanatlarınızı ve zihninizi genişletin."

"Peki balolarda dans etmek bunu sağlayacak mı?" diye sertçe sordu. "Bundan şüpheliyim!"

"Neden korkuyorsun?"

Nefesi kesildi ve sakın yüzü buruştu. "Seni burada bırakarak... yalnız kalman için."

Kalbi kırıldı. "Ben asla yalnız değilim. Anılarım her zaman benimle."

Başını salladı, gözleri endişeyle onun yüzüne sabitlenmişti. "Anılar gelip geçici ve asılsızdır."

"Yeterince gerçekler."

"Annemin yüzünü, kokusunu ya da gülüşünü zar zor hatırlayabiliyorum. Senin aracılığıyla hatırlıyorum. Bana anlattığın hikayeler sayesinde onları canlı tutuyorum. Bazen... Buradan ayrılırsam onları tamamen unutacağımdan korkuyorum." Ona yan gözle baktı, gözleri iri ve yaralıydı. "Sen de bundan korkuyor musun..."

Eğer gidersen, ailemizin tüm anıları rüzgarda küllerin yok olduğu gibi yok olacak mı?"

"İstemiyorum," dedi huysuzca. "Buradan ayrılmak ve hayatını yaşamak onların anısına bir kötülük değil. Annem ve babam da bunu isterdi. Bir ya da iki sezon geçirmeni. İyi bir evlilik yap, kendine ait bir ailen olsun."

Çenesi inatla kalktı. "Peki ya başka hayallerim varsa?"

Alexander gülümsedi. "Mesela?"

Gevşek bir tutam saçını kulaklarının arkasına sıkıştırdı. "Ya ben de dünyayı gezmek istersem? Harika yerleri ziyaret etmek?"

"O zaman seni her zaman destekleyeceğim."

"Ben bir dükün kızıyım. Toplumun benden farklı beklentileri olacaktır."

Daha önceki özgüveni azalmıştı ve şimdi sesi genç ve kararsız geliyordu.

"Sosyeteyi asın. Siz bir dükün kız kardeşisiniz ve ben sizi her türlü çabanızda destekleyeceğim. Tabii ki mantık çerçevesinde."

Penny kıkırdadı. "Seni utandıracak hiçbir şey yapmayacağım."

"Bunun imkansız olduğuna inanıyorum. Domuzu kasabaya götürmeyi planlıyorsunuz." Birkaç dakika sessiz kaldılar ve gölün güzelliğine ve alçalan güneşe baktılar. "Seni Londra'da ziyaret edeceğim," diye mırıldandı.

Aceleyle onun önünde durarak, gölün üzerinde süzülen ve balık tutmak için hızla alçalan sığırcık kuşlarını görmesini engelledi.

"Söz veriyor musun?" diye fısıldadı şiddetle.

"Yeterince güçlendiğimde. Her türlü çapkın ve çapkını mızrağımın ucuyla uyarmak için orada olmam gerekecek."

Gözlerinde parlayan rahatlamayla gülümsedi. "Peki ya Bayan Danvers?" diye sormadan önce ufak bir tereddüt geçirdi.

"Onunla karşılaşacağınızdan eminim." "Peki ya nişan?"

"Her şey bitti."

Penny onun yüzünü aradı. "Artık nişanlınız olmadığına dair bir duyuru yapacak mısınız?"

Kalbi neden bu kadar şiddetli bir şekilde çarpıyordu? "Eğer yaparsam, Bayan Danvers'in itibarı zedelenir. Belki de terk etme işini hanımefendinin yapmasına izin vermek daha iyi olur."

İç çekti, sonra eğildi ve onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Seni seviyorum."

Kadın doğrulmaya çalıştığında, adam onu omzundan kavradı ve sıkıca sarıldı. "Ben de seni seviyorum. Şimdi git ve toparlanmanı bitir. Her şey yoluna girecek."

Adam onu serbest bıraktı ve kadın başını salladı ama gitmeye teşebbüs etmedi.

"Onu seviyor musun?" diye fısıldadı. "Bayan Danvers... Onu seviyor musunuz?"

Göğsüne bir ağrı saplandı ve onu içten içe yaracak gibi oldu. Bu duygu o kadar beklenmedik ve içgüdüsel ki göğsünü ovuşturdu. "Sen aşk hakkında ne bilirsin ki?"

Bunu bir an düşündü ve sonra cevap verdi, "Sanırım Bayan Danvers'a gülümsediğinizde gördüm. Gülümsediniz de, hem de çok. Kimsenin sizi fark etmediğini düşündüğünüz boş anlarda ya da belki de kendinize engel olamadığınız anlarda. Koridorda yürüyordu ve siz sanki tutuklanmış gibi duraksıyordunuz... daha çok büyülenmiş gibi... bakıyor ve sonra gülümsüyordunuz. Bunu günde birkaç kez yapardınız, sanki ruh halinizi düzeltmek için ihtiyacınız olan tek şey onu görmekmiş gibi. Umarım bu aşktır."

Tanrım. Bir elini yüzünde gezdirdi. "Penny..."

"Sanırım kendimi beğenmişlikle doluyum," diye devam etti, sanki o konuşmamış gibi. "Çoğu zaman merak ediyorum, ben de senin gibi yaralansaydım, kemiklerim ve hayallerim kırılırdı, normal bir yaşam umudum olmadan yara bere içinde kalsaydım, buna dayanabilir miydim? Vazgeçmek istediğin bir zaman vardı Alexander. Uzak durma emrine rağmen odana girdiğimi hatırlıyorum. Etrafını saran dumanda tatlı, berbat bir koku vardı. Afyon... Hizmetçiler fısıldardı. Hava leş gibi kokardı ve bazen odamdan çıkarken senin acı ve kayıp dolu feryatlarını duyardım. Sonra bir gün yatağına süründüm, ellerimi seninkilerin içine soktum ve sana ihtiyacım olduğunu söyledim."

Yanaklarından süzülen gözyaşlarını sildi. "Hatırlıyor musun kardeşim?"

"Biliyorum Penny." Karanlığını ve acısını delip geçen ilk ışık huzmesi bu olmuştu.

"*Mutlu* olmanı istiyorum. Sevmeni ve karşılığında sevilmeni istiyorum. Romantik bağlar hakkında pek bir şey bilmiyor olabilirim ama Kitty... sana her baktığında gözlerindeki özlemde neredeyse utanıyordum. Duyguları tamamen karşılık buluyordu ve gitmesine izin verirsen aptallık etmiş olursun." Kızardı. "Küfrettiğim için özür dilemeyeceğim. Tanıdığım ve sevdiğim kardeşim korku hissetmez ya da aptalca davranmaz. Lütfen bunu şimdi yapmayın... Hele ki onun sizin için çok değerli olduğunu söyleyebiliyorken."

Sonra ayağa kalktı ve uzaklaştı.

Alexander sandalyesinin direksiyonunu çevirdi ve onun gidişini izledi. Bu on yıl içinde ne kadar da büyümüş, anlayışlı ve zeki bir genç kıza dönüşmüştü.

Katherine onun için çok değerliydi ve şatoda uyuduğu ilk gece Katherine'in artık doğu kanadında dinlenmediğini öğrendiğinde bunu inkâr etmekten vazgeçmek zorunda kalmıştı. O gece hiç uyumamıştı. Ya da ertesi gece. Batı kanadının koridorlarında dolaştığı, sandalyesini koridorda defalarca döndürdüğü, içinde kopan garip fırtınayı durduramadığı dördüncü gecede yorgunluk zihnini ve bedenini ele geçirmişti.

Botların çıkardığı çıtırtılar onu gölün olduğu yöne doğru kaydırdı. Eugene'i gördü ve adamın yüzünde acı çeken birinin ifadesi vardı.

Alexander, "Penny ile olan konuşmayı duydun," diye mırıldandı.

Kuzeni birkaç dakika boyunca dağlara ve ufuk çizgisine doğru baktı. "Şehirdeyken Bayan Danvers'a uğramayı planlamıştım, belki beni düşünür diye. Ama şimdi... Onu *seviyorsun*. Az önce Penny konuşurken yüzünü gördüm Alexander ve daha önce hiç kimsede böyle bir açlık ve ihtiyaç görmemiştim. Sana yalvarıyorum. Benimle paylaş."

Sessizlik uzadı ve sonra konuştu. "Bayan Danvers'ın tavizsiz güvenine ve dostluğuna sahip olmak, sefil hayatımın geri kalanında her gün gülümsemesini görmek her şeye değer," diye hırladı, bir elini alnına vurdu, gözlerinin yaşarmasından nefret ediyordu. O lanet olası bir düktü. Cehenneme katlanmış ve onu asla hayal kırıklığına uğratmayan demir bir iradeyle yeniden şekillendirilmiş bir adam. Gözyaşları onun gibiler için değildi ama yine de boğazı yanıyordu.

"Geceleri o kadar da yalnız olmamanın, bir eşe, bir dosta... üzüntülerimi, beklentilerimi ve sevinçlerimi paylaşabileceğim bir sevgiliye sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu sık sık merak etmişimdir. Ona aşık olmamak için mücadele ettim, çünkü eşleşmemizin uygunsuzluğu benim için oldukça açıktı. Yine de kalbimde uyandırdığı duygular değişmez. Bazen tanışmamızın ne kadar olasılık dışı olduğunu düşündüğümde kalbimi korku kaplıyor. Ya Bayan Danvers nişanlısı gibi davranmak için başka bir adam seçseydi? Ya farklı bir yol seçseydi?" Alexander kabaca mırıldandı. "Onu özlerdim, Eugene. Onun kahkahalarını, parlaklığını, tadını ve hissini bilmeyi özlerdim. Mutluluğun hâlâ mümkün olduğunu bilmeyi özlerdim."

"O zaman Tanrı aşkına dostum, onu bırakmaya *nasıl* dayanıyorsun?"

"Buna dayanamıyorum," dedi huysuzca. "Dünya onsuz karanlık geliyor. Ve ben onu incitiyorum... benim için bu kadar değerliyken."

Alexander'ın duyularını ezici bir panik kapladı ve kalbini daha önce hiç yaşamadığı bir şekilde sarstı. *Ne kadar aptalım.* O nadir ve inanılmaz bir şeydi ve onu düşüncesizce kaybetmişti.

Uzun yıllar boyunca yalnızdı. Kendisiyle bağlantı kurmaya çalışanlara yardım etmeyi reddetmiş, bunu zayıflık olarak görmüştü. Zayıflıklarına boyun eğmeyi reddetmiş ve kendini her şeyden -empati, merak, sevgi ve anlayıştan- soğuk bir mesafeyle örtmüştü. Katherine'in sunduğu her şeye. Ve daha fazlası: gülümsemeleri, nezaketi ve onun her şeyini nefes kesici bir şekilde kabul etmesi.

Alexander bir canavar değildi ama bir güzel de değildi. Ve tüm bunlara rağmen ondan hoşlanıyor gibiydi.

Ama bu kadar aptalca davranmışken nereden başlamalıydı... ona unvanından fazlasını veremezken nereden başlamalıydı?

Sessizlik dışında her şey... İçindeki derin sessizlik fısıldadı.

Ve Alexander bir mektup ve bir dua ile başlayabileceğini umuyordu.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Kitty'nin Alexander'ın malikanesinden ayrıldıktan birkaç gün sonra şehre dönüşü dikkat çekici değildi. Dük'le gizlice evlenmek için kaçıp kaçmadığı konusunda spekülasyon yapan birkaç gazete haberi dışında, neredeyse üç haftalık yokluğundan pek söz edilmemişti. Ailesi onsuz çok iyi görünüyordu ve kız kardeşleri o akşam saatlerini mutlu bir şekilde ona sosyetedeki cömert kabulleri hakkında bilgi vererek geçirdiler. Son birkaç hafta içinde balolara, pikniklere ve gezilere Kitty'nin üç yıl boyunca aldığı davetiyelerden *çok* daha fazlasını almışlardı.

Altı yirmi yaşlarında, canlı bir sağduyuya sahip, çok çekici bir genç bayan olan Bayan Laura Powell, Henrietta'ya mürebbiye olarak işe alınmıştı. Bayan Powell ve sorumlusu oldukça iyi anlaşıyorlardı ve Henrietta derslerini zevkle alıyor gibiydi, Kitty'nin asla başaramadığı bir şeydi bu. Normalde Henrietta Latince, coğrafya ve edebiyat derslerine daha olgun bir çocuğa özgü bir metanetle katlanırdı. Şimdi ise Bayan Powell ile günlük derslerine başlamak için sabırsızlanıyordu.

Sonunda Dük'e borçlanacağı büyüyen faturaya eklenecek bir meblağ daha. Alexander'ı düşününce Kitty'den acı dolu bir nefes kesildi. Kendini çok soğuk ve boş hissediyor, kalbi paramparça oluyordu. Sözleri ona işkence ediyor ve zehirli bir bıçak gibi her gün içini kesiyordu.

Kitty derinlerde bir yerde garip bir uyuşukluk olduğunun farkındaydı. Geceleri karanlıkta yatıp onu düşünürken, bu uyuşukluk çözülüyor ve öfkeleniyor, ona öylesine tutkuyla kızıyordu ki, titriyordu. Sonra bu öfke çok hızlı bir şekilde derin bir özleme dönüşüyor, gözleri yaşarıyordu. Kitty bu çelişkili duygulardan nefret ediyordu, çünkü Dük'ün onu hiç düşünmediğini biliyordu. Ailesinin iyiliği için sakın bir yüz ifadesi takınmak ve her şey yolundaymış gibi var olmaya çalışmak zorundaydı.

Alexander'ın vaftiz annesi Leydi Darling, Kitty'nin kız kardeşlerini cesaret verici bir neşeyle bağrına basmıştı ve öğleden sonranın büyük bir bölümünü Leydi Darling ve annesiyle birlikte salonda çay içerek geçirdikten sonra Kitty, kontesin sosyeteyi kötü karşılanan Danvers kızlarına aşık etme görevinden zevk aldığından şüphelenmişti. Kitty ayrıca tüm bu görevin Kontes'in can sıkıntısını giderdiğine de inanıyordu.

"Söyle bakalım canım, vaftiz oğlum nasıl?" Kontes Darling çayından bir yudum aldı ve ağzının kenarından Kitty'ye araştıran bakışlarla bakarak sordu.

Ağız kurudu ve annesine endişeli bir bakış fırlattı. "Anne?"

Derin bir nefes alarak kendini güçlendiren annesi, "Leydi Darling... Sophia ve ben çok yakın arkadaş olduk, Kitty. Ona gerçeği söyledim. Derbyshire'da değil, dükle birlikte İskoçya'da olduğunu. Birkaç gündür evdesin ve gözlerindeki acıyı görebiliyorum. Elimizden geldiğince yardım etmek istiyoruz."

Kitty iniltisini bastırdı ve umursamaz bir tavır takınmaya çalıştı ama yine de yüzü kızardı. Narin porselen çaydanlığı kavrayarak bir fincana daha çay doldurdu ve uygun bir yanıtın ne olması gerektiğine dair düşüncelerini çılgınca topladı.

Leydi Darling gülümsedi. "Sana olan güvenimden emin olabilirsin, canım. Alexander'ın o korkunç ücra yerinde onunla birlikte olduğunu duyduğuma çok sevindim. Yıllardır onun için umutsuzluğa kapılmışım. Nişan haberi sosyete de yayılınca tedirgin oldum ve bunun da asılsız bir söylenti olduğuna inandım. Yıllar boyunca o kadar çok oldu ki, biliyorsunuz. Annen bu bağlılığın meşruiyeti konusunda bana büyük güvence verdi. Lütfen bana söylediği için onu suçlamayın."

Kontes çay fincanını bıraktı, elbisesinin eteklerini daha uygun bir şekilde düzeltti ve Kitty'yi değerlendirci bir bakışla süzdü. "Şimdi, Katherine, neden buradasın?"

Çünkü beni acımasız sözler ve duygusuz gözlerle gönderdi. Çünkü ben onun için sadece bir oyuncak, kendi kalbim içinse tam bir aptaldım.

Çünkü beni sevmiyor.

Tüm bunların anısı midesini bulandırdı. Aptal bir bayan gibi tepki vermiş, gözyaşları görüşünü kör ederken odasından koşarak çıkmıştı. Hiçbir zaman şefkatli duygular vaat etmemiş bir adamdan gerçekten ne beklemişti?

Aceleyle eşyalarını toplamış, Bay Collins'e ve Kitty'yi kalmaya ikna etmeye çalışan üzgün Penny'ye veda etmişti. Hizmetçiler kasvetliydi, kahyanın gözleri kuşkulu bir şekilde parlıyordu ve hizmetçilerden birkaçı burnunu çekmişti. Kâhya cesurca geri dönüp dönmeyeceğini sormuştu. İki valizini ve küçük portmantosunu arabaya yükleyip dükün yanından ayrılırken Kitty söz vermemiş, yüreği sızlamıştı.

Beni sıkıyorsun... Şimdi git.

Kontes, "Evet, hayatım?" diye sordu.

"Özür dilerim leydim ama burası benim evim." *Geçici olarak.* Çok yakında başka bir yer bulmak zorundaydı. Dük'ün cömertliğiyle daha fazla geçinemezlerdi, hele de borçlu olduğu meblağ bu kadar astronomikken. Hele de Dük'ün onun aptal haline aşık olacağı umudu böylesine acı bir şekilde kırılmışken. "Dük şehre dönmemi istedi."

Annesi ve kontes tamamen dehşete düşmüş görünüyordular.

"Öyle mi..." Kontes boğazını temizledi, soluk mavi gözleri endişeyle parlıyordu. "Nişan iptal mi oldu? Bu yüzden mi döndünüz?"

Sadece şöminenin üzerindeki büyük saatin tik taklarıyla bozulan bir başka sessizlik çöktü.

"Dük ve ben McMullen Kalesi'nden ayrılmadan önce... nişanlılık durumumuzla ilgili hiçbir konuşma yapmadık," diye cevap verdi büyük bir rahatsızlıkla ve ilk kez kalıp daha fazla savaşması gerekip gerekmediğini merak etmiyordu. Ama ne için? Daha aşağılayıcı bir gerçekle, aralarında yanan pervasız tutkuya kalbini kaptıran tek kişinin kendisi olduğu gerçeğiyle tokatlanmak için mi?

"İfşa edildiğiniz için mi?" Leydi Darling gözlerinde parlayan öfkeyle küstahça sordu.

Kontes, Dük'ü terk ettiği için Kitty'ye kızmış gibiydi. Kötü anılar içini yakarken kalbi titredi. Dudaklarındaki öpücüğün tadını hâlâ alabiliyor, kalçalarının arasındaki o yabancı sızıyı hâlâ hissedebiliyordu. Kitty'nin soğukkanlılığı onu terk etmeye başladı ve tüm vücudu kıpkırmızı oldu.

Kontesin gözleri büyüdü ve annesi baygın göründü.

"Katherine!" Annem sitem dolu bir sesle bağırdı, mavi ve gümüş renkli, el boyaması, narin bir yelpazeyle kendini kuvvetlice yelpazeledi. Yine de yüzüne bir anne endişesi yerleşmeden önce kontesle sinsice muzaffer bir bakış paylaştı.

"Vaftiz oğlum çapkınlık mı yaptı? Bunu yapabileceğini hiç düşünmemiştim," dedi Leydi Darling yumuşak bir sesle.

Kitty çenesini kaldırarak, "Ben böyle bir şey söylemedim," diye karşılık verdi. "McMullen Kalesi'ndeki varlığım uygunsuz ve skandaldı. Şimdi evimdeyim, neyse ki toplum nerede refakatsiz kaldığımı bilmiyor. Alex'e... Majestelerine olan bağlılığımın durumu hakkında daha fazla bilgiye ihtiyacınız varsa, lütfen kendisiyle görüşün, Leydi Darling." Çenesi titredi ve gözlerini yakan imkansız yaşlarla savaştı. "İzin verirsiniz, başım ağrıyor. Odama çekileceğim."

Kitty ayağa kalktı, hafif bir reverans yaptı ve aceleyle salondan çıkıp merdivenleri tırmanarak odasına girdi. Oraya vardığında kendini yatağa attı ve yüzünü yastığın yumuşaklığına gömdü. Sıcacık bir ateş ocakta çıtırdıyor, geniş yatak odasını ısıtıyordu ama iliklerinde hiç geçmeyecekmiş gibi hissettiği bir ürperti vardı.

Kalın battaniyelerin içine kıvrıldı ve dinlenmeye çalıştı. Göz kapakları kapandı ve nefes alış veriş düzleşti. Kitty çok geçmeden kendini başka bir illetin pençesinde buldu: Dük'le ilgili hayaller, daha doğrusu paylaştıkları her şefkatli ve kötü anın bir kolajı.

"Kayıtsız kaldığın halde neden bana eziyet ediyorsun!" diye bağırdı yastığa doğru. Çiğ bir hıçkırıkla yatağı itti ve çarşafı parmaklarının arasında kavrayarak yatağın en ucuna oturdu.

Kapı çalındı ve Kitty cevap vermeden önce kapı itilerek açıldı ve Anna odaya daldı. Yıpranmış, neredeyse korkmuş görünüyordu. Başlığı iki elinin arasında ezilmişti ve elbisesinin eteklerinde çimen lekeleri vardı.

Kitty ayağa fırladı, kalbi küt küt atıyordu. "Anna, ne oldu?"

"Ah, Kitty," dedi, gözleri parlayarak. "BEN... BEN..." Sonra güldü ve gözyaşlarına boğuldu.

"Sessizliğinle bana bu kadar eziyet etme. Yaralandın mı?"

"Hayır, hiç de öyle değil." Anna bonesini şöminenin yanındaki şezlonga fırlattı ve ellerini kavuşturdu, dudaklarında ısıltılı bir gülümseme belirdi. "William bana... onunla evlenmemi teklif etti!"

William mı? Kitty bir an anlamadı, sonra nefesi kesildi. "Lord Lynton'la nişanlı mısınız?"

Anna mutlu bir şekilde başını salladı, tirbuşon bukleleri yanağında zıplıyordu. "Az önce parkta yürürken bana sordu. Bu gece babasıyla konuşacak ve yarın sabah da annesini ziyaret edecek. Ah, Kitty, çok gerginim. Ya babası bu maçı yasaklayacak olursa-?"

Hemen yanına koştu ve kız kardeşine sarıldı. "Çünkü sen harikasin, çekicisin, son derece nazik ve özverilisin, çok güzelsin ve çok sevimli davranışların var. Çeyizin olmayabilir Anna, ama bu senin nasıl bir eş olacağını belirlemez. Baron bunu gördü ve sanırım senin iflah olmaz romantik doğana aşık oldu."

Gülmekten kırıldılar.

"Babam ne kadar gurur duyardı değil mi? Sen bir dükle evleneceksin ve ben de bir baronla, tüm kalbimle sevdiğim bir adamla evleneceğim. Eğer cennet diye bir yer varsa, göğsünü gururla kabartarak kasıla kasıla dolaşıyordur."

"Bundan eminim," diye mırıldandı Kitty, sonra gözyaşlarına boğularak kendini dehşete düşürdü. "Ah, Anna, affet beni!"

Kız kardeşinin gözleri endişeyle karardı ve onu nazıkçe oturdıkları şezlonga götürdü. "Hayır, sadece kendi mutluluğumu düşündüğüm için beni affet. Dün gece gözlerinde bir hüznü olduğunu fark ettim ama sen bana açılmaya hazır olana kadar bu konuyu kapatmayı düşündüm."

"Oh, önemli değil. O korkunç yolculuklar yüzünden sinirlerim aşırı gerildi. Biraz daha dinlenirsem daha iyi olacağım."

Anna onun elini kendi ellerinin arasında tuttu. "Eskisi kadar yakın değil miyiz?" diye sordu endişeli bir ifadeyle.

Kitty'nin dudakları aralandı ve aniden kız kardeşine bir yalan daha söylemeye dayanamadı. "Dük ve ben nişanlı değiliz," diye itiraf etti aceleyle, gözlerini kapatarak.

"Bu kadar göz önünde olduktan sonra bu kadar perişan görünmenize şaşmamalı-"

"Biz hiç nişanlanmadık," dedi kısık sesle, gözlerine taze yaşlar dolmuştu. "Bunu ben uydurdum ve sonra gidip aptalca bir şekilde o adama aşık oldum. Anlayacağın, onunla Derbyshire'da değil İskoçya'da birliktedim ve şimdi her şey mahvoldu. Ama sen nişanlı olduğun için kurtulabiliriz ve toplum artık bir bağlılık olmadığını öğrendiğinde o kadar da korkunç olmayabilir." Sonra birkaç dakika boyunca kız kardeşine planının tamamını anlattı.

"Ben... Ben... Bizim için bu kadar fedakârlık yapmana çok şaşırdım," diye fısıldadı Anna. "Senin bu çılgın planın olmasaydı, William ve benim asla tanışamayacağımıza eminim."

Ve Kitty'nin kalbi bunun için mutluydu, bedeli şimdi çok ağır gelse bile. Ama asla pişman olamazdı; ailesi için her şeyi tekrar yapardı.

Kitty usulca, "Seni, annemi, Henrietta'yı ve Judith'i seviyorum," dedi. "Yaptığım şey için utanmıyorum."

Anna titrek bir gülümsemeyle, "Sanırım öyle de olmamalı," dedi. "Mutfaktan biraz Porto şarabı ya da bir şişe şarap aşırıyorum gerekiyor. Çünkü bana İskoçya'da olan her şeyi anlatmalısın."

Ve tam da bunu yaptılar. Bir şişe kaliteli şarap içtiler, Kitty her şeyi kız kardeşiyle paylaşırken birlikte çakırkeyif oldular.

Kınama.

...

Kitty'nin Londra'ya dönüşünün üzerinden bir hafta daha geçmişti ve Dük'ün gazetelere yapacağı açıklamayı korku içinde bekliyordu. "*Bayan Katherine Danvers ile Thornton Dükü Hazretleri'nin nişanı geçersizdir.*" Okumayı beklediği şey buydu ve bu skandalı cesaretle karşılayacağına dair şiddetle yemin etmişti.

Times, *Gazette* ve *Morning Chronicles* gazetelerinde sadece Bayan Annabelle Danvers ile Baron William Lynton'ın nişanlandığı duyurulmuştu. Tabii ki daha iğrenç gazeteler de manşetlerinde nişanın ani oluşu üzerine spekülasyonlar yaparak korkunç ve çirkin önerilerde bulunmuşlardı. Ama hiçbir şey kız kardeşlerinin ve annelerinin mutluluğunu gölgeleyememişti ve Kitty için önemli olan tek şey de buydu.

Düğün planları hızla yapıldı ve Anna aşkıyla sadece üç hafta sonra St. George's Hanover Square'de evlenecekti. Gelinliği çoktan sipariş edilmişti ve modacı, zamanında hazır olması için terzi ekibiyle birlikte yorulmak bilmeden çalıştı.

Anne ve kızlar heyecanla Anna'nın o gün için ne tür çiçeklere ihtiyacı olduğunu ve baronla balayını nerede geçireceklerini konuşuyorlardı. Çoğunluğun oyu İtalya'dan yanaydı ve Kitty ne zaman kız kardeşinin ışıltısına baksa yüreğinin sızlamasına engel olamıyordu. Sonra onun mutluluğunu bir an bile kıskandığı için kendini tamamen zavallı hissetti.

Kahvaltı salonundan ve onların hareketli gürültüsünden kaçan Kitty, şapkasını ve şalını almak için odasına doğru yöneldi. Kafasını boşaltmak için uzun bir yürüyüş yapmak ve arkadaşlarını ziyaret etmek iyi gelecekti ve onu rahatsız eden korkunç üzüntüye iyi gelecekti. Koridorda durakladı, uşağın elindeki zarif çiçek aranjmanı karşısında bir an irkildi.

"Bunlar sizin için geldi, Bayan Katherine," dedi ona doğru yürürken.

Kitty kaşlarını çatı. "Anna için değil de benim için mi?"

"Evet, hanımefendi. Teslimatçı çocuk Bayan Katherine Danvers dedi."

Sanki ortası beyaz, sarı güllerden oluşan güzel dizilerden birinin canlanıp kendisine saldırmasını bekliyormuş gibi dikkatle yaklaştı. Kitty daha önce hiç çiçek almamıştı ve bu konuda ne hissedeceğinden tamamen emin değildi. Bir not iliştilmişti ve Kitty titreyen parmaklarıyla onu sapların arasından kopardı.

Bayan Danvers,
Size en sevdiğiniz çiçekleri sormadığım için pişmanım. Çuha çiçeğine özel bir düşünlüğüm var.

Alexander.

Kitty şaşkınlıkla ona baktı. Kalbi belirsizlikle çarpıyordu, çünkü adamın niyetini çözemiyordu. Not kesinlikle romantik değildi. Kalbini ve gururunu derinden yaralayan incitici sözleri için hiçbir özür ya da pişmanlık ifadesi yoktu. Neden ona çiçek göndermişti? Çiçekleri yüzüne bastırdı ve kokusunu ciğerlerinin derinliklerine çekti.

Uşağa gülümsedi. "Teşekkür ederim, Morton."

Kısa bir selamla hizmetçilerin merdivenlerine doğru ilerledi. Küçük salona doğru ilerleyen Kitty çiçekleri pencerenin yanındaki ceviz masanın üzerine koydu. Yazı masasına doğru yürüdü, bir tomar kâğıt çıkardı, tüy kalemını hokkaya daldırdı ve bir şeyler karaladı:

Sevgili Alexander,

*Mavi çiçekleri ve
leylakları severim.*

Kedicik.

Orada, notu kadar düz ve yavandı. Hatta kibardı. Yine de onun bilmediği küçük bir parçasını paylaştığının farkındaydı.

Kitty çaresizce onun sağlığını ve iyileşmesini sormak istiyordu ama endişelenebileceğini bile bile bundan bahsetmemişti. Onun sakatlığıyla tanımlanmak ya da sempatiyle dolup taşmak istemediğini hissetmişti ve buna saygı duyuyordu ama yine de nasıl olduğunu öğrenmek için yanıp tutuşuyordu. Alexander'ın durumu kötüleşseydi Penny ya da Eugene mutlaka yazardı.

Kitty gofreti ekledi ve uşağa mektubunun hemen postalanmasını sağlaması için talimat vermesi için bir hizmetçi çağırdı. Ve bu konu üzerinde fazla durmadan arkadaşlarını ziyaret etmeye ve dükü hiç düşünmemeye yemin etti.

Birkaç gün sonra, tam olarak üç gün sonra, Kitty'ye güzel bir buket çiçek ve deri kaplı küçük bir kitap daha geldi. Annesi ve kız kardeşlerinin Leydi Darling'le birlikte bahçede olmalarına minnettar olan Kitty, onları uşaktan sıkı bir gülümsemeyle aldı ve aceleyle odasına gitti. Parmaklarının titremesinden ve kalbinin böylesine korkunç bir belirsizlik ve beklentiyle çarpmasından nefret ederek kapıyı arkasından kapattı ve birkaç saniye boyunca kapıya yaslandı.

Kitty yastıklı pencere koltuğuna doğru ilerledi ve notu açtı.

Sevgili Katherine,

*Yağmurdan hoşlanıyorum ve çoğu zaman arazimin bitişiğindeki
uçurumun kenarında durup yağmurun şiddetinin tenime çarpmasına izin
veriyorum. Umarım*

John Donne'un bu şiir kitabının tadını çıkarın.

Alexander.

"Seni sefil adam!" diye bağırdı. Kitty buna ne anlam vereceğini bilemiyordu ama yüreğinde bir öfke kabarmaya başlamıştı. Neden onun duygularıyla bu kadar acımasızca oynuyordu? Aralarında hiçbir şey çözülmemişti ama yine de ona çiçekler ve saçma sapan notlar gönderiyordu... Kitty'nin kâğıtları buruş buruş olana kadar tekrar tekrar okuduğu notlar.

Bu kez çan çiçeği ve leylaklardan oluşan harika bir çiçek buketi, çileden çıkaran mektuplarından bir diğeriyle birlikte geldi.

Sevgili Katherine,

*Mavi rengi severim. Sıcak hissettiriyor. Kulağa sıcak geliyor. Ve bana
gülümsemeni hatırlatıyor.*

Alexander.

Birkaç gün geçti ve sonra bir paket içinde en az sekiz mektup geldi, sanki her gün bir tane yazmış ama birlikte göndermiş gibi. Mektuplar ve şiirler aracılığıyla ona kur yaptığı yalanını uydururken *tonlarca* iddia ettiğini fark etmekten kendini alamadı.

Bana kur mu yapıyorsun Alexander? diye sordu sessizce.

Yavaşça, titreyen parmakları ve çarpan kalbiyle, onları bir arada tutan mavi kurdeleyi çözdü ve ilk mektubu okudu.

Sevgili Katherine,

*Arkadaşlığımızı özliyorum ve kendimi oturup aptalca maskaralıklarımızı
hatırlamak için ağacımıza doğru giderken buluyorum. Bulutları izliyordum
ve gökyüzünde yirmi setlik bir orkestranın çaldığını fark ettiğimi söylemek
beni şaşırttı*

*Son zamanlarda. Gülüşünü ve kahkahanı özlediğimi fark ettim. Hatta
küstahlığını bile özlediğimi söyleyebilirim.*

Alexander.

Katlayıp kapatmadan önce iki kez okudu ve sonra bir tane daha açtı.

Sevgili Katherine,

*Dün gece rüyamda seni gördüm. Büyük bir balo salonunda, ısıltılı
mumların altında dans edip durduk. Oradaki tek insanlar bizdik ve sen
göz kamaştırıcıydı. Uyandığımda ve bunun sadece bir rüya olduğunu
anladığımda kalbim ağladı.*

Alexander.

Sevgili Katherine,

Selamlamadaki değişiklik karşısında nefesi kesildi. Her nasılsa dük şimdi onu "sevgilim" diye selamlıyordu... sanki "sevgilim" demiş gibi daha tatlı, daha nazik hissettiriyordu.

Bakışlarını mektubun gövdesine indirdi.

Dün gece soğuk gece havasında süzölen bir yıldıza dilek diledim.

Sadece seninle olan arkadaşlığım böyle bir aptallığa ilham verebilirdi.

Alexander.

Sevgili Katherine,

Penny bugün bana bir domuz yavrusu hediye etti. Bunun neden uygun bir hediye olduğuna inandığından tam olarak emin değilim, ancak çok sevimli bir şekilde "Hattie" olarak adlandırılan domuz yavrum bana sizi hatırlatıyor.

Alexander.

Bu mektup onu öfke ve kahrkayla sarsmış, sonra da ağlamıştı. Diğer zamanlarda ona hiçbir vaatte bulunmayan ve hiçbir şey açıklamayan uzun mektuplar yazdı, ama o kelimeleri birkaç kez okudu.

Sonra da cevap verdi:

Sevgili Alexander,

Bunu biraz düşündüm ve Hattie'nin beni nasıl aklıma getirdiğini anlayamadım.

Katherine.

Yanıtı oldukça kısaydı ama adam aşktan bahsetmezken kalbini daha fazla gösterme fikrine dayanamıyordu. Cevabı o kadar hızlı gelmişti ki, cevabını göndermek için her an hazır bekleyen atlı uşakları olduğunu hayal etti. Bu fikir kalbini sızlatsa da dudaklarına bir gülümseme getirdi.

Sevgili Katherine,

Benzer bir küstahlığı paylaşıyorsunuz. Hattie bir domuz yavrusu olduğunun farkında değil ve yatağında uyumakta ısrar ediyor.

Alexander.

Sonra en kısa olanı, en uzun süre nefessiz kalmasına neden olan.

Sevgili Katherine,

çok üzgünüm.

Alexander.

Annesi ve Leydi Darling'le birlikte birkaç geziye, müzelere ve sanat galerilerine giderek günlerini geçirmeye çalıştı ama Kitty giderek daha sefil ve umutsuz bir hale geldi. Ailesi onun canlılığının azaldığını ve

Hasta olup olmadığını sık sık merak ediyordu. Kitty onun moralini düzeltmeye çalışmış, hatta önceki gece bir baloya bile katılmıştı.

Onu o kadar çok özliyordu ki bu fiziksel bir ağrı gibiydi. Elbette saçmaydı, çünkü o da benzer bir özlem duymuyordu. Kitty geçici bir ilgiydi, onu çok kısa sürede sıkıyordu. Kitty onun alaycı çekiciliğine ve kötülüğüne bu kadar derinden aşık olacak kadar aptaldı.

Ama... Madem artık onu düşünmüyordu, neden ona çiçekler ve mektuplar göndermişti? Kızgın bir şekilde, onun rüyalarına ve uyanık olduğu her ana musallat olması için dua etti, çünkü o kesinlikle tüm tatlı, ateşli anılarında ruhunu rahatsız ediyordu.

Onunla birlikte olma arzusu bazen sanki verecek hiçbir şeyi kalmayana kadar onu içten dışa doğru parçalayacakmış gibi geliyordu. Kitty bunu anlayamıyordu. Bu gerçekten aşk mıydı? Onu görmek, dokunmak ve öpmek için duyduğu bu acı verici ihtiyaç? Utanç ve hayal kırıklığı içinde geceleri yastıklarına gömülüp hıçkırığa hıçkırığa ağlıyor, onun birlikte olma olasılığından bu kadar kolay vazgeçmesinden nefret ediyordu.

Neden bana çiçekler ve o çıldırtıcı notları gönderiyorsun? Bir açıklama talep etmeyecekti. Kitty bunu sorgulamasına engel olan şeyin gururu olduğunu biliyordu ama adam kalbini ve onurunu, onu hâlâ seviyor olsa bile affedemeyeceği bir şekilde yaralamıştı.

Annesi ve kız kardeşleri için neşeli olmak için elinden geleni yapmasına rağmen, kalbini parçalayan vahşi acıyı açıklayamıyordu. Kitty, Dük'le ilgili her soruyu ustalıkla geçiştiriyor ve toplum içinde tekrar ne zaman ortaya çıkacağını soruyordu.

Birkaç gün sonra Kitty, Leydi Hadleigh'nin gece yarısı balosunda bir insan denizinin içinde duruyordu ve biraz eğlenmeye oldukça kararlıydı. En iyi elbiselerinden birini giymişti, koyu sarı saten bir elbise, fildişi dantelden bir eteklik ve ona uygun çocuk dirsek eldivenleri. Saçları sade ama oldukça zarif bir şekilde toplanmış, dalları ustaca yanaklarına degecek şekilde ayarlanmıştı. Kitty sezonun en gözde bekârlarından bazılarının hayranlık dolu bakışlarına maruz kalmıştı ama bu ilgi onu hiç heyecanlandırmamıştı.

Sands Markisi onu dansa kaldırmak istemişti. Onun rütbesine ve servetine sahip bir adam tarafından dansa davet edilmek her kadının önemini artırır ve onun ilgisi, ailesinin göz ardı edilmemesi gerektiğine toplumu daha da ikna ederdi. Yine de Kitty, her gün hayalini kurduğu Alexander varken, kendini onun kollarında hayal bile edemiyordu.

"Onurlandırdığınız için teşekkür ederim lordum ama bu akşam dans etmek istemiyorum."

Yüz ifadesi anlaşılmazdı ve bir an için hiçbir şey söylemedi. Marki kuzguni siyah saçları ve gecenin kendisi kadar karanlık gözleriyle son derece yakışıklı bir adamdı. O rahatsız edici delici bakışlar, kenarda durmuş dans edenleri izlerken yüzünde hüznü bir ifadeyle ayaklarını yere vuran Charlotte'a yöneldi. Bir an için maskesi düştü ve yüzüne ikinci bir deri gibi yerleşen vahşi, unutulmaz açlık Kitty'nin ağzının kurummasına neden oldu.

Kendini toparlayabilmesi için birkaç dakika geçmesi gerekti. Lord Sands Charlotte'a, Charlotte'un ona duyduğu saygının bir benzerini duyuyordu.

"Belki de onun yerine Bayan Nelson'a iyiliğinizi gösterebilirsiniz," diye usulca ısrar etti, arkadaşının Kitty'nin burnunu sokmasına minnettar mı yoksa kızgın mı olacağından emin değildi. O obsidyen gözler bir kez daha onunkilerle çarpıştı ve tuhaf bir gülümseme dudaklarını büktü. "Dans etmeyecek olmanız ne yazık, Bayan Danvers. Size iyi eğlenceler dilerim. Gece." Sonra, kırılmış bir selam verdikten sonra, adam kalabalığın arasına karıştı.

Charlotte onun gidişini izledi, sevgisi tüm dünyanın alay etmesi ve spekülasyon yapması için aşikârdı.

Şeytan hepsini alır.

Kitty aşkı ve onun kalbe yüklediği yükü lanetlemek istiyordu. Charlotte'un babası, hem kendisinin hem de sevgili annesinin başında asılı duran bir borç bulutuyla ölmüştü. İyi bağlantıları olan bir eş bulması gerekiyordu ama bu kadar *çok* varis varken hiçbir rütbeli ya da servet sahibi beyefendi fakir bir çiçeği düşünmezdi. Charlotte'un annesi, kızının onları kurtaracak bir eş bulması umuduyla bu sezon son parasını harcamıştı.

Kitty oradan geçen bir uşaktan bir kadeh şampanya kaptı ve Charlotte'a doğru ilerledi. Gülümsemesi tüm yüz hatlarını aydınlattı, mavi gözleri hoş geldin dercesine parladı ve eşsiz güzelliği Kitty'yi etkiledi. Charlotte'un kaymaktaşı teni güneş ışınlarının altında kolayca alacalanıyordu ve Kitty'nin bir başkasında gördüğü en siyah saçlara sahipti. Birçok kez ona gülerek Pamuk Prenses demişler, Grimm Kardeşler'in peri masalına hak etmediği bir benzetme yapmışlardı.

"Ah, Kitty, çok sıkıldım," dedi Charlotte selamlamak için. "Belki de yaşılanıyoruz," diye alay etti Kitty.

Arkadaşı kadınlara yakışmayacak bir şekilde gözlerini devirdi. "Neden evet, üç yirmi yaşlarında yıprandık."

Bir kahkaha paylaştılar.

Charlotte beklenmedik bir şekilde, "Geleceğim için bir yol çizmeye karar verdim," diye mırıldandı.

Kitty ellerini birbirine doladı ve mahremiyet için onları üst çardağın balkonuna doğru yönlendirdi. Gerçi kalabalık, yüksek sesli kahkahalar ve gevezelikler yüzünden duyulma ihtimali zaten çok azdı.

"Ben... Marki bir metres arıyor ve ben de bu pozisyon için başvurmak istiyorum."

"Charlotte!"

Biraz vicdan azabı çekmiş görünüyordu. Bir an düşündükten sonra, "Artık önümde çok az seçenek kaldı," dedi. "Uygunsuz teklifler dışında hiçbir teklifim yok."

"Bu, ailemi kurtarmak için tasarladığım şeyden bile çok daha kötü!" Kitty oldukça ilgisini çekmiş bir şekilde, dedi.

Bu, iflah olmaz arkadaşının gözlerinin şeytanca dans etmesine neden oldu. "Beni umutsuzca istiyor, biliyorsun... ve koruyucum olmasına izin vermek için istediğim her nimeti bana vermeye istekli görünüyor."

Bunu öylesine özlemle söylemişti ki, Kitty'nin yüreği arkadaşı için sızladı. "Madem seni bu kadar ateşli arzuluyor, neden evlenme teklif etmiyor?"

Charlotte duraksadı, biraz renklendi ve sonra Kitty'nin soran bakışlarıyla karşılaşınca, "Korkarım bu iş çok karışık," dedi.

Kitty, Charlotte'un bir kez harekete geçmeye karar verdiğinde ne kadar inatçı olduğunu bildiği için hafifçe omzuna dokundu. "Markiz'in kollarında bulabileceğin skandal ve yıkım konusunda seni uyarmazsam ihmalkâr davranmış olurum."

Kitty, Charlotte'un yüzündeki kederli ifadeyi gördü, yanaklarının rengi uçuyordu.

Parmaklarını birbirine geçirdi ve belli belirsiz bir güçlkle, "Yoksullukta daha da kötü bir yıkım var," dedi.

Kitty kendini tek kelime edemez halde buldu.

Charlotte küçük bir gülümsemeyle, "Şimdi başka konulardan konuşalım," dedi.

Birkaç dakika dostça sohbet ettikten sonra Charlotte ezilmenin boğucu sıcağından başının ağrıdığını söyledi ve önümüzdeki hafta Kitty'yi ziyaret edeceğine söz verdi.

Kız kardeşinin kendisine doğru geldiğini gördü ve el salladı. Judith ona doğru yürüdü ve Kitty ilk kez Judith'in narin ve zarif dantellerle süslenmiş mütevazı yakalı şeftali rengi balo elbisesine hayran kalmadı. Sarı saçları büyüleyici bukleler halinde toplanmıştı ve birbirine dolanmış kurdeleler Kitty'nin umduğu olgunluk havasını vermiyordu. Kitty İskoçya'dayken anneleri, Leydi Darling'in de teşvikiyle Judith'in dışarı çıkmasına izin vermişti. Ve bu gece Judith olduğu gibi ortaya çıkmıştı; genç, masum bir sosyete kızı, yıkılmış beklentiler ve hain bir kalple henüz yıpranmamıştı.

"Oh, balo tek kelimeyle harika değil mi! O kadar çok dans ettim ki ayaklarım ağrıyor," dedi Judith hınzır ama muzip bir gülümsemeyle.

"Eğlenceli olduğunu söyleyebilirim," diye cevap verdi Kitty nazikçe.

"Bundan daha fazlası var!" Judith dramatik bir şekilde bağırdı, kahverengi gözleri öfkeyle parlıyordu. "Sen ve Anna bana baloların ve suarelerin bu kadar görkemli olduğunu hiç söylemediniz." Etrafına parlak gözlü bir takdirle baktı. "Yeni arkadaşım Leydi Jane, önümüzdeki hafta Leydi Beadle'ın maskeli balosuna katılıp katılmayacağımızı sordu. Jane sezonun en eğlenceli partisi olacağını söyledi. Katılmamak ayıp olmaz mı? Oh, lütfen annemi gitmemiz gerektiğine ikna et, Kitty!"

Kitty hafif bir kahkaha atarak, "Annem ve Anna'yla konuşacağım," diye söz verdi.

"Harika! Jane'e benim de katılma şansım olduğunu söyleyeceğim!" diye sevinçle bağırdı kız kardeşi, aceleyle arkadaşının yanına döndü.

Balonun geri kalanı Kitty için sönük bir bulanıklık içinde geçti. Yeri geldiğinde gülümsemek ve gülmek için elinden geleni yaptı ama her karşılaşmanın her anını bir sis bulutu kaplıyordu. Kitty bunun açıklanamayacak kadar yalnız olduğunun farkına varmanın şokuyla nefessiz kaldığını hissetti.

Her gün içini parçalayan yalnızlık, açıklanamaz olduğu kadar yoğun ve sinir bozucuydu. Yine de bir süredir, hatta dükle tanışmadan önce bile yalnızdı ve istenmeyen hayal kırıklığını görevin arkasına gömmüş, o boşluğu kız kardeşleri ve annesi için bir amaç ve sorumluluk duygusuyla doldurmuştu.

Artık buna katlanmak istemiyordu. Ve bu yüzden bir şeyler yapılmalıydı.

Kitty, Alexander'ın bu acılı boşluğu yıllardır hissettiğini fark edince büyük bir üzüntü duydu. Onu tanımadan çok önce yalnızlık, şüphe ve umutsuzluk içinde kaybolmuştu. Alexander'ın gözlerindeki kasveti hatırladı.

Ona bakarken, bir daha asla yürüyemeyecek olursa daha fazla özgürlüğün buz gibi kaybolacağını hissettiğine şüphe yoktu.

Seni sadece mükemmel olduğunda sevebilecek kadar sığ olduğumu mu düşünüyorsun?

Yine de karakteriyle ilgili bu değerlendirme yanlış geldi. Kadının, bitmez tükenmez olduğunu söylediği o kofluğu paylaşamayacağından mı korkuyordu? Kadının inancı, kovulmasının yakıcı hatırasıyla savaştı.

Beni sıkıyorsunuz, Bayan Danvers.

Sesi düzdü, ama gözleri vahşi ve acıyla parlıyordu... ve korkuyla... ve belki, sadece belki, aşk vardı.

Oh, ne yapacağım ben?

BÖLÜM YIRMI İKİ

Kireç yeşili bir günlük elbise giymiş olan Kitty, kıvrımlı merdivenlerden süzülerek ana kata indi. Daha önce Günahkâr Şebboylar'a hiç ev sahipliği yapmadığı için bu ayki cesur toplantıyı kendi evinde yapmakta ısrar eden arkadaşlarının hepsi salonda toplanmıştı. Önceki mütevazı evinin konumu pek de ideal değildi. Ve Kitty bugünkü toplantıdan memnundu, çünkü onların tavsiyelerine ve rahatlatıcı varlıklarına ihtiyacı vardı.

Salona girdi ve Ophelia, Maryann ve Fanny'nin bir kitaptaki resimlere kıkırdayarak baktıklarını görünce yüreğine bir hafiflik geldi.

"Umarım kardeşinin koleksiyonundan çalınmış başka bir yaramaz kitap değildir, Maryann," diye selamladı Kitty, onlara mahremiyet sağlamak için kapıyı arkasından kapatarak. Çay, sandviç ve keklerin çoktan gönderilmiş olduğunu görünce memnun oldu.

"Charlotte gelemeyebilir; annesi onu iğrenç Vikont Mauler'le bir araba gezintisine çıkmaya zorladı," dedi Fanny hiddetle, kitabı kapatırken. "Son gezintilerinde ona sarkıntılık etmeye kalkışmış, o da şemsiyesiyle ona vurmuş. Hâlâ onun peşinde olmasına şaşıyorum."

"Varisini istiyor," dedi Ophelia tiksintiyle homurdanarak. "Adam iki kez evlendi ve yedi kızı var! Charlotte'un annesinin bu adamın peşinden koştuğuna bile inanamıyorum."

Maryann kaşlarını çatarak, "Vikont da babasından daha yaşlı," dedi.

"Yıkılmış olmalı," dedi Kitty, koltukta kızların arasına oturarak. "Lord Sands'e gerçekten hayran olduğuna inanıyorum ve kalbinin yatmadığı biriyle evlenmeye zorlanmak çok zalimce! Onun pençelerinden kurtulmasına yardım etmeliyiz."

Tutkulu patlaması arkadaşlarının onu yakından incelemesine neden oldu.

"Sevgili Charlotte'u kurtarmak için bir plan yapmak üzere olduğumuzu hissedebiliyorum," dedi Maryann gözlüklerini burnuna iyice yerleştirerek. "Ama önce seni iyileştirmemiz gerekiyor."

"Ben mi?" Odanın etrafına bir göz attı. "Peki Emma nerede?"

"Evet, sen," diye karşılık verdi Maryann. "Emma Cornwall'da hasta olan teyzesini ziyaret ediyor."

"Umutsuzluğunuzu gördük," dedi Fanny küstahça, herkese ustaca çay dağıtırken. "Eğer senin umutsuzluğunu görmemiş olsaydık, zavallı arkadaşlar olurduk."

Dün geceki baloda gülümsemenizdeki gerginlik. Şimdi bize İskoçya'da neler olduğunu anlat. Ophelia elbette bize nereye gittiğinizi söyledi."

Kitty arkadaşına kağlarını çattı ve Ophelia sadece beceriksizce omuz silkti. "Bunu bizden saklamak mı istiyordun?" Maryann nazikçe sordu, içinde incinmiş bir damar ses tonunda.

Kitty'nin boğazında bir yumru oluştu. "Tabii ki hayır. Hepiniz benim sevgili dostlarımsınız ve sırlarımı saklayacağınıza güveniyorum. Sadece çok sefil bir haldeydim!" Derin bir nefes aldı ve Anna'yla paylaşmadığı ayrıntılar da dahil olmak üzere tüm hikayeyi Dük'e anlattı. Kitty'nin dükü birkaç kez öpmüş olması gibi.

Fanny gözlerini kocaman açarak, "Vallahi onu seviyorsun," dedi.

"Biliyorum ve bundan nefret ediyorum, çünkü beni umursamıyor. Bir aydır ondan uzaktayım ve o iğrenç adamın tek yaptığı bana notlar ve çiçeklerle eziyet etmek ama başka bir şey söylemiyor!"

"Aşk! Onu neredeyse hiç tanımıyorsun, Kitty," diye itiraz etti Ophelia, sesi oldukça Gağkın çıkıyordu.

Kitty ayağa fırladı ve pencerelerin yanında volta atmaya başladı. "Sonsuz bir tutkuya kapılmak ve bir başkası için şefkatli duygular hissetmek ne kadar sürer? Dük kadar duygularımı bir uçtan diğerine sürükleme gücüne sahip bağıka biri olmamıGtı. Onun için acı çekiyorum, sonra öfke duyuyorum, sonra ağlıyorum ve sonra birlikte geçirdiğimiz inanılmaz anları hatırlayınca gülüyorum." Durdu ve kendisine şaşkınlıkla karşılık veren arkadaşlarına baktı.

"Aramızda harika bir şey var ve bu sadece bir bakışla canlanıyor ve zaman zaman o kadar derin bir şeye dönüşüyor ki nefesim kesiliyor, bu kişiye karşı böyle hislerin gerçek olabileceğine inanamıyorum. Dük'ün de bunu hissettiğinden eminim, o kadar eminim ki! O sefil, iğrenç adam!"

Ophelia'nın gözleri büyüdü ve elindeki çay fincanı ile tabağını kanepenin önündeki masaya bıraktı. "Sinirlerin aşırı gergin."

Kitty beceriksizce homurdandı ve halıyı yere sürterek volta atmaya devam etti. İçinde, onu boğmakla tehdit eden büyük bir dalga gibi keskin bir boşluk yükseliyordu. "Alexander'la birlikte gördüm ki..." Kelimeler boğazında düğümlendi, gözlerinden yaşlar süzüldü.

Maryann ayağa kalktı ve Kitty'nin ellerine kısa bir süre dokundu, gözleri şefkatle sıcacıktı. "Ne gördün?"

"Mutluluk." Gözlerini kapadı ve yanağından bir damla yaş süzüldü. Kitty öfkeyle gözyaşını sildi. "Bunu açıklayamam. Annem ve kız kardeşlerimle mutluyum, toplumdaki yerlerini bulmaları için elimden gelen her şeyi yapıyorum. Ama Dük'le tanıştığımдан beri... kendim için ve onun için mutluluk gördüm. Bu umut, daha önce hissettiklerime hiç benzemiyor ve bir daha yaşayacağımı hiç sanmıyorum. Ham, güçlü bir his ve kalbimin her parçasını Alexander'ın hayatımın önemli bir parçası olduğuna dair bir kesinlik ile dolduruyor. O benim hayatım değil... ama hayatımı o kadar eksiksiz tamamlıyor ki, ne kadar boş olduğumu şimdi anlıyorum. Sanırım ben de onun mutluluğuyum ama o bana ulaşmıyor. Bana notlar ve çiçekler gönderiyor ama sevgi ya da bağlılık sözcükleri yok. Sessiz kalarak ruhumda ona karşı hissettiğim her duyguyla alay ediyor!"

"Notlarda ne yazıyor?" Maryann sordu.

"Hepsi basit mektuplar... Beni özlüyor... Beni düşünüyor," dedi merakla. "McMullen Şatosu'ndaki zamanımızda paylaşmadığımız şeyler. Ama bunları bilmemi istiyorsa, neden bana bu zavallı şekilde, saygılarını belirten küçük yönlendirmelerle anlatıyor?"

Fanny de ayağa kalktı ve yaklaştı. "Belki de korkuyordur."

"Korkmak mı?" Kitty bağırdı, kalbi ölçülemeyecek kadar öfkeliydi. "O Alexander Masters, Thornton Dükü. Benim neyimden korkabilir ki?"

Ophelia, "Seni hayal kırıklığına uğratmaktan, sınırlamalarıyla seni incitmekten, seni çok sevmekten, bir yük olmaktansa seni özgür bırakmayı tercih eder," diye mırıldandı.

"Ne kadar saçma. Alexander gibi kendine güvenen ve yılmaz bir adam asla bir yük olacağını düşünemez," dedi Kitty usulca.

Ama sonra düşünceleri göldeki anlarına kayd. *Seninle sessizliğimi paylaşmak istiyorum.*

Alexander kendini toplumdan sürgün etmeyi seçmiş bir adamdı. Ve bunu on yıl boyunca yapmıştı. Yine de soğuk ve yalnız dünyasından çıkıp skandal sayfalarına ve sosyetenin abartılı spekülasyonlarına göğüs gererek onunla tanışmıştı. Yıllardır onunla ilgilenen, ona dokunan, onu öpen ilk kişiydi.

Parmaklarının uçlarını dudaklarına bastırdı, onun inanılmaz tadını ve hissini, vücudunun onunkine karşı güçlü baskısını hatırladı.

Yine de boğazını özlemle sızlatan bu anılar değildi. Onunla dalga geçmesi, onu büyülemesi, kalbine kahrkaha ve mutluluk getirmesiydi. Ve hayalleri hakkında rahatça konuşabilmesini ve inatçı ya da aşırı tutkulu olduğu için kınanmaktan korkmadan doğal olabilmesini sağlamıştı.

Onun küstahlığı hoşuna gitmişti.

Ve o... onu seviyordu.

"Gerçeklerden bu kadar uzak olduğu halde, sınırlılıklarının mutluluğum için bir yük olacağına inanıyor. Dedi ki... beni asla bir erkeğin bir kadını sevdiği gibi sevmeyebilirmiş; bana asla çocuk veremeyebilirmiş. Samimi bir an yaşadık ve o sırada incindi... sırasında..." Öfkeyle kızarak, hışımla sözlerini bitirdi. "Ondan sonra her türlü teselli teklifimi ve sevgimi reddetti. O zamandan beri çok umutsuzum ve kendime hiç benzemiyorum!"

Arkadaşları bu tutkulu itiraf karşısında sessiz kaldılar.

"Ve onu hâlâ istiyor musun?" Fanny onun yüz ifadesini araştırarak sordu.

"Evet." Bu gerçeği ne saklayabilirdi ne de Alexander'a karşı hissettiği sevgi hakkında rol yapmak istiyordu.

Ophelia gülümsedi. "Eğer o sana gelmeyecekse, sen ona gitmelisin." "Ve ne yapmalıyım?"

"Onu birlikte olmanız gerektiğine ikna edin," dedi Maryann inançla. "Sen sert, cesur ve oldukça yaratıcısın. Herhangi bir meydan okumadan kaçtığını hiç görmedim."

Kitty arkadaşına baktı. "Beni ikna etmesi gereken o! Onu ikna etmek *isteyip istemediğimi* bilmiyorum. Beni gönderen o."

"Bu aptalca bir gurur ve korku Kitty," diye fısıldadı Fanny. "Dük'le birbiriniz için yaratıldığınızdan zaten o kadar eminsiniz ki. Bu konuda ikna edilmeye ihtiyacın yok."

Yumuşakça söylenen bu sözler kalbini derinden deldi. Bir elini dudaklarının üzerine bastırdı. "Ne diyeceğimi bilemezdim."

Ophelia dudaklarını büzdü. "Onu baştan çıkar." "Onu baştan çıkarmak mı?" Kitty'nin nefesi kesildi.

"Evet. Yaralanmadan önce samimi anlar olduğunu söylemişsiniz. Belki de bu hâlâ mümkündür. Dükü öpücükler ve uygunsuz dokunuşlarla büyüleyin ve ona ikinizin arasında normalliğin olabileceğini gösterin."

Maryann soluk soluğa kalırken, Fanny keyifle hınzırca güldü. Kitty sadece arkadaşlarına bakabildi. "Ben baştan çıkarma hakkında ne bilirim ki? Ve *bunun* Alexander'ı etkileyebileceğini hiç sanmıyorum."

Ophelia çayından ağırbaşlı bir yudum aldı, bu yavaş hareket gözlerindeki korkunç şeytani parıltıyla oldukça çelişiyordu. "Erkekler zayıf olmakla ünlüdür... öpücüklerimize karşı çaresizce zayıftırlar, bilirsin. Ve eğer Dük sizi gerçekten sizin onu istediğiniz kadar istiyorsa... öpücüklerin işe yarayacağını söyleyebilirim."

Maryann kızardı ve "Anladığım kadarıyla tecrübelerinize dayanarak konuşuyorsunuz?" diye sordu.

Ophelia kara başını salladı. "Bir arkadaşım var... belki duymuşsunuzdur, Cosima Wagner."

Kitty Ophelia'ya yeni bir takdirle baktı. Babasını tanıyanlar, belki de Leydi Ophelia'nın kararlılığından dolayı ona çok düşkün olduğunu bilirlerdi. Kitty arkadaşının bu kadar yaramazlık yaptığından habersizdi. Fahişe olduğu söylenen bir kadınla arkadaş olmak mı?

"Sürgünde olan Prusya prensesi mi? O aşağılık oyun cehennemi sahibinin metresi olduğuna dair söylentiler var. Hani şu kötülükleriyle sürekli gazetelerde yer alan," diye soludu Maryann.

Kitty'yi GaÇırtan bir Gekilde Ophelia'nın yanaklarında bir kızarma oldu. "Devlin Byrne," diye mırıldandı.

"Duyduğum kadarıyla çok uydurma bir isim." Fanny burnunu çekti. "Ama evet, *bu*

ve herkes prensese ve Bay'a inanıyor-"

"Onlar sevgili değil!" Ophelia göz kapaklarını indirmeden önce gözlerinde tuhaf bir kırılmalık belirdi. "Biz arkadaş sayılırız, Cosima ve ben. Ve o erkekler hakkında çok bilgilidir... ve bir beyefendiyi bizim düşünce tarzımıza göre baştan çıkarmak için ne gerektiğini bilir. Bir erkeğin vücudunu harekete geçirmek için pek çok sanat olduğunu söyler. Bir kadının bu konuda yaşlı doktorlardan daha çok şey bilmesi gerektiğini düşünüyorum!" Gözlerini kaçırdı, arkadaşlarının bakışları karşısında yüzü kızardı.

Kitty tereddüt etti, ne diyeceğini bilemiyordu. Sonunda, "Bu bayana bir erkeğin nasıl baştan çıkarılacağını mı sordunuz?" diye sordu.

Suçlulukla başını salladı, rengi derinleşti. "Evet."

"Ophelia, ne yapıyordun sen?" Maryann ağladı.

Şok Kitty'nin içinde yeniden patladı. "Ne amaçla?" diye sordu dramatik bir alçak sesle. Arkadaşının gözlerinde anlaşılmaz bir duygu parladı, sonra bu duygu kayboldu ve Kitty bu kadar kötü ve yıkıcı davranan tek kişinin kendisi olmadığını büyük bir endişeyle fark etti.

"Hepimiz mutluluğumuzu güvence altına alma arzumuzda kötü, cesur ve gözü kara olacağımıza söz vermedik mi?" Ophelia sordu. Yine de sesi çatallaştı ve Kitty onun gözlerinde, en cüretkâr arkadaşlarında bile göremeyeceği bir belirsizlik gördü.

Kitty, Ophelia'nın eldivenli ellerini kendi ellerinin arasına alarak usulca, "Yaptık," dedi.

Hepimiz bir kereliğine de olsa kötü bir şey yapmaktan suçlu olsak ne kadar harika olurdu? Sanki bu soruyu arkadaşlarına bir ömür boyu sormuş gibi hissediyordu

önce. Ve yine de burada, Alexander'a her türlü riske değdiğini göstermesi gereken, sonsuza dek sürececek bir aşk vaadinden vazgeçiyordu.

"Bana öğreteceğine inanıyor musun?"

Ophelia gülümseyerek, "Eğer sormaya cesaretin varsa, sevgili Cosima sana bilmek istediğin her Geyi söyleyecektir," dedi.

"Peki onun sağduyusundan emin miyim?"

"Onunla iki aydan fazla bir süredir görüşüyorum. Kimse arkadaşlığımızın farkında değil."

Kitty sakın bir nefes aldı. "Lütfen beni onunla tanıştırın. Tanıştırırsanız çok müteşekkir olurum."

...

Alexander okumakta olduğu kitabı kapattı ve kütüphaneden çıktı. Hoyt'u çağırdı, o da kendisine odasına kadar yardım etti; artık katlanmak zorunda olduğunu kabul ettiği bir başka itibar kaybıydı bu. Yıllar önce alt kattaki bir odayı odasına dönüştürmüş, banyo sandalyesini merdivenlerden çıkarmanın zahmetli, uşağı tarafından kaldırılmanın ise aşağılayıcı olduğunu düşünmüştü. Onu sandalyeyi terk etmeye iten nedenlerden biri de buydu ve o lanet merdivenleri kendi şartlarıyla fethetmeyi öğrenmiş ve odasının üst kata taşınmasını emretmişti. Bir kez daha, şimdi yardım almadan merdivenleri çıkamıyordu.

"Buradayım, Majesteleri," diye mırıldandı Hoyt, onun yanında belirerek. "İzin verin sizi yukarı taşıyayım." Alexander'ın her yükselişinde yaptığı bir öneriydi bu.

"Hayır." Her zaman verdiği bir cevap.

Homurdanarak kendini sandalyeden kaldırdı. Hoyt onun omuzlarından birini kolunun altına aldı ve yavaşça tırmanmaya başladılar. Bir uşak banyo sandalyesini kaldırdı ve üst katın sahanlığına ulaşana kadar arkalarından sabırla ilerledi. Oraya vardıklarında sandalyeye yerleşti, onlara baktı ve başıyla teşekkür etti. Bu ritüele ve onun tuhafliklarına çok alışkın olan uşak selam verip alt kata döndü.

Hoyt hiç konuşmadan Alexander'ı odasına götürdü. Geniş odada şömine neşeyle çıtırdıyordu ve Katherine onun özel odasına hiç girmemiş olsa da, havada onun güzel ve çekici kokusunu alıyordu. Uşağı onu sandalyeden kaldırdı ve botlarını, pantolonunu, yeleğini, ceketini ve iç çamaşırlarını çıkardıktan sonra lacivert ipek banyosunu giymesine yardım etti.

Pencerenin yanında durmuş, uçsuz bucaksız topraklara bakıyordu. Güneş batmış, koyu mor alacakaranlık dağları ve vadileri çarpıcı bir ihtişamla örtmüştü.

"Size yatağa ya da şezlonga kadar eşlik edeyim mi, Majesteleri?"

Alexander kıpırdandı ve uşağıyla yüzleşti. "Beni sopamla bırak, bu gece oraya varacağım."

Hoyt kısa bir süre tereddüt etti, sonra itaat etti. Alexander bastonu kavradı, ağırlığının çoğunu bastona verdi ve sol omzunu pencerelerin yanındaki duvara dayadı.

"Banyo için zili çalayım mı?"

"Sadece birkaç saat önce bir tane içtim," diye mırıldandı. "Konyak mı o zaman? Ya da viski?"

Alexander uşağına eleştirel bir gözle baktı. "Neden bu kadar endişelisin ki bir dadı gibi etrafta dolanıyorsun?"

Hoyt'un asık suratı kaşlarını çatarak buruştu. "Bir dadı mı, Majesteleri?" "Evet."

Uşagı sakinleştirici bir nefes aldı. "Bu gece farklı görünüyorsun. Akşam yemeğini yine yemedin ve Aşçı biraz endişeli. Ona bir tepsi göndermesini söyleyeyim mi?"

"Doyurucu bir kahvaltı yapacağım."

Hoyt başını salladı ve bakışlarını tekrar Alexander'a çevirmeden önce etrafına bir göz attı. "Oda güzel kokuyor."

Alexander kuşkuyla kaşlarını kaldırdı. "Hizmetçilere odama lavanta sıkmalarını emrettiğinizi biliyorum. Ve çizim odaları. Müzik odası. Ve koridoru. Şimdi beni rahat bırakın!"

Adam kızarma nezaketini gösterdi ama Alexander'ın onların durmak bilmeyen müdahalelerinden duyduğu rahatsızlığa cevap vermedi. Hoyt başıyla selam verip sessizce odadan çıktı, kapıyı arkasından kapattı ve Alexander gülümsemeden önce sinirli bir homurtu çıkardı.

Sanki bir bebekmiş gibi etrafında dolanıyorlardı ve bu onu rahatsız etse de göğsünü tuhaf bir sıcaklık dolduruyordu. Ona hizmet etmekten daha fazlasını yapıyorlardı - ona değer veriyorlardı ve uzun zamandır ilk kez, personeliyle olan ilişkisinin bir efendi hizmetkâr alışverişinden daha fazlası olduğunu kabul etti.

Penny kadar onlar da onun ailesiydi.

Ondan vazgeçmemişlerdi; o ağladığında ağlamışlar ve acı çektiğinde acı çekmişlerdi.

Şimdi Katherine'in kaybını hissediyorlardı ve onu Katherine'i düşünmeye teşvik etmek için edep sınırları içinde her şeyi yapıyorlardı ve Katherine onların neye açlık duyduklarını biliyordu. McMullen Şatosu'nun bir metresi, bir düşes, kreşteki küçük lordların ve leydilerin pıtır pıtır sesleri.

Alexander ağır perdeleri çekiştirerek daha da açtı ve pencereyi yukarı itti. Isırıcı bir serinlik odanın içine süzüldü ama camı geri çekmedi. Gökyüzü kapalıydı, tüm yıldızlar gizlenmişti ve artık yaz mevsiminin en yüksek noktasına girmiş olmalarına rağmen hava kasvetliydi.

Katherine gitmişti ve Eugene ile Penny sabah yola çıkacaklardı. Alexander'ın içinde sadece aile, tutku, aşk ve kahkaha anıları kalacaktı ve zar zor yürüyebildiği halde onun peşinden gitmediği için kendine binlerce kez lanet okudu.

Çoğu gün, onu nasıl incittiğini düşünmeye bile dayanamıyordu. Yine de başka bir şey düşünemiyordu. Ona her gün çiçek sipariş edeli haftalar olmuştu. Çiçeklere sadece basit bir not eşlik etmişti, çünkü ne söyleyeceğini, pişmanlığını ve belirsizliklerini nasıl ifade edeceğini bilmiyordu. Bir zamanlar yoksulları savunan konuşmalarıyla parlamentoda hatip olarak övülen bir adam, kendini sözcüklerden yoksun buldu.

Çok özür dilerim, sevgilim Katherine, neden olduğu acı ve utancı ifade etmekte yetersiz kalıyordu. Katherine'in yanıtları onunkilerden bile daha kısaydı ve herhangi bir sıcaklıktan, duygudan ya da Katherine'in ona karşı nerede durduğuna dair bir ipucundan yoksundu.

Ve onun soğukkanlılığını hak ediyordu.

Pencerelerden uzaklaştı ve dikkatle yatağına doğru yürüdü. Bastonunu pelüş yorganın üzerine koyarak yumuşak bir rahatlama iniltisiyle yatağa tırmandı. Doktorun tavsiyesini ve sikini başarıyla hayata döndürürse bunun ne anlama gelebileceğini düşündü.

Katherine'e o kadar da boş olmayan bir hayat verebilirdi. Alexander birkaç dakika boyunca Rönesans boyalı tavana baktı, Zihnini içinde dolaşan tüm şüphelerden arındırdı. Zihnini Katherine ile doldurdu. Onun sıcak kokusu, gülümsemesindeki tatlı utangaçlık, kolayca hınzır bir cadalozunkine dönüşebilirdi. Güldüğünde başını savuruşu, dilini ilk kez onun diline değdirdiğinde çıkardığı o yumuşak, aç inilti.

Üzerine bir sıcaklık öpücüğü kondu ve gözlerini kapatarak zihninde sadece Katherine'in olmasına izin verdi. Onun omurgasını aşağıya doğru izlediğini hayal etti.

Kalçalarının lezzetli kıvrımlarını, sonra tekrar yukarıya doğru, çıplak omuzlarının narin yumuşaklığını okşadı, parmaklarını köprücük kemiği boyunca ve pembe meme uçlarının üzerinde gezdirdi. Kalbi sarsıldı ve arzu bedenini ısıttı.

Alexander sarkık sikini avucunun içinde kavradı ve elini yavaşça sikinin üzerinde gezdirdi. Her vuruşta Katherine'in tutkuyla kızardığını hayal etti, dilinin ucundaki amının sıcak ve tatlı tadını hatırladı, parmaklarını sıkarken amının sıkıca kavrandığını hissetti. Bağırsakları kasıldı, kalbi hızla çarpmaya başladı ve içinden bir tıslama sesi çıktı. Yine de, beklendiği gibi, siki gevşek kaldı.

Yatağın kenarına doğru kaydı ve başucundaki sandığın üzerinde duran lavanta kokulu yağ kavanozuna uzandı. Kavanozu burnunun hemen altına getirerek derin bir nefes aldı ve Katherine'in ince ve tahrik edici kokusunu hatırlayarak duyularını harekete geçirdi. Alexander kapağı açıp üç parmağını yağ batırdı ve açık kavanozu göğsüne yerleştirmek için gerindi. Yağın parmak eklemlerinin arasından avucuna doğru süzülmesine izin verdi. Yağ bulaşmış elini kullanarak sikini bir kez daha geri aldı ve yavaş bir masaja başladı.

Alexander erkekliğinin dibinden ucuna kadar birkaç kez okşadı ama boşuna. Erkekliğini bırakmadan önce birkaç kez çekiştirdi ve hatta sertçe sarsıldı, elini alnına koyarak hayal kırıklığıyla inledi. Dikkatini dağıtacak hiçbir acı yoktu ama yine de vücudunu uyandıramıyordu.

Odanın durgunluğunda nefesi sert bir Çekilde kesildi ve gözlerinin yağla dolduğunu hissetmek onu tamamen Çok etti. Hayal kırıklığı ve kararlılık dolu bir hırıltıyla zihnini bir kez daha serbest bırakıp sikini kavradı ve birkaç dakika boyunca kaotik düğünceler ve zevkten dört köşe olmuş Katherine imgeleriyle kendini uyandırmaya çalıştıktan sonra yenilgiyi kabul etti.

Alexander o zaman, Dr. Grant'in kendi kendini idare etme önerisinden sonra aletin kalkması için neredeyse iki hafta beklemesinin nedeninin bu olduğunu kabul etti. Başarısızlık korkusu.

Alexander, Katherine'le hayal ettiği geleceğe kavuşmak için yanıp tutuşuyordu; dünyayı gezmek, onunla sevişmek, ama en çok da kahkahaları... Katherine'in tatlı gülüşü, yaşama sevinci... Uzun zamandır içinde yaşadığı boşluğu silip süpürecekti.

Ama her şeyden çok onun mutluluğunu ve hayallerini gerçekleştirmek istiyordu.

Kalbini Katherine Danvers'a kaptırmıştı ve eşleşmelerinin neden kötü sonuçlanacağına dair tüm sağduyulu düşünceler rüzgârda savrulan küller gibi dağılmıştı.

Onun için gidecekti... ve onun kalbine sahipken, onun sevgisine sahip olduğunu açıklayacaktı.

-Ona bir erkek olarak, bir koca olarak verebileceği her şey kaybolmuştu. Yeniden alevlenen zevk vaadi yok olmuştu ve bir daha asla geri kazanılamayabilirdi. Kalbi, unvanı ve serveti onun olacaktı ama bedeni asla hazzın tadına varamayacak ve bağrına basacağı bir çocuğu olmayacaktı.

Sen sonu olmayan bir alevsin ve kıvılcımının söndüğünü görmek çok yazık olurdu...

Tüm varlığıyla söylediği sözler. Ve bencil ruhuna lanet olsun, onun gitmesine izin veremezdi. Onu çok seviyordu. Ona çok fazla açlık duyuyordu.

Ama onu bir kez elde ettiğinde, o yakıcı tutkunun ve tatlı alevin eninde sonunda sönmesi kaçınılmazdı. Ve bunu bile bile gözlerini kapadı, kendini ve Katherine'i lanetledi, çünkü yarın onun için Londra'ya gitmeye hazırlanacaktı ve eğer ona sahip olursa, onu asla bırakmayacaktı.

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

Kitty, sosyetenin iyi şöhretli bir fahişesi ve kötü kalpli bir hanımefendisinin Mayfair'deki yeni ve çok daha şık evlerden birinde yaşayacağını tahmin etmemişti. Belki de Soho'da ya da şehrin daha az saygın bir semtinde. Prenses Cosima Wagner'in bu kadar güzel, çekici, nazik ve sevimli olabileceğini de düşünmemişti. Ophelia ve Kitty o sabah prensesin daveti üzerine onu ziyaret etmişler ve cıvıl cıvıl genç bir hizmetçi tarafından Geftali rengi ve pembenin sanatsal dokunuşlarıyla cömertçe ve büyüleyici bir Gekilde dekore edilmiş olan özel yatak odasındaki oturma odasına götürülmüşlerdi.

Minyon ve gür kıvrımlı prenses, Kitty'nin ziyaretiyle ilgili açıklamayı duyduğunda mükemmel kirpiklerinden birini bile kırpmamıştı. Ophelia onları yalnız bırakarak gitmişti ama neyse ki prenses, belki de Kitty'nin sinirlerini sezdiği için hemen derse başlamamıştı. Son bir saat boyunca oturup *tonun* eğlenceli önemsiz şeylerinden konuştular. Kitty'yi kaskatı kesen gerginlik geçmişti ve Cosima'nın -kendisine ısrarla böyle hitap edilmesini istiyordu- Prusya'daki saray hayatını ve bu hayatın İngiltere'deki saray hayatıyla nasıl kıyaslandığını eğlenceli bir şekilde anlatması karşısında rahatlamış, hatta neşeyle gülmeye başlamıştı. Birçok kişi onun ahlaksız ve şehvet düşkünü olduğunu düşünse de, o ve büyük duk olan babası çoğu misafir odasına davet ediliyordu.

Arkadaş olabiliriz, diye fark etti şaşkınlıkla ve paylaştıkları sıcak gülümseme karşısında Cosima'nın da aynı şeyi düşündüğünü hayal etti.

"Ophelia'nın bizi tanıştırmasına çok sevindim," dedi Cosima. "Sık sık diğer arkadaşlarından söz ederdi ve itiraf etmeliyim ki evimden bu kadar uzakta kalbim daha fazla dostluğa aç."

"Ben de tanışabildiğimize çok memnun oldum," dedi Kitty gülümseyerek. "Konuşmamız çok hoşuma gitti." Toplum bu ziyaretten haberdar olursa, Kitty ve kız kardeşlerine skandal damgası vurmaya çalışacakları ve muhtemelen son zamanlarda onları kucaklayan insanlar tarafından kesilecekleri düşüncesi onu üzüyordu.

Canlı koyu kızıl saçlarından bir tutamı kulağının arkasına iterek, "Bir erkekle sevişmek hakkında bilmek istediklerini bana anlatmaya hazır mısın?" diye sordu.

Kitty hafifçe kızarak, "Bu oldukça açık sözlüydü," dedi.

"Baştan çıkarma çoğu zaman öyledir," diye mırıldandı prenses. "Yine de ne kadar ileri gitmemiz gerektiğini belirleyen şey erkeğin doğasıdır. Bazı erkekler... hatta

Biz hanımlar için baştan çıkarıcı olma açlığı... o zaman diğerleri için öpücükler ve zar zor dokunuşlarla baştan çıkardıkları lezzetli lokma olmalıyız."

Gözlerinde yargılama yoktu, sadece şefkat vardı... ve tuhaf bir kötülük parıltısı. Kitty, Cosima'nın duygusallığı konusunda oldukça rahat olduğunu ve belki de asi doğasından zevk aldığını fark etti.

"Bana bu adamdan bahsetmelisin ki sana tavsiyelerde bulunabileyim," dedi mırıltılı aksanıyla.

"Herhangi bir adam değil," diye mırıldandı Kitty, karnı endişe ve beklentiyle çırpınıyordu. "O..." Ve durdu, Alexander Masters'ın karmaşıklığını anlatacak kelimelerden yoksundu.

"Thornton Dükü, sosyetenin en esrarengiz münzevisi," diye söze girdi Cosima. "Gazeteler sık sık onun hayatı hakkında spekülasyonlar yapıyor ve sosyetenin gerçeği yalanlardan ayırmasına yardımcı olacak kimse yok. Ona nasıl yaklaşmanız gerektiği konusunda sizi bilgilendirecek yeterli bilgiye sahip değilim."

Tabii ki prenses onun dük olduğunu düşünecekti. Kitty derin bir iç çekerek rahat koltuğun yastıklı arkılığına yaslandı ve başını tavana doğru eğdi. "Yıllar önce korkunç bir kaza geçirdi."

"Ne tür bir kaza?"

"Bunu ifşa etmeyeceğim," dedi Kitty, toplumun Alexander'a en büyük acıyı neyin verdiğinden tam olarak emin olmadığını farkındaydı. "Ama bu onu... bana bir erkeğin kadınına vereceği zevki veremeyeceğine inandırdı."

Spekülatif bir duraksama oldu ve başını çevirip kendisini dikkatle izleyen prensese baktı.

"Ve siz aksini mi düşünüyorsunuz? Yetilerini kullanabilen bir adam, amuda kalkıp kalkamayacağını herkesten daha iyi bilir."

Kitty'nin gözleri büyüdü. "Bir horoz standı."

Prensese ne kadar uygunsuz olabileceğini düşünür gibi oldu, sonra cevap verdi: "Pantolonunun içindeki kısmı sertleştiğinde... çok sertleştiğinde. Buna penis kalkması ya da ereksiyon denir. Ve yüzünüzün kızarmasından Dük'ün erkekliğine aşina olduğunuzu tahmin ediyorum."

Kitty bir iniltiyi bastırdı ve cesurca, "Bir dereceye kadar," dedi. "Peki zor muydu?"

Konservatuarda kavradığı kalın sertliği hatırladığında damarlarında yakıcı bir sıcaklık hissediyordu.

Prensese havalı bir kahkaha atarak, "Öyle olduğunu görebiliyorum," dedi.

"Uzun sürmedi," diye itiraf etti. "Ve... ve aramızda ne olması gerektiğine dair ayrıntılardan tam olarak emin değildim. Bir an

öylesine zevk aldım ki öleceğime inandım ve bir sonraki adımda kollarım bomboştu ve karnımda korkunç, doyurulmamış bir ağrı vardı. O yaralandı ve... ve anımız kesintiye uğradı; korkarım bir daha asla geri alamayabiliriz."

Prenses başını salladı. "Bildiğim her şeyi anlatacağım... ama vicdanen itiraf etmeliyim ki ben de bir erkekle hiç yakınlaşmadım. Şok edici, biliyorum," diye mırıldandı, gözleri parlıyordu. "Genç yaşta babamın sevgililerinden biri benimle arkadaş oldu ve yıllar geçtikçe görüşlerim skandal bir şekilde aydınlandı. Duyduğum ve gördüğüm her şeyi paylaşmaktan memnuniyet duyuyorum. Ama Dük'ten istediğinizi elde etmenizi sağlayacağına söz verirsem zavallı bir dost olurum."

Öne doğru eğildi ve ellerini kendi ellerinin arasında kavuşturdu. "Teşekkür ederim Cosima. İhtiyacım olan tek şeyin bir şans olduğuna inanıyorum."

...

Cosima'yla buluştuktan üç gün sonra ve Leydi Darling'in neşeli yardımıyla Kitty sınırı geçerek Alexander'a ve daha da büyük bir kalp acısı ihtimaline doğru ovalara gitti.

O sabah erkenden, hizmetçisiyle birlikte geceyi geçirdikleri handan ayrıldıklarında, gün aydınlık, berrak ve yağmur tehdidi yokmuş gibi görünüyordu. Şimdi gökyüzü grinin tonlarına boyanmıştı ve gök gürültüsü uzaktan oldukça uğursuz bir şekilde gümbürdüyordu. Muhtemelen günün nasıl gelişeceğine dair bir alametti.

Alexander birlikte bir yaşam için savaşılmaya istekli olduğunu belirtmemişti ve işte bir kez daha davet edilmeden onun evine gidiyordu...

Onu baştan çıkarmak için.

Her şey ona çok saçma ve korkutucu geliyordu. Onu seviyor gibi görünen ama hayatına girmesine izin vermekten korkan bir adamın zihnine, bedenine ve kalbine dokunmak imkânsız bir görevdi. Kolay çözüm çekip gitmek, kalbiyle daha fazla risk almamak olabilirdi, çünkü kalbi hâlâ korkunç bir şekilde yaralıydı ve şimdi belirsiz bir ritimle atıyordu.

Ama bir şeyden vazgeçmek onun doğasına aykırıydı ve bu... bu sonsuza dek sürecek bir aşktı.

Ve bunun için savaşılmaya değer.

Araba kayalık, engebeli zeminde bir kez daha sarsıldı ve kadın perdeyi kaydırıp dışarı baktı. Ufuktaki şato sonsuzluk kadar uzakta görünüyordu ama birkaç dakika sonra uzun araba yolunu dönüyorlardı. Basamakların inerken çıkardığı sesler ona ulaştı ve

Arabanın kapısı açılmadan önce soğukkanlılığını korumaya çalışarak nefes aldı. Arabacının onu aşağı indirmesine izin verdi ve çizmeli ayakları çakıllı araba yoluna değdiğinde, taahhüt ettiği şeyin büyüklüğü altında sallandı.

"İyi misiniz leydim?" diye sordu adam alnında endişeli bir kırıışıkla.

"Ben gayet iyiyim. Atları ahıra götürüp ovabilir, yulaf ve elma yiyebilirsiniz. Eğer mutfağa giderseniz, size yemek verileceğinden eminim," dedi arabacıya, leydisinin hizmetçisine ve onlarla birlikte yolculuk eden diğer iki kaplana.

Temiz, serin havayı derin derin soludu ve öyle bir telaşla titreyen sinirlerini topladı ki, ayakta durduğuna şaşırdı. Kitty şatoyu özlemişti ve Londra'da olmadığı zamanlarda buraya ev demenin çok kolay olacağını düşünüyordu. Kalbi küt küt atıyordu ve titremelerini önlemek için ellerini sıkıca birbirine kenetledi. Ön kapıya doğru yürüdü ve büyük demir tokmağı birkaç kez kaldırdı. Diğer eliyle, içinde skandal yaratan giysiler bulunan küçük valizini, sanki hayatı buna bağlıymış gibi tutuyordu.

Kitty birkaç vuruş bekledikten sonra kapıyı bir kez daha çaldı. Eğer kimse cevap vermezse, hizmetkârların kalkmış, ateşleri karıştırıyor ve Majesteleri için kahvaltı hazırlıyor olmaları gereken mutfağın yan girişine doğru ilerleyecekti.

Kapı açıldı ve uşak kusursuz bir şekilde giyinmiş ve ev halkına hizmet etmeye hazır bir şekilde ayakta durdu.

Adam şaşırmış bir şekilde nefesini içine çekti. "Bayan Danvers! Lütfen içeri gelin."

Kitty içeri girdi, şalını, şapkasını ve eldivenlerini teslim ederek etkilenmiş bir sükûnetle şatoya doğru yürüdü. Etrafına bakındı, göğsünü delen bir özlem dalgası. Uşak boğazını temizleyince Kitty başını kaldırıp baktı ve adamın gözlerinin buğulu olduğunu görünce şaşırdı.

"Nasılsın Albert?" diye sordu sıcak bir şekilde, sinirlerinin bir kısmı dağılmıştı.

"Oldukça iyi, Bayan Danvers."

Geniş koridordan aşağı baktı ve sonra batı kanadına çıkan dolambaçlı merdivenlerden yukarı çıktı.

"Majesteleri kahvaltı salonunda."

"Burada olduğumu bilmesini istemiyorum," dedi usulca. "Lütfen varlığımdan mümkün olduğunca az hizmetkârı haberdar edin."

Uşak gözlerini kırıştırdı. "Anlıyorum."

Koridora göz gezdirdi, sonra sesini alçalttı. "O nasıl, Albert?"

Kâhyanın yüzü ciddileşti. "Majesteleri neredeyse hiç uyumuyor ya da yemek yemiyor."

Ancak sizin varlığınızın bunu düzelteceğine inanıyorum."

Kalbinde çığ bir sızı filizlendi. "Son derece ihtiyatlı olmanızı gerektiren korkunç derecede cesur bir planım var."

"Ne isterseniz Bayan Danvers," dedi küçük bir selamla. "Emrinizdeyim."

"Dük'ün haberi olmadan beni batı kanadındaki bir odaya götürebilirseniz..."

"Batı kanadı mı?"

Skandal planları için ev halkının geri kalanından tam bir mahremiyet istiyordu ve uşağın gözleri ilgiyle keskinleştiğinde kızardı.

"Sanırım orada sadece Dük'ün değil, başka odaların da hazır olduğunu varsayıyorum?" "Var," diye mırıldandı.

"O zaman bunlardan biri iyi olur. Yolculuktan tozlandığım için banyoya ihtiyacım var. Şu andan itibaren bir saat içinde Dük'ün odama girmesini sağlayacak bir durum yaratmanızı rica ediyorum," dedi, tüm vücudunu saran öfkeli sıcaklığın farkındaydı.

Yine de kâhya kınayıcı bir tavırla değil, sanki rahatlamış ya da neşeyle bağırmak istermiş gibi görünüyordu.

"Benimle bu tarafa gelerseniz, Bayan Danvers. Talep ettiğiniz her şey *büyük bir gizlilikle* sağlanacaktır."

"Sana güvenebileceğimi biliyordum," dedi Kitty, sinirlerini yutarak.

Birkaç dakika sonra batı kanadının uzun koridorunda ilerlediler. Uşak bir kapı açtı ve Kitty'nin onu içeri almasına izin verdi. Hayatında gördüğü en güzel dekore edilmiş odalardan birine bakarken nefesi kesildi.

"Düşesin daireleri," dedi uşak arkadan. "Bir giyinme odası, küçük bir oturma odası ve daha büyük bir salona açılan bir antre var."

Etrafında döndü. "Buranın pek uygun bir oda olduğunu sanmıyorum." Sesi kulaklarına çok boğuk geliyordu. Ama sadece Alexander'ın onu hayatına kabul etmesiyle bu odada olması gerektiği hissinden kaçamıyordu.

Bakışları bağlantı kapısına kaydı. Yavaşça kapıya doğru yürüdü ve kapı kolunu kavradı.

"Bu Alexander'ın odasına mı gidiyor?"

"Evet."

Alnını meşe kapının serin yüzeyine dayadı. "Bir saat içinde buraya dönmek için bir nedeni var mı?"

"Hayır, leydim. Orucunu açtıktan sonra bir saatliğine hazine odasına çekilecek. Ya da belki iş ve mülk yazışmalarıyla ilgilenmek için çalışma odasına."

Sesinde tuhaf bir ton vardı ve ondan bilgi sakladığından şüpheleniyordu. Başını kapıdan kaldırdı ve ona baktı. "Dük'ün şüphelerini uyandırmadan onu odasına götürebileceğinize inanıyor musunuz?"

Uşak eğildi. "Ben hallederim."

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı, sonra kapıyı açtı ve dükün serin, kısmen karanlık odasına adım attı.

Kitty derin bir nefes alarak odanın dokusuna sinmiş gibi görünen hafif erkeksi kokuyu içine çekti. Koyu mavi perdelerin aralıklarından parlak güneş ışığı sızıyordu ve Kitty odanın içine ışık girmesi için perdeleri çekip açtı. Küçük valizini pencerenin yanındaki şezlonga bırakarak yatağa baktı ve bu odaya en son ne zaman geldiğini, kalbini sıkıca saran acı ve korkuyu hatırladı.

Etrafında lacivert ve gümüş perdelerin dalgalandığı sayvanlı büyük yatağa doğru yürüdü. Oraya vardığında elini çarşafın yumuşaklığında gezdirdi ve Alexander'ın orada yattığını hayal etti. Parmaklarını kaldırıp yanağına bastırırken titredi.

Prenses pek çok talimat vermişti ve en korkutucu olanı Kitty'nin daha önce hiç deneyimlemediği bir konuda komutayı ele alması gerektiği idi. Çıplak halini kızarmadan ve endişelenmeden sunmalı, dokunuşlarla onun bedenini canlandırmalı, kurnazca flört ederek aklını çelmelemeliydi.

Banyo hazırlandı ve bir hizmetçinin yardımıyla Kitty kısa sürede yeni keselenmiş, saçları dalgalar halinde sırtının ortasına kadar taranmıştı. Hizmetçi, kıvrımlarını utanç verici bir şekilde saran şeftali rengi ipek banyoyu giymesine yardım ederken hiçbir yorum yapmadı.

"Çok güzel görünüyorsunuz, hanımefendi!" diye haykırdı hizmetçi, gözleri dans ediyordu.

Kitty alt kattakilerin onun hızlı ve skandal yaratan kıyafetleri ve niyetleri hakkında yakında bir şeyler duyacaklarını hissediyordu.

Hizmetçi sıvışıp gitti ve Kitty dükün soyunma odasındaki şoval aynaya doğru yürüdü. Yansımasına ve sunduğu kışkırtıcı resme baktı. Bakışlarını kaçırarak yatak odasına geri döndü ve yatağa doğru ilerleyerek kenarına oturdu.

Beklenti neredeyse dayanılmazdı ve midesinde çalkalanan endişe de öyle. Merakı, endişesi, onu kollarına alma arzusu şaşırtıcı derecede artmıştı.

Seni öpmeme ve sarılmama izin verecek misin Alexander? Yoksa beni bir kez daha itecek misin?

...

Alexander banyo sandalyesini kahvaltı salonundan ana koridora doğru sürdü ve neredeyse kızarmış uşağına çarparak irkildi. Adamın gözlerindeki parıltıyı, kesik kesik nefes alışını ve genel bir heyecan duygusunu fark ederek kaşlarını çatı.

"Ateşin mi var?"

Garip bir şekilde adam gülümsedi. "Hayır, Majesteleri. Oldukça iyiyim, gerçekten çok iyiyim."

Alexander birkaç saniye onu düşündü, hizmetçinin hizmetlilerin merdivenine doğru yürürken nefesinin altında mutlu bir melodi mırıldandığını ve ağır bir anahtar şangırtısını aradığını fark etti. Sadece uşağının herkese Londra'ya gideceğini söylediğini ve şehirdeki evin onun oturmasına hazır hale getirilmesi için haber gönderdiğini varsayabilirdi. Neredeyse yedi yıldır ilk kez böyle bir emir almıştı.

Birkaç hafta önce Katherine'i almak için geldiğinde, yakın arkadaşı George'un evinde kalmıştı. Kasaba evinin açılması sosyetenin işgüzarları arasında şok dalgaları ve yoğun spekülasyonlara yol açacaktı. Katherine'in ayrılışından bu yana suratları asık olan personelini de canlandırdığı kesindi.

"Seyahat için tüm ayarlamalar yapıldı mı?"

"Evet, Majesteleri. Vagon kalkışa hazır. Ve tüm bagajlar ikinci vagona eklendi. Leydi Penny ve Bay Collins'e de yakında geleceğinize dair haber gönderildi."

"Güzel." Etrafında dönmek için hamle yaptı ama adam yoluna çıktı. Alexander ona sorgulayıcı bir bakış gönderdi.

"Ah... Majesteleri. Bayan Danvers'tan bir mesaj geldi."

Toprak ayaklarının altından çekildi ve tekerlekli sandalyesinin kolunu sıkıca kavradı. Neredeyse iki haftadır hiç yazışmamışlardı ve kalbinin belirsizlik ve umutsuz bir umutla sarsılmasına içerliyordu. "Nerede o?"

"Odanıza teslim ettirdim."

Alexander bakışlarını uşağının üzerinde toplamadan önce şatonun batı kanadına çıkan dolambaçlı merdivenlere bir göz attı. "Neden?"

Adam birkaç dakika şaşkın şaşkın baktıktan sonra cevap verdi: "Bayan Danvers mesajının yalnız görülmesi konusunda ısrar etmişti. Onu odanızın mahremiyetinde okumak isteyeceğinizi düşündüm, bir hizmetkârın uygunsuz bir anda içeri dalabileceği alt odalardan birinde değil. Haddimi aştıysam beni affedin, Majesteleri."

Hoyt'a notu almasını emretmek istedi ama tereddüt ederek bir kez daha merdivenlere baktı. Eğer gizlilik içinde okumasını istiyorsa içeriği ne olabilirdi? "Daireme gitmeme yardım edin."

Adamın gözlerinde rahatlama ışığı yandı ve Alexander'ın emrine itaat etmek için hızla hareket etti. Birkaç dakika sonra tekerlekli sandalyeyle koridordan geçip odasına gitti. Hoyt arkasında duruyordu, endişeli havası şaşırtıcıydı.

"Majesteleri,
ben..." "Evet?"

Uşagı cevap vermek yerine eğildi, arkasını döndü ve uzaklaştı. Adam Alexander'ın standartlarına göre bile garip davranıyordu. Kapıyı açtı, odasına girdi ve kapıyı arkasından *kıs kıs gülererek* kapattı.

Hafif lavanta kokusunu içine çekerken teninde bir farkındalık dalgası dans etti... ve sonra kadının kendisini. Katherine'in burada, odasında olmasının imkânsızlığını araştırarak odayı taradı.

Yatağının üzerinde yüzüstü yatıyordu, çenesi elleriyle desteklenmişti. Karanlık, gizemli gözler ona bakıyordu. İçindeki öfkeli duygular anlaşılamayacak kadar karmaşık ve şiddetliydi ve herhangi bir tutarlılık ya da rasyonellik görüntüsü içinde şekillendirilemiyordu. Kadın yatakta kıpırdandı, hareketleri çok yavaş ve kıvrımlıydı. Alexander konuşmak istedi ama dili tutuldu, boğazı düğümlendi ve kalbi hızla çarpmaya başladı.

Sanki rüya görüyormuş gibi dengesiz hissediyordu.

Yatağa en yakın şezlonga doğru döndü ve üzerinde duran bastonu kavradı. Kadının bakışları teninde ateş gibi hissediliyordu.

üzerine hücum eden soruları acımasızca geri püskürttü. O ne yapıyordu? Açık ama bir o kadar da gizli görünüyordu.

Alexander bastonu kavradı ve yavaşça ayağa kalktı. Çaba sarf etmek kolay değildi ve kendini şezlonga indirmek için dikkatle hareket etti. Sonunda cesaretini toplayarak, "Gerçekten burada mısın Katherine?" diye sordu.

Kadın cevap vermedi ama acının ve anlaşılmaz duyguların kalıntılarını taşıyan iri gözleriyle ona baktı. Ona çabalarının boşa gideceğini söyleyecek cesareti bulması gerekiyordu. Bu bir baştan çıkarmaydı; saçlarını ve vücudunu okşayan, onu büyüleyici bir sıcaklıkla yıkayan parlak güneş ışığı kadar açıktı. O zaman ona, şatosuna gelmeye cesaret etmiş olsa bile, her beklentisi yakında ayaklarının dibinde parçalanmış kalıntılar halinde olsa bile, bir daha asla ayrılamayabileceğini söylemesi gerekecekti.

"Aptalın tekiydin Katherine," diye mırıldandı, pişmanlık kalbinin derinliklerine işlemiş ve orada kalmıştı.

Kirpikleri aşağı doğru inerek gözlerinin güzelliğini ondan gizledi, sonra bir kez daha onun bakışlarıyla karşılaştı, ifadesi dikkatle kontrol altına alınmıştı. Ve birkaç dakika boyunca birbirlerine baktılar. Anılar görünmez bir bağlantı ipliği gibi aralarından sızıyor, kadının kalbinden adamınkine doğru çekiliyordu.

"Korkularım ve acımasız sözlerimle seni incittim," diye devam etti, "ve bundan her zaman pişmanlık duyacağım. Beni affetmen için sana yalvarıyorum."

Yavaşça göz kırptı ve boğazı gözle görülür bir yutkunmaya çalıştı, yine de sessiz kaldı.

"Seni tanımadan önce, senin tarafından büyülenmişim. Maceracı ve uygunsuz ruhun beni büyüledi ve ben... seni tanımak *zorundaydım*. O zamandan beri seninle geçirdiğim her an, uyanmaktan ümidimi kestiğim bir rüya oldu."

"Sana... bana... *bize* imkânsızlığın merceğinden bakıyordum, oysa mümkün olana bakmalıydım. Gülüşmelerimizi görüyorum, kütüphanede yere uzanmış, parlamentoya verdiğim önergelere karşı *tonlarca* önemsizliği kapsayan konuşmalarımızı. Mümkün olduğunda ağaçlara tırmandığımızı, çimlerde ve karda melekler yaptığımızı, birlikte seyahat ettiğimizi görüyorum. Geceleri uyurken seni kollarımda görüyorum; seni sonsuza dek öpmeyi hayal ediyorum. Hayalleri, umutları ve belirsizlikleri paylaştığımızı ve her zaman birbirimizde teselli bulduğumuzu görüyorum. Bunlar bizim olasılıklarımız içinde yer alıyor. Ama aynı zamanda çok korkuyorum. Çok korkuyorum Katherine, çünkü sana asla sunamayacağım o kadar çok şey var ki

Gözlerinde her zaman neşe ve ağzında bir gülümseme görmekten daha çok istediğim bir şey yok. Senin mutlu olmanı istiyorum... her zaman."

Dudakları sessiz bir iç çekişle aralandı, ama birkaç vuruş geçmesine rağmen cevap vermedi ve yıllar sonra ilk kez bu sessizliğe içerledi, hatta nefret etti. Onun tatlı sesi ve iğrenç şarkısı rüyalarına girmiş, onu kayıp ve umutsuzluk, aşk ve umut arasında bırakmıştı ve her şeyden çok onun konuşmasını duymak istiyordu.

Şöminenin üzerindeki ormolu saat birkaç gergin dakika daha ilerledi ama kadın konuşmadı. Hak etmediği halde onun sesini duymak için yanıp tutuşuyordu.

"Bir gün gözlerine baktığımda umutsuzluk görmekten korkuyorum. Üzüntü göreceğim çünkü sana daha fazlasını veremeyeceğim. Sevişme... çocuklar. Bu eksik unsurlar her zaman olacak ve yüzünde böyle bir mutsuzluk görmeye dayanamam. Ben korkuya teslim olacak bir adam değilim. Ama seni sonsuza dek kaybedeceğimi düşündüğümde kalbim titriyor... Kollarımı açtığım ve senin kollarıma girmediğin bir gün olabileceğini düşündüğümde. Hayatımda hiçbir şeyi seni kendim için istediğimden daha fazla istemedim-sevmek, değer vermek ve korumak için. Aptallığım için beni affet, Katherine."

Ağzının köşesi tuhaf bir şekilde baştan çıkarıcı ve gizemli bir gülümsemeyle yukarı doğru kıvrıldı.

Esnek bir zarafetle yataktan kaydı ve ayağa kalktı. İpek bir banyan onun çekici kıvrımlarına yapışmıştı ve adam ipeğin ön kısmının hafifçe ayrıldığı yerde göğüslerinin ve karnının gölgeli vadisini görebiliyordu. Güzel saçları, dalga ve buklelerden oluşan bir cümbüş halinde omuzlarına dökülüyordu. Şehvet, vücudunun her hattına hayat veriyordu. Beklenmedik bir şekilde utangaçlık da gördü -tatlı, harika bir utangaçlık. Nabızı boğazının çukurunda ve köprücük kemiğinin narin çizgisinde gözle görülür bir şekilde atıyordu.

"O kulübede sana aşık oldum Alexander."

Sözcükler bilincine hücum etti, sessizliği bozdu, kalbinin içinde atmaya başlayan boşluğu bastırdı. Baston elinden düştü ve öne doğru eğildi. Kadın ona sadece birkaç adım kalana kadar yaklaştı. Kadının yakınlığı ona büyük bir rahatlık verdi. Biraz çaba harcadı ama belindeki acıyı görmezden gelerek ayağa kalktı.

Açık avucunu onun göğsüne koydu ve güzel yüzünü onunkine doğru eğdi. "Sana aşık oldum Alexander ve senden ayrı geçen her gün bana işkence gibi geldi. Ve sonra her şeye rağmen sana aşık olmaya devam ettim."

Boğazında sıcak bir sızı büyüdü. Uzanıp kızın omzunu hafifçe kavradı ve onu daha da yakına çekti. Kolları onun etrafında sıkıca kapandı. "Seni seviyorum," dedi kısık sesle. "Hem de çok."

Yavaş yavaş kalbinin, kadının göğsüne koyduğu avucunun altında çarptığının farkına vardı.

"Bir daha asla şüphe etmeyeceğim," diye fısıldadı göğsüne; sonra eğildi ve çenesine yumuşak bir öpücük kondurdu.

"Evlen benimle," diye inledi. "Arkadaşım ol... karım ol... düşesim ol. Seni ömrümün sonuna kadar vücudumdaki her nefesle ve kalbimdeki her duyguyla seveceğime söz veriyorum Katherine. Yemin ederim."

Bir adım geri çekildi ve duygu dolu gözlerle ona baktı. "Asla sevişemeyeceğimize ya da çocuk sahibi olamayacağımıza inandığın halde benimle evlenmek mi istiyorsun?"

"Evet." Ve bu itirafın yaratacağı acıya karşı kendini siper etti. Yine de gülümsedi ve bu muhteşemdi.

Eğildi ve öpücüğü dudaklarına bir fısıltı gibi dokundu, adam tatlılığını açgözlülükle içti. "Seni seviyorum Alexander ve senin arkadaşın, karın, düşesin... ve sevgilin olmak benim için bir onurdur."

Katherine geri çekildi ve sanki bu tür eylemler her gün oluyormuş gibi, şeffaf sabahlığından omuz silkti. Kadının çıplak halinin ihtişamı Alexander'ın üzerinde güçlü bir etki yaratmıştı. Belki de çok güçlüydü, çünkü Alexander nefes almayı unuttuğundan emindi. "Bayan Danvers," diye başladı. "I

."

"Ah, seni kızdırdım."

Tökezleyerek şezlonga geri düştü ve tahrik olmuş bir şaşkınlıkla ona baktı.

"Bayan Danvers... Katherine... Ben... Ben..." Yüce Tanrım, ne söylemek istediğine dair hiçbir fikri yoktu.

Kadın onun önünde dizlerinin üzerine çöktü ve Alexander şezlongun minderli kenarlarını kavradı. Aletinin içinde bir sızı vardı ve karnında sıcak, acil bir ağrı olmasına rağmen boyu sertleşmemişti.

"Acı çekiyor musun, aşkım?" "Hayır."

"Kımıldama. Kontrol bende olacak... ve sen de beni takip edeceksin," dedi şımarık bir göz kırpmayla.

Birbiri ardına botlarını çekiştirerek çıkardı. Sonra eğildi ve adamın kravatını gevşetip çıkardı. Katherine yavaşça ceketini, yeleğini ve gömleğini çıkardı. Sıra pantolonuna geldiğinde, sadece kapağını açtı, narin elini içeri daldırdı ve sikini çıkardı.

Alexander neredeyse ölüyordu.

Kadının ellerini teninde hissetmek, adamın minderleri daha da sıkı kavramasına neden oldu.

Kadının rengi iyice açıldı. "Bunun senin erkeklik kökün olduğunu öğrendim... erkekliğin... sakin."

"Tanrım," diye mırıldandı kısık sesle, onun cinsel bilgisi karşısında şok olmuş ve meraklanmıştı.

"Seni... burada öpebileceğimi öğrendim... ve seni bu şekilde uyandırdığımı bilmek benim için olduğu kadar senin için de muazzam bir zevk olacaktır. Bu konuda bilgin var mı?"

Adam konuşmadan başını salladı ve kadın gülümsedi. Kadının yaydığı cinsel enerji hissediliyordu; parmaklarının sikinin üzerindeki dansı, onda düpedüz iğrenç ve baştan çıkarıcı bir tepki yarattı. Alexander'ın ağzı kurudu, bağırsakları sıkılaştı ve zevk, kadının elinde sertleşen sikinden aşağıya doğru acı verici bir hızla yayıldı.

"Bana cevap veriyorsun," diye mırıldandı, sesi hayretle çıkıyordu. "Her zaman, Katherine'im, her zaman."

Ayağa kalktı ve ona doğru geldi, kalçalarını onunkilerin her iki yanında birleştirdi, üst üste binmiş pozisyonu, zonklayan horozunun üzerinde doğrudan quim'ini açtı. Adam minderleri bıraktı ve kadının kalçalarını kavradı, nefesi sert ve düzensizdi.

Onun omuzlarını kavradı. "Bir fahişeden sevişmeyi öğrenme zorunluluğuyla yüzleşmek zorundaydım," diye mırıldandı, dudaklarını usulca öperek. "Karşınızda çıplak durmak büyük cesaret ister."

"Çok güzelsin," dedi sert bir sesle. "Çok cesur ve sevimlisin, sevgilim."

"Konservatuarda benimle sevişiyordun... ta ki yaralanana kadar. Tekrar sevişebileceğimizi söyleyebilirim... belki bu kadar sık değil ama normale dönebiliriz." Onun gözlerinin içine baktı. "Benimle dener misin?"

"Evet."

Dudakları gülümserken titredi ve gözleri parladı. "Peki ya bu sefer başarısız olursak?"

"Tekrar deneyeceğiz..."

Memnuniyeti, yanağına fısıldayan iniltiyle ifade edildi. Yüzü narin, pembe bir tonda kızardı ve tatlı bir cinsel hazza dönüştü. Alnı onunkine düştü ve birkaç dakika boyunca öyle kaldılar. Alexander'a göre siki yumuşamamıştı, hatta lanet şey sanki kendi aklı varmış gibi ona doğru gerilmişti ve karnındaki ağrı ham bir ihtiyacın ateşli zonklamasına dönüşmüştü.

Konuşamıyordu, çünkü tüm duyuları kollarındaki kadına odaklanmıştı ve ona umduğu her şeyi vermek için yanıp tutuşuyordu.

Ellerini kızın gür saçlarının arasından geçirerek başını önce yukarı kaldırdı, sonra da öpücüğüyle buluşması için aşağı indirdi.

BÖLÜM YIRMI DÖRT

Katherine'in damarlarında bir ihtiyaç ve arzu ateşi dolaşıyordu. Tüm duyuları adamın ağzının tüy kadar hafif baskısına odaklandı. Sanki yavaş ve tatlı bir şekilde onun tadını çıkarıyordu. Boğazı ağrıyor ve kalbi daha önce hissettiği her şeye rakip bir mutlulukla kabarıyordu. İri elleri yanaklarını kavradı, dokunuşu şefkatiyle neredeyse dayanılmazdı.

"Seni seviyorum, Katherine'im," diye mırıldandı Alexander onun ağzını açlıkla kapatırken. Alexander kontrolsüz bir şehvetle onun dudaklarının ırzına geçti ve o da buna karşılık verdi, arzusuzca, hevesle, dudaklarından onunkilere dökülen yumuşak arzu iniltileriyle. Yanaklarını kavrayan eller titremeye başladı ve alınlarını birbirine bastırarak ayrıldılar.

Dizlerini adamın kalçalarını çevreleyen yumuşak minderlere dayadı ve ellerini adamın boynuna doladı. Adamın sertliği onu seksinin şişmiş tümseğine doğru itti ve Kitty karnından geçen hislerle titredi. Kitty titreyen parmaklarını adamın ağzına dokunmak için kaldırdı. "Seni arzuladığım için fiziksel olarak canım acıyor."

Kızın ağzına en hafif öpücüklerini kondurdu. "Sana karşı nazik olmak istiyorum," diye fısıldadı ciddiyetle. Yüzü açlık ve umudun sert çizgileriyle çizilmişti; keskin ve acı vericiydi. "Sana zevk vermek istiyorum."

Kollarındaki titremeyi, kalbinin göğsüne çarpışını hissetti, birlikteliklerini tamamlayabileceklerine dair ruhundaki umudu sezdi. "Ve ben de seni," diye fısıldadı, onun yaralı çene çizgisine acıyla bir öpücük kondurarak. "Seni sevmeme izin ver, sevgilim."

"Bekleyebiliriz," dedi elini kızın saçlarında sıkarak. "Düğün gecemize kadar... bekleyebiliriz."

"Hayır."

Alnına nazik bir öpücük kondurdu. "Katherine, sevgilim-"

Onun sözlerini ağzıyla yakaladı ve durmaksızın devam eden derin, şehvetli öpücüklerle onu baştan çıkardı. Düzensiz bir iniltiyle, aralarında çarpan vahşi tutkuya teslim oldu. Parmaklarını çenesinden aşağıya, köprücük kemiğine, göğsünün alt tarafına kadar takip etti. Avuç içleri göğüslerini kavradı, parmakları göğüs uçlarını çimdikleyerek dolgunlaştırdı. Enfes bir zevk sarsıntısı Kitty'nin içine işledi ve nefesi kesildi. Alexander onun ağzını bırakarak omzuna, çenesine ve boğazının hassas çukuruna öpücükler kondurdu.

Sonra eğildi ve çakıllı bir meme ucunu ağzına aldı. Dudakları hassas meme ucunun üzerine kapandı, dişleri törpüledi, dili yaladı. Nefesini tuttu ve sonra nefes veremedi, en mahrem yerini delip geçen his o kadar enfesti ki. "Alexander," diye hırıltılı bir şekilde inledi, tenini kayganlaştıran terin farkındaydı.

Arzu tüm belirsizlikleri yakıp yok etti ve onu umutsuzca yatıştırılması gereken yakıcı bir açlıkla doldurdu. Ne ile karşılaşacağı konusunda dehşete düşmüştü ama yine de nefesi kesilmişti. Adamın ellerinden biri kadının sırtına doğru kaydı ve iri elleriyle sıkıca kavradığı arka tarafına indi... ve sıktı. Diğer eli aralarına kaydı ve şaşkınlıkla parmaklarının iç uylukları boyunca ıslak, ağrıyan merkezine doğru ilerlediğini hissetti.

Başparmağı uyluklarının iç kısmına sürtünerek, doğrudan bacaklarının arasındaki zonklayan ete fırlayan küçük kıvılcımlar yarattı. Parmaklarını tekrar aşağı ve sonra tekrar yukarı sürükledi, Kitty'nin ona çaresizce ihtiyaç duyduğu o boş yere asla dokunmadı. Kitty'nin tüm farkındalığı hassas, dayanılmaz derecede hafif okşayışlara odaklanmıştı, çünkü parmakları uyluklarının iç kısmındaki hassas ette gezinirken bacaklarının arasında tatlı bir basınç oluyordu.

Sonunda adam oradaydı ve kadının içinden bir ihtiyaç iniltisi döküldü.

Parmak ucunun yumuşak bir hareketiyle ıslak kıvrımlarını incelikle okşadı. Bu hınzırca temasla sarsıldı ve parmakları ağrıyan memesinin üzerinde daha da sert bir şekilde kaydı ve sonra aşağı doğru kıstı.

"Alexander!"

"Kitty," diye mırıldandı şefkatle, dudaklarına bir öpücük kondururken şeytani parmakları onun memesinde çalışıyor, sürtünüyor ve daireler çiziyordu, arayış içindeki parmakları onu arzuyla çılgına çeviriyordu. Güçlü sarsıntılarla titredi ve nefes alış veriş hızı ve acil hale geldi. Sonra iki parmağını dar yarığının derinliklerine kaydırды. Göbeği şehvetli acıyla alevlendi ve rahatsızlığın keskin ısırtısına rağmen, hisler karnında zirveye ulaştı ve sözsüz bir çılgınlıkla, mutluluk onu yakarken paramparça oldu.

"Bana bak," dedi usulca.

Gözleri buluştu ve adam aralarına uzanıp kızın ağrıyan girişine sıcak ve kalın bir şey çentikledi. Yüzündeki sert şehveti koyu bir kızarıklık vurguluyordu. "Hareket edemeyeceğim," dedi kısık sesle. "Bana binmek zorunda kalacaksın."

Ellerini göğsüne koydu ve oradaki güçlü kasların üzerinde kaydırды, yaralı tarafta şefkatle durdu. "Biliyorum," dedi

dedi nefes nefese.

"Biraz acı olacak... ama söz veriyorum zevk de olacak. O kadar çok zevk alacaksınız ki, enfes işkenceden çığlık atacaksınız."

Kalçalarını kavradı ve onu sikinin üzerine doğru salladı. Kitty'nin sırtı kamburlaştı ve adam onun direncini aşıp uzun aletini kabzasına kadar gömerken Kitty'den bir çığlık yükseldi. Kasları onun etrafında gerildi ve titredi, aniden dar kanalını dolduran geniş uzunluğu kabul etmek için mücadele etti, nefesleri keskin patlamalarla şişti.

Ellerini onun boynuna doladı ve bakışlarını tuttu. Bu kadar yakından bağlandıkları yere inen gözlerde huşu ve şok ifadesi vardı.

"Katherine-" Boğazı yutkunmak için zorlandı ve konuşmayı bırakıp ona sıkıca sarıldı.

Öylece kaldılar, önce hafifçe, sonra da derin derin öpüştiler, ta ki kadın artan ağrısını dindirmek için sarsılana kadar. Alexander inledi; yüzünde sıkı bir zevk ifadesi vardı. Kadının kalçalarını kavradı ve dayanılmaz bir yavaşlıkla önce yukarı sonra aşağı kaydırды. Şehvetli hareketlerini birkaç kez tekrarladı. Kadın ezici hisler karşısında haykırdı.

Alt dudağını ısırdı ve sonra erotik acıyı emdi. Sonra mırıldandı, "Sür beni, Katherine'im. Yavaş ve derin ya da kolay ya da hızlı. Nasıl istersen."

"Yavaş ve derin," diye fısıldadı dudaklarına, zonklayan uzunluğunun üzerinde yukarı ve sonra aşağı kayarken.

Bu inanılmaz duygu karşısında birlikte inlediler. Sonra onu kendine çekti ve derin, şefkatli bir öpücükle dudaklarını onunkilerin üzerinde gezdirdi. Ondan herhangi bir dürtü duymadan, içgüdüsel olarak şehvetli ve çökmekte olan bir ritimle kalçalarını yuvarlayarak ona bindi. Birkaç vuruş içinde yavaşlığını kaybetti ve aşkını cinsel bir açgözlülükle becerdi. Alexander onun kalçalarını kavırıyor, dudaklarına mırıldandığı övgülerle, inlemelerle ve gırtlaktan gelen iniltiyle kötü hareketlerini teşvik ediyordu.

Kitty onun adını haykırdı, kalçalarını salladı, fısıltılar ve boğuk çığlıklar boğazından yırtıldı. Enfes hisler giderek artıyor, duyularını bastırıyordu. Adamın teni kızinkine değdikçe ter vücudunu kayganlaştırıyor, parmakları adamın saçlarına dolanıyor ve birlikte çiğ, güzel ve ilkel bir ritimle hareket ettiklerinde nefesi dudaklarından onunkine doğru titriyordu.

Nefes kesici bir sıcaklık dalgası Kitty'yi tüketti ve kollarında kasıldı, boynunun kıvrımlarına doğru zevk çığlıkları attı.

Kalçalarını kavradı ve onu sikinin üzerinde derin ve sert bir şekilde salladı. Onu şiddetle öptü, çığlıklarını yakaladı ve derin, ölçülü vuruşlarla onu kalın uzunluğunun üzerine itti. Acı ve coşku bir aradaydı ve hiç bitmesini istemiyordu. İçindeki basınç arttı ve çok geçmeden zevk, sıcak ve yıkıcı dalgalar halinde onu sardı. Sert bir iniltiyle, onunla birlikte yuvarlandı ve hâlâ titreyen bedeninin derinliklerine boşaldı.

Mutluluk, hiç gitmeyecek bir güneş ışığı patlaması gibiydi. Kitty geniş bir gülümsemeyle, "Bu inanılmazdı, Alexander," diye mırıldandı.

Şakağına bir öpücük kondurduktan sonra onu nazıkçe kendi boyundan indirdi ve kadın bu acı karşısında nefesini tutarak kızardı. Atılmış ceketine uzandı, bir mendil aradı ve hem onu hem de kendini temizledi. Alexander banyosuna uzandı ve onu giydi. Sonra onu kucağına çekti. Birkaç dakika boyunca birbirlerine sarılarak öylece kaldılar. Kadının titremeleri azaldı ve İskender kollarını ona dolayarak saçlarını okşadı.

"Yarın benimle evlenir misin?"

Hafifçe güldü. "Bu mümkün mü ki?"

Kızın buklelerinin bir kısmını kulaklarının arkasına itti. "Londra'ya senin için geliyordum ve özel bir ruhsat için ayarlamalar yapmıştım. Tabii büyük bir düğün istemiyorsan?"

"Seni istiyorum," diye mırıldandı, onun göğsüne daha da sokularak. Adamın gülümsemesini saçlarında hissetti.

"Beni yatağa kaldıracabilecek misin merak ediyorum. Hoyt'un beni bu perişan halde görmesine izin veremem," diye mırıldandı.

Kitty doğruldu. "Alexander?"

Gözleri hınzır bir neşeyle dans ediyordu.

"Seni sefil kız!" diye bağırdı gülerek. "Seni nasıl da seviyorum."

"Kalbim seninle, Katherine, her zaman." Sözler yumuşaktı, neredeyse fısıltıyla söylenmişti.

Ve bu sözle birlikte, dudaklarında bir gülümseme ve kalbinde eşsiz bir mutlulukla onun kollarında uykuya daldı.

EPILOG

*Sekiz ay sonra... Nil
Nehri*

Kitty ve Alexander'ın seyahat ettiği özel yat Nil Nehri üzerinde tembelce sallanıyordu. Kocasının dudakları kalçalarını öperken Kitty gülümseyerek yatakta kaydı. Onunla paylaşacak çok mutlu haberleri vardı ama şimdilik sırrını kalbine yakın tutuyordu.

Kitty hamile olduğundan şüpheleniyordu, çünkü annesinin ona bahsettiği tüm belirtiler mevcuttu. Göğüslerine dokunulduğunda hassaslaşmıştı, tuhaf yiyeceklere karşı isteği artmıştı ve bu, aylık kontrollerini üçüncü kez kaçırmıştı. Yine de İskoçya'ya dönüp doktorlar bunu doğrulayana kadar emin olmasının bir yolu yoktu.

Son dört buçuk aydır, onları birçok harika ve egzotik yere götüren bir deniz yolculuğu yapıyorlardı. Önce Paris'i ziyaret etmişler, Kitty burada son moda kıyafetlerden oluşan yeni bir gardırop edinmiş ve aşkıyla birlikte üç hafta boyunca bu harika şehri gezmişlerdi. Sonra Lizbon'a, oradan da Venedik'e yelken açmışlardı. İstanbul'da bir ay daha kalmışlardı ve şimdi Nil Nehri'nde limana yanaşmadan yolculuk edeceklerdi. Nehri keşfettikten sonra Londra'ya döneceklerdi ve Kitty'nin Penny ve Judith'e önümüzdeki sezon için yeni bir gardırop seçmelerinde yardım etmesi tam zamanında olacaktı.

Kocası omurgasını öperken Kitty memnun bir iç çekişle mırıldandı. Kocası müstehcen dokunuşları ve kalçalarına, sırtına ve sonra tekrar aşağıya doğru yavaşça öpücükler göndererek Kitty'nin dikkatini gelecekle ilgili düşüncelerden uzaklaştırdı. Kısa süre sonra ıslanmış ve ağrıyordu, ihtiyaç ateşiyle titriyordu.

"Alexander," diye nefesini tuttu adam kalçasının yumuşak küreciğini ısırdığında. Sonra dili kalçalarının gölgeli vadisine doğru ilerledi, Bacaklarını araladı ve ıslak, ağrıyan seksi boyunca yaladı. Dokunuşu kısa süreliğine kayboldu, sonra kalçalarını kavradı ve altına bir minder kaydırıldı. Bacakları daha da genişlerken yanakları alev aldı. Yatak eğildi ve karnı beklentiyle ısındı.

Alexander kıvrımlarını yalayıp ayırırken Kitty çaresiz bir zevkle inledi ve sonra dudaklarıyla memesini kapatıp nazikçe emdi. Dilinin yumuşak kırbacı onun zevk yumağının etrafında dönerken çok fazlaydı ve

yeterli değildi. Mutluluk dolu saniyeler boyunca, düşünme, nefes alma gibi tüm mantıklı yetilerini kaybetti. Sonsuz anlar boyunca sadece zevkini haykırabildi.

Sekiz ay önce evlendiklerinden beri, sık sık diliyle ve ağızıyla onun vücudunu sevmiş ve ona tapmıştı, çoğu zaman dilini ve sonra vücudunu kullanırken uzanıyordu. Bu yaramazlıktı... çöküştü... ve olağanüstü bir pakette kötü bir günahkârlıktı.

Coşku dalgaları teninin üzerinde dans ediyor, onu dışarıdan içeriye doğru yakıyordu. O daha konuşmadan, adamın sıcak ve güçlü bedeni onunkinin üzerine kaydı ve onu arkadan örttü. Kadın başını ipek çarşaflara çevirdi. "Sevgilim," diye soluk soluğa bağırdı, dün belindeki ağrılar yüzünden bütün günü güvertedeki yastıklı koltuklarda dinlenerek geçirdiklerini hatırladı. "İzin ver-"

"Hayır, kontrol bende olacak," diye mırıldandı bir elini vücutlarının arasına sokmadan önce. "Seni böyle arzuluyorum."

Birdenbire parmakları kalçalarını okşadı, kıvrımlarını ve zevk yumrularını okşadı ve çekiştirdi. Sonra sikinin sert, kalın basıncı girişine doğru bastırdı. Tüm vücudu tepki olarak titredi ve kalçaları neredeyse istemsizce adamın içine doğru yükseldi.

Genellikle haftada en az bir kez, bazen iki kez, yani Kitty'nin beklediğinden daha sık, tatlı ve ateşli bir tutkuyla bir araya geliyorlardı. Ancak Kitty aşkını her zaman heyecan verici ve yaratıcı şekillerde yaşıyordu. Onun gözlerinin içine baktığı ve yavaş, tatlı bir süzülüşle aldığı geceler ve günler vardı ve onun üstünde olmasına rağmen, hareketlerini kontrol eden, onu tahrip edici bir mutlulukla onun horozuna çarpan ve zevklerinin sonucunu yönlendiren elleri olduğu günler vardı.

Harika ötesiydi ve Kitty ile Dük daha mutlu olamazlardı.

Yine de, Alexander'ın onu sırt üstü yatırıp üzerine çıkarak kontrolü ele aldığı birkaç nadir zaman vardı. Ya da bazen ikisini de yan yatırıyor ve sevişmek için ona doğru eğiliyordu. Ama hiçbir zaman Kitty'yi böyle karnının üzerine yatırıp muhteşem gücüyle arkadan sarmamıştı.

Boynunu nazikçe ısırmadan önce omzunu öptü. Adamın gücünü ve kütlesini arkasında hissetmek ona kendini küçük ve savunmasız ama şehvetli ve güçlü hissettirdi. Adamın nefesinin titremesini hissedebiliyor, kalbinin sırtına çarpışını duyumsayabiliyor, başının yanındaki ön kolunun kordonlu kaslarını görebiliyordu.

Onu umutsuzca istiyordu.

"Al beni Alexander," diye inledi ağızını öpen dudaklara karşı. Kışkırtıcı dürtü kalbinden sürüklenerek adamın ağızına üflendi.

Diziyle kalçalarını daha da genişletti. Aletini sürekli olarak kadının seksine doğru iterek onu ayırdı. Adamın kalçaları esnedi ve kadın, adam kabzasına kadar içine oturana kadar kaygan kanalını işgal eden kalın dolgunluk karşısında keskin bir nefes almasına engel olamadı.

"Alexander!"

Ense köküne yatıştırıcı bir öpücük kondurdu. Kitty bu yanıkla, bu sahiplenmeyle gurur duyuyordu.

Sonra içini okşamaya başladı. Zevk ve acının ısırtıcı sinir uçları boyunca kavruldu ve çarşafları bir yumruk halinde kavradı, duyularına yapılan ezici saldırı karşısında inledi. Her bir dayanılmaz içe dalışta ondan alçak inilti kopardı ve ağır basınç en tatlı zevkle harmanlandı ve karnında enfes bir gerilim oluştu.

"Katherine."

İsmi kulağına sert ve şehvetli bir fısıltı gibi geliyordu.

"Çok ateşli ve sınıksız olmuşsun," diye homurdandı ensesine karşı. "Benim için çok ıslaksın, Katherine'im. Sana daha çok ihtiyacım var."

"Evet," diye nefesini tuttu, kalçalarını kaldırdı ve çarşafları kavradı.

Ve aşkı onun vuruşlarını delici bir derinlik ve güçle artırdı. Zevkin keskin yumrukları Kitty'ye çarpıyor, onu tüketiyordu. Ter tenlerini kayganlaştırdı ve erkekliğinin zengin kokusu baharatlı ve çağrıştırmalı bir şekilde onu içine çekti. Tam daha fazla dayanamayacağını düşündüğü anda, gerilim kırıldı ve zevk çılgınlıkları atarak sarsıldı. Saniyeler sonra, içinde tükenirken boğazından gırtlaktan gelen bir ses patladı.

Öylece kaldılar, sert nefesleri birbirine karışıyordu. Adamın bedeni kadınıkinden ayrıldı ve sonra kadın bacaklarının arasında bir bezin onu temizlediğini hissetti. Güçlü ama nazik eller onu ters çevirdi ve en güzel mavi gözler onunkileri esir aldı.

Başparmağını kızın alt dudağına öyle nazikçe dokundurdu ki, kızın boğazı sızladı.

"Sizi ne kadar sevdiğimi söylemiş miydim, düşesim?" diye mırıldandı dudaklarına şefkatli bir öpücük kondurmadan önce.

"Her gün, birkaç kez ve bunu bana söylemeni seviyorum, çünkü seni çok seviyorum," dedi titrek bir sesle, hala mutluluktan titreyerek ayrılmamıştı

vücudunda. Ona kendini güzel, arzulanır ve değerli hissettirdi. Ona çok şey hissettirmişti. "Sanırım hamile olabilirim," diye ağzından kaçırdı ve nefesini tuttu.

Zamansız bir an için donup kaldı; sonra kaslarındaki gerginlik azaldı ve boğazından sert bir nefes çıktı.

Tüm varlığı beklemekle dolmuş gibiydi. Alnını onunkine dayadı ve gözlerini kapattı; sonra en güzel gülümseme dudaklarını büktü.

"Beni nasıl da tamamlıyorsun, Katherine. Gelecekteki bu hediye için teşekkür ederim."

Mutluluk güneş ışığı gibi içine doldu. Ellerini onun boynuna doladı ve ona sıkıca sarıldı. "Eve döndüğümüzde kesin olarak öğreneceğiz," diye fısıldadı gözleri yaşararak.

Kirpikleri boyunca öptü. "Bunlar sevinç gözyaşları mı aşkım?" diye mırıldandı boğuk bir sesle.

"Öyleler," dedi yumuşak bir kahkaha atarak. "Seni çok seviyorum." "Ben de seni seviyorum Katherine, şimdi ve her zaman."

Sonra onu öptü ve Katherine'in şok olmuş sevincine rağmen onunla tekrar sevişmeye başladı.

ÜCRETSİZ Kitapları sever misiniz?! Entangled'ın en çok satan kitaplarından birini [buradan](#) indirin!

TEŞEKKÜRLER

Beni böylesine derinlemesine ve genişlemesine sevdiği için Tanrı'ya her gün şükrediyorum. Hiçbir şey onun sevgisini benden alamaz. Kocam Dusean'a, sen çok harikasın. Geri bildirimin ve desteğin paha biçilemez. Bunu sensiz yapamazdım.

Harika arkadaşım ve eleştirmen ortağım Gina Fišerová'ya teşekkür ederim. Sen olmasan ben kaybolurdum!

Stacy Abrams'a inanılmaz, harika ve süper muazzam bir editör olduğu için teşekkür ederim.

Harika okuyucularıma, kitabımı alıp bana bir şans verdiğiniz için teşekkür ederim! Teşekkür ederim. Yorum bırakan herkese özel TEŞEKKÜRLER - blog yazarları, hayranlar, arkadaşlar. Yazarlar için eleştirilerin, cinler için bir küp altın gibi olduğunu hep söylemişimdir. Gökkuşağıma her seferinde bir yorum eklediğiniz için hepinize teşekkür ederim.

YAZAR HAKKINDA

Yazmaya karşı derin bir tutkusu olan hevesli bir roman okuyucusuyum. Özellikle romantizmi seviyorum ve aşık olan insanlar hakkında yazmaktan zevk alıyorum. Yarattığım dünyalarda çok yaşıyorum ve karakterlerimle aktif olarak (yüksek sesle) konuşuyorum. Savaşçı bir tarzım var: "Hayallerimden asla vazgeçmem." Yazmadığım zamanlarda, The Walking Dead'den Rick Grimes'a, Banshee'den Lucas Hood'a ağzımın suyu akarak, Japon animeleri izleyerek ve aşkım Dusean ile video oyunları oynayarak bolca zaman geçiriyorum. Ayrıca dondurmaya karşı korkunç bir zaafım var.

Okuyuculardan haber almaktan her zaman mutluluk duyarım ve benimle [Web Sitesi](#) | [Facebook](#) | [Twitter](#) üzerinden bağlantı kurmanızı çok isterim

Yeni çıkan kitaplarımdan ilk siz haberdar olmak, kapak tanıtımlarını ve başka hiçbir yerde bulamayacağınız alıntılarını almak için bültenime kaydolun.

İyi okumalar!

Stacy

*Altın Kalp finalist ve Maggie Ödülü sahibi Kimberly Bell'den mizahi, seksi
bir Viktorya dönemi aşkı*

THE VICTORIAN

Julia Bishop çok korunaklı bir hayat sürmüştür. Ailesi tarafından sırları yüzünden kendisiyle alay edebilecek kişilerden korunduğu için taşrada saklı kalmıştır. Ama sadece bir akşam için bile olsa daha fazlasını arzulamaktadır. Seyisin gözleri önünde bir tırmığı öpmek. Şaperonsuz piknikler. Romantizm. Ama bunların hiçbirini asla yaşayamayacağını biliyor.

Ta ki kendi gizemli geçmişi olan yakışıklı bir dük gelene kadar...

Dük Jasper DeVere, büyükbabasının ölümünün yasını, meraklı gözlerden ve dedikodulardan uzakta, özel olarak tutmak için Londra'dan ayrılmıştır. Bir arkadaşının kır malikanesinde yalnızlık ararken, kendisini uygun davranışın özünü sunmaya kararlı utangaç güzelliğin arkadaşlığına çekildiğini görünce şaşırır.

Ta ki gizemli kadın uygunsuz bir teklifte bulunana kadar...

Julia Dük'e ne önerdiğine inanamaz. Dük de ikisinin de ihtiyacı olan şeyin dikkat dağıtmak olduğunu kabul etmez. Ancak Jasper görevine dönmek ve Julia'yı geride bırakmak zorunda kaldığında ne olacaktır? Birlikte geçirdikleri zamanın anıları, ikisi için de ömür boyu sürecek bir yalnızlık için yeterli olacak mıdır?

Çünkü Julia ülkesinin cennetini asla terk edemez ve bir dük asla burada kalamaz...

AMARA
an imprint of Entangled Publishing LLC